DUPĂ MARILE SUCCESE

Răsfățata

Un vis neprețuit

Spitalul Municipal

BARBARA HARRISON

Prețul pasiunii

BARBARA HARRISON

Prețul pasiunii

Să doreşti să-ţi schimbi viaţa, să aspiri la minunata Americă... Câte visuri frumoase, câte obstacole ...

Micuţa Katie, singura fiică a familiei va putea avea o copilărie fericită sau va fi sacrificată?

Viaţa ei va fi luminoasă sau va avea un destin tragic, în care pasiunea învinge raţiunea?

"Katie şi Josh se plimbau de mână pe plajă. Fulgi albi, dantelaţi plutea pe valuri.

- Eşti fericită, draga mea? o întrebă Josh.

- Sunt cea mai fericită femeie din lume.

- Serios? Râse veselă şi se aplecă să-l mângâie pe Hobo V.

- Am familia mea şi pe Hobo. Şi am un soţ minunat. Te iubesc Josh.

- Ah, draga mea, şi eu te iubesc!"

EDITURA Z EDITURA Z

BARBARA HARRISON

PREȚUL PASIUNII

Traducere de
PETREA ALEXANDRA

EDITURA Z
1997

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA Z

Pentru tatăl meu, Alex Harrison,
cu dragoste și admirație

1

Katie Gallagher își înălță capul spre cerul întunecat de ianuarie și încercă să prindă un fulg de zăpadă pe limbă. Cozile ei lungi fluturau în vânt și fața îi strălucea de bucurie. Katie savura asemenea momente, pentru că își amintea mereu vocea fermă a mamei sale, care o prevenea că viața este grea, crudă, nu un joc de copii. Auzea aceste cuvinte de treisprezece ani, de când se născuse, iar acum, când și le amintise, îi pieri zâmbetul. Uită de farmecul zilei de iarnă, de bucuria ninsorii. Își băgă mâinile în buzunarele hainei ponosite și grăbi pasul. Se opri pe bordura trotuarului, lăsând să treacă o trăsură și apoi traversă, dând colțul în drum spre casă.

Familia Gallagher locuia într-o zonă a Manhattanului cunoscută sub numele de Bucătăria Iadului, care cuprindea case cu chirie, cârciumi și dughene de amanet. La vest se întindeau șantierele Căilor Ferate new yorkeze, iar la nord fabrici, grajduri și abatoare. Era un cartier periculos pentru cei care nu-l cunoșteau. Imprudenții care se aventurau noaptea riscau să întâlnească hoarde de tineri care se năpusteau asupra victimelor din bezna aleilor ascunse. Șobolanii, Gorilele, Golanii erau bandele cele mai temute în Bucătăria Iadului, în 1903, dar lui Katie Gallagher nu-i păsă, pentru că învățase să fie prudentă de la o vârstă fragedă.

Deși o înspăimântau uneori, străzile Bucătăriei Iadului îi ofereau adesea alinare lui Katie. Aici se simțea acasă, pentru că în locuințele cu chirie locuiau zeci de familii irlandeze cu mulți copii. Lui Katie îi plăceau copiii. Mișunau peste tot pe străzi. Se înghesuiau în praguri, stăteau ghemuiți pe trotuar, strigau și se jucau. Cei mari se duceau la școală, deși puțini o terminau. Majoritatea munceau să-și ajute familiile după ce făceau șase clase.

Familiile aveau într-adevăr nevoie de ajutor. Bărbații munceau din greu – ca docheri, salahori, căruțași – iar femeile spălau și coseau, dar tot nu reușeau să scape de sărăcie. Le venea foarte greu să asigure hrana zilnică și haine pentru

copii. Bolile frecvente în casele înghețate iarna și sufocante vara erau tratate cu leacuri băbești, pentru că nu aveau bani de doctori și medicamente. Mureau pe capete și erau îngropați în cimitirul săracilor din Potter's Field.

Familia Gallagher era dintre cele mai sărace. Tatăl lui Katie murise de un an și mama ei se descurca așa cum putea. Spăla și călca munți de rufe, iar Katie muncea duminica – făcea curățenie acasă la un preot, iar fratele ei, Hugh, descărca tone de cărbuni după școală. Îi îngrijeau amândoi pe frații lor mai mici, Sean de trei ani și Francis de doi.

Acum, când își aminti de frații ei mai mici, lui Katie îi reveni zâmbetul. Mai era o oră până să se întunece; o să-i ia pe Sean și Francis să se joace în zăpadă. Grăbi pasul bucuroasă. Ochii verzi îi sclipeau de nerăbdare. Când ajunse în *Tenth Avenue,* o luă la fugă. Ajunsese la ușă, când o lovi un bulgăre în ureche. Încă unul o izbi în umăr.

– Să-ți fie rușine! Tommy Muldoon, îi strigă ea râzând celui mai mare dintre băieții Muldoon.

Se uită la fețele lor zâmbitoare, pline de pistrui, umbrite de șepcile zdrențăroase. Se aplecă, luă o mână de zăpadă, dar apoi își aminti de mama ei și-i dădu drumul printre degete.

– Să-ți fie rușine! strigă ea din nou.

Drept răspuns, se abătu asupra ei o ploaie de bulgări și fugi pe holul întunecat care ducea spre scări.

Katie zâmbea fericită în timp ce urca în grabă până la etajul patru, unde se afla apartamentul familiei Gallagher. O dată sau de două ori își pipăi buzunarul unde erau bănuții primiți de la preot – mica ei leafă zilnică. Era mândră de cât câștiga, deși era foarte puțin, pentru că, acești bani vor hrăni familia în timpul week-end-ului. Vor avea o bucată de carne și gândul acesta îi lăsă gura apă. Pierdută în visele ei în care vedea numai bucăți de carne, pâine și ceai fierbinte, n-o observă pe mama ei, care stătea în prag.

– Bine că ai ajuns în sfârșit acasă, Katie Gallagher! Pe unde ai umblat? Te-a ținut părintele Flynn până mai târziu?

Maeve Gallagher era încruntată. Ochii ei albaștri o fixau pe Katie.

– Hai, spune, te-a ținut?

Katie se uită la mama ei. Îi pieri zâmbetul și-i răspunse în șoaptă:

– Nu, mamă, nu este atât de târziu.

– Au trecut zece minute de când trebuia să vii. De câte ori ți-am spus să nu caști gura pe străzi?

Maeve oftă.

– Hai, intră, să nu răcești!

Katie o urmă pe mama ei în bucătărie. Se duse direct la masă, scoase bănuții din buzunar și-i înșiră pe pânza curată, rărită. Pe urmă, din celălalt buzunar scoase câteva bomboane cu mentă.

– Mi le-a dat părintele Flynn. Am mâncat doar una, zise ea repede. Restul sunt pentru Sean și Francis.

Maeve nu spuse nimic. Se îndreptă spre Katie și se uită la haina ei udă.

– Te-ai jucat cu zăpadă! La vârsta ta! De câte ori ți-am spus...

– Nu m-am jucat, mamă. Băieții de afară au aruncat cu bulgări în mine. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu s-a întâmplat nimic? se înfurie Maeve.

Fusese o fată drăguță, dar acum, la treizeci și trei de ani, asprită de munca brută, griji și dezamăgiri, trăsăturile ei căpătaseră o severitate exagerată. Era palidă la față și își purta părul castaniu deschis strâns în vârful capului, în stil pompadour, cum spuneau doamnele nobile, sau, mai bine-zis, în stil „nodul spălătoresei", cum spuneau femeile din Bucătăria Iadului.

– Auzi, nu s-a întâmplat nimic, repetă ea, obosită. Ți-ai stricat haina și trebuie să te țină toată iarna. N-am bani pentru haine noi, Katie. Eu n-am nici o haină, decât vechea mea pelerină.

Maeve duse mâna la gât și oftă din nou.

– Învață-te să ai grijă de lucrurile tale, Katie. Trebuie să păstrezi puținul pe care-l avem.

– Da, mamă.

– Acum scoate-ți haina. Și pantofii. O să le usuc pe sobă.

– Mamă, vreau să-i duc pe Sean și Francis la joacă. Îți promit că n-o să-mi ud haina. O să fiu cuminte.

– Nu!

Maeve clătină hotărâtă din cap.

– S-a terminat cu joaca pe ziua de azi. Cei mici sunt la doamna Muldoon. I-am dus acolo pentru că vreau să discut cu tine în liniște. M-am tot gândit... am așteptat să se întâmple o minune, dar cei ca noi n-au parte de minuni, zise Maeve gânditoare, ca și când ar fi vorbit pentru sine.

– Ce minune, mamă? o întrebă Katie.

Era derutată. Simțea că se întâmplase ceva, dar nu știa ce anume.

– Nu înțeleg, mamă, ce minune?

Maeve se întoarse brusc spre Katie.

– Nu contează. Atârnă-ți haina în cui și pune-ți pantofii pe sobă. Avem de discutat.

– Da, mamă.

Maeve își privi fiica pentru o clipă, apoi își feri privirile. Puse două cești pe masă și turnă ceai dintr-un ceainic albastru de porțelan, care aparținuse bunicii ei. Odată, avuseseră un serviciu complet din porțelan albastru chinezesc – farfurii, castroane și căni mici, cu margini aurite – dar le vânduse demult, ca să aibă din ce trăi și păstrase doar ceainicul drept tristă amintire.

– Așează-te, îi spuse Maeve lui Katie. Bea-ți ceaiul până nu se răcește.

Katie o ascultă, pentru că fusese educată să nu iasă din cuvântul mamei ei. Maeve era cea care dădea educație copiilor, chiar și atunci când trăia Joe Gallagher. Ea îi cârpea când erau neascultători și pe Hugh, cel mai neastâmpărat dintre toți, îl bătea cu cureaua. Katie nu simțise niciodată cureaua, dar o mai plesnea din când în când, dacă nu asculta.

„Ăsta-i prețul pe care-l plătești când ești neascultător, spunea Maeve după ce-i atingea."

Maeve Doyle Gallagher își petrecuse primii șaptesprezece ani din viață în Irlanda, la o mică fermă dată în arendă. Era o existență dură, plină de muncă, pentru că tatăl ei era un bețiv, iar mama ei nu avea nici un fiu. Muncea din zori și până seara, când mulgea vaca și curăța grajdul. Din noiembrie până în martie se ducea la școala din sat dar, când venea primăvara, lăsa cărțile de-o parte și trudea pe câmp. Punea șaua pe cal, ara și însămânța pământul. Repara gardurile, se ducea cu

căruța la piață, strângea fânul și împrăștia bălegarul pe câmp. Făcea toate acestea fără să se plângă, deși, disperarea începuse să-i umbrească inima.

Era disperarea sărăciei, pentru că, oricât ar fi muncit Maeve, mama și surorile ei, familia Doyle nu reușea să scape de datorii la compania Feed & Grain, la magazin, la proprietarul lor englez. Puținele lor haine erau curate, dar uzate, iar cizmele peticite se trasmiteau de la un copil la altul, până erau de nepurtat. Nu mâncau decât pâine și unt de casă, cartofi și napi din grădina lor prăpădită. Nu-și permiteau nici cel mai mic lux, nu-și făceau nici un gust. Dacă le rămânea cumva un șiling la sfârșitul lunii, tatăl lui Maeve se grăbea să-l bea la cârciumă.

Familia Doyle și-a pierdut ferma când Maeve avea șaptesprezece ani. Surorile ei s-au angajat servitoare la familiile aristocrate engleze, unde munceau cincisprezece ore pe zi în bucătării și spălătorii pline de abur. Maeve, mama și tatăl ei s-au mutat la familia Gallagher, niște oameni zgomotoși și binevoitori, care o duceau ceva mai bine decât ei. Aveau trei fii, care ziua trudeau la fermă, iar noaptea îi făceau curte lui Maeve.

Era o experiență nouă pentru Maeve. Nu mai fusese curtată niciodată până atunci. Când se uita la ea, vedea doar mâinile bătătorite de muncă și tenul pistruiat de la soare. Dar cei trei băieți Gallagher vedeau alte lucruri – ochii albaștri, ca cerul nopții, părul des, castaniu, trăsăturile ei frumoase și firea plăcută. Erau foarte insistenți. Maeve îi plăcea pe toți, dar se îndrăgostise de Joe, cel mai mare dintre ei. A atras-o cu drăgălășenia, romantismul și visele lui.

– Ce s-a întâmplat, mamă? o întrebă Katie, punând ceașca jos. Ești cu gândul departe.

– Mă gândeam acasă, la Irlanda. Aveai doar cinci ani când am plecat. Nu îți mai amintești nimic.

– Ba da, câteva lucruri.

Maeve se rezemă de spătarul scaunului. Își frecă mâinile înroșite și crăpate de muncă și de săpunul aspru.

– A fost ideea tatălui tău să venim în America, zise ea, încet. Sigur, nu am avut nimic împotrivă. Toți auziserăm poveștile despre America. Se spunea că aici străzile erau pavate cu aur.

Glasul lui Maeve se îmblânzi. Înclină capul într-o parte, privind în gol.

– Poate că n-am crezut poveștile cu străzile pavate cu aur... dar, în orice caz, credeam în Joe. Am crezut întotdeauna. Chiar și pe vapor, când viermii colcăiau în mâncarea noastră și șobolanii mișunau peste tot, ascultam visele lui Joe și credeam în ele.

Katie zâmbi stânjenită. Mama ei nu prea vorbea despre trecut. Mai ales cu familia ei. Acest sentimentalism neașteptat o punea pe gânduri pe fetiță. Își plecă ochii și își ascunse mâinile tremurânde în poală.

– Soarele sclipea pe cer în ziua când am debarcat în America, continuă Maeve. Semn bun, spunea tatăl tău. Vorbea tot timpul despre semne și superstiții. Așa sunt irlandezii.

Maeve se opri și își frecă mâinile, răsucindu-și verigheta din aur.

– Da, soarele strălucea în ziua aceea, oftă ea, și pe urmă am venit aici, chiar în apartamentul ăsta.

Dădu din cap și se uită în jur.

Apartamentul familiei Gallagher avea patru camere care dădeau din una într-alta. Bucătăria, care servea de asemenea drept salon, avea o sobă îngropată în perete și lângă ea un boiler pentru apă. Alături de boiler erau două căzi cu capac de lemn. Pe pereți erau dulapuri îngropate, o chiuvetă, un răcitor, o masă și scaune. Nu existau bibelouri, tablouri sau perdele la geamuri. Pe urmă veneau cele trei dormitoare atât de mici și de înguste, încât copiii se loveau tot timpul de pat sau comodă. Toată mobila din apartament era luată la mâna a doua, pentru numai câțiva dolari, cu ani în urmă.

Maeve se uită la tavanul de tablă și la pereții coșcoviți.

– Aici s-a terminat cu soarele și cu visele, deși tatăl tău nu a reușit niciodată să vadă realitatea. A fost mereu cu capul în nori, un visător, până în ziua când a murit.

– Nu, mamă, protestă Katie, grăbindu-se să-și apere tatăl pe care-l adorase. Ești nedreaptă. Tata...

– Nu sunt deloc nedreaptă, zise Maeve sorbind din ceai.

Apoi o privi aspru pe fiica ei.

– Uită-te în jurul tău, Katie Gallagher. Tatăl tău vedea totul în roz. Străzile nu sunt pavate cu aur, după cum vezi. N-au decât bălegar de cal. Dar tatăl tău era un visător.

Ochii lui Katie se umeziră de lacrimi, dar și le șterse imediat. Știa ce părere avea mama ei despre plângăcioși.

– Doar cei slabi plâng, le spunea ea copiilor. Și eu nu am nevoie de miorlăiți în casa mea.

Acum Maeve se uita la fiica ei care se străduia să-și înăbușe lacrimile. Se bucura, pentru că, după părerea ei, copiii trebuiau să învețe să fie tari. Viața celor săraci era plină de greutăți și dezamăgiri și doar cei puternici supraviețuiau. Dacă nu avea altceva, cel puțin voia să le dea copiilor tărie morală.

– Nu te posomorî, Katie, vorbește, dacă ai ceva de spus.

– Tata a fost un om bun. Toată lumea îl iubea.

– Bineînțeles, de ce să nu-l iubească? Avea întotdeauna un zâmbet și o glumă pentru fiecare. Sărea să-și ajute vecinii și să-i încurajeze.

Maeve își șterse fața cu mâna. Apoi închise ochii pentru o clipă, amintindu-și de fața dulce și inocentă a lui Joe. La început îi plăcuse tocmai pentru blândețea lui, dar până la urmă ajunsese să-i urască slăbiciunea. Și asta n-o să și-o ierte niciodată. Știuse că soțul ei era un om slab de fire, visător, care nu era în stare să-și păstreze un servici, pentru că nu-i sătea mintea la treabă. Urzea tot timpul planuri fantasmagorice, pentru un viitor îndepărtat. Și în timp ce el visa, ea trudea să cumpere mâncare, cărbuni și să plătească chiria. Nu-i reproșase nimic cât trăise dar, după moartea lui, îl blestemase de multe ori, încărcându-și conștiința.

– Sigur, tatăl tău a fost un om bun, Katie, zise Maeve. Dar era un om... cu picioarele pe pământ.

– Dar tata spunea că tu ești cea cu picioarele pe pământ.

– Și crezi că asta este o insultă? o întrebă Maeve cu ochii sclipind de mânie. Ar trebui să-i mulțumești în genunchi lui Dumnezeu că sunt așa. Și tu și frații tăi. Fără mine, ați muri de foame pe străzi.

Se duse la chiuvetă și își dădu cu apă pe fața ei roșie.

– Da, știu ce gândești despre mine, zise ea. Că sunt dură, că n-am pic de inimă.

– Nu-i adevărat, mamă.

Ochii lui Katie se umeziseră din nou acum, pentru că își dăduse seama că își jignise mama fără să vrea. O iubea. Și, cu toate cu nu era aceeași dragoste pe care o resimțise pentru tatăl ei, era un sentiment curat, adevărat, izvorât din respect. Au existat întotdeauna neînțelegeri între ele două, pentru că aveau firi diferite, dar asta nu însemna că n-o respecta. Își dorea atât de mult ca mama ei s-o aprobe, deși o mulțumea greu.

– Îmi pare rău, mamă, n-am vrut să spun asta, zise ea, privind-o pe Maeve cu ochii ei mari, verzi. Știu câte faci pentru noi.

– Sper că știi! Doar cei cu picioarele pe pământ se descurcă în viață. Eu una a trebuit s-o fac întotdeauna.

Era perfect adevărat.. Joe voia să aibă copii ascultători, dar lăsase educația lor în seama lui Maeve. Își dorea o casă comfortabilă, cămara plină și soba caldă, dar tot Maeve trebuia să i le asigure. Mergea prin viață orbește, lăsând greul în seama soției sale.

– M-am străduit din răsputeri. Indiferent ce crezi, Katie, să știi că m-am străduit.

Se întoarse la masă și se așeză, privind-o drept în ochi pe fiica ei.

– Dar nu este de ajuns.

– Mamă...

– Taci din gură, Katie, lasă-mă să vorbesc. Trebuie să-ți spun ceva. Ceva care n-o să-ți placă. Ascultă-mă.

Maeve inspiră adânc.

– Proprietarul a fost aici săptămâna trecută.

– Dar n-a venit data de întâi ale lunii.

– Ți-am spus să taci din gură! Știu că nu este întâi ale lunii. A venit din alt motiv. M-a anunțat că mărește chiria cu doi dolari. Nu numai nouă. Tuturor din această clădire.

Maeve citi mirarea în ochii fetiței.

– Te întrebi probabil dacă are voie s-o facă? Răspunsul este da. E proprietar și poate să facă ce vrea. Bineînțeles, toți proprietarii o să ajungă în iad.

Katie nu îndrăznea să vorbească, deși rotițele începuseră să se învârtească repede în mintea ei. De unde vor lua cei doi

dolari, în fiecare lună? Doi dolari pe lună însemnau douăzeci și patru pe an. Era o avere pentru ei!

– Asta-i doar una din veștile cele rele, continuă Maeve. O să-mi pierd cea mai bună clientă care-mi dădea de spălat. Doamna Winfield angajează o spălătoreasă care să lucreze la ea acasă. Menajera ei m-a întrebat dacă accept. Dar nu pot să-i iau cu mine pe Sean și Francis și nici n-am cum să-i las singuri toată ziua.

– Lasă-i la doamna Moldoon, îi sugeră Katie, plină de speranță. Poate o să-i țină până mă întorc eu de la școală.

– Are opt copii, dintre care trei în scutece. Toți vecinii sunt împovărați de greutăți. Copiii Gallagher n-o să încapă pe mâini străine cât o să trăiesc eu. Îți dai seama, Katie? O să pierd trei dolari pe săptămână și nu știu cum o să-i plătesc chiria proprietarului.

– Da, mamă.

Pe fetiță o cuprinse groaza, pentru că știa ce o să spună mama ei. Încremeni pe scaun. Nici nu mai îndrăznea să se miște. Se întunecase la față, resemnată.

– Da, îmi dau seama.

– Va trebui să renunți la școală, Katie. O să muncești, nu există altă soluție.

Maeve se mai liniștise puțin, acum când își destăinuise planurile, deși i se rupea inima de mila lui Katie. Știa că nu avea de ales, dar o durea. Își dorea ca fata și băieții ei să ducă o viață mai bună. Pentru cei mici mai era o speranță, dar pe Katie o sacrificase deja.

– M-am străduit, zise ea, în cele din urmă. Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel, dar nu se poate. Și, oricum nu este atât de tragic că va trebui să muncești.

– Dar muncesc pentru preoți.

– Ah! exclamă Maeve adunând bănuții de pe masă. O zi pe săptămână pentru șaptezeci și cinci de cenți.

– Tot este ceva!

– Nu-i *de ajuns,* Katie. Mâncăm doar supă și cartofi. De săptămâna viitoare o s-o pierd pe doamna Winfield și cei trei dolari ai ei. Ce o să ne facem?

Katie rămase tăcută și Maeve aruncă monezile la loc, pe masă.

– Știu că ești bună la aritmetică, zise femeia furioasă. Socotește și tu. O să câștig doi dolari de la doamna Spencer, dolarul lui Hugh de la domnul Maggio și cei șaptezeci și cinci de cenți ai tăi. Spune-mi cum o să ne descurcăm cu trei dolari și șaptezeci și cinci de cenți pe săptămână?

– Îmi pare rău, mamă.

– Și la ce ne folosește părerea ta de rău? Ne aduce mâncare pe masă? Ne asigură un acoperiș deasupra capului? Este ușor să-ți pară rău, dar nu folosește la nimic.

– Știu că trebuie să ajut, mamă. Înțeleg. Dar știi... mă gândeam la Hugh. Pe el nu l-ar deranja deloc să se lase de școală și să muncească. Oricum chiulește tot timpul.

– Și eu îl bat cu cureaua pentru asta. O să-l bat tot timpul, până se învață minte. Hugh are nevoie de școală ca să ajungă polițist. Un irlandez nu poate spera la altceva. Polițiștii au un servici sigur și sunt bine plătiți.

Katie se așteptase la acest răspuns. Știa de mult de planurile mamei sale pentru Hugh. Toți părinții din Bucătăria Diavolului visau să-și vadă copiii polițiști. Numai că mama ei n-ar trebui să-și facă prea multe speranțe în privința lui Hugh. Katie era apropiată de fratele ei și știa ce gândea. Nu putea să sufere polițiștii. Îi disprețuia. Nu se temea de ei și nu-i respecta. Singurii lui idoli erau găștile mafiote Gorilele sau Golanii, pentru care se zvonea că făcea diverse comisioane.

– Poate că Hugh n-o să se facă polițist! zise Katie.

– O să se facă ce-i spun eu!

Fata citi hotărârea în ochii albaștri ai mamei sale și își dădu seama că n-avea rost să mai insiste. Hugh va rămâne la școală, indiferent dacă-i plăcea sau nu, iar ea va trebui să muncească.

– Unde o să-mi găsesc de lucru? întrebă ea, cu jumătate de gură. Cine o să mă angajeze?

Maeve nu-i răspunse imediat. Își netezi șorțul și deschise de două ori gura înainte să vorbească.

– Ești deja angajată, zise ea, după un timp. Ți-am găsit de lucru la pensiunea Adei McVey. Va trebui să faci curat și să gătești. I-am spus Adei că nu te prea pricepi la bucătărie, dar o să înveți. Am aranjat totul, Katie. De luni, la șapte fix te apuci de treabă.

Katie dădu din cap tăcută. I se uscase gâtul. *De luni!* Atât de repede, se gândi ea. Atât de repede! Începu să se gândească la școală. Era o școală obișnuită. Aglomerată și nu prea curată, dar acolo își petrecuse cele mai fericite momente din viața ei. Îi plăceau cărțile și învățătura. Imaginația ei prindea aripi ori de câte ori profesoara citea o poezie sau desfășura o hartă. Moștenise aceste calități de la tatăl ei și nu putea să le dea frâu liber decât la școală. Doar acolo putea chicoti cu prietenele, putea să-și împărtășească secretele și să fie un copil adevărat. Acum se uita pierdută în ceașca cu ceai. Își dădea seama că momentele fericite se terminaseră.

– Luni, murmură ea, la șapte fix.

– O să câștigi trei dolari pe săptămână. Destul pentru o fată de vârsta ta, fără nici o pregătire. Și o să ai trei mese pe zi. Poți să fii fericită pentru asta. La Ada vei mânca bine, nu ca aici. Stai dreaptă, Katie și uită-te la mine când îți vorbesc.

Fata se supuse imediat.

– Așa este mai bine.

Maeve se rezemă de spătarul scaunului să-i studieze fața. Era drăguță – ovală și netedă, de culoarea fildeșului. Avea un năsuc simpatic și buze pline. Ochii verzi erau încadrați de gene lungi, negre, care contrastau cu părul și sprâncenele blonde. Maeve oftă. Era o fată frumoasă și o să se mărite repede. Dar cu cine? Cu un mototol ca Bud Reagan, pe care-l ducea nevastă-sa de nas? Sau cu unul ca Ed Ryan, care bea și își bătea soția? Poate o să-și găsească un bărbat ca Moldoon. Con se purta frumos cu nevasta lui, era un om muncitor, dar aveau și ei destule probleme.

– Viața este *crudă,* zise ea brusc. Mai ales cu femeile. Crezi că este rău să pleci de la școală. Îți doresc să nu ai alt necaz mai mare vreodată.

Katie era alarmată de figura serioasă a mamei sale. Uită de supărările ei, pentru că acum nu i se mai păreau atât de importante.

– Nu-i nimic, mamă, zise ea, înghițind în sec. Nu mă supăr că renunț la școală. O să ne descurcăm... Te rog să nu fii supărată, mamă.

Vorbele fetiței o impresionară. Maeve se învățase să-și îngroape emoțiile în adâncul inimii, dar acum simțea că se topește. O bătu pe mână pe fiica ei.

– Știu, draga mea. Mă gândesc la partea bună a lucrurilor. Aproape ai terminat școala elementară. Știi să citești, să scrii și să socotești. Ai învățat și puțină istorie. O fată nu are nevoie de mai mult.

Maeve își trase mâna. Apoi se ridică și duse ceștile la chiuvetă.

– Munca nu este atât de cumplită, zise ea. Eu muncesc ca un bărbat de la zece ani. Și uite că n-am murit, după cum vezi.

– Mă bucur că o să muncesc, mamă.

– Oare?

Femeia se întoarse spre ea.

– Uneori mă întreb dacă sunt o mamă potrivită pentru tine. Deși mă străduiesc, bineînțeles.

Se opri zâmbind palid.

– O să înțelegi ce spun când o să ai copiii tăi.

– O să am o mulțime de copii.

– Da, și o mulțime de bani. Nu o să ajungi ca mine, o spălătoreasă, care trudește pentru câțiva penny.

Maeve clătină din cap. O șuviță de păr îi alunecă pe frunte și o dădu la o parte.

– Ești visătoare, Katie Gallagher, dar o să-ți treacă. De luni începi munca și o să vezi ce înseamnă viața.

– Nu mă tem, îi răspunse fata mult mai încrezătoare decât era în realitate. Ada McVey este o femeie drăguță. Îmi amintesc când ne-a adus o oală cu supă după ce a murit tata. E cumsecade.

– Aș vrea să-ți spun încă ceva. Unii o privesc de sus pe Ada. Cred că nu se cade ca o văduvă să aibă o pensiune. Dar se înșeală. Ada este o femeie cinstită și nu are de ce să se rușineze. O să auzi fel de fel de bârfe, Katie. Să nu le dai importanță. Bârfa este lucrarea diavolului.

Katie se întreba ce bârfe o să audă despre Ada McVey. În Bucătăria Diavolului nu prea existau secrete, pentru că apartamentele erau aglomerate și pereții subțiri. Toate familiile se plângeau că nu aveau bani, că bărbații beau prea mult sau că

odraslele nu erau acultătoare. Sigur, se bârfea, dar fără răutate.

– Oamenii n-o plac pe doamna McVey? întrebă ea.

– Unii nu. Sigur, nu poți să mulțumești pe toată lumea. Dar nu contează. Știu că Ada este o femeie cumsecade. Părintele Flynn este de aceeași părere. L-am întrebat și a spus că poți să lucrezi la pensiune. Nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Maeve își dezlegă șorțul și-l puse lângă chiuvetă. Apoi se duse la fereastră să se uite la ceasul cel mare din vitrina magazinului de amanet.

– S-a făcut târziu, zise ea. Mă duc la cumpărături. Altfel nu avem ce mânca diseară.

– Vrei să merg cu tine, mamă?

– Nu, stai aici și pregătește masa.

Maeve își luă pelerina din cuiul bătut în ușă și și-o aranjă pe umeri. Katie o privea tristă. Știa că mama ei nu avusese niciodată un palton adevărat. Nu fuseseră niciodată destui bani, așa că purta vechea pelerină pe care și-o adusese din Irlanda. Luă mărunțișul câștigat de Katie de pe masă.

– Ai grijă să-i iei dolarul lui Hugh când se întoarce. Și spune-i să-i aducă pe cei mici de la doamna Moldoon. Să nu le dai bomboane cu mentă înainte de masă. Vorbesc serios, Katie. Învață-te să fii aspră.

– Da, mamă.

Maeve plecă și fata rămase singură în bucătărie. O apucă oftatul, în timp ce se gândea la noua ei viață. Nu-i părea rău; știa că fusese mult mai norocoasă decât majoritatea copiilor din vecini. Făcuse aproape șapte clase de școală elementară, ceea ce era mai mult decât puteau spera cei din Bucătăria Iadului. Cu toate acestea, nu se bucura. O îngrozea gândul că familia ei va depinde de cât câștiga ea. Va avea o responsabilitate. La școală, profesorii îi vorbiseră de resposabilități și i se păruse un lucru minunat. Dar lui Katie nu i se mai părea minunat acum. Se trăgea nervoasă de codițe.

Se ridică de pe scaun. Ciorapii negri pe care-i purta nu-i țineau de cald și își puse pantofii; podeaua era foarte rece. Apoi se duse la chiuvetă și puse oala pe sobă. Pe urmă aranjă cu grijă masa, așa cum fusese învățată. Când termină, se apucă să curețe morcovi, doi cartofi și două cepe, pe care le

va pune la supă. Auzi un zgomot la ușă și tresări, întorcându-se brusc.

– Sunt eu, zise Hugh Gallagher, scuturându-și cizmele pline de zăpadă. Credeai că era bau-baul?

– M-ai speriat.

– Unde-i mama?

– La cumpărături. Sean și Francis sunt la doamna Moldoon. Trebuie să-i aduci acasă.

– Da, imediat.

Hugh își scoase haina. Fusese a tatălui său și Maeve o ajustase pentru el. Avea o căciulă groasă, trasă pe frunte și mănuși de lână. Și le scoase și-i zâmbi lui Katie.

– Sunt plin de praf de cărbune, zise el, băgându-și mâinile mari, murdare, sub robinet. Am avut mult de muncă. Maggio este negru din cap până-n picioare.

– Domnul Maggio, îl corectă Katie, scoțându-i căciula. Ai grijă cum vorbești.

– Ah, semeni tot mai mult cu mama, pe zi ce trece.

– Și ce-i rău în asta?

– Mama este o babă cicălitoare.

– Hugh!

– Așa este.

Hugh Gallagher avea doisprezece ani și era înalt pentru vârsta lui și suplu, dar bine clădit, cu umeri și piept lat. Părul blond, ca al lui Maeve îi cădea pe sprâncene. Avea aceeași ochi ca sora lui, doar puțin mai închiși la culoare. Părintele Flynn spusese că băiatul ăsta o să le dea de furcă părinților și nu era singurul care credea asta. Hugh era un puști neastâmpărat. Băieții mai mari îl porecliseră Fudulul, după felul cum mergea cu nasul pe sus. Maeve știa ce se vorbește, dar nu dădea importanță, în schimb Katie era mai înclinată să dea crezare bârfelor.

– Ai adus dolarul? îl întrebă sora lui.

– M-da.

Scoase bancnota și o puse pe bufet.

– O oră pe zi după școală și cinci ore sâmbăta. Uite prețiosul dolar al mamei.

– Chiar că este prețios, Hugh. Nici nu știi ce rău o ducem. A crescut chiria și mama a pierdut o clientă. De luni o să muncesc la pensiunea doamnei McVey.

– Tu să muncești?

– S-a aranjat totul.

Katie îi povesti fratelui ei ce-i spusese mama ei. Vorbi repede, oprindu-se doar ca să-și tragă răsuflarea.

– Acum vezi ce rău o ducem? zise ea când termină.

Hugh se sprijini de dulap, încrucișându-și brațele pe piept.

– Eu sunt cel care trebuie să renunțe la școală și să muncească, zise el, încruntat. Pot să-mi găsesc ușor de lucru la fabrica de mături sau la grajduri.

– Doar ți-am explicat ce planuri are mama cu tine, Hugh. Vrea să te vadă polițist.

– Și eu am planurile mele, care nu se potrivesc deloc cu ale ei.

Fata se posomorî.

Duritatea fratelui ei o înspăimânta uneori. Când vorbea pe tonul ăsta hotărât, i se părea mai mare decât anii lui.

– Mama vrea ce-i mai bun pentru tine. Doar ești copilul ei preferat.

– Pe mama o interesează doar banii, nu preferă pe nimeni. Ah, Katie, nu te supăra. Mă gândesc la tine, că va trebui să fii slugă.

– Am muncit și pentru preoți. E același lucru.

Hugh clătină din cap. Apoi, își vârî mâinile în buzunare și se așeză pe scaun.

– Pentru preoți era altceva, Katie. La pensiunea McVey, va fi ca într-un vodevil.

– Știu, o să mă distrez.

Hugh rămase tăcut pentru o clipă, fixând-o din priviri.

– Minți, zise el în cele din urmă. Nu vrei să muncești la pensiune. Îți place școala, cărțile și toate prostiile alea.

– Nu sunt *prostii*. Mamei nu-i place să te audă vorbind așa.

– Și ce-mi pasă mie dacă nu-i place!

– Ah, ce obraznic ești! Nu se poate discuta cu tine când ești obraznic!

– Acum vorbești ca părintele Flynn, zise Hugh. „Ah ce băiat obraznic ești, Hugh Gallagher", îl maimuțări el pe preot.

– Și are dreptate. Ești cel mai rău băiat din cei care servesc în altar.

– A fost ideea mamei să servesc în altar.

– Asta nu înseamnă să fii obraznic.

Hugh își întinse brațele deasupra capului. Se adâncise în propriile sale gânduri. Deși nu-și schimbase expresia, ochii lui sclipeau întunecați.

– Nu sunt făcut să fiu băiat de altar, Katie, și nici tu nu ești făcută să fii servitoare. O să-i spun mamei...

– Nu! exclamă fata. Nu trebuie să spui nimic. Nici un cuvânt!

Disperarea ei era întemeiată, pentru că știa ce scandal ieșea ori de câte ori Hugh o înfrunta pe mama lor. Scandal care se sfârșea cu bătaie pentru fratele ei.

– *Promite-mi* că n-o să spui nimic!

– Eu sunt bărbatul din casa asta. Este de datoria mea să am grijă de tine.

Katie îi puse mâna pe umăr.

– Mă bucur că vrei să ai grijă de mine, Hugh, dar nu se poate. Este totul aranjat. Așa a hotărât mama. Este mai bine pentru toți. *Te rog* să nu te amesteci.

– Renunți prea ușor, zise Hugh, dându-i mâna la o parte.

– Mama a aranjat cu doamna McVey, nu mai este nimic de făcut.

Hugh încercă să găsească un răspuns și văzând că nu reușește, ridică din umeri.

– Este groaznic să fii sărac, Katie. De asta am planurile mele. Eu nu vreau să fiu sărac.

– Ah, Hugh, zâmbi Katie. Și crezi că o să fii bogat?

– Da, și când o să fiu, o să am grijă de tine așa cum trebuie. De tine, de Sean și Francis.

– Și de mama.

Hugh scoase limba afară și făcu un zgomot obscen.

– *Asta* o să aibă mama de la mine.

Katie se încruntă uimită.

– Nu înțeleg ce ai împotriva ei. Doar face totul pentru noi, vezi bine.

Hugh trase o înjurătură în loc de răspuns. Katie se dădu înapoi, cu gura căscată. Apoi se întoarse la chiuvetă să curețe legumele.

– Adu-i pe Sean și Francis de la doamna Moldoon, îl rugă ea, calmă.

– Da, bine.

Băiatul zâmbea când veni în spatele ei. Îi întinse palma și îi arătă o monedă de un sfert de dolar.

– E pentru tine, zise el, făcându-i cu ochiul. Nu te îngrijora, am câștigat-o cinstit. Ia-o.

– Nu pot.

– De ce?

– Nu pot, Hugh. Mama a spus...

– Mama a spus, mama a spus! Ce ești papagal? De ce trebuie să fie întotdeauna cum spune mama? Nu poți să ai propriile tale păreri? Ți-e atât de frică?

– M-am săturat de scandal. Nu vreau să ne certăm Ar trebui să fim o familie, zise ea, ținându-se de marginea chiuvetei.

– Hai, ia banii!

– Nu.

– N-o să-i dau mamei.

– Atunci păstrează-i. N-o să-i spun nimic.

Hugh băgă moneda în buzunar și se îndreptă spre ușă.

– Ai idei trăsnite, zise el, uitându-se peste umăr. Semeni cu tata și nu este bine.

Katie își încleștă mâna pe chiuvetă, istovită după o zi de muncă.

– Adu-i pe cei mici.

– O să mă duc.

Hugh deschise ușa dar, înainte să iasă ezită și se întoarse spre soara lui.

– Să nu fii ca tata, Katie. Să nu te amăgești singură. Munca ta nu va însemna nimic. O să trudești la pensiune, dar o să fim la fel de înfometați și o să ne ascundem de proprietar. Așa că ce rost are?

– Nu știu.

– N-are nici un rost. Sărăcia este groaznică.

După ce auzi ușa închizându-se în urma lui, fata lăsă capul în jos și începu să plângă.

2

Nu se luminase bine când Katie ieși din casă, gata să înfrunte dimineața rece a zilei de luni. Era obosită, pentru că nu dormise bine, dar vântul tăios care șuiera pe stradă o trezi repede. Îi biciuia fața și se strecura pe sub haină, înfiorând-o. Își ridică gulerul și începu să înainteze încovoindu-se spre pensiunea doamnei Ada McVey.

Era la patru blocuri depărtare, dar drumul i se părea nesfârșit acum, pe frigul ăsta. Clădirile chiriașilor se înălțau tăcute și fantomatice pe cerul întunecat. Katie grăbi pasul. Ridicându-și fusta, păși peste gheață și escaladă mormanele de zăpadă de pe bordura trotuarului. Era prea devreme pentru trăsuri și o luă la fugă pe stradă. Îi ieșeau aburi din gură.

Spre ușurarea ei, străzile erau tăcute, dar nu pustii. Văzu femei tinere, unele chiar de vârsta ei, grăbindu-se să ajungă la atelierele și magazinele unde lucrau și bărbați, de toate vârstele, în drum spre fabrici. Domnul Clark, băcanul mătura trotuarul din fața magazinului. Fata îi făcu cu mâna.

„Nu-i chiar atât de rău, își spuse ea în gând. Nu sunt singură. N-am de ce să mă tem."

Dar, când îi apăru o pisică în față, tresări.

Pensiunea Adei McVey era o clădire îngrijită, cu patru etaje, draperii la ferestre și ornamente lustruite de alamă la ușă. Semăna cu o reședință privată și fusese construită într-adevăr în acest scop, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, de un proprietar de fabrică, dornic să fie aproape de munca lui și departe de distracțiile din cartierele selecte. După moartea lui, devenise hotel pentru marinari. În 1899 fusese cumpărată de familia McVey, actori de vodevil ieșiți la pensie, care deschiseseră o pensiune pentru oamenii teatrului.

Acum Katie, zgribulită în haina ei, privea clădirea. Se foise toată noaptea în pat, gândindu-se cum o să fie prima ei zi de muncă. Se temea că patroana nu va fi mulțumită de ea și o să piardă slujba care trebuia să asigure venitul familiei. Se gândi la mama ei și bătu la ușă cu o mână tremurândă.

– Ajută-mă, Doamne, să nu dau greș.

– Ai venit la timp, zise Ada McVey, deschizându-i. Hai intră! Se uită pe stradă, în urma ei.

– Ești singură? Nu te-a adus Maeve? o întrebă femeia, mirată.

Katie încercă să răspundă, dar nu reuși să deschidă gura, așa că se mulțumi doar să zâmbească și să clatine din cap:

– Credeam că o să vii cu mama ta. Doar este prima zi de muncă și... Ia te uită, m-am apucat să trăncănesc pe frigul ăsta. Vino înăuntru, Katie! Ceaiul este gata pe sobă.

Katie ar fi vrut s-o ia înapoi la fugă. Dar se forță să intre. Își ascunse mâinile tremurânde la spate și își șterse pantofii uzi pe preș. Maeve o prevenise să nu lase dâre de noroi pe podelele Adei. Mama ei îi dăduse multe sfaturi și acum încerca să și le amintească.

– Urmează-mă, îi spuse Ada. O să bem ceaiul în bucătărie, unde este cald. Biata de tine, ești aproape înghețată.

Katie inspiră adânc și străbătu holul după Ada, uitându-se la tapetul de pe pereți și la mobila sculptată. O oglindă înrămată atârna între două lămpi cu gaz, cu abajururi de sticlă mată. Sun oglindă era o comodă din lemn de trandafir. Un covor cu ciucuri acoperea mijlocul holului, astupându-le pașii. Katie, obișnuită cu podelele goale era uluită de atâta splendoare. Când ajunseră în alt hol, o întâmpină un aer cald, plăcut.

– Aici este bucătăria, zise Ada mândră. Este încăperea mea preferată. Mi-au plăcut întotdeauna bucătăriile mari.

Fata o aprobă uluită, pentru că bucătăria Adei i se părea mai mare decât tot apartamentul familiei Gallagher. Era zugrăvită în galben și avea perdele albe, scrobite, asortate cu fața de masă. Dulapurile se înșirau pe un perete întreg, avea un răcitor și o plită cu șase ochiuri. Pe pervazul ferestrei erau ghivece frumoase cu flori. Focul din cămin lumina podeaua curată.

– Ești bogată! exclamă Katie.

Dar își duse imediat mâna la gură, șocată de obrăznicia ei. Încremeni în loc, așteptându-se să fie certată, pe bună dreptate.

Dar n-o certă nimeni! Ada era amuzată și izbucnise în râs.

– Bogată? zise ea, dându-și capul pe spate și râzând în hohote. Bogată, așa crezi tu? Hai că-i bună!

Se așeză pe scaun și se șterse la ochi cu batista.

– Nu sunt bogată, Katie. Aș vrea să fiu. Tim, Dumnezeu să-l odihnească și cu mine am muncit ani de zile. Nu ne-a ieșit nimic, în afară de pensiune. Sigur, n-am de ce să mă plâng, dar nu sunt bogată.

– Îmi pare rău... se bâlbâi Katie. N-am vrut...

– Nu te îngrijora. M-ai făcut să râd. Este bine să începi ziua vesel. Mie nu-mi plac fețele triste. Muncim, dar ne și distrăm.

Ada zâmbi și bătu cu mâna în masă.

– Iar am început să trăncănesc. Tim, răposatul meu soț spunea că aș fi milionară dacă oamenii ar fi plătiți după cât vorbesc. Și avea dreptate. Tim al meu avea întotdeauna dreptate.

Femeia se uită la ceasul mic de la mână.

– Aduc ceaiul până îți pui haina la cuier. Este acolo, după cămară. I-ați un șorț din sertar.

– Da, doamnă.

– Spune-mi Ada, ca toată lumea.

Katie zâmbi. Era primul ei zâmbet adevărat de sâmbătă. Începea să se simtă în largul ei.

– Când am venit aici, îmi era frică. Acum nu-mi mai este.

– Sper că o să te oprești din tremurat. Am crezut că tremuri de frig, dar văd că m-am înșelat. Este normal să te temi când te prezinți la un nou loc de muncă. Așa mi se întâmpla și mie. O să-ți treacă. Dacă ești harnică, o să ne înțelegem bine. Și nu te speria dacă o să greșești. Numai din greșeli se învață.

„Biata de ea," se gândi Ada în timp ce o studia. Era o fetiță drăguță, un copil, într-o haină subțire, scurtă la mâneci, deasupra genunchiului, cu pantofi găuriți. Nu voise s-o angajeze pe Katie. Ar fi preferat o fată mai mare ca vârstă cu cel puțin doi ani. Dar Maeve o implorase.

– Te rog să nu-ți mai faci griji, Katie, da, îmi promiți?

– Sigur. Mulțumesc, Ada.

Fata înălță capul și se duse încrezătoare la cuier. Ada își spuse în timp ce o urmărea din priviri: copila este agitată numai din vina ta, Maeve Gallagher. Dacă-i arăți puțină afecți-

une, se deschide ca o floare. Ce rușine că nu știi să spui o vorbă bună copiilor tăi.

Ada se duse la plită și turnă ceaiul în două căni mari, albe. Era o femeie înaltă, solidă, dar se mișca grațios. Nu degeaba își petrecuse atâția ani pe scenă. Avea o față pătrățoasă, plăcută. Nu era nici frumoasă, nici urâtă. Își purta părul strâns într-un coc, la ceafă. Ada își ascunsese întotdeauna vârsta, dar trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani.

Dar, în afară de vârstă, nu avea nici o reținere. Fuma, bea bere și nu găsea de cuviință să dea explicații. Pretindea că putea să mănânce și să bea mai mult decât un bărbat și se mândrea cu asta. Îi plăceau glumele deocheate și, în rarele ocazii când o scotea cineva din sărite, înjura. Toate aceste lucruri îi șocaseră pe cei mai pioși dintre locuitorii Bucătăriei Iadului. Bărbații erau primii care o criticau, mai mult decât femeile. Ada nu răspundea niciodată la calomnii. Se interesa cine o bârfea și se amuza, pentru că știa multe despre vecinii ei, care erau mult mai vicioși decât ea.

– Sunt gata, zise Katie, prinzându-și un șorț alb, scrobit. Ce vreți să fac?

– Micul nostru dejun este la încălzit, în cuptor. Adu-l la masă. Și ai grijă să nu te arzi. Ia o cârpă.

Katie scoase două cratițe cu cârnați și cartofi din cuptor.

– Ce multă mâncare! zise ea.

I se făcuse gura apă.

– Este pentru locatarii pensiunii?

– Se vede că nu-i cunoști, chicoti Ada. Ar arunca cu pietre după mine dacă le-aș da numai atât. Este pentru noi. Stai jos și mănâncă. Nu avem timp de pierdut.

– E pentru noi? Numai pentru noi două?

Lui Katie nu-i venea să creadă. Ada o studia atentă. Era numai piele și os. Nu putea s-o învinuiască pe Maeve. Foarte puțini din copiii vecinilor aveau ce să mănânce.

– Trebuie să te îngrași, spuse ea și o să mă ocup eu de asta. Stai jos și mănâncă-ți micul dejun. Nu poți să muncești pe stomacul gol.

Ada umplu farfuria fetei cu cârnați și cartofi, iar apoi și pe a ei.

– Hai, dă-i drumul! Se face târziu.

Katie ezită timp de o clipă. Pe urmă se aplecă asupra farfuriei și începu să înfulece. Înghiți doi cârnați și jumătate din cartofi înainte să se oprească, să-și tragă sufletul. Bău cana cu ceai, lapte și zahăr și, în momentul acela își aminti de familia ei. Știa că nu vor avea decât pâine și ceai slab la micul dejun. Gândul acesta o făcu să pună furculița jos, rușinată.

Ada ghici imediat gândurile fetei.

– Mesele fac parte din salariul tău, zise ea. Fata pe care am avut-o primea doar două mese pe zi, la fel ca chiriașii mei, dar Maeve a insistat ca tu să primești trei. Știe să se tocmească. Așa că nu-i strica socotelile.

– Am fost lacomă. Mama spune că este un păcat să fii lacom.

Se uită la ce rămăsese în farfurie. Ar fi fost de ajuns să-i hrănească pe toți cei din familia Gallagher.

– Nu este drept ca eu să am atât de mult.

– Viața este plină de nedreptăți, Katie. Până la urmă o să înveți și acest lucru. Sper să se întâmple cât mai târziu... Ce ar spune Maeve să vadă că risipești mâncarea?

Katie tresări.

– Dar n-o s-o risipesc. Mă gândeam că... aș putea să economisesc... și...

– Ca s-o iei acasă? Ești o fată foarte generoasă, Katie. Dar răspunsul este nu. Ce nu mănânci azi, rămâne pentru mâine. Dacă ai vedea cât plătesc pentru mâncare, ți-ai dai seama că nu-mi permit să arunc nimic. Este o regulă strictă, de la care nu mă abat niciodată..

Ada simți reproșul din glasul ei și se întristă. Nu-i stătea în fire să facă observații, mai ales unei copile atât de sensibile. Știa că nu putea să-și încalce regulile, dar se mai îmblânzi puțin.

– Pe de altă parte, zâmbi ea, când se încălzește afară, nu mai pot păstra mâncarea de pe o zi pe alta. Atunci, o să poți lua câte ceva acasă, în fiecare săptămână.

– Nu, nu-i nici o problemă, zise Katie, înroșindu-se. Nu trebuia să spun așa ceva. Dacă ar afla mama, s-ar supăra. Ne-a spus să nu acceptăm niciodată pomană...

– Nu este nevoie să discutăm azi despre asta. O să vedem când o să se încălzească, da?

– Mulțumesc, Ada, ești o femeie bună, zise Katie, bucuroasă că încheiaseră discuția.

– Hai, mănâncă, nu pierde vremea!

La șapte și jumătate vasele erau spălate și puse la locul lor. Masa cea mare din bucătărie fusese pusă și se aprinsese un foc proaspăt în cămin.

– Aici micul dejun se servește târziu, îi explică Ada, pentru că toți chiriașii mei se culcă târziu. Dar mie îmi place să pregătesc totul din vreme. Așa ne rămâne timp pentru celelalte treburi. Se găsește mereu câte ceva de făcut într-o pensiune. Dacă nu faci un lucru, îți cad pe cap alte cinci sau zece. Fii atentă. O să te învăț cum îmi place mie să faci curat și să gătești.

– Învăț repede, zise Katie încrezătoare și îmi place să muncesc. Este atât de frumos aici, adăugă ea, uitându-se de jur împrejur în sufragerie. Ca într-un palat.

– Un palat!

– Pentru mine este ca într-un palat de basme.

Fata se uită la masa lungă, cu șase scaune, la lambriurile de pe pereți. Deasupra mesei atârna un splendid candelabru din cristal, care sclipea în lumină.

– N-am mai văzut așa ceva, zise ea sinceră.

– Să nu mă crezi bogată, domnișoară, zise Ada râzând, în timp ce învârtea între degete cozile fetei. Casa a fost construită de un om înstărit. Așa se explică ornamentele. Când răsare soarele, o să vezi că tapetul și covoarele sunt uzate. O să vezi crăpăturile de pe pereți... și n-o să-ți mai placă la fel de mult lambriurile când va trebui să le cureți.

Dar Katie era la fel de impresionată. Oftând, pipăi lemnul cu mâna.

– E superb, zise ea, oftând din nou.

– Îți place să visezi, nu-i așa, Katie? Ești ca tatăl tău. Mă bucur.

Katie o privi pe Ada cu ochii ei mari, verzi.

– L-ai cunoscut pe tata?

– Sigur, venea des aici. Stătea în salon, cu chiriașii mei și spunea povești. Îi amuza pe toți. Joe Gallagher avea mulți prieteni aici. Era un om deosebit.

Katie zâmbi. Îi plăcea să audă oamenii vorbind frumos despre tatăl ei. Cât trăia îl compătimise, gândindu-se că era atât de diferit de vecini și de propria lui familie. Acum își aminti de înmormântare. Vreo șaizeci de oameni se adunaseră în cimitirul Holy Name. Unii erau vecini, dar cei mai mulți erau necunoscuți. O întrebase pe Maeve cine erau, dar femeia nu scosese o vorbă.

– Mama nu mi-a spus nimic, zise ea încet.

– Joe Gallagher a fost un om bun, asta este tot ce trebuie să știi. Nu-i plăcea munca și asta o înfuria pe Maeve. Hai să-ți arăt salonul, Katie! Dimineața o să aranjezi mai întâi sufrageria și pe urmă salonul. Vino cu mine.

Salonul era spațios, cu mobilă victoriană, covor cu trandafirași și draperii grele, cu ciucuri. Erau câteva măsuțe rotunde, cu plăci, gramofoane, ghivece și bibelouri. Pianul era acoperit cu un șal.

– Ai multe de făcut, zise Ada, uitându-se la comorile ei. Nepotul meu, Matt mă tot pisează să nu mai țin atâtea lucruri. Dar mie îmi plac și vreau să le păstrez.

– Ah, da, o aprobă Katie.

Parcă îl vedea pe tatăl ei stând acolo.

– Este exact cum ar trebui să fie.

– Să-i spui și lui Matt când o să-l vezi. Nu mă înțelege. Dar eu am adunat aceste lucruri toată viața, alături de Tim, Dumnezeu să-l odihnească. Am dat spectacole peste tot în țară și am cumpărat câte un souvenir din fiecare oraș. Uite, spuse Ada, luând un vas roșu din porțelan. L-am cumpărat de la Sacramento, când eram în circuit cu teatrul Orpheum. Îmi amintesc și acum ziua aceea. Mai târziu ne-am întors spre est, în circuitul trupei Keith. Am cumpărat lebăda aceasta din Harrisburg.

– Era frumos să călătorești? La școală mă uitam mereu pe hartă și îmi imaginăm tot felul de locuri interesante.

– Da, ne distram bine, deși nu aveam bani.

Ada puse lebăda la loc, pe masă. Apoi aranjă doi clovni și îndreptă draperiile.

– Într-o zi, am început să ne gândim la viitor și atunci ne-am hotărât să ne așezăm undeva. Am vrut să ducem o viață tihnită la bătrânețe. Vodevilul nu-ți asigură așa ceva. Dar am vorbit prea mult. Te las să-ți vezi de treabă, Katie. Găsești în colț tot ce-ți trebuie. Știi să faci curat, nu?

– Da, am făcut și pentru preoți.

– Vreau să strălucească totul. Dacă găsesc o urmă de praf, o iei de la început.

– Aveți dreptate.

– Când termini de șters praful, te apuci de măturat. Pe urmă curețí ramele tablourilor și lemnăria. Insistă la colțuri. Nu este nevoie să dai cu ceară. O s-o facem vineri. Azi este zi de spălat.

– Vă promit că holul o să strălucească de curățenie.

Ada se uită la ceasul cu cuc de deasupra căminului și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să mă ocup de micul dejun al lui Matt. Mănâncă devreme pentru că are școală. Ai vreo nelămurire, Katie?

– Nu, voiam doar să vă mulțumesc că m-ați angajat.

– Nu te grăbi cu mulțumirile. La sfârșitul zilei o să fii obosită moartă.

– Nu-i nimic, îmi place aici.

Katie se apucă de treabă fredonând. Strânse cenușa din jurul căminului și frecă piatra. Apoi șterse de praf mobila, cutiile și bibelourile. Se urcă pe un scaun să curețe galeriile draperiilor și se lăsă din nou în genunchi să lustruiască lemnăria. Mătură podeaua și covorul, învârtind mătura ca pe o armă. Aranjă pernuțele și udă florile. Peste o oră, când termină, curăță holul și scările.

– Gata, ai terminat? o întrebă Ada mirată, uitându-se la Katie care apăru în bucătărie cu periile, măturile și gălețile. Mi se pare prea repede.

– Am făcut treabă bună, Ada, serios.

– O să vedem. Oricum, te-am prevenit. Dacă nu-mi place, o iei de la început. Oamenii mă iau peste picior și spun că sunt prea exagerată, dar așa sunt eu, tipicară, n-am ce să fac.

– Mama este la fel. M-a învățat cum să fac curățenie. Am făcut sul covorul și am măturat pe dedesubt.

– I-auzi! Și ce ai vrea pentru asta? Să-ți măresc salariul?

– Nu, n-am vrut să spun asta... zise Katie înroșindu-se. Ah, Ada, mă tachinezi.

– Bineînțeles, trebuie să te obișnuiești cu tachinatul. O să te distrezi. Vei vedea că o să-ți placă aici. Vreau să te văd zâmbind, Katie. Așa este mai bine.

– Vrei să controlezi salonul?

– Mai târziu. Matt a mâncat și a plecat, dar avem alți chiriași înfometați care trebuie să apară. Spală vasele și pe urmă ajută-mă. Ovăzul se prinde de cratiță dacă nu-l amesteci. Eu nu mă prea omor de ovăz, dar chiriașilor mei le place. Arată-mi mâinile. Bun. Mestecă în cratiță până pregătesc restul mâncării.

Katie nu mai văzuse în viața ei atâta mâncare. Erau două cratiți mari cu omletă și alte două cu cartofi pai crocanți. Pe bufet erau platouri cu biscuiți fierbinți, borcane cu miere, gem și zahăr maro. I se făcu din nou gura apă și își feri ochii, amintindu-și de micul dejun copios.

– Ți-e foame? o întrebă Ada. Ia un biscuit.

– Nu pot, mulțumesc.

– Să știi că nu este nici o rușine să-ți fie foame. Ești în creștere.

Ada o privi zâmbind.

– Sau poate vrei să te păstrezi pentru masa de prânz.

Ada o înțelegea. Katie simțea ce prietenoasă era femeia. Se întoarse spre focul care ardea în cămin.

– Cred că este minunat să locuiești aici, zise ea, mai mult ca pentru sine.

– Simte-te ca acasă, Katie. Și acum stinge flacăra. Cred că budinca de ovăz este gata. Pune biscuiții și celelalte pe tavă și du-le în sufragerie.

Katie făcu câteva drumuri între bucătărie și sufragerie. Duse farfurii, căni cu apă și două ceainice mari, albe.

– Mai este ceva? întrebă ea după al patrulea drum.

– Doar budinca de ovăz. Dar o duc eu. Este prea grea pentru tine. Poți să iei șervețelele. Soții Costello au nevoie întotdeauna de o mulțime.

Katie o urmă pe Ada. Aranjă șervețele în suporturi și apoi dădu la o parte draperiile, clipind în lumina orbitoare a soarelui. Afară, copiii se jucau cu ce mai rămăsese din zăpadă, scobind-o cu linguri și căni vechi. Văzu căruțele care se îndreptau spre est și negustorul de vechituri, un bătrân pe nume Sam. Katie privea Bucătăria Diavolului din camera caldă a Adei și se simțea norocoasă.

– Uite-i că vin, spunea Ada. Au apărut în sfârșit somnoroșii mei. Este aproape zece, zise ea, cu mâinile în șold, prefăcându-se nervoasă. Credeam că mă așteptați să vă aduc micul dejun la pat.

Locatarii pensiunii o salutară zgomotos și afectuos.

– Ești oricând binevenită în patul meu, îi spuse Jack Snow. Dacă te am pe tine, nu-mi mai trebuie micul dejun.

De obicei, Ada ar fi râs de vorbele lui dar acum, de față cu Katie, nu-i răspunse.

– Încetează. Vreau să vă potoliți puțin. V-o prezint pe noua mea ajutoare, Katie Gallagher. Este fiica lui Joe Gallagher. Îți amintești de Joe, nu-i așa, Jack?

– Bineînțeles.

Jack Snow întoarse capul spre fată.

– Bună puștoaico, zâmbi el. Mă bucur să te cunosc. Joe vorbea tot timpul de tine.

Katie îl privi pe bondocul și rotunjorul Jack Snow și încuviință din cap. Și-l amintea de la înmormântarea tatălui ei. Adusese o cruce mare din trandafiri roșii.

– Bună, zise ea, înghițind în sec.

– Hei, Ada! îi strigă el, în timp ce se așeza. Bine că ai adus în sfârșit o fată frumoasă. M-am săturat de bătrânele cu fețe cabaline.

– Uite cine vorbește, îi răspunse femeia amuzată. Nu-l băga în seamă, Katie. Este un bufon. Cel puțin așa pretinde. Nu știu dacă și publicul este de aceeași părere.

Ada îl privi drăgăstos pe Jack și apoi se uită la fată.

– Jack și partenerul său au un număr de comedie, Rayne și Snow. Ei sunt Herbert și Yvonne, dansatori. Celălalt este Phil Smith. Cântă la pian la circ. Cei patru huligani din capătul mesei sunt frații Costello. Au un număr comic de balet. Iar el este Cornelius O'Day, tenor irlandez.

Cornelius O'Day era un nume cunoscut, singura personalitate din pensiunea Adei. Era un bărbat frumos, cu păr roșcat, ondulat și o fire plăcută, curtenitoare.

– Bună dimineața, domnișoară Katie Gallagher, zise el.

Katie era impresionată, prea impresionată să-i răspundă – pentru că toți din Bucătăria Diavolului auziseră de Cornelius O'Day, cel care cânta atât de dulce. Ada o salvă, luând-o de umăr.

– Toate femeile sunt topite după Cornelius, iar el are nevastă și șase copii la Toledo.

– De-abia aștept să-i spun mamei că l-am cunoscut pe Cornelius O'Day.

Katie se înroși când îi auzi râzând. Încercă să-și ascundă fața, dar Ada o împinse înainte, în văzul tuturor.

– Amintește-ți ce ți-am spus de dimineață. Aici ne tachinăm mereu. O să te obișnuiești. Știți, zise ea, adresându-se celorlalți, Katie spune că pensiunea este ca într-un palat și crede că sunt bogată.

Jack Snow sări de pe scaun și-i făcu o plecăciune adâncă Adei.

– Dumneavoastră sunteți, doamnă Vanderbilt? o întrebă el pe un ton teatral. Puteți să mă serviți cu o ceașcă de ceai pentru o mie de dolari, doamnă Vanderbilt?

– Nu, este doamna Astor! strigă Phil Smith.

– Doamnă Astor, exclamă Jack căzând în genunchi, puteți să-mi dați o ceașcă cu cafea pentru cinci mii de dolari?

Katie se făcuse stacojie la față. Se lupta, dar nu reușea să se elibereze din strânsoarea Adei.

– Te rog, zise ea.

– Hai, amuză-te, Katie. Toți oamenii aceștia vor să fie prietenii tăi, dacă le dai voie.

Katie începu să se uite în jurul ei. Nu erau decât fețe bonome de comedianți. Privirile lor blânde o liniștiră. Vor să intru în jocul lor, se gândi fata, încercând să găsească o replică potrivită.

– Chiar dumneavoastră sunteți, doamnă Astor?

Actorii izbucniră în aplauze, încântați de gluma ei. Jack aplauda cel mai tare dintre toți.

– O să scoatem o actriță din tine, Katie.

– Mușcă-ți limba, râse Ada. Domnișoara aceasta poate ajunge mai bine decât atât, nu-i așa Katie? Vedeți că este de acord cu mine? Gata, huliganilor, ne-am amuzat destul, acum vă lăsăm să mâncați. V-am pus o față de masă curată. Încercați s-o păstrați. Mai ales tu, John Costello.

Frații Costello strigară revoltați, dar Herbert, Yvonne, Rayne și Snow le amuțiră protestele. Lui Katie îi plăcea această atmosferă de vodevil. Era o lume nouă pentru ea și se desprinse cu greu din sufragerie.

– Așa este tot timpul? o întrebă ea pe Ada pe hol.

– Cum adică?

– Sunt fericiți, râd, glumesc, este o atmosferă grozavă.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Mă temeam că o să te bucuri că te-am obligat să stai acolo, în centrul atenției. Poate a fost o răutate din partea mea, dar am vrut să te obișnuiești. Dacă o să lucrezi aici, nu trebuie să exagerezi cu sensibilitățile. Nu avem nevoie de mimoze.

– Am înțeles, Ada.

– E la fel ca atunci când înveți să înoți. Este mai bine să te arunce în apă de la început. Eu asta am făcut. Te-am aruncat să văd cum te descurci – înoți sau te scufunzi?

– Și eu, ce am făcut? o întrebă Katie zâmbind ștrengărește.

– Te-ai descurcat bine. Ești prea tânără pentru munca asta, așa cum i-am spus lui Maeve de sute de ori, dar te-ai descurcat. Și acum să vedem cum arată salonul.

Ada se uită cu atenție. Șterse cu degetul mesele și pervazul ferestrelor. Se uită în colțuri, sub covoare și canapele. Inspectă căminul.

– Perfect, zise ea, în cele din urmă. Maeve te-a învățat bine.

– Pot să-i spun mamei că m-ai lăudat?

– Bineînțeles.

– De fapt este adevărul, nu? Mama spune că nu trebuie să ne lăudăm pentru că este un păcat.

– Doar despre asta vă vorbește Maeve? Despre păcate? Nu-i de mirare că ești atât de nervoasă și timidă.

Ada simți din nou că vorbise pe un ton aspru. Se uită repede la Katie și-i mângâie cozile blonde.

– Nu-ți cer să încalci regulile lui Maeve, dar poți să-i spui că ai muncit conștiincios. Nu văd nici un rău în asta. Nu te mai gândi la păcate.

Ada se gândi în sinea ei: cred că sunt o catolică la fel de bună ca Maeve. Îmi spun rugăciunile, mă spovedesc, mă duc în fiecare duminică la slujba de la ora șase, indiferent de vreme. Dar nu cred că trebuie să înspăimânți copiii vorbindu-le tot timpul despre păcat.

– Sigur, poate că Dumnezeu vrea să ne facem griji, zise ea, dar nu *tot* timpul. În viață mai sunt și lucruri frumoase. Cel puțin asta este părerea mea.

Katie nu spuse nimic. Ar fi vrut s-o aprobe, dar își aminti de mama ei, pentru care viața nu însemna decât muncă și griji. Așa că rămase tăcută.

Ada aruncă o ultimă privire salonului.

– Ai făcut treabă bună și acesta este doar începutul. Ți-a rămas tot etajul. Vino cu mine să-ți arăt. Erau trei etaje, fiecare cu patru camere, toaletă și baie pe hol. La anumite ore, dimineața sau noaptea, holurile deveneau neîncăpătoare, dar acum era liniște. Soarele lumina tapetul.

– Aceasta este camera mea, îi spuse Ada. Iar aceea este a lui Matt. De ele mă ocup eu. Ție îți rămân celelalte. Așternuturile și prosoapele se schimbă lunea, o anunță femeia deschizând dulapul. Ești atentă, Katie? La ce te uiți?

– Iartă-mă, Ada, mă uitam la telefon. Ai *propriul* tău telefon.

– Pentru chiriași. Este scump și Matt mă ceartă mereu că sunt extravagantă, dar clienții mei au nevoie de telefon. Uneori îi sună agenții de pariuri.

– Pot să-l ating? N-o să-l stric.

– Ce nostimă ești! N-ai mai văzut un telefon până acum?

– Nu de aproape, ca să-l pot atinge.

– Acum ai ocazia. Este ușor, uite.

Ada zâmbi.

– Trebuie să ridici receptorul. Îți răspunde o telefonistă și te întreabă ce număr dorești. Carnețelul este pentru mesaje. Dacă va trebui să răspunzi la telefon, nu uita să notezi mesajele.

– Da, sigur, este minunat, zise Katie, atingând invenția magică. Îmi imaginez cum este să vorbești cu oameni *de la depărtare*.

Ada așteptă o clipă și apoi o bătu pe umăr:

– Ce ar fi să-ți imaginezi cum ar fi să muncești? râse ea, ridicând din sprâncene. Ai multe de făcut. Nu avem timp de pierdut. Găsești tot ce-ți trebuie în dulap. Mai întâi schimbă așternuturile. Vreau să mă apuc de spălat.

– Da, o să le schimb, o aprobă Katie.

Ada ieși pe hol, pregătindu-se să coboare scările.

– Prânzul este la ora unu. Uită-te la ceas! îi strigă ea.

Își petrecu toată dimineața schimbând așternuturile și punând prosoape curate. O dureau brațele, dar era prea preocupată de ce făcea ca să observe. Când termină de netezit cearșafurile și de împăturit prosoapele, strânse rufele murdare într-un coș enorm pe care-l duse în bucătărie.

– Te simți bine? o întrebă Ada când o văzu poticnindu-se. Este prea greu pentru tine, oftă ea, luându-i coșul din mână. E mai bine să faci două-trei drumuri. Te simți bine, Katie?

– Da, sigur, zise fata sprijinindu-se de ușă, să-și tragă sufletul.

Acum o dureau brațele din umăr până în cot.

– Data viitoare o să fac două drumuri.

– Așează-te, îi spuse Ada, punându-i o cană cu ceai dinainte. Odihnește-te puțin. Ești gata să leșini.

– Nu, sunt puternică. Mama spune...

– Nu contează ce spune. Bea-ți ceaiul și odihnește-te.

Ada se duse la plită, uitându-se îngrijorată la Katie. Fosta servitoare nu fusese apreciată de chiriașii ei, dar era mai mare ca vârstă și mai solidă decât fata asta și putea să muncească douăsprezece ore pe zi. Fir-ai tu să fii, Maeve Gallagher, se gândi ea, mi-ai trimis un copil. De fapt eu sunt de vină, pentru că te-am lăsat.

– Nu te mai grăbi atât, Katie. Știu că este prima zi, dar nu are rost să te extenuezi. Nu încerca să faci totul deodată. Ai toată după-amiaza la dispoziție.

– Dar ai spus că vrei să ne apucăm de spălat.

– Da, să ne apucăm. O să spăl toată ziua și mâine o să calc. Nu te-am pus să termini totul de spălat până la prânz. Doar nu sunt stăpână de sclavi!

– Tu în nici un caz, zâmbi Katie.

Apoi se așeză pe scaun, frecându-și brațele.

– Am obosit puțin, recunoscu ea. Voiam să-ți demonstrez ce harnică sunt pentru că am mare nevoie de slujba asta. Familia mea depinde de câștigul meu, Ada. Mama a pierdut o clientă și proprietarul a mărit chiria.

Katie își pironi privirile în podea.

– Mama a dus greul casei de la început. Eu și Hugh, cei mici... este foarte greu.

– Știu.

Ada, o femeie milostivă, o compătimea pe Katie și pe toți copiii ca ea care înfruntau greutățile vieții de la o vârstă fragedă. Și ea fusese o fetiță săracă. La doisprezece ani intrase ucenică la un bucătar năzuros și muncise cincisprezece ore pe zi, de luni până duminică. Trudise doi ani, până să fugă. Anul următor îl cunoscuse pe Tim McVey, salvarea ei. Acum Ada se uita la micuța Katie Gallagher și se întreba ce sau cine o s-o salveze.

– Știu că este greu.

– Ar mai fi încă ceva. Poate o să râzi de mine, dar îmi place aici. Am visat dintotdeauna să am asemenea casă – caldă și elegantă. Dacă aș fi concediată...

– Nu te gândi la așa ceva. Nu o să fii concediată. De ce aș concedia o fată drăguță ca tine?

Ada se întoarse cu spatele la sobă. Puse niște omletă între niște felii groase de pâine și așeză sandviciurile pe o tavă, lângă un borcan cu murături.

– Hai, mănîncă! La desert avem plăcintă cu stafide.

Katie se apucă din nou de treabă după prânz. Mătură, șterse praful la etaj și curăță băile. Chiriașii plecaseră la spectacolele lor de matineu, așa că putea să muncească nestingherită. Acum nu se mai grăbea. O dureau brațele și gâtul. De-abia putea să se aplece. Se oprea din minut în minut să-și șteargă transpirația de pe frunte și să-și tragă sufletul. Când termină ultima cameră era atât de epuizată, încât se prăbuși

pe un scaun. Voise doar să se odihnească puțin, dar îi căzu capul pe umăr și ațipi.

Peste o oră, Matt McVey dădu peste Katie care dormea extenuată. Tânărul robust de șaisprezece ani veni la ea zâmbind și o scutură de braț.

– Scoală-te, fetițo!

Katie se trezi brusc. Îi bătea inima să-i sară din piept și se uita disperată în jur la camera scăldată în lumina amurgului. Trecu un minut până să-și amintească unde se afla și încă unul până să-și dea seama că adormise. Sări în picioare și apoi se dădu înapoi, alarmată de bărbatul din fața ei.

– Ia-o încet, îi spuse Matt. Nu te speria. Ești Katie Gallagher, nu-i așa? Eu sunt Matt McVey, nepotul Adei. M-a trimis să văd cum te simți. Ia spune-mi, ești bine?

– Da. Ce oră este? întrebă Katie derutată. Cred că s-a făcut târziu, nu?

Matt aprinse lampa și se uită la ceas.

– Este patru și jumătate. Ada a început să pregătească cina, de asta m-a trimis...

– Patru și jumătate! Nu se poate!

– Atâta este, de ce ești așa de îngrijorată?

Fata clătină din cap disperată.

– Am adormit în prima mea zi de muncă. Ce o să spună Ada?

– Că ești obosită. Nu este o crimă să fii obosit.

Matt izbucni îi râs și o prinse de braț pe Katie care se năpustise spre ușă.

– Ia-o încet, fetițo, doar nu vrei să-ți frângi gâtul?

– Este târziu, dă-mi drumul! protestă Katie.

Se uită la Matt. Era pentru prima oară când îl vedea clar. Avea păr roșcat, des, ochi albaștri și un zâmbet fermecător. Spre deosebire de buna ei prietenă Meg Muldoon, pe Katie n-o interesau băieții. Îi considera niște brute care o trăgeau de codițe, o călcau pe picioare, o loveau cu bulgări de zăpadă iarna și cu pungi de apă vara. Dar acum, pierdută în privirile lui Matt, uită de toate aceste rețineri.

– Ești nepotul Adei, nu? zise ea zâmbind timidă, după ce își reveni.

– Exact.

Matt râse din nou. Avea un râs frumos, bărbătesc, mai profund ca cel al Adei.

– Da, eu sunt nepotul, zise el. Singurul nepot. Hai, du-te, Ada te așteaptă, zise el dându-i drumul. O să pun periile și măturile la locul lor.

Katie făcu câțiva pași, dar se opri în prag, să se uite din nou la Matt.

– Cobori la cină? îl întrebă ea timidă.

– Lucrez noaptea. O să-mi iau de mâncare la mine.

– Aha!

Matt citi dezamăgirea în ochii fetei și se amuză.

– Hai, du-te mai repede, o îndemnă el.

– Da, zise Katie, dar nu se urni din loc.

– Ce mai aștepți, vrei să te car eu până jos?

Katie se înroși, lăsă capul în jos și ieși pe hol. Era atât de amețită, încât se împiedică de covor și căzu.

– Ai pățit ceva? îi strigă Matt.

– Nu, n-am nimic, îi răspunse ea furioasă că era atât de neîndemânatică.

Ada o privi îngrijorată când intră în bucătărie.

– Începusem să-mi fac griji pentru tine, zise ea ștergându-și mâinile de șorț. Ai stat mult timp sus.

– Știu. Îmi pare rău, Ada. Am terminat curățenia și m-am așezat să mă odihnesc câteva minute... dar am adormit. N-o să se mai întâmple, îți promit.

– Ai adormit?

Ada izbucni în hohote de râs, până îi dădură lacrimile.

– Ah, Katie, ești o figură, zise ea scoțându-și batista din mânecă.

– Nu te-ai supărat?

– De ce să mă supăr? Doar n-ai făcut nici un rău!

– N-o să-i spui mamei?

– Va fi secretul nostru.

– Și al lui Matt. El m-a trezit.

– Mă bucur că l-am trimis după tine. Altfel ai fi dormit și acum și ar fi trebuit să-ți pretind chirie.

– Îmi pare rău, Ada.

– Nu-i nimic Acum avem de pregătit cina. Este târziu. La ora șase trebuie să punem masa. Chriașii mei se întorc până

atunci. Mănâncă și pe urmă pleacă la spectacolele de seară. Haide, domnișoară! Maeve spune că nu te pricepi la gătit, dar o să înveți de la mine. Deocamdată apucă-te să cureți ceapa. Avem tocăniță de vacă. Luni la cină avem întotdeauna vacă, pentru că duminica mâncăm varză cu carne de vită. Nu-mi place să fac risipă.

Katie se spălă pe mâini la chiuvetă și se întoarse spre bufet, uitându-se la mormanul de cepe. Se mișca cât de repede îi permiteau brațele amorțite, dar gândurile ei erau la Matt.

– Ai un nepot drăguț, murmură ea.

– Da, este drăguț într-adevăr, o aprobă Ada mândră. Este și deștept. N-o să rămână în Bucătăria Iadului toată viața.

Ada mută cratițele pe plită, scoase carnea din răcitor și începu s-o taie.

– Dar să nu crezi că am ceva împotriva acestui cartier. Îmi place aici. Acum este căminul meu.

Femeia trăncănea cum îi era obiceiul și Katie o asculta zâmbind. Noua ei viață i se părea minunată.

3

La șapte și jumătate când se termină ziua de muncă și Ada îi dădu haina, fata se îmbrăcă cu regret. Era obosită, o dureau toate oasele, dar ar fi vrut să mai stea. Se gândea cu groază să se întoarcă acasă, pe străzile pustii, înghețate. Se uită la cerul fără stele și la luna mică argintie, care nu făceau decât s-o întristeze și mai mult. După ce aruncă o ultimă privire plină de regret pensiunii, ieși pe stradă.

Când se apropie de colț, simți o mână pe umăr. Scoase un strigăt și dădu cu ochii de Hugh.

– M-ai speriat de moarte, Hugh Gallagher, zise ea, cu mâna la inimă. Nu mi se pare deloc amuzant.

– Ești prea sperioasă.

– Ce cauți aici? Pun pariu că mama nu știe că ai plecat de acasă.

– M-am strecurat pe ușă când era la toaletă. Am venit să te conduc acasă. Este pentru binele tău, adăugă el repede, nu fă pe grozava. Vreau să vadă băieții că suntem împreună.

– Care băieți? Golanii cu care te-ai înhăitat?

– O să faci drumul ăsta în fiecare noapte, nu? Doar nu vrei să ai necazuri. Este spre binele tău să știe că suntem împreună. Atunci n-o să se atingă de tine. Și cine spune că sunt golani?

– Toată lumea.

– Să-i ia dracu' pe cei care spun asta, zise Hugh râzând. Vrei un pahar cu sifon? La Smitty este deschis până târziu.

– Nu, nu vreau și n-ar trebui să-ți irosești banii pe sifon.

Hugh încremni în loc. Băgă banul în buzunar și se uită mirat la sora lui.

– Ce-i cu tine? Ai devenit acră ca mama. Vrei să ajungi ca ea? Rea și cicălitoare?

Își scoase căciula, își trecu degetele prin părul blond și și-o puse la loc.

– Să nu-mi spui că o duce greu, pufni el. Toți vecinii noștri o duc greu, dar ăsta nu este un motiv să fii cicălitor. Și când nu

este cicălitoare ne ține predici despre păcat. Parcă s-ar crede Dumnezeu!

– Hugh!

– Ăsta-i adevărul, nu? O să ajungi ca ea. Înainte erai o fată drăguță. Iar acum ai ajuns o pisăloagă.

Fata tresări ca și când ar fi plesnit-o. Se uită neajutorată la fratele ei și-i văzu ochii albaștri întunecați.

– Te rog, nu te supăra, zise ea.Nu-mi place să te văd supărat.

– De ce?

Katie nu știa cum să-i explice, dar simțise amenințarea și furia în glasul lu. Știa cât de furios era.

– Îmi pare rău că te-am cicălit. Îți promit că n-o s-o mai fac. Nu te supăra pe mine.

Hugh rămase tăcut. Își băgă mâinile în buzunare și începu să meargă. Nu se uită decât de două ori la Katie.

– Cum a fost la Ada? o întrebă el în timp ce traversau strada.

– Minunat. O să-ți spun un secret. N-aș fi vrut să mă mai întorc acasă. Nu-i așa că este îngrozitor? Mi-e rușine!

– Nu-i deloc îngrozitor. N-ai de ce să-ți dorești să te întorci acasă.

– Dar acolo este mama și cei mici, familia noastră. Însă m-am simțit atât de bine la pensiune, încât n-aș mai fi vrut să plec.

Katie îi descrise casa caldă și plăcută, mâncarea gustoasă, chriașii și pe Ada McVey, pentru care avea numai cuvinte de laudă.

– Când o s-o cunoști o să-mi dai dreptate, zise Katie. Râde și zâmbește tot timpul.

Hugh o ascultase atent și era uimit. Pentru el, toți patronii erau niște exploatatori și îi disprețuia.

– S-a purtat frumos cu tine?

– Da, foarte frumos.

– Și nu-ți pare rău că ai renunțat la nenorocita aia de școală?

Fata ezită o clipă și se uită din nou la cerul întunecat.

– Nu atât de mult ca înainte, îi răspunse ea după un timp. Sigur, mi-ar plăcea să fiu la școală... dar, dacă tot trebuie să muncesc, aici este cel mai bun loc din lume.

– O să trudești ca o sclavă de dimineața și până seara.

– Nu sunt o sclavă, Hugh.

– Ba ești.

Pe urmă rămaseră tăcuți; nu voiau să se certe. Dar, în ușa blocului, Katie se întoarse și-l luă de mână zâmbind.

– Mă bucur că ai venit să mă iei, recunoscu ea. Nu mi-ar fi plăcut să mă întorc singură.

Hugh își trase mâna.

– De aici înainte nu mai ai de ce să te îngrijorezi, zise el. Băieții s-au lămurit.

– N-am văzut nici un băiat.

– Dar te-au văzut ei pe tine, și asta contează, zâmbi Hugh deschizând ușa. Este datoria mea să am grijă de tine.

– Ah, Hugh, o să ai necazuri cu mama. Îmi pare rău.

– Nu-i nici o noutate.

Fetei nu-i plăcea să-l audă vorbind așa. Încercase de atâtea ori să înțeleagă de ce avea această atitudine, dar nu reușise. Se uita mirată la fața lui calmă, indiferentă. Deși își cunoștea fratele, nu știa tot despre el. Și poate că era mai bine să nu știe, se gândi ea în timp ce urca scările.

Pe hol era gălăgie. Copiii plângeau, mamele îi certau și tații zbierau. Din apartamentul familiei Moldoon se auzeau cântece, iar din cel al soților Ryan lătra câinele. Katie era obișnuită cu zgomotele și mirosurile caracteristice acestui cartier: varză, untură, fum de cărbuni și scutece.

– Uită-te, zise ea, arătând o căruță făcută din lăzi vechi de lemn. Billy Ryan și-a terminat în sfârșit căruța. Poate o să mi-o împrumute să-i plimb pe Sean și Francis.

– Când? o repezi Hugh. La miezul nopții? De aici înainte n-o să mai ai timp liber.

– Ba da, duminica.

– Ai uitat că ai treabă de făcut, Katie Gallagher? se auzi vocea răstită a lui Maeve.

Stătea în capătul scărilor, bătând nervoasă din picior.

– Mișcați-vă mai repede! Vreau să văd ce explicații o să-mi dați.

Katie și Hugh o urmară înăuntru. Hugh își atârna haina și căciula de ușă. Katie rămase nemișcată, încercând să ghicească în ce toane era mama lor. Nu prea bune, își spuse ea,uitându-se îngrijorată la fratele ei. Se apropie de el, dar Hugh își trase un scaun și se așeză cu mâinile încrucișate peste pieptul lui lat.

– Am fost s-o aduc pe Katie acasă, îi spuse el, pe un ton sec.

– Cine ți-a spus să faci asta?

– Nimeni.

– Nu ți-am spus să stai aici?

– Ba da, mi-ai spus.

Se făcu liniște. Maeve și Hugh se uitau fix unul la altul. Atmosfera era încărcată.

– Aștept scuze.

– De la cine? De la mine? Pentru că am adus-o acasă pe Katie?

– După ce ți-am spus să n-o aduci!

Hugh ridică din umeri.

– Asta-i viața, mamă, n-ai ce-i face! zise el zâmbind.

Era una din expresiile preferate ale găștii Golanilor. Nu-i pieri zâmbetul nici măcar când Maeve îl plesni de două ori peste față. Îi rămăseseră două urme roșii pe obraz, dar nu schiță nici cel mai mic gest de durere.

– Acum ai terminat? o întrebă el calm.

– Du-te în camera ta! zbieră Maeve furioasă. Du-te înainte să scot cureaua și să nu mai ieși de colo!

Hugh se ridică încet de pe scaun.

– Noapte bună, Katie, zise el făcându-i cu ochiul și închise ușa în urma lui.

Maeve trânti scaunul.

– Este încăpățânat ca diavolul, zise ea, fâțâindu-se furioasă prin cameră.

– N-a făcut nici un rău. A venit să mă conducă pentru că este întuneric.

– E întuneric, nu? Te pomenești că acum ți-e frică de întuneric. Ai face bine să te obișnuiești! Nu mai ești un copil, Katie Gallagher. Mie nu-mi plac oamenii lași. Hai, nu mai sta acolo

ca o gâscă! Scoate-ți haina udă, doar nu vrei să te îmbolnăvești!

– Imediat, mamă!

– L-ai rugat pe Hugh să te aducă sau a fost ideea lui?

Femeia dădu din cap văzând că nu-i răspunde.

– Este pentru prima și ultima dată. De aici înainte o să te duci și o să te întorci singură, ai înțeles?

– Da, mamă.

– Așează-te. Vreau să-ți vorbesc.

Katie se așeză epuizată pe un scaun și își sprijini mâinile de masă.

– Penarul meu! exclamă ea surprinsă.

Crezuse că îl pierduse.

– Ce caută aici?

– L-ai uitat la școală vineri, de căscată ce ești. L-a adus Meg. O să i-l dau lui Hugh. Poate el n-o să fie atât de neglijent.

– Dar mi l-a dăruit tata. A scris numele meu pe el...

– Acum nu-ți mai este de folos. Încetează cu văicăreala.

Maeve se așeză vizavi de fiica ei.

– Ai făcut treabă bună azi? o întrebă ea, răsucindu-și verigheta. Spune-mi adevărul, Katie.

– Ada a fost mulțumită. În orice caz, m-am străduit.

– Cum adică te-ai străduit? Povestește-mi ce ai făcut!

Fata se supuse ascultătoare și-i descrise tot, evitând să spună că adormise.

– La sfârșit, după cină, am spălat vasele. Pe urmă, Ada m-a trimis acasă.

– A fost încântată de cum ai muncit?

– Da, a spus că m-ai învățat bine.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, zise ea oftând. Nu știam cum o să se descurce o fată ca tine, care nu este obișnuită cu munca. Ține-o tot așa, Katie și o să fiu mândră de tine.

Din partea lui Maeve, aceste vorbe erau mai mult decât orice compliment.

– Mulțumesc, mamă, zâmbi Katie. Îmi place să muncesc acolo. Chiriașii sunt foarte simpatici, este cald și mâncare bună. Ada râde tot timpul și este foarte veselă.

– Și eu aș fi dacă soțul meu mi-ar fi lăsat o pensiune. Și la mine în casă ar fi cald, mâncare și voie bună. Dar așa nu-mi arde de râs.

Maeve clătină din cap și se uită plină de amărăciune în jurul ei.

– Dar mie ce mi-a lăsat Joe? Griji, necazuri și copii. Asta este moștenirea mea. Și mama a avut parte tot de griji și datorii.

Maeve o privi drept în ochi pe fiica ei.

– Unii vecini cred că mă port dur cu tine. Da, așa este. Pentru că vreau să iasă ceva din tine. Să ajungi mai bine ca mine. Nu este de ajuns să trăiești. Preoții spun că viața este un dar de la Dumnezeu. Dar, ce dar este ăsta dacă ți-e frig și foame tot timpul? Trebuie să fii *tare,* Katie. Dacă o să fii tare, poate n-o să faci greșelile mele.

Katie se încruntă. Nu-și imagina că mama ei dură și hotărâtă făcuse greșeli vreodată.

– Lucrurile o să se îndrepte, zise ea, încercând să-i dea speranță mamei sale.

– Ai putea să-mi spui și mie cum?

– Suntem în America, mamă. Aici este altfel.

– America! Așa spunea și Joe. Este o țară minunată dacă ești bogat, dar, dacă ești sărac...

Femeia se ridică, întorcându-se cu spatele la Katie.

– Azi ai muncit mult. Du-te la culcare.

– Te simți bine, mamă?

– Trebuie să mă simt. Hai, du-te la culcare. Este târziu și mâine dimineață trebuie să te scoli devreme.

– Mai stau puțin cu tine, dacă vrei.

Maeve simți grija fetiței și se îmblânzi, zâmbind amar.

– Nu. Trebuie să te odihnești. Iar eu am treabă.

– Noapte bună, mamă.

Katie o sărută și o porni spre dormitor, dar se opri în loc și înclină capul într-o parte.

– Îl cunoști pe nepotul Adei? L-ai văzut vreodată?

– Nu, dar Ada vorbește de el de parcă ar fi un prințișor. Dar de ce mă întrebi?

– Așa... știi, mi s-a părut drăguț.

– Nu te privește dacă este drăguț sau nu. Acolo trebuie să-ți vezi de treabă. Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala. Ai destule griji și așa.

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună, somn ușor.

Singură în bucătăria rece, Maeve stinse lumina și rămase în beznă, privind în gol.

Camera lui Katie era cea mai mică din cele patru. Avea un pat, un dulap și o oglindă crăpată pe care o găsiseră pe stradă. Fereastra era bătută în cuie, pentru că dădea spre o aerisire întunecată și urât mirositoare. Era frig și fata se dezbrăcă repede, își puse cămașa din bumbac, își despleti cozile și adormi de îndată ce puse capul pe pernă. În visele ei, văzu fața zâmbitoare a lui Matt McVey.

Katie nu se mișcă aproape deloc toată noaptea. Ghemuită sub o pătură și o plapumă peticită, cu părul auriu revărsat peste umeri, era inocența întruchipată. Așa o găsi Maeve cu câteva minute înainte de ora șase, când intră în dormitorul fiicei ei și dădu așternutul la o parte.

– Trezește-te, Katie, doar nu vrei să dormi toată ziua?

Fata deschise ochii.

– E dimineață? întrebă ea căscând. Am avut cel mai frumos vis.

– Acum nu este timp de vise. E gata ceaiul. Grăbește-te.

Katie căscă din nou, se ridică într-un cot și apoi se prăbuși la loc pe pernă, săgetată de durere.

– *Mă doare,* mamă.

– Ce te doare? Ce tot vorbești?

– Mă dor brațele și spatele. Parcă mi-au luat foc.

Katie încercă să se întoarcă, dar scoase un strigăt.

– *Mă doare,* mamă. Mă doare tot corpul.

I se umplură ochii de lacrimi în timp ce se uita la mama ei.

– Crezi... că am gripă?

Gripa era un cuvânt de temut în Bucătăria Iadului și Maeve și-l alungă din minte.

– Nu vorbi prostii, o repezi ea, pipăind fruntea lui Katie. Nu ai febră, Slavă Domnului. Ți-e rău de la stomac?

– Nu. Dar nu pot să mă mișc. Mă doare, este groaznic.

– Ah, acum știu ce ai. Îmi amintesc că și eu am pățit același lucru după ce am arat pământul prima oară.

Maeve aprinse lampa și se așeză pe marginea patului, lângă fiica ei și-i dădu părul la o parte de pe față.

– Știu că doare, zise ea, dar nu ai de ce să te îngrijorezi. Te doare pentru că ieri ai muncit mult și nu ești obișnuită. Nu fi copil, o să te ajut.

– Nu pot să mă mișc.

– Dar nici nu poți să zaci în pat toată ziua, dacă asta ai de gând. Trebuie să faci mișcare.

– Nu pot.

– Ba poți, dacă vrei, Katie Gallagher. Numai Dumnezeu știe cât am muncit și eu. N-o să mori, te rog să mă crezi.

Maeve o ridică de spate.

– E mai bine să ne mișcăm repede.

Fata închise ochii și își ținu respirația, săgetată de durere.

– Gata, acum poți să stai în picioare. Răul a trecut.Ține-te de mine.

– Te rog, mamă.

– Trebuie să încerci, Katie. Oamenii bogați pot să-și cocoloșească durerile, dar noi nu. Crezi că eu n-aș vrea să stau în pat? Ridică-te, Katie. Străduiește-te.

Fata se supuse, gemând de durere.

– Tot mă doare, zise ea, ținându-se de Maeve. Spatele și brațele mă omoară.

– Ai nevoie de căldură. Mergem la bucătărie și o să-ți încălzesc niște prosoape pe sobă.

– Mi-a luat spatele foc.

– Nu avem timp de pierdut. O să faci cum îți spun eu. Doar n-ai uitat că trebuie să te duci la muncă. Poate crezi că durerea este o scuză să te eschivezi. Ei bine, nu este. Eu m-am apucat de treabă a doua zi după ce te-am născut.

– Îmi pare rău, mamă.

– Mereu îți pare rău de câte ceva.

Maeve puse plapuma pe umerii fetei și o ajută să iasă pe hol.

– Hugh, zise ea, încruntându-se când îl văzu pe fiul ei, cu ochii cârpiți de somn. Ce cauți aici?

– Am auzit strigăte.

– Ai visat. Du-te la loc, în pat.

Băiatul își trecu mâna prin păr.

– Știu eu ce am auzit, mamă. Ce ai, Katie? Pari bolnavă.

– Nu este bolnavă. A amorțit după prima zi de muncă. Nu are nimic. Vezi-ți de treburile tale și du-te în pat. Avem treabă.

– Ce treabă? Ce se întâmplă?

Hugh o văzu pe Katie care abia se târa.

– Ai de gând s-o trimiți la muncă azi? Nu vezi că nu poate să se miște? Cum crezi că o să muncească?

– N-am nimic, Hugh, oftă fata. Nu căuta cearta cu lumânarea.

– Este o nebunie. Sunteți nebune amândouă. Nu vezi că nu poate să meargă, mamă! Uită-te la ea!

Maeve nu-l băgă în seamă. Îl dădu la o parte și o duse pe Katie în bucătărie.

– Nu te așeza, o preveni ea. Mișcă-te. Cu cât te miști mai mult, cu atât o să te simți mai bine. În câteva ore o să-ți treacă durerea. Trebuie să te străduiești.

Maeve umplu o cană cu ceai și o puse în mâinile înghețate ale lui Katie.

– Ceaiul o să te întremeze. Încălzesc imediat prosoapele.

Hugh se uita la mama lui care alerga de la dulap la sobă și la Katie, care se târa prin cameră, încercând să bea ceaiul. Deodată se întoarse furios și dădu cu pumnul în perete. Îi venea să înnebunească de ciudă că nu putea face nimic. În jurul lui era numai sărăcie, o viață cumplită de care tânjea să scape. Îi aruncă o privire lui Maeve și strânse pumnii.

Katie își feri privirile, speriată de furia zugrăvită pe fața lui Hugh. Nici ea nu era în toane mai bune în această dimineață de marți, dar se simțea mai mult tristă decât furioasă. Tatăl ei le spunea întotdeauna să nu-și piardă speranța și încrederea. Iar Katie nu se îndoise niciodată de vorbele lui. Bău ceaiul și se gândi la viitor, timpul fermecat al tuturor posibilităților.

– Cu tine vorbesc, Katie, fii atentă.

– Da, mamă.

– Pune cana jos și stai liniștită. Prosoapele sunt calde.

Maeve îi luă plapuma de pe umeri și o aruncă pe un scaun.

– Pleacă, Hugh, du-te la tine în cameră, avem treabă.

– Bine, dar o s-o conduc pe Katie când o să plece. Nu poți să mă oprești.

– Nu mai spune!

– Ba spun!

– Bine, zise Maeve, dar va trebui să te duci în picioarele goale, pentru că ți-am ascuns pantofii și ciorapii noaptea trecută. Nu-i primești înapoi decât înainte de școală. Dacă vrei să mergi desculț pe frigul ăsta, n-ai decât.

Băiatul amuți, dar îi aruncă o privire ucigașă mamei sale înainte să iasă din bucătărie.

– Numai așa poți să-l strunești, zise Maeve triumfătoare. Știu eu mai bine.

Nu era bine, se gândi Katie. Hugh n-o să i-o ierte niciodată, dar nu îndrăznea s-o contrazică pe mama ei. Rămase tăcută și când Maeve o dezbrăcă și-i lipi prosoapele fierbinți de piele.

– O să te simți mai bine. Așa-mi făcea și mama când mă durea ceva.

Katie nu scoase nici o vorbă în următoarele cincisprezece minute. Își încleștă mâinile de marginea mesei și suportă masajul lui Maeve. Îi venea să plângă, dar se abținu și nu scoase nici un sunet.

Pe urmă, mama ei îi împleti părul și o frecă pe față, gât și urechi cu o cârpă înmuiată în apă și săpun.

– N-a fost prea rău, nu-i așa? o întrebă ea la sfârșit. Stai aici, până îți aduc hainele, zise ea, învelind-o din nou cu plapuma. Trebuie să ne grăbim. În curând o să se scoale cei mici și or să vrea de mâncare, iar eu nu am decât două mâini.

– Da, mamă.

– Nu bombăni, Katie, doar ți-am spus de atâtea ori.

– Nu bombănesc.

– Mai și minți!

Maeve se uită oftând la fiica ei și dădu din cap.

– Știu că ți-e greu. Crezi că mie nu-mi este? Crezi că îmi face plăcere să te trimit la muncă? Dar nu avem încotro.

– Înțeleg, mamă.

– Ba nu înțelegi, în sinea ta îmi reproșezi. La fel ca Hugh. Dar nu am de ales, vezi bine. Dacă-ți pierzi slujba, ajungem toți în stradă.

– Ada n-o să mă concedieze.

– Sigur, este o femeie cumsecade și n-ar vrea s-o facă, dar nu se poate descurca de una singură. Are nevoie s-o ajute cineva la treabă. M-am rugat de ea să te angajeze. Dacă nu faci față, va fi nevoită să-și găsească pe altcineva.

– O să fac față. O să muncesc din greu.

– Azi ești mai rău decât o bătrână. Crezi că îmi place să te văd așa? Dar fără slujba ta ajungem în stradă, Katie.

– Știu, mamă.

– Ai avut ghinion că te-ai născut în familia asta și nu într-una bogată.

Pe moment, Katie nu dădu importanță acestor vorbe. Dar mai târziu, în timp ce mergea spre pensiune, îi trecu prin minte că norocul era legat de bani, iar banii însemnau totul în viață.

– N-am nimic, zise Katie a patra oară, încercând s-o liniștească pe Ada. Vreau să muncesc.

Se apropie de căminul cald și se îndreptă de spate.

– N-o să mi-o iert niciodată că nu te-am trimis acasă la Maeve, să aibă grijă de tine.

– N-am nevoie să aibă nimeni grijă de mine. *Vreau* să muncesc.

– Voi, Gallagherii sunteți un neam de oameni încăpățânați. Semeni cu Maeve mai mult decât aș fi crezut.

Ada începea să-și dea seama acum cât de adevărate erau aceste vorbe. Îi spuse de nu știu câte ori lui Katie să se ducă acasă, dar fata refuzase în ruptul capului. Maeve ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul ei, mai mult ca sigur.

– Văd că n-are rost să discutăm în contradictoriu, deși nu știu cum o să muncești.

Ada răsuci ceainicul pe plită, încercând să-și adune gândurile.

– Bine, zise ea, în cele din urmă. Dar azi o să fac eu muncile mai grele, iar tu o să calci. Știi să calci?

– Da, m-a învățat mama.

– E un munte de rufe în cămară. O să-ți ia toată ziua, dar este mai ușor decât curățenia.

– O să mă descurc, Ada.

– O să faci cum îți spun eu, domnișoară. Nu uita cine este stăpâna, da?

– Da, sigur, zise Katie înroșindu-se la față.

Râsul Adei umplu bucătăria.

– Este prima oară când reușesc să conving pe cineva din familia Gallagher. Sper să nu fie și ultima. Stai jos, Katie. Mănâncă-ți micul dejun. Pe urmă o să aduc fierul de călcat. Vei vedea că nu ți-am făcut nici o favoare. Este oribil să calci, o să te convingi singură.

Dar pentru Katie era o plăcere să calce în bucătăria caldă și să simtă aroma proaspătă care se ridica din rufele curate. Fredona în timp ce muncea, netezind fiecare cută. Se opri doar ca să încălzească fierul și bău un ceai de mentă.

Ziua trecu într-o atmosferă plăcută și durerea devenise suportabilă. La prânz mâncă tocăniță de vacă și se apucă din nou de călcat. La ora patru, când Matt intră în bucătărie, o găsi tot cu fierul în mână.

– Bună, zise ea timidă, privindu-l pe sub genele lungi, negre. Tocmai mă gândeam la tine.

– Serios, nu mai spune!

Katie se rușină. Se întoarse în grabă și scăpă fierul pe jos. Încercă să-l ridice, dar nu reuși să se aplece. Se simțea groaznic de stânjenită și se făcuse stacojie la față.

Matt sesiză că era stânjenită.

– Îl iau eu, zise el, punându-l la loc, pe masă. Te doare spatele la vârsta ta? se miră băiatul. Înseamnă că ești mai mare decât pari.

– Am treisprezece ani.

– Treisprezece! Vai ce bătrână ești!

– Mă tachinezi.

Matt puse degetul sub bărbia lui Katie și-i ridică fața spre el. Este o fată drăguță, își spuse el, uimit de ochii ei mari, verzi.

– Te deranjează să fii tachinată?

– Am început să mă obișnuiesc, spuse Katie, stânjenită.

Matt stătea foarte aproape de ea și atingerea lui o înfiora.

– Cred că nu mă deranjează. Ada spune că este distractiv.

– Înseamnă că știe ce vorbește, zise băiatul îndepărtându-se.

Apoi își turnă ceai și își tăie o felie de plăcintă cu stafide.

– Stai cu mine, Katie. Mănânc întotdeauna singur. Mi-ar plăcea să am companie.

Kate ezită. Se uită la masa de călcat și la cele două coșuri pline cu rufe din cămară.

– Am treabă.

– Bine, spuse Matt ridicând din umeri.

Își scoase o carte din sacoșă și o propti pe masă. Mânca în grabă, îndesându-și bucăți mari de plăcintă în gură, dar nu-și dezlipea ochii de la carte. Katie îi studia atentă profilul.

– Credeam că ai treabă, zise el, ridicându-și brusc privirile.

– O să stau totuși cu tine, măcar un minut.

– O.K.

Băiatul închise cartea și se rezemă de spătar, zâmbind.

– Ce s-a întâmplat cu spatele tău? Ada îți dă prea mult de muncă?

– Nu, este foarte drăguță. E numai vina mea. O să-mi revin, așa a spus mama.

– Ar trebui să fii la școală, fetițo. Pun pariu că învățai bine și luai note bune.

– Da, însă acum familia mea depinde de mine.

– Adică de banii tăi. Știu cum este.

Lui Matt îi pieri zâmbetul și se întunecă la față.

– Familia mea m-a dat afară când am refuzat să muncesc în mină, îi explică el. Aveam doisprezece ani.

– Groaznic! Și ce ai făcut?

– M-am suit în primul vapor și am venit la New York.

– Nu ți-a fost frică?

– Ba da, mi-a fost.

De fapt, băiețelul Matt McVey de numai doisprezece ani a fost îngrozit, pentru că familia lui l-a alungat numai cu hainele de pe el. Nu avea bani, mâncare și nici nu știa cum o să se descurce. Tatăl lui, un irlandez solid, roșu la față, crezuse că o să se întoarcă umil și o să se ducă în mină, la muncă. Dar Matt văzuse cum ajunseseră frații lui. Mina le răpise tinerețea, speranțele și, până la urmă sănătatea și lui nu-i trebuia asemenea viață. S-a dus în port și s-a ascuns în cala unui vapor.

– Am ajuns cu bine în oraș, își aminti el. Pe urmă am colindat pe străzi o săptămână, încercând să-l găsesc pe unchiul Tim. Era un străin pentru mine, dar aveam același sânge.

Speram să mă ajute și a făcut-o. El și Ada tocmai deschiseseră pensiunea. M-au primit și m-au făcut să simt că am o familie. Nu mai fi atât de tristă, zise el râzând. Totul a ieșit bine până la urmă. Mă simt bine aici. Acasă n-am fost niciodată fericit.

– Nu ți-e dor de familia ta?

– Tata nu făcea altceva decât să muncească și să bea. Mama muncea și plângea. Și când nu se îndeletniceau cu aceste lucruri, ne băteau. Nu, nu mi-e dor de ei. Acum nu le mai port ranchiună. Poate că n-au cunoscut o viață mai bună, dar n-am de ce să le simt lipsa.

– Sunt părinții tăi.

– Nu s-au comportat ca niște părinți. Și nici nu mai am timp să mă gândesc la ei. Învăț și muncesc. Deocamdată îmi ajunge. Se potrivește cu planurile mele.

– Care planuri?

– Să fac avere. Într-o zi o să fiu bogat.

Katie râdea întotdeauna când Hugh își exprima aceeași ambiție, dar acum nu râse de Matt. Avea încredere în el; parcă-l vedea îmbrăcat în haine elegante, plimbându-se cu trăsura pe stradă.

– Cum o să te îmbogățești? îl întrebă ea. Doar proprietarii sunt bogați. Mama spune că o să ajungă în iad. Vrei să fii proprietar, Matt?

– Sunt multe moduri de a te îmbogăți. O să fiu avocat. Apărarea legii îți aduce bani buni.

– Avocat!

– Cu asta o să încep. Pe urmă o să fac investiții. Așa te îmbogățești, făcând investiții. Copiii mei vor fi mândri de numele McVey. Este un nume irlandez pe care o să-l poarte cu mândrie.

– Este un nume frumos.

Matt clătină din cap.

– Nu la asta mă refeream, zise el. Nici nu știi ce greu este pentru un irlandez să pătrundă în lumea bună. În unele locuri sunt afișe pe care scrie: irlandezii nu sunt admiși. Dacă-ți cauți un servici sau un apartament, te lovești de această piedică. Chiar și unde nu sunt puse afișe, oamenii gândesc la fel. Pentru ei, irlandezii sunt niște gunoaie... Dar n-o să mă dau bătut.

Mi-am făcut această promisiune și o s-o respect. Am planurile mele. Nu vise, *planuri.*

Matt termină de mâncat, bău ceaiul și puse vasele în chiuvetă.

– Am început să semăn cu Ada, zise el râzând. Trăncănesc tot timpul. De ce nu m-ai oprit?

– De ce să te opresc? Îmi place să te ascult.

Katie se apucă din nou de călcat, dar îl urmărea din priviri pe băiat. Își puse sacul cu cărți pe umăr și se îndreptă spre ușă. Degaja un aer tineresc, energic.

– Poate ne vedem mâine.

– Poate. Nu te extenua muncind, fetițo.

– Nu, oricum treaba nu se termină niciodată.

Și era perfect adevărat. Zilele treceau monotone. Katie își vedea de treburi: mătura, ștergea praful, spăla mormanele de vase care se ridicau până aproape de tavan, făcea paturile, servea la masă, curăța legume și pregătea mâncarea. Alături de Ada spăla geamurile, ceruia podelele și târa cazanele cu gunoi pe stradă.

– Ah, uită-te la mâinile tale, îi spuse Hugh într-o zi, la sfârșitul săptămânii.

Palmele ei erau înroșite și umflate.

– Nu-mi pasă, zise ea sinceră. Sunt fericită la Ada și asta este tot ce contează.

Răspunsul ei îl amuți, dar între ei se instalase o atmosferă încărcată.

Veni și sâmbăta palidă și rece, cu fulgi de zăpadă dansând în vânt. Copiii erau afară, la joacă, iar negustorii ambulanți își împingeau tarabele de pe o stradă pe alta, strângând prețul mărfurilor. Negustorul de vechituri își așeză taraba pe *Eigth Avenue.* Sâmbăta era zi de plată pentru cei din Bucătăria Iadului și după-amiaza, magazinele se umpleau de gospodine. Își drămuiau bănuții cu grijă și se gândeau bine înainte să cumpere ceva. Miroseau carnea, pipăiau legumele, clătinau cutiile cu conserve. Iar negustorii, obișnuiți cu ele, nu spuneau nimic.

Katie și Ada ieșiseră la cumpărături. Plecaseră cu coșurile în mână și se duseseră la Paddy's, o piață cu autoservire din *Ninth Avenue Elevated.* Se întindea pe o mare suprafață și oferea o diversitate de produse. În general aici nu te puteai tocmi, pentru că prețurile erau cele mai mici din zonă.

Ada nu încercă să se tocmească. Se uita la marfă și la lista ei de cumpărături, trăncănind veselă. Cu zece cenți cumpără ace de cusut, trei jurubițe și o ciupercă de lemn pentru cârpit ciorapii. Cu cinci cenți cumpără șase săpunuri de rufe. Cumpără de asemenea batiste, șorțuri și trei perechi de ciorapi groși din bumbac.

Katie se uita uimită cum se adună pachetele în coșul ei. Maeve cumpăra rar câte ceva și se târguia pentru fiecare penny.

– Este atât de mult, zise ea râzând, când Ada puse șase cutii cu ceai în coș. O să avem nevoie de un cărucior.

– Cheltuiesc întotdeauna prea mulți bani, o aprobă Ada. Vin aici unde este mai ieftin ca să fac economii, dar cumpăr mai mult decât mi-am planificat, așa că nu fac nici o economie până la urmă. Uite-l pe domnul Finelli, care are cele mai bune legume pentru supă din tot New York-ul. Ridichile lui sunt atât de proaspete. Vino să ți-l prezint, Katie.

Au stat ore-n șir la Paddy, cumpărând și discutând cu negustorii și vecinii.

– Încă ceva și gata, zise Ada oprindu-se la o tarabă cu baloturi de stofă.

Le pipăi pe fiecare în parte și până la urmă luă doi metri de stofă bleumarin și încă doi dintr-un material verde, de bumbac.

– Este pentru tine, zâmbi ea. Rochiile ți-au rămas mici.

– Pentru mine?

– Exact. Nu poți să umbli ca o zdrențăroasă prin pensiune. O să-i plătesc lui Maeve să-ți coasă rochiile, ca să ai cu ce să te îmbraci. Nu te îngrijora, nu este pomană.

– Dar mama spune că...

– Trebuie să te îmbraci frumos, Katie. Doar nu vrei să-mi reproșeze chiriașii mei că te țin în zdrențe! Huliganii ăia mi-ar sări în cap!

– Mulțumesc, Ada.

Katie ar fi vrut să spună mai multe, dar era prea emoționată. Își puse pachetul sub braț și o luă înainte, cu lacrimi în ochi.

Fata ajunse acasă la ora patru. Frații ei mai mici se jucau cu niște cuburi de lemn pe o pătură în fața căminului. Maeve stătea la masă și cârpea niște haine.

– Mamă, Sean, Francis, am surprize mari! exclamă Katie.

Sean zâmbi și bătu din palme.

– Ne-ai adus bomboane cu mentă?

– V-am adus ceva mai bun – ciocolată!

Sean și Francis se ridicară în picioare și alergară la Katie.

– Ciocolată! chiui Francis, trăgând-o de fustă.

Katie scoase două pachețele.

– Mai întâi vreau să mă îmbrățișați.

Se aplecă și sărută capetele blonde ale fraților ei.

– Sunteți cei mai buni băieți din lume, râse ea dându-le ciocolata.

– Ce te-a apucat, Katie Gallaher? zise Maeve. Ce-i cu toate pachetele astea? Dacă ți-ai cheltuit banii pe dulciuri...

– Nu i-am cheltuit, mamă. Ada a cumpărat ciocolata pentru cei mici. Am fost la cumpărături la Paddy's. A cumpărat tot felul de lucruri, n-am mai văzut așa ceva.

– Ce ai în pachete?

– Surprize, mamă.

Katie scoase materialele din ambalaj.

– Uite ce mi-a cumpărat Ada. A spus că trebuie să mă îmbrac frumos la pensiune.

– O să-ți rețină bani din salariu? o întrebă Maeve îngrijorată.

– N-o să-mi rețină, dar nu este nici de pomană. M-a pus să-ți spun că este pentru munca mea. Rochiile pe care le am mi-au rămas mici.

Katie scoase un dolar din buzunar.

– Asta-i pentru tine, să-mi coși rochiile. O să mi le coși, mamă? N-o să te superi, nu?

Maeve nu-i răspunse imediat. Se uită la materiale și apoi la fața roșie, nerăbdătoare a fetei.

– Cred că n-am de ce să mă supăr, dacă le-ai primit pentru munca ta.

– Mulțumesc, mamă.

Katie se lumină la față și o îmbrățișă.

– Aici sunt nasturii, ața și furniturile. Crezi că rochiile o să fie drăguțe, mamă? Nu am avut niciodată o rochie nouă.

– Mulțumește-i lui Dumnezeu că ai ce mânca și unde sta, o repezi Maeve. La ce-ți folosesc lucrurile drăguțe dacă ajungi în stradă?

– Nu ți-am spus încă cea mai mare surpriză. Ada o să-mi plătească cincizeci de cenți în plus pe săptămână pentru că fac o parte din treburile ei. Nu-i grozav?

Maeve se lumină la față și fu cât pe ce să zâmbească.

– Ești sigură? Cincizeci de cenți în plus?

– Da, mamă.

Katie băgă din nou mâna în buzunar și scoase trei bancnote de un dolar și două monezi de douăzeci și cinci de cenți.

– Nu-mi venea să cred când mi-a spus.

Maeve se uită la bani.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea uimită. Mi-ai adus vești bune, Katie. Este o zi fericită pentru familia Gallagher. Ține-o tot așa și o să fiu mândră de tine.

– O să mă străduiesc.

– Adu-mi portofelul.

Maeve deșertă conținutul pe masă – o monedă de zece cenți, una de cinci și două de câte un penny.

– M-am hotărât să-ți dau niște bani, zise ea încet. Mi se pare un lucru drept. Dacă vor fi ai tăi, vei învăța ce înseamnă bani și cum să-i cheltuiești.

Maeve ezită.

– Vei avea douăzeci și cinci de cenți pe săptămână. Vei putea să-i cheltuiești sau să-i economisești, te privește!

Katie rămase cu gura căscată, pentru că nu se așteptase să primească ceva din salariul ei. Luă moneda de pe masă. Banii aceștia erau mai prețioși ca aurul pentru ea.

– Mulțumesc, mamă, zise ea emoționată.

– Poți să faci ce vrei cu banii, doar ai văzut ce greu se câștigă.

– Da, sigur. Trebuie să-i spun și lui Meg. E jos. Se duce la Smitty să cumpere suc. Pot să mă duc cu ea, mamă, te rog.

– Bine, dar să nu zăbovești. Trebuie să mă duc și eu la cumpărături și n-am cu cine să-i las pe cei mici.

– Am banii mei! De-abia aștept să-i spun lui Meg!

Katie o sărută pe obraz, își îmbrățișă frații și alergă la ușă.

– La revedere, mamă!

– Nu te grăbi! îi strigă Maeve, dar ușa se închisese deja.

Se uită pe masă la banii aduși de Katie. Ar fi trebuit să se bucure.

„Katie a mea a crescut!“ zise ea, oftând gânditoare.

4

Iarna nu se retrase ușor din oraș. După câteva zile ceva mai călduroase în februarie, urmară zăpezi, viscole și ploi care inundară șanțurile Bucătăriei Iadului. Soarele dispăru posomorât după norii negri, apăsători. Oamenii credeau că iarna n-o să se mai termine niciodată dar în aprilie cerul se însenină și începu să se încălzească. Căciulile, fularele și mănușile fuseseră puse în dulap, pentru anul următor. Ferestrele se deschiseră larg și apărură haine din pânză peste tot, ca și când toată lumea ar fi întâmpinat cu bucurie noul anotimp.

– Băieții de aici nu se gândesc decât la baseball, se plânse Meg Moldoon lui Katie într-o zi însorită de iunie.

Era duminică și cele două fete se întorceau acasă de la biserică, ținându-se de braț, cu cozile fluturând în vânt.

– Știi ce a făcut Jimmy? A tăiat coada măturii, ca s-o folosească drept bâtă. Mama a făcut un scandal îngrozitor.

– Am auzit, zâmbi Katie.

Se uită la prietena ei pistruiată, cu păr roșcat care, la fel ca toți din familia Muldoon era iute la mânie, dar îi trecea repede supărarea.

– Oricum este de preferat decât bulgării de zăpadă. Mă săturasem să mă bombardeze. Băieții sunt atât de proști!

– Și Matt McVey este băiat.

– El este bărbat, nu se compară.

– De ce... numai pentru că a terminat liceul...

Meg ridică din umeri, indiferentă.

– N-o să fie bărbat decât după ce o să se însoare, chicoti ea și o împunse cu cotul în coaste de Katie. Mai întâi, vine dragostea, pe urmă căsătoria și, pe urmă, Katie cu copilul în brațe.

– Nu ți-e rușine să vorbești așa, Meg Muldoon!

– Îl iubești.

– Nu-i adevărat.

– Vorbești tot timpul de el. În loc să povestești despre Cornelius O'Day, spui mereu ce frumos și deștept este Matt.

— Pentru că este.

— Îl iubești, lasă că știu eu! Îți aduci aminte când nu vorbeam decât despre Jimmy Rush? Mama spune că îmi căzuse cu tronc.

— Ție îți cade mereu cu tronc câte cineva. În clasa a treia îl iubeai pe Sean Clark. I-ai scris numele pe bancă și învățătoarea te-a bătut la palmă.

— Da, râse Meg. A fost primul băiat pe care l-am plăcut. Dar el nu mă plăcea pe mine. Mi-a tras un pumn în burtă.

— Din câte îmi amintesc, nu ai rămas mai prejos.

— Bineînțeles.

Nu era nici o urmă de regret în glasul lui Meg. Crescută cu cinci frați, învățase să se apere, uneori cu cuvintele, alteori cu pumnii. Dar îi trecea ușor supărarea.

— Pe urmă s-a purtat frumos cu mine.

Katie se aplecă să ridice o frunză.

— Asta-i culoarea bentiței de păr pe care am cumpărat-o. Nu-i așa că este un verde frumos?

— Se potrivește cu ochii tăi. Și eu aș vrea să am ochi verzi și să scap de pistrui. Mama ta te lasă să-ți pui părul pe bigudiuri pentru petrecerea lui Matt?

— A spus că sunt prea tânără. O să-l port despletit, legat cu o panglică.

— Ai noroc că ești invitată la o petrecere. Aș vrea să merg și eu. Va fi și Cornelius O'Day?

Katie încuviință din cap, întorcând fața spre soare.

— S-a întors. Duminica nu sunt spectacole. Toți chiriașii își vor susține numerele în salon.

— Ah, ce păcat că n-o să-i văd! Promite-mi că o să-mi povestești tot.

— Îți promit. Sper că lui Matt o să-i placă darul meu.

Katie intrase în economiile ei ca să-i un cumpere un cadou de absolvire lui Matt. Alesese o cutie cu șase batiste din pânză de la Paddy's. Erau din pânză fină, irlandeză și brodase pe ele inițialele lui Matt. Nu-i ceruse părerea lui Maeve. Mama ei tăcuse din gură, deși considera că gestul extravagant al fiicei sale era o risipă.

— Am vrut să-i cumpăr o carte, dar nu știam pe care s-o aleg, zise Katie acum. Ți-am arătat batistele?

– De trei ori. Mi-ai arătat și ambalajul, și funda. Nu te îngrijora, Katie, o să-i placă darul tău. Doar te-a costat atât de mult!

– Știu.

Katie și Meg traversară strada. Lângă blocul lor, fetițele săreau coarda și jucau șotron. Câteva stăteau de-o parte și se uitau la băieții care loveau mingea cu bâta.

– Uite-o pe Lizzie Pierce, gemu Meg. Nu-i mai ajungi cu prăjina la nas de când l-au făcut maistru pe tatăl ei.

– Probabil că o să se mute în curând.

– Bună... Lizzie.

– Bună, Meg.

Lizzie Pierce în vârstă de unsprezece ani se întoarse scuturându-și buclele negre.

– Nu pot să vorbesc cu tine, Katie. Tata spune că lucrezi pentru o femeie rea. Asta înseamnă că și tu ești rea și o să ajungi în iad când o să mori.

Fata înălță din sprâncene, la fel cum ar fi făcut și Ada.

– Nu mai spune! zâmbi ea. Nu știam că lucrurile s-au aranjat deja.

Dar Meg nu luă lucrurile la fel de ușor. Înaintă spre Lizzie, amenințând-o cu pumnul.

– Retrage-ți vorbele! îi porunci ea. Retrage-le și cere-ți scuze.

– Nu vreau!

– Te previn. Este ultima ta șansă.

– Liniștește-te, Meg, zise Katie trăgându-și prietena de-o parte. Nu contează. Am mai auzit de nu știu câte ori vorbele astea. Vrei să te dai în spectacol în fața vecinilor?

Meg se uită peste umăr și văzu vreo șase fete. Începuseră deja să se adune. Unele doar din curiozitate, dar altele erau nerăbdătoare și de-abia așteptau să înceapă bătaia.

– Vedeți-vă de treaba voastră! zbieră Meg. Nu vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala. Plecați de aici!

Fetele începură să se retragă pe rând. Pe urmă, Meg se întoarse spre Lizzie Pierce.

– Nu știi că este un păcat să umbli cu vorba? Tu ești fata cea rea care o să ajungă în iad. Așa, cară-te de aici! strigă ea când fetița o rupse la fugă. Și ai grijă să nu te prind.

– Nu trebuia să fii atât de rea cu ea.

– Și ea a fost rea cu tine.

– Nu contează, oftă Katie, clătinând din cap. Lizzie este un copil.

– Cu gură mare. Mă bucur că pleacă. Toată familia lor e cu nasul pe sus acum.

Katie deschise ușa.

– Hai înăuntru, Meg, înainte să dai de bucluc.

– De ce lași oamenii să vorbească așa despre tine?

– Nu poți să pui capăt bârfei.

– Nu te dor vorbele lor?

– Poate că la început mă dureau, dar acum nu-mi mai pasă. Ada mi-a spus că numai proștii bârfesc. Și este adevărat. Pe mama ta o auzi vreodată bârfind?

– Nici n-ar avea timp, râse Meg. N-aș vrea să am atâția copii când voi fi mare.

– Eu da. Îmi doresc o familie numeroasă.

Fetele urcară scările împreună. Se opriră lângă apartamentul familiei Wilson. Gerry repeta imnul pentru slujba de seară. Era cântăreț în corul bisericii. Apoi își continuară drumul.

– Știai că Gerry o să devină preot? o întrebă Meg.

– Da, ce ciudat. Îmi amintesc când îl certa părintele Flynn și spunea că este un băiat rău. Vezi cum se pot schimba oamenii! Dacă vor și dacă încearcă!

Meg o privi cu reproș.

– Te gândești la Hugh, zise ea. Nu este chiar atât de rău.

– Are numai note proaste. S-a certat cu domnul Maggio și era cât pe ce să-și piardă slujba, îți dai seama? Acum, în vacanță, sunt sute de băieți dornici să muncească undeva, dar lui nu-i pasă. Mama a trebuit să-și ceară scuze în locul lui. I-a promis domnului Maggio că n-o să se mai repete. Sper să fie așa. Mama se bazează pe salariul lui Hugh, ca să cumpere un pat nou pentru cei mici. Cel vechi s-a stricat.

– Poate că Hugh vrea să-și petreacă altfel vara.

– Nu-i mai lua partea.

– Mie mi se pare drăguț.

– Și mie. Dar uneori face lucruri rele. Nu vrea să mă asculte.

Katie scoase cheia din buzunar.

– Vrei să intri? Poate mă ajuți să mă pregătesc pentru petrecere.

– Trebuie s-o ajut pe mama să pregătească cina. Vin toți verii noștri din Brooklyn. Vom fi o mulțime la masă. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Vei fi cea mai frumoasă fată de la petrecere! Toți știu că ești cea mai arătoasă fată din Bucătăria Iadului. Îmi pare rău că nu sunt și eu, dar la tine se zgâiesc toți băieții.

– Ce tot vorbești acolo? se miră Katie. Care băieți?

– Toți, când nu sunt ocupați cu baseball-ul ăla afurisit!

– Inventezi.

– Dacă ar fi să inventez, aș inventa despre mine. Pun pariu că Matt crede că ești frumoasă. Pun pariu că...

– Matt nu mă bagă în seamă. Sunt doar o servitoare.

– Și el cine este? Regele New York-ului?

– Nu încă, îi răspunse Katie veselă, dar o să fie, vei vedea. Va ajunge regele întregii lumi.

– Poate al lumii tale!

– Acum trebuie să te las, Meg. Ne vedem duminica viitoare.

– Petrecere frumoasă!

Katie deschise ușa clipind când intră din holul întunecat în bucătăria scăldată în razele soarelui. Zâmbi când îl văzu pe Sean alergând prin cameră, încercând să scape de mâinile întinse ale lui Francis. Se aplecă, îi luă în brațe și apoi le dădu drumul.

– Este o zi atât de frumoasă, zise ea, uitându-se la Maeve. Credeam că o să-i scoți la plimbare.

– Te-am așteptat. Văd că nu te-ai grăbit să te întorci de la biserică. Iar ai trăncănit cu Meg.

Maeve se ridică de la masă, își scoase șorțul și-l trânti pe bufet.

– Am auzit tot ce ați vorbit pe hol. Să știi că nu sunt surdă. Ce este cu Matt?

– Nimic, mamă, absolut nimic.

Maeve își țuguie buzele și o privi încruntată.

– Minciuna este un păcat, mai ales duminica. Spune-mi adevărul!

– Zău, mamă, nu este nimic! Doar o cunoști pe Meg!

– Da, și te cunosc și pe tine, Katie Gallagher! Ți-a căzut cu tronc. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult. Ai cheltuit o

mulțime de bani pe cadoul lui, te-ai străduit să-i brodezi inițialele!

– S-a purtat frumos cu mine și am vrut doar

– Cum adică a fost drăguț cu tine?

Maeve o privea fix. Fata știa că era adevărat ce spunea mama ei, dar nu îndrăznea să recunoască. Se fâțâi nervoasă și își ascunse mâinile la spate, căutându-și cuvintele.

– Știi... îmi povestește despre planurile lui.

– I-auzi! Altul cu planuri!

Inspiră adânc și apoi se întoarse din nou spre Katie.

– În casa asta nu tolerez nici o aiureală, ai înțeles? Ești prea mică să te gândești la băieți! Mai ales la McVey. Trebuie să ți-l scoți imediat din minte, ai auzit?

– Da, mamă, dar suntem doar prieteni. E drăguț cu mine, atâta tot.

– Să nu mai fie. Prietenele tale sunt Meg și celelalte fete din vecini. O să ai destul timp pentru băieți mai târziu, când o să fii mai mare și mai înțeleaptă! La vârsta ta, poate să-ți sucească mințile *orice* băiat! Și s-ar putea să dai peste unul nepotrivit.

Maeve se opri, răsucindu-și nervoasă verigheta.

– Toate femeile din familia mea au nimerit-o prost, din generație în generație, oftă ea. Bunicul avea ceva bani când s-a însurat cu bunica, dar i-a jucat pe toți și, până la urmă a pierdut și ferma. Mama s-a măritat cu un bețiv. Sora mea avea doar paisprezece ani când s-a căsătorit și, după un an, soțul ei a părăsit-o. Iar eu... am luat un bărbat care nu era în stare să-și păstreze slujba. Crezi că o să te las să repeți greșelile noastre?

– Matt o să fie avocat.

– Nu mai spune! Înseamnă că n-o să aibă nevoie de tine! O să plece din Bucătăria Iadului și o să intre în lumea bună. O să-și ia o doamnă. Uită-te la mâinile tale, Katie. Crezi că sunt mâini de cucoană?

Maeve știa că vorbise dur, cu cruzime. Este un păcat și Dumnezeu o să mă pedepsească, se gândi ea. De fapt, mă pedepsește chiar acum, când văd durerea zugrăvită pe fața lui Katie.

– Nu vreau să-mi jignesc copiii, dar uneori este nevoie s-o faci, ca să-i trezești la realitate. O să înțelegi când o să fii și tu mamă!

Katie înălță capul mândră. Avea lacrimi în ochi și-i tremura glasul.

– N-o să le spun niciodată copiilor mei că nu sunt destul de buni, îi răspunse ea.

Maeve tresări uimită. Fiica ei îi vorbise ca o femeie rănită și mândră.

– Cu atât mai rău pentru ei, pentru că vor avea mult de suferit. Copiii trebuie să-și cunoască lungul nasului.

– Aici nu suntem în Irlanda, mamă!

– Nu ridica tonul la mine! o preveni Maeve. Am auzit destule prostii. Unde te duci?

– Trebuie să-mi spăl părul. Petrecerea este peste două ore.

– N-o să te duci la nici o petrecere, Katie. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag mai demult. La vârsta ta n-ai ce căuta la petreceri!

Maeve se ridică, își netezi fusta și se uită la fiica ei.

– O să stai cu familia ta, unde ți-e locul. O să-i duci pe cei mici în parc.

– Mamă, *te rog.*

Katie încremenise în loc și o privea fix.

– Ai spus că pot să mă duc. Mă așteaptă. Ada și... toată lumea.

– Și Matt? Crezi că sunt proastă, Katie Gallagher?

Maeve se duse la chiuvetă, umezi o cârpă și-i șterse pe față pe cei doi copilași.

– Aduceți-vă puloverele. Mai târziu o să se facă rece.

Băieții o luară la fugă, fără să spună nici un cuvânt și se făcu liniște în bucătărie. Liniștea se adânci până când fu întreruptă de Maeve, care oftă și spuse:

– Știu cum este să te îndrăgostești de un băiat. Nu sunt chiar atât de bătrână să nu-mi mai amintesc. Dar băieții aduc numai necazuri și noi avem destule și fără ei. Nu pot să te împiedic să-l vezi pe Matt când te duci la pensiune. Dar petrecerile sunt altceva. Așa că n-o să te duci.

– Dar suntem, doar *prieteni,* mamă.

– Așa începe totul. Ești prea tânără, Katie, nu se poate. O să pun capăt viselor tale de la bun început.

– Nu înțeleg. Ce rău vezi într-o petrecere? O să fie o mulțime de oameni! Ada, chirașii ei, chiar și câțiva vecini. N-o să întârzii, mamă, îți promit. O să mă întorc la timp să te ajut să pregătești cina.

– Ești surdă? Am vorbit cu pereții? Ți-am spus că n-o să te duci. Nu vreau să mai aud nici o vorbă despre petreceri.

Sean și Francis intrară în cameră zâmbind, învârtindu-și puloverele. Când le privea capetele poleite de razele soarelui, regreta că nu puteau rămâne mereu copii. Cât o să mai treacă până o să port și cu ei asemenea discuții? se gândi ea, în timp ce-l ridica pe Francis în brațe.

– Katie, ia-l de mână pe Sean. Hai să ne bucurăm de ziua asta frumoasă!

– Rămân acasă.

– Ce tot bombăni? Vorbește tare, dacă ai ceva de spus.

– Rămân aici, mamă.

– O plimbare în aer liber o să-ți prindă bine. N-are rost să-ți plângi de milă. O să-ți treacă supărarea. Doar nu mai ești un copil.

– Parcă spuneai că sunt. Susții mereu că sunt prea tânără, doar când este vorba de muncă, mă consideri o femeie în toată firea.

Lui Katie nu-i venea să creadă că îndrăznise să-i vorbească așa mamei sale. Știa că ar trebui să-i ceară iertare, dar nu-i venea nici o scuză în minte. Își împinse bărbia înainte și se uită la Maeve.

– Nu este drept, zise ea.

Maeve făcu mare efort să se stăpânească. Fiica ei o privea acuzator.

– Cine ești tu ca să hotărăști ce este drept și ce nu? Capul familiei? Nu știam. Crezi că poți să faci ce vrei dacă aduci niște bani în casă?

– Nu.

– Foarte bine. Eu sunt cea care am avut grijă de această familie de la început. Dar ție puțin îți pasă. N-ai nici un pic de recunoștință. Am muncit de dimineață și până noaptea și tu îndrăznești să-mi reproșezi. Frumos exemplu le dai celor mici.

– Îmi pare rău, mamă, n-am vrut să fiu obraznică, îmi pare rău.

Katie se așeză pe scaun. Nu mai avea putere s-o contrazică.

Maeve observă cât era de abătută.

– Ai grijă să nu se mai repete. Gândește-te la asta cât suntem plecați.

– O să mă gândesc.

– Chiar te rog.

Katie nu spuse nimic când mama și frații ei ieșiră din casă. Auzi ușa închizându-se și își sprijini capul în mâini, privind în gol. Se cufundase într-o stare letargică, din care nu reușea să mai iasă. De pe stradă răsunau râsete și strigăte vesele de copii. Se ridică, închise fereastra și se duse în camera ei.

Rochia de petrecere era pe pat, proaspăt spălată și călcată. Pe birou erau bentița verde din mătase și cadoul pentru Matt. Atinse hârtia lucioasă, funda argintie și începu să zâmbească sfidător.

– O să mă duc la petrecere, zise ea. O să mă duc și gata!

„Cred că este cea mai frumoasă zi din viața mea."

Ada radia de fericire. Fața ei mare, pătrățoasă era roșie de agitație și-i sclipeau ochii. La urechi îi sclipeau cercei în ton cu noua rochie și își prinsese părul în piepteni.

– De fapt, la fel de fericită a fost și ziua când m-am căsătorit cu Tim, Dumnezeu să-l odihnească. Dar acum mi-am împlinit visul. Matt a terminat liceul și o să meargă la colegiu.

Ridică paharul, sorbind din bere.

– Uită-te la el, Jack, nu-i așa că este un băiat frumos?

– Băieții frumoși mă fac să mă simt bătrân, îi răspunse Jack Snow zâmbind.

– Tu n-o să fii niciodată bătrân. Vezi ce fericit este Matt? Nu a vrut să dau petrecerea, dar acum îi place.

Matt stătea în salon. Zâmbea și dădea mâna cu oaspeții care roiau în jurul lui. Alături de el era teancul de cadouri pe care le primise. El care nu credea în dărnicie și bunătate, era uimit de generozitatea acestor oameni pe care de-abia îi cunoscuse.

– Actorii mei de vodevil sunt ca o familie, spunea adesea Ada.•

Nu o contrazisese, dar, în sinea lui, o considerase sentimentală. Acum însă îi dădea dreptate, fiindcă simțea afecțiunea lor.

– Nici nu mai știu dacă te-am felicitat, îi spuse Katie, veselă. Sunt atâția oameni în jurul tău!

– Da, m-ai felicitat, mulțumesc și ai dreptate în privința mulțimii. Nu-mi vine să cred.

Matt râse ridicând din umeri.

– Pe cei mai mulți din ei aproape că nu-i cunosc.

– Sunt grozavi. Dacă le cazi cu tronc, nu te mai scot din inimă.

– Este o observație înțeleaptă, fetițo, spuse Matt, întorcând capul spre Katie.

Îi plăcea cum arăta, cu părul lăsat liber pe umeri și ochii ei verzi, sclipitori.

– Nici nu te-am recunoscut când ai intrat, zise el. Arăți altfel fără codițe. Mai matură.

– Azi este o ocazie specială.

– Da, ai dreptate. Te distrezi bine?

– Minunat. Este prima mea petrecere... în afară de cele pentru copii, îi mărturisi ea timidă. Ada a fost foarte drăguță că m-a invitat.

– Ei, exagerezi.

Matt o privea atent.

– Vino cu mine, îi spuse el după o clipă. Am ceva pentru tine.

O luă de braț și o scoase din cameră, croindu-și drum printre invitați. Pe o măsuță, lângă ușă, erau două cărți învelite în hârtie maro, de ambalaj. Băiatul le luă și i le dădu lui Katie.

– Am vândut celelalte manuale, dar pe acestea le-am păstrat pentru tine.

– Pentru mine? se miră fata.

Se uita când la Matt, când la cărți.

– Pentru *mine*?

– Știu că a trebuit să renunți la școală, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să înveți. Este foarte important să înveți,

fetițo, te rog să mă crezi! Învățătura este singura care poate să te scoată din Bucătăria Iadului!

Matt zâmbi, făcând semn către cărți.

– Poate o să-ți vină greu la început, zise el, dar nu te lăsa. Ești deșteaptă și o să înțelegi ce scrie, până la urmă.

– Chiar vrei să mi le faci cadou?

– N-ai mai primit nici un cadou până acum?

– Ba da, portocale de Crăciun și...

Katie se făcu roșie ca focul. Nu putea să-i spună că primea chiloți groși de iarnă.

– Primim portocale și haine de iarnă, zise ea, plecând privirile. Și, când trăia tata, primeam câte un penny. Dar n-am primit niciodată un cadou fără să fie o ocazie deosebită.

– Dar aceasta este o ocazie. Ți le-am dat ca să înveți și acesta este un motiv destul de bun. Una este o carte de gramatică, iar cealaltă conține eseuri de Emerson. Este scriitorul meu preferat.

– O să fie și al meu.

Matt râse, încântat de sinceritatea ei.

– De unde știi? o întrebă el, înclinând capul. N-ai citit-o încă.

– O s-o citesc la noapte. N-o să mai dorm până n-o termin.

Katie strânse cărțile la piept. Ochii ei străluceau de bucurie.

– Îți mulțumesc, Matt. N-o să uit toată viața cadoul ăsta.

Ada veni în spatele lui Katie.

– Ce tot vorbiți? îi întrebă ea. Ah, văd că ai primit cărțile. Mă bucur. Deși nu prea știu când o să-ți găsești timp pentru citit.

– O să-mi găsesc.

– Da, te cred, zâmbi Ada, uitându-se la Matt. Katie este o fată foarte hotărâtă. Și îngrozitor de încăpățânată, uneori. Nu-i așa, domnișoară? Hai, veniți! Acum vom vedea un spectacol deosebit. Este în onoarea ta, Matt, așa că așează-te în față.

– Stai cu mine, îi spuse el Adei. Și tu, Katie. Doar m-ai ajutat să mut mobila. Meriți să stai în primul rând.

Fata îi urmă pe Matt și Ada strângând cărțile la piept. Când se instală lângă Matt, pe sofa, simțea că plutește de fericire. Încercă să stea liniștită, dar îi venea foarte greu, pentru că era

copleștiă de bucurie. Am greșit că n-am ascultat-o pe mama, se gândi ea, dar aș face-o din nou. Aș face orice să fiu aici.

– Un pahar de limonadă pentru tine, zise Matt și unul de bere pentru mine. Sau vrei să le schimbăm? Stai liniștită, *glumeam!*

Râse când Ada se încruntă la el.

– Tu o să bei limonadă, fetițo.

– Mulțumesc.

Phil Smith, singurul chiriaș permanent al Adei, se așeză la pian și începu spectacolul. Fata admiră dansatorii, comicii și o familie de acrobați, care se rostogoliră prin salon, încheindu-și numărul cu o uriașă piramidă umană. Rayne și Snow spuseră glume, iar Corneliu O'Day închise spectacolul. Se făcu liniște când glasul lui dulce interpretă o baladă veche irlandeză.

– Ah, oftă Katie, cântă ca un înger.

– Plângi, exclamă Matt.

Scoase batista din buzunarul noului său costum albastru și i-o puse în poală.

– O să ai nevoie de ea, îi șopti el. Acum o să cânte *Danny Boy.*

Peste o jumătate de oră, Ada se strecură afară din salonaș și se duse să răspundă la ușă.

– Tu erai, Maeve! exclamă ea zâmbind. Mă bucur că ai venit până la urmă. Hai, intră. Ai pierdut spectacolul, dar a rămas o mulțime de mâncare și limonada mea.

– Katie este aici?

– Sigur. Jack Snow o învață să danseze step. Vino să vezi, Maeve.

Femeia intră în hol. Era cenușie la față și obosită. Nici nu auzea muzica și veselia din salon.

– Am venit s-o iau acasă pe Katie.

– Las-o să se distreze, este devreme încă.

– Katie a venit aici fără permisiunea mea. Sau n-ai știut asta, Katie? Ne-am certat toată dimineața din cauza petrecerii tale. Credeam că ne-am lămurit. Că pot să am încredere în ea, dar văd că m-am înșelat.

Adei îi pieri zâmbetul.

– N-am știut, oftă ea. Îmi pare rău. Dar acum n-ai ce să faci. Nu poți...

– Ba mai am încă ce să fac. O să-i arăt eu când ajunge acasă.

– Vino cu mine, Maeve. Vreau să discutăm.

– N-am timp de discuții. Hugh a plecat nu știu unde și i-am lăsat pe cei mici la doamna Muldoon, care are casa plină de rude. Așa că n-am timp de *discuții.*

– N-o să dureze mult. Nu fi încăpățânată, Maeve. N-o să te coste nimic, dacă o să mă asculți. Vino în bucătărie. Nu ți-ar strica un pahar cu limonadă. Ești palidă ca o fantomă.

– Din cauza copiilor mei. Nu am nici un moment de liniște. Se întâmplă mereu câte ceva. De obicei, doar Hugh îmi făcea necazuri. Acum văd că a început și Katie. Copiii ar trebui să fie o binecuvântare, așa spun preoții. Dar nu cred că ar mai spune dacă ar avea și ei. Nu râde, Ada, nu este deloc nostim!

– Știu că nu este, dar mă amuzi. Hai, așează-te!

Ada zâmbi și își trase un scaun. Apoi scoase o cană cu limonadă din răcitor și umplu două pahare.

– Bea, Maeve, este bună și rece.

– Să știi că n-o să mă răzgândesc. Katie a trecut peste cuvântul meu și o s-o pedepsesc pentru asta.

– De ce n-ai lăsat-o să vină la petrecere?

– Am avut motivele mele.

– Care motive?

– Nu sunt datoare să-ți dau explicații, Ada.

– Nu ești, dar te întreb ca o prietenă.

Maeve își feri privirile, bătând cu degetele în masă.

– Dacă ții neapărat să știi, află că n-am lăsat-o din cauza lui Matt. Katie s-a îndrăgostit de el.

– Asta era? Pentru numele lui Dumnezeu, Maeve, este o pasiune de moment. Știu că îl place. Am observat de luni de zile. Este normal să se gândească la băieți. Nu văd nici un rău în asta. N-ai de ce să te îngrijorezi. La vârsta ei...

– În septembrie o să facă paisprezece ani. Sora mea a fugit să se mărite la paisprezece ani. Băiatul era numai zâmbete și miere, iar peste un an a părăsit-o. Nu l-a mai văzut niciodată.

– Katie n-o să fugă să se mărite cu nimeni. În orice caz nu cu Matt. Lui nu-i stă capul la așa ceva acum.

– Cred și eu!

Ada simți dezaprobarea din glasul lui Maeve și se aplecă spre ea, încruntată.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, te-am aprobat, atâta tot.

Maeve sorbi din limonadă.

– Este bună, într-adevăr.

– Nu schimba subiectul. Explică-mi ce ai vrut să spui. Știu că ești o femeie sinceră.

– O să te superi.

– Asta n-a fost niciodată un motiv să-ți astupe gura.

Maeve își sprijini mâinile de masă. Era obosită și supărată, dar înfruntă privirile insistente ale Adei.

– Poate că este mai bine să vorbim sincer. Matt nu este un băiat potrivit pentru Katie. Nu se duce la biserică și nu-mi place cu cine umblă.

– Cu cine?

– Cu Maisie Craig. Toți vecinii bârfesc, Ada. Știi că eu nu plec urechea la bârfe, dar i-am văzut cu ochii mei. Mă întorceam acasă de la magazin, cu doamna Muldoon. I-am văzut amîndouă intrând în apartamentul lui Maisie. Era sâmbătă. De atunci i-am văzut și altă dată.

– Ce dacă... Matt și Maisie sunt prieteni...

– Maisie Craig nu are prieteni, ci doar... clienți.

Ada zâmbi.

– Ești chiar atât de sigură?

– Doar nu este nici un secret.

Nu putea s-o contrazică, pentru că toți cei din Bucătăria Iadului știau cine era Maisie Craig. O văduvă tânără, fără copii, care muncea ziua la Spălătoria Acme, iar noaptea distra tineri. Era disprețuită de toți.

– Și ce te privește pe tine, Maeve?

– Pe mine mă privește numai Katie. Nu am nimic cu Matt, dar nu este potrivit pentru ea.

– Se uită la ea ca la o fetiță drăguță, atâta tot.

– Fetițele drăguțe cresc. Katie crește. Începe să se transforme într-o femeie și pun pariu că Matt a observat.

Maeve se opri să-și tragă sufletul.

– Nu-mi place să vorbesc așa, Ada, dar n-am încotro. Nu am bărbat care să aibă grijă de ea. Fac ce pot, dar nu este de ajuns.

– Te străduiești prea mult.

– Da, vreau să-mi țin în frâu copiii.

Ada își aprinse o țigară și o privi pe Maeve prin fumul cenușiu.

– Sigur, le ești și mamă și tată și-ți vine greu. Nu știu ce aș face în locul tău. Matt era băiat mare când a venit la noi. Nu ne-a dat prea multă bătaie de cap.

– Fetele dau bătăi de cap, nu băieții.

– Katie nu-ți face necazuri. Ar trebui să fii mândră de ea. E la fel de încăpățânată ca tine, Maeve.

– Dar are și visele lui Joe. Nu vreau să-și trăiască viața visând.

– De ce îți faci griji acum? Este tânără. De-abia a început viața.

– Tocmai acum trebuie să fiu cu ochii în patru. Este prea drăguță și încrezătoare. Orice băiat poate să-i sucească mințile. Nu poți să-i învinuiești că încearcă. De asta trebuie să am grijă de ea.

– Nu te referi la *oricare* băiat, ci la Matt.

– Da, la el. Un băiat care umblă cu Maisie Craig...

– Bine că n-ai terminat ce voiai să spui, o repezi Ada.

Își stinse țigara și o privi fix pe Maeve. Cele două femei erau prietene de câțiva ani și discutaseră de multe ori în contradictoriu, fără să se certe însă. De data aceasta, însă, îi insultase nepotul, se gândi Ada. Era atât de furioasă încât de-abia se abținea să n-o dea afară din casă. Dar mila era mai mare decât furia.

– Îi datorezi scuze lui Matt, zise ea oftând.

– Ți-am spus doar că n-am nimic cu el. Sunt îngrijorată din cauza lui Katie.

– N-ai decât să fii, dar nu-l învinui pe Matt. Acum este bărbat. Dacă se duce la Maisie, așa cum spui, îl privește. Nu face rău nimănui. Nici ție, nici lui Katie sau altcuiva. Cel puțin așa văd eu lucrurile.

– Ai dreptate.

– Poate este mai bine așa. Nu este pregătit să se însoare. N-aș vrea să se căsătorească numai pentru pat. E unul din motive, dar nu singurul.

– Ada, nu vorbi așa duminica!

– De ce? Duminica este mai puțin adevărat?

– Este un păcat.

– Toți suntem păcătoși, Maeve. În Bucătăria Iadului nu există sfinți și nici în altă parte. Oamenii sunt supuși greșelii și păcatului. Dacă am fi toți sfinți, n-ar mai fi nevoie să ne spovedim.

– Îmi astup urechile, nu vreau să aud așa ceva.

– În sinea ta îmi dai dreptate. Ești o ipocrită.

Maeve își trecu mâna peste față.

– Despre unele lucruri nu trebuie să discutăm.

– Te-ai întrebat vreodată cine a stabilit aceste reguli?

– Ada, sunt de acord cu tine că nu trebuie să mă amestec în viața lui Matt. Dar Katie este resposabilitatea mea. Vine la tine de șase ori pe săptămână. N-am cum s-o împiedic să-l vadă pe Matt. Dar nu vreau să se atașeze prea mult de el. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai discuta cu el în privința asta.

– Văd că ești foarte sinceră.

– N-am nimic împotriva lui.

– Ba ai, zise Ada ridicându-se. Dar mă gândesc că poate aș gândi la fel ca tine dacă aș fi în locul tău. Bine, Maeve. O să discut cu el, deși n-o fac cu plăcere.

– Îți mulțumesc. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Ada se așeză din nou, clătinând din cap.

– Este foarte greu să te convingă cineva. Pari firavă, dar ai o voință de fier.

– N-am de ales. Cum ai vrea să fie o femeie singură pe lume, cu patru copii de crescut?

– Termină-ți limonada. Îți aduc un sandvici.

– N-am venit aici să-ți mănânc mâncarea.

– Ce are mâncarea mea? Nu mă insulta de două ori în aceeași zi, Maeve.

Ada își înălță privirile și-i pieri zâmbetul când o văzu pe Katie încremenită în prag.

– Intră, Katie. Tocmai discutam cu mama ta.

Dar fata înțepenise, palidă la față. Îi bătea inima să-i sară din piept. Știuse, bineînțeles că va trebui să dea ochii cu mama ei mai devreme sau mai târziu, dar nu se așteptase s-o găsească aici. Încercă fără succes să vorbească.

– Nu sta acolo ca o gâscă, Katie Gallagher, îi spuse Maeve. Intră, doar nu vrei să pozezi pentru un tablou!

– Bună, mamă... îmi pare rău...

– Dacă aș avea atâția bani de câte ori te-am auzit spunând vorbele astea, am fi bogați. Aș arunca scândura de spălat rufe și aș sta toată ziua în pat, să mă îndop cu ciocolată.

– Vrei ceva, Katie? o întrebă Ada.

– Sandviciurile sunt pe terminate.

– Mai sunt destule pe bufet. Du-le în salon, te rog.

– Și dacă tot te duci, ia-ți la revedere. Plecăm acasă, unde ți-e locul. Ai auzit, Katie?

– Da, mamă.

Fata luă două tăvi mari, ovale și ieși în grabă din bucătărie. Maeve o urmări din priviri și apoi se uită la Ada.

– Nu-i pare rău nici un pic. O să vadă ea când o să ajungă acasă. O s-o fac eu să-i pară rău!

– Ah, ce prostie, Maeve! Nu-mi place să dau sfaturi și nici ție nu-ți place să le primești, dar ascultă-mă măcar o dată! Este o perioadă agitată pentru Katie. Primul servici, primii bani, prima dragoste. Încearcă să înțelegi! Amintește-ți ce făceai când erai de vârsta ei!

– Când eram de vârsta ei lucram deja de trei ani la câmp și nu-mi ardea să mă îndrăgostesc!

– Asta era în Irlanda! Aici suntem în America, e altfel!

– M-am săturat să aud de America, zise Maeve ridicându-se. E o țară foarte frumoasă dacă ai bani. Dar, dacă ești sărac, e la fel de rău ca-n Irlanda. Să nu-mi spui că nu-i așa!

Apoi întoarse capul și se uită la Katie.

– Văd că nu te-ai grăbit să te întorci. Ce-i cu cărțile alea?

– Le-am găsit.

– Unde?

– În cazanul de gunoi de lângă Smitty's. Le-am văzut când treceam în drum spre petrecere.

Katie nu-și mințise niciodată mama, dar era hotărâtă să păstreze cărțile cu orice preț.

– Uneori sunt lucruri bune în gonoi, adăugă ea, înflorindu-și minciuna și vina.

– Uite ce înseamnă America, îi spuse Maeve Adei. Copiii care caută prin gunoaie!

– Cel puțin *unii!*

– Mergem, mamă?

– Da, mergem.

Ada le conduse în hol. Era îngrijorată și, de câteva ori se uită la Katie, care privea hotărâtă înainte.

– Drum bun, zise ea, deschizând ușa.

– Mulțumesc, Ada. Îmi pare rău că a trebuit să te iau de la petrecere, dar n-am avut încotro.

– Mă bucur întotdeauna să te văd. Ești oricând binevenită.

– Ești drăguță. Vino, Katie. Ne așteaptă cei mici.

Maeve o apucă de braț și o trase pe strada însorită.

– Nu avem timp, trebuie să ne grăbim.

– Da, mamă.

– Nu mai fă pe ascultătoarea cu mine.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Faci pe nevinovata, Katie Gallagher. Ai trecut peste cuvântul meu. Te-ai strecurat ca o hoață. După tot ce ți-am spus! Ești mândră de fapta ta? Mi-aș băga capul în pământ de rușine, dacă aș fi în locul tău! Probabil că ești mândră. Așa este în Amercia. Copiii nu-și mai ascultă părinții!

– Îmi pare rău, mamă.

– Scutește-mă de părerile tale de rău! O să fii pedepsită pentru asta! Chiar că o să-ți pară rău când o să termin cu tine.

– Aș vrea să-ți explic...

– Taci din gură! M-am săturat de prostii. Mai întâi fratele tău și pe urmă tu! Dacă o să ajung la balamuc, va fi numai din cauza voastră!

Maeve vorbea tare și dădea din mâini. Oamenii de pe stradă se uitau la ea. Privirile lor insistente nu făceau decât să-i sporească furia.

– De ce își bagă nasul unde nu le fierbe oala? N-am mai văzut asemenea vecini!

Katie încuviință din cap, stânjenită.

– O să ne bârfească, mamă!

– N-au decât! Crezi că-mi pasă?

Maeve o privi încruntată pe fiica ei.

– Numai tu ești de vină. M-ai făcut să alerg după tine și să zbier pe stradă. Ia spune, a meritat petrecerea?

„Da – se gândi Katie – a meritat chiar mai mult de atât." Se simțea vinovată și știa că va fi pedepsită, dar nu regreta. Petrecuse trei ore minunate alături de Matt! Mama ei nu avea cum s-o înțeleagă, pentru că nici ei nu-i venea să creadă că fusese capabilă de așa ceva!

– Intră, îi porunci Maeve, deschizând ușa. Și mișcă-te mai repede!

– Da, mamă.

Katie urcă treptele câte două deodată. Dar, când ajunse la ultimul etaj, se opri brusc și duse mâna la gură.

– Uite, mamă!

Maeve văzu un polițist în fața apartamentului lor. Lângă el era Hugh, vânăt la față și cu buza tăiată. Se uită la fiul ei și se sprijini de balustradă.

– Ce s-a întâmplat? Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

– Sunt ofițer Garrity, doamnă.

Era tânăr și nu știa cum să se poarte cu mamele disperate.

– Sunteți doamna Gallagher?

– Da, spuneți-mi ce s-a întâmplat!

– A fost o bătaie pe aleea din spatele cârciumii Emerald Inn. Se pare că puștii jucau zaruri și s-au certat la pariuri...

– *Juca zaruri?*

– Da, așa se pare. Erau niște golani din banda Gorilelor. Băiatul dumneavoastră era cu ei. Nu este acuzat de nimic. Dar m-am gândit că ar fi bine să discutăm. Știți, era cu banda aceea...

– Erai cu diavolii ăia; Hugh?

– Și ce dacă eram?

– Ai grijă cum vorbești, băiete, îl preveni ofițerul Garrity. Dcă aș fi în locul tău, mi-aș cere scuze.

Maeve străbătu încet holul.

– E adevărat, Hugh? Ai fost cu ei? Ai jucat?

– Da, este adevărat.

Maeve se albise la față de furie. Sări la Hugh și-l zgudui furioasă. Îi trase o palmă și-l trânti de perete.

– Hugh! țipă Katie, luându-l în brațe ca să-l apere. Te simți bine, Hugh?

– Da, bine.

Vecinii începuseră să iasă pe la uși. Ofițerul Garrity le făcu semn să intre înăuntru.

– Băiatul dumneavoastră și-a primit deja lecția. N-o să vă spun eu ce să faceți...

– Mulțumesc, ofițere. Știu ce am de făcut!

– Îmi pare rău că v-am adus vești proaste.

– Nu-i prima oară când primesc vești proaste.

Maeve se întoarse spre Katie și Hugh.

– Du-l înăuntru pe fratele tău, oftă ea.

– Sprijină-te de mine, îi spuse fata.

Dar Hugh clătină din cap și o porni singur spre ușă.

– Ia-o încet. Nu te grăbi.

– Doamnă, sunt o mulțime de băieți care sunt atrași de banda Gorilelor. Le place să câștige un ban nemuncit. Dar se lămuresc repede. O să se trezească și puștiul dumneavoastră. La revedere.

– La revedere!

Maeve intră în dormitor. Închise ușa și se sprijini de ea o clipă.

– Frumoasă zi, n-am ce zice! exclamă ea, uitându-se la amândoi. Fiica mea se strecoară pe furiș din casă, iar fiul joacă zaruri și se bate. Oare cu ce am greșit să am asemenea copii?

Puse mâna pe cureaua care atârna în cui.

– O să fii pedepsit imediat, Hugh Gallagher.

– Nu, mamă, o imploră Katie, așezându-se în fața lui Hugh, să-l protejeze. *Nu!*

– Las-o în pace. Cui îi pasă?

– Mie. Te rog, mamă. Este rănit!

– Și, cine este de vină? L-am pus eu să joace zaruri și să se bată?

– Îi pare rău, mamă.

– Ba nu-mi pare deloc. Las-o să mă bată! Oricum o s-o facă. Decât să mă milogesc, mai bine suport cureaua!

– L-ai auzit, Katie? Acum ești mulțumită?

Fata simțea că-i plesnește capul de durere. Ar fi vrut să fie oriunde, numai aici nu, prinsă în confruntarea dintre mamă și fiu. Știa că n-avea rost să intervină, dar nu suporta să asiste la asemenea scenă. Cu lacrimile șiroind, își luă cărțile și fugi în bucătărie.

Trecu mult timp până se opri din plâns. Se uita pierdută la pereții coșcoviți. Încerca cu disperare să se gândească la ceva vesel și, în momentul acela îi veni în minte Matt.

„Matt, murmură ea oftând. Matt al meu cel minunat!"

5

– Nu știu de unde îți vin ideile astea, zâmbi Matt.
Era noapte și stătea întins în pat, cu mânecile suflecate. Ada stătea pe un scaun și sorbea din ceai.
– O plac pe Katie, zise el. Dar ca pe un copil.
– Copiii cresc. Asta o îngrijorează pe Maeve. Nu vrea ca fiica ei să crească prea repede. Și poate că are dreptate. În orice caz, trebuie să-și protejeze fiica.
– De mine?
– Știi foarte bine la ce mă refer.
– Nu prea.
Matt se întinse și își dădu părul la o parte de pe frunte.
– Este cam greu s-o evit. E tot timpul aici.
– Tocmai asta-i problema. Dacă ar fi la școală, s-ar întâlni cu fete și băieți de vârsta ei. Dar este aici și singurul băiat pe care-l vede ești tu. S-a îndrăgostit de tine, Matt, în caz că n-ai observat.
Multe fete se îndrăgostiseră de Matt McVey. Îl priveau pline de admirație, chicoteau, se înroșeau. Știa că are succes, dar nu le băga în seamă.
– O să-i treacă, la fel ca celorlalte.
– *Celorlalte?* râse Ada. Ești atât de curtat?
Știa, bineînțeles că nepotul ei era plin de farmec. Văzuse mulți tineri, mai arătoși ca el, care nu erau însă la fel de simpatici.
– N-o judeca pe Katie după celelalte fete, îl preveni ea. Este o fată sensibilă, la fel cum era Joe. Nu se compară cu Maisie Craig.
– Deci ai aflat.
– E greu să păstrezi un secret în Bucătăria Iadului.
– Ai de gând să-mi faci morală?
– Ți-am făcut vreodată? Și oricum, acum ești bărbat, te privește ce faci. Dar pentru Katie mă simt răspunzătoare, pentru că lucrează pentru mine. Știu că nu-i vrei răul, dar te rog să fii atent. Ai grijă cum îi vorbești. Nu te arăta prea prietenos!

– Vrei s-o ignor, Ada? Nu pot să fac asta!

– Nu, doar s-o ții la distanță.

– La distanță? Cum adică?

Matt se ridică din pat, se duse la fereastră și dădu perdelele la o parte.

– Nu înțeleg ce rost are această discuție. Este un *copil*.

– Sunt numai trei ani între voi. Între mine și Tim, Dumnezeu să-l odihnească, erau cinci. N-aveam nici șaisprezece ani când m-am căsătorit cu el.

– Eu n-am de gând să mă însor așa de curând. Am alte priorități. Trebuie să-mi termin colegiul și facultatea de drept. N-aș putea să fac asta dacă aș avea soție și familie.

Ada se încruntă, pentru că Matt părea agitat și vorbea dur, contrar obiceiului.

– De ce ești supărat? Ce este cu tine?

– Nu sunt supărat.

– Ba ești.

– Discuția asta mă enervează.

– De ce?

– Nu știu.

Matt se întoarse. Se așeză pe pervazul ferestrei și se uită la Ada.

– Poate am senzația că mă acuzi de ceva. Poate am băut prea multă bere. Nu știu.

– Nu-mi place răspunsul ăsta.

– Altul n-am.

Ada puse cana jos, își împreună palmele pe genunchi și se aplecă înainte.

– Nu te acuz de nimic, Matt, zise ea încet. Dar nu-mi place ce se întâmplă. Katie a venit la petrecere deși Maeve i-a interzis. Pe urmă a mințit când a întrebat-o de cărți. I-a spus că le-a găsit în lada de gunoi. Indiferent ce ar fi, Maeve este mama ei. Oare când a început să-și mintă mama?

– Ce mă privește pe mine ce face Katie cu mama ei?

– Nu te privește, într-adevăr. Și nu te mai rățoi așa la mine.

– Scuză-mă, Ada.

Lui Matt îi părea sincer rău. Și îi era rușine, pentru că Ada îi dăduse mai multă dragoste și bunătate decât părinții lui. Îi pusese la dispoziție o cameră și o mobilase pe gustul lui. Îl în-

curajase să învețe, îi pregătise mâncărurile lui preferate, îl îngrijise când se îmbolnăvise de gripă, stătuse zi și noapte lângă el. De când sosise la New York avusese diverse servicii, dar Ada refuzase să ia vreun ban de la el.

– Economisește-i pentru colegiu, îl sfătuise ea.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. Poate că berea este de vină.

– Ai mai băut și altă dată.

Matt se dădu jos de pe fereastră și se duse la birou. Era plin cu cadourile pe care le primise și pe deasupra teancului se afla cutia cu batiste de la Katie. Pipăi inițialele pe care i le brodase și clătină din cap.

– Ai văzut ce mi-a dăruit Katie?

– Este o scumpă!

– Este, într-adevăr.

– Mi-ai spus adevărul, Matt? Chiar nu nutrești nici un sentiment față de Katie?

– O plac, atâta tot.

„Oare era doar atât?" se întrebă el. Știa foarte bine că fata își găsea scuze ca să fie în bucătărie, în fiecare zi când se întorcea de la școală, iar el de-abia aștepta s-o vadă. Știa că îi plăcea să-i vorbească și să-i privească fața sinceră, nevinovată. Uneori se trezea gândindu-se la ea, fără nici un motiv.

– Bine, recunoscu el. Țin la ea.

– Vezi!

– N-ai de ce să te îngrijorezi. Katie este doar un copil, iar pe mine mă preocupă lucruri mai importante. Ăsta-i adevărul. Suntem prieteni. Și așa o să rămânem. Dar poate că ar fi mai bine să ne petrecem mai puțin timp împreună. N-aș vrea să-și facă speranțe.

– Ai fost întotdeauna un băiat cu cap. Mă bucur că nu ți l-ai pierdut.

Matt o sărută pe obraz.

– Văd că te-ai liniștit, râse el.

– Bineînțeles. Nu-mi place să am necazuri și mă bucur că nepotul meu este un băiat înțelept.

– Dacă este un compliment, îți mulțumesc.

Ada îi zâmbi și ea.

– Sunt mândră de tine. A fost o zi fericită când ai venit să locuiești aici. Eu și Tim, Dumnezeu să-l odihnească, ne întrebam ce fel de băiat ești. Nu știam nimic despre copii, dar a ieșit bine. Fără tine aș fi fost o bătrână singuratică.

– O bătrână singuratică? Nici o șansă! Toată lumea te adoră, Ada... te iubesc.

Matt spusese de două ori în viață aceste cuvinte. Mai întâi unchiului său Matt și acum Adei. Uneori, lui Matt îi venea greu să se exprime.

– Tu și Tim mi-ați salvat viața.

– Dacă mai vorbești așa, mă faci să-mi pierd cumpătul, zise Ada ridicându-se.

Se șterse la ochi și apoi porni spre.ușă.

– Vrei o cacao? îl întrebă ea.

– Am mâncat și am băut cât pentru toată vara. Ai făcut niște pregătiri deosebite. Cred că te-au costat o groază de bani.

– O dată termini liceul! Meritai să te sărbătorim, Matt. Nimeni din familia mea n-a făcut mai mult de cinci clase. Și nici dintr-a ta, din câte am auzit. Școala era numai pentru cei bogați. Dar Slavă Domnului că lumea se schimbă. Cel puțin pentru McVey! Peste patru ani, vei termina colegiul.

Ada se opri zâmbind.

– Poate că într-o zi o să ajungi președinte.

– Un irlandez președinte? Oamenii îi disprețuiesc la fel de mult ca pe evrei și negri.

– O să se schimbe și asta.

– Crezi?

Matt se întunecă la față.

– În ziua când am plecat de acasă, am hoinărit prin oraș, spuse el. Se deschisese un nou restaurant și în vitrină scria: irlandezii și câinii nu sunt admiși. Nu o să ajung președinte, Ada. Sunt prima generație cu condeiul în mână. Dar o să am fii și nepoți. Și bani, cu care să-i susțin. Lor n-o să li se închidă nici o ușă, nici măcar cea de la Casa Albă.

– Când ai venit la noi, erai un băiețel răzvrătit, zise Ada încet. Și pe bună dreptate. Acum însă ești bărbat și furia poate distruge viața unui om. Nu ar fi prima oară când s-ar întâmpla.

– Poate de asemenea să-l stimuleze. Furia m-a făcut să fug de mine.

– A fost mai mult decât atât. Ai dorit ceva mai bun. Ai visat. Mulți oameni visează, dar tu ai transformat visul în realitate. Nu văd ce uși ți se mai închid acum. Dacă ești deștept, așa cum te știu, o să îngropi trecutul. Trebuie să mergi înainte. În Irlanda, oamenii privesc mereu înapoi. Aici însă este altfel. Te duci la colegiu – asta-i cea mai bună dovadă. Nu-ți dai seama?

– Ba da.

Matt o privi amuzat, încrucișându-și brațele pe piept.

– Păcat că nu te-ai făcut avocat. Ești foarte convingătoare.

– Sper să fiu. Anii aceștia sunt foarte importanți. Dacă faci ceva greșit, vei regreta mai târziu. Unii oameni trăiesc din regrete. Nu vreau să pățești la fel... de asta ți-am atras atenția în privința lui Katie. Nu am făcut-o doar de dragul ei. M-am gândit și la tine. Ești ca un fiu pentru mine, Matt.

– Știu că ții la mine.

– Am vorbit prea mult. Acum o să-ți spun noapte bună.

– Promite-mi că n-ai să-ți mai faci griji.

Ada se întoarse și-l privi cu luare aminte.

– Crezi că aș avea de ce? îl întrebă ea.

– Nu. Îți dau cuvântul meu.

Matt se ținu de cuvânt fără să vrea. Pleca în fiecare dimineață înainte de șapte și lua metroul până în Brooklyn, unde lucra în timpul verii, la șantierul de cherestea. Lucra în soarele fierbinte; tăia și stivuia vagoane întregi de lemne și se întorcea la pensiune după șase. Își lua mesele în cameră și citea în timp ce mânca. Se plimba mult, ca să se relaxeze. Unele seri și le petrecea cu Maisie Craig, iar altele cu prietenul lui Ben Rossi, la bere. Așa și-a petrecut vacanța de vară.

În septembrie a început cursurile la colegiu. Era o nouă lume, derutantă, dar avea șaptesprezece ani și credea în forțele lui. Avea curajul să le pună întrebări dificile profesorilor săi, să-i provoace. Și chiar dacă nu gustau toți spiritele lui, colegii de clasă îl îndrăgiseră și începuseră să-l considere șeful lor. Acum Matt petrecea puține ore la pensiune. Avea ore toată ziua și noaptea muncea la Grajdurile Porter's. Făcea

treburi simple: rânea în grajduri, curăța trăsurile, hrănea și adăpa caii. Și pe urmă învăța. Biroul lui era un balot de paie, pe care-și aranja cărțile. Învăța până noaptea târziu și nu dormea decât câteva ore, înainte să se întoarcă la pensiune să se spele și să-și schimbe hainele.

– O să te îmbolnăvești, îl prevenea Ada din când în când, îngrijorată de programul încărcat al nepotului ei.

Dar Matt nu se oprea.

– Școală și mănâncă, spunea el. Ăsta este planul meu și mă țin de el. Sunt fericit că lucrurile merg așa cum mi-am propus.

Într-adevăr, Matt avea toate motivele să fie fericit. Începuse colegiul, pusese ceva bani de-o parte și realiza lucruri care altă dată i s-ar fi părut imposibile. Avea prieteni, admiratori și își câștigase respectul profesorilor. Avea o viață plină, dar simțea că îi lipsea ceva. Avea o goliciune în suflet, o tristețe, pe care nu îndrăznea s-o recunoască. Încerca să aibă mereu ceva de făcut, ca să nu se gândească, dar tristețea se adâncea pe zi ce trece. Mi-e dor de Katie, recunoscu el, în cele din urmă.

Era ultima zi din septembrie și Matt intră special în bucătărie, cu o cutie mică în mână.

– La mulți ani, fetițo, zise el, punând cutia pe masă.

Katie tresări. Curăța cartofi și-i scăpă cuțitul din mână.

– Cum ai aflat că este ziua mea? îl întrebă ea. N-am spus nimănui.

– În Bucătăria Iadului nu există secrete. Este o lege împotriva secretelor. Haide, deschide cutia! Am colindat magazinele toată săptămâna, încercând să găsesc ceva potrivit. Am vrut... să-ți placă.

Katie își șterse mâinile pe șorț și luă cutia. După câteva clipe o lăsă jos.

– Nu înțeleg, Matt. De ce îmi dai un cadou?

– E ziua ta, nu?

– Credeam că ești supărat pe mine.

– N-aș putea niciodată să mă supăr pe tine, Katie.

– Atunci nu înțeleg.

Matt n-o băgase în seamă toată vara. Venise și plecase fără să-i adreseze nici un cuvânt sau zâmbet.

– Credeam că te-am supărat cu ceva, zise ea încet. Te-ai purtat așa de rece!

– Îmi pare rău, dacă te-am jignit.

– Nu ești supărat pe mine, nu?

– Poate pe mine, pe tine în nici un caz.

Katie se lumină la față.

– Ah, mă bucur atât de mult, oftă ea ușurată. Nici nu știi ce îngrijorată eram. Ți-am scris un bilet... dar n-am avut curajul să ți-l dau și l-am aruncat în foc. Mă temeam că o să mă crezi proastă.

– Nu cred așa ceva.

Matt o atinse pe obraz.

– Hai, deschide-ți cadoul! Sunt nerăbdător să văd dacă îți place.

Katie desfăcu funda, ridică capacul și se uită înăuntru. Îngropate în catifea erau două agrafe de păr în formă de trandafiri.

– Ce frumoase sunt! exclamă ea. N-am avut niciodată un lucru atât de superb!

– Chiar îți plac?

– Sunt minunate. Mulțumesc, Matt.

Katie sări de pe scaun și duse agrafele la fereastră.

– La lumină sunt și mai frumoase.

– Prinde-ți-le în păr.

Matt veni lângă ea.

– Îți vin perfect. Ce păr frumos ai! Strălucește ca aurul.

– Și tata îl avea la fel.

Katie nu era obișnuită cu complimentele și nu știa ce să spună.

Matt râse.

– Nu ești deloc vanitoasă, remarcă el. Hai vino, stai jos! Vreau să-ți vorbesc.

Katie se întoarse la masa mare de stejar și se așeză pe scaun, uitându-se mirată la el.

– Ce s-a întâmplat? Mă privești ciudat.

– Vreau să-ți explic câteva lucruri. Este mai bine să trecem direct la subiect. Mama ta nu vrea să fim prieteni. A discutat cu Ada și mătușa mea m-a prevenit. Era îngrijorată. Cred că și eu sunt.

– De ce să nu fim prieteni? Doar nu facem nici un rău.

Matt se rezemă de spătarul scaunului. Putea să-i dea diverse răspunsuri, dar nici unul nu-l mulțumea.

– Depinde ce înțelegi prin rău, zise el în cele din urmă. Îmi cunoști planurile, Katie. Ți le-am povestit de atâtea ori. Mi le-am făcut de mult și vreau să mă țin de ele. Școala și munca sunt pe primul plan deocamdată.

– Înțeleg.

– Nu sunt prea convins.

Matt oftă, uitându-se în ochii mari ai fetei.

– Vreau să fim prieteni, dar nu trebuie să-ți faci speranțe. Sunt mai mare ca tine. Am altă viață. Și trebuie să-mi văd de planurile mele. Putem fi prieteni. Dar, dacă speri la mai mult, s-ar putea să ai de suferit și n-aș vrea.

– Diferența dintre noi nu este atât de mare.

Matt era uimit de atitudinea senină a fetei. Se așteptase să se înroșească sau să-i răspundă timid.

– Asta-i tot ce ai de spus? o întrebă el.

– Este adevărat.

Katie îl privi zâmbind.

– Dar aș fi fericită să-ți fiu prietenă. Știu că o să ajungi mare, iar eu...

Matt simți un nod în gât. Era foarte impresionat și fu nevoit să-și ferească privirile.

– Nu te subestima, fetițo, ești minunată.

– Cine este minunată? întrebă Ada intrând în bucătărie.

– Katie. Azi este ziua ei, adăugă Matt în grabă.

– Știu. Doar ți-am spus. Ai uitat? Ce faci aici, Matt? Nu ar trebui să te duci la treabă?

– Am destul timp. Am vrut să-i dau un cadou lui Katie.

Fata își scoase clamele din păr.

– Uite, Ada, zâmbi ea. Nu-i așa că sunt minunate?

– Sunt, într-adevăr. Nepotul meu are gust. L-am moștenit din familie. Tim, Dumnezeu să-l binecuvânteze, era la fel. Și lui îi plăcea să facă daruri... Katie, am nevoie de un sac cu mere din pivniță. Vrei să mi-l aduci?

– Da, imediat.

– Și vezi dacă găsești niște scorțișoară pe rafturi.

– Da, o să mă uit.

Katie ieși în grabă din bucătărie. Matt se așeză pe scaun, zâmbind.

– Gata, a plecat. Dă-i drumul, te ascult.

– Nu-mi arde de glumă, Matt. De ce i-ai dat un cadou scump lui Katie? Ți-ai pierdut mințile?

– Nu mă deranjează să cheltuiesc bani dacă...

– Nu-i vorba de bani, ci de ideile pe care i le bagi în cap. Doar am discutat acum câteva luni. Mi-ai dat cuvântul. Credeam că pot să am încredere în tine, dar acum încep să mă îndoiesc. Ce te-a apucat, Matt? Vrei să-i sucești mințile?

– Îmi pare rău.

– Părerea ta de rău nu folosește la nimic.

Ada se încruntă.

– Ai făcut o prostie, zise ea serioasă. O știi la fel de bine ca mine. Și vreau să știu *de ce*? Unde ți-a fost mintea?

– La Katie.

– Acum trei luni mi-ai spus că nu nutrești sentimente deosebite față de ea. Îmi amintesc exact vorbele tale.

– Nu e la ce te gândești tu.

– Atunci, explică-mi. Mă interesează foarte mult. Matt, ești un om cumpătat cu banii,și când faci asemenea cadou, nu mai știu ce să cred!

– Asta-i culmea! râse Matt, amenințând-o cu degetul în glumă. Vrei să spui că sunt zgârcit?

– Muncești din greu pentru bani și este foarte înțelept să nu-i risipești. Dar ceea ce ai făcut azi nu este deloc înțelept. Nu contează ce cred eu, dar te-ai gândit ce este în mintea lui Katie? Un cadou scump ca al tău o s-o zăpăcească.

– Nu, Ada, am discutat și a înțeles.

– Ce să înțeleagă? Ai văzut cum îi sclipesc ochii? Este în al nouălea cer.

Matt îi povesti conversația avută cu fata. Ada îl ascultă, dar nu se arătă deloc impresionată.

– Sună frumos și rațional, zise ea, dar Katie gândește cu inima, nu ca capul. Și tu la fel, după părerea mea!

– Ce?

– Cum ai auzit!

– Credeam că mă cunoști.

– Da, te cunosc, știu că nu ești un sentimental romantic, dar ai și tu o inimă, Matt, și cred că fata ți-a răpit-o.

– Am vrut doar să-i dăruiesc ceva de ziua ei. N-o să primească nimic de la mama ei, mai mult ca sigur!

– Eu i-am luat o haină nouă.

– Slavă Domnului, cea veche nu mai era de purtat!

– Nu schimba subiectul!

– Încerc doar să-ți explic. Am vrut să-i dăruiesc ceva extravagant și frivol.

– De ce?

– Ah, Ada, duce o viață atât de *grea.*

– Nu te contrazic, dar te minți singur, dacă îți imaginezi că a fost singurul motiv.

– Nu mă mint niciodată.

– Ești om, toți ne mințim din când în când, Matt. Sunt lucruri pe care nu vrem să le recunoaștem și ne găsim tot felul de scuze. Este exact ce faci și tu acum. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș analiza cu grijă sentimentele!

– Pentru că i-am cumpărat un cadou?

– A împlinit paisprezece ani. O cutie cu bomboane ar fi fost de ajuns. Sau o pereche de mănuși. Dar agrafele acelea sunt un cadou pe care-l face un bărbat unei femei. Și roagă-te la Dumnezeu să nu le vadă Maeve! Altfel o să vină după tine cu o bâtă. Și nu pot s-o condamn!

– Adică, n-o să mă aperi? râse Matt.

– N-ai decât s-o iei în glumă, dar n-o să-ți mai ardă de râs dacă o să iasă prost. Semnele sunt clare.

– Care semne? Îți faci griji degeaba, Ada.

– Știu eu ce vorbesc. Am mai mai multă experiență ca tine.

Ada rămase tăcută un timp și apoi adăugă:

– Îmi promiți cel puțin că o să te gândești la vorbele mele?

Matt se ridică de pe scaun, se apleacă și o sărută în creștetul capului.

– Bineînțeles.

O luă de umeri drăgăstos.

– Aș face orice să te liniștești. Sunt un băiat norocs că te am, doamnă McVey! N-o să te supăr.

– Mi-ar plăcea să fie adevărat! Dar știu cum sunt tinerii... Gândește-te la Adam și Eva. Au fost primii tineri de pe pământ

și uite ce au pățit! Au trecut mii de ani de atunci și nu s-a schimbat nimic. Tinerii fac ce vor.

– Tu n-ai făcut?

– Era altceva.

– Nu mai spune!

– Nu fi obraznic! îl certă Ada amuzată, privindu-l drăgăstos. Nu uita că poți să câștigi o bătălie și să pierzi un război. Hai acum, gata, ai treabă și eu trebuie să coc plăcintele.

– Oprește-mi și mie câteva.

– Doar știi că îți opresc întotdeauna.

Ada îl urmări din priviri. Când rămase singură în bucătăria ei mare, se gândi la Tim. Îi era dor de el, mai ales acum. Ar fi avut nevoie de el s-o asigure că totul va fi în ordine.

– Ajută-mă, Tim, murmură ea. Simt că o să vină momente grele.

– Cu mine vorbeai? o întrebă Katie, uitându-se în jur.

Avea în mână un sac cu mere.

– Ada?

– Ah, te-ai întors? Cred că m-ai prins vorbind de una singură. Probabil că am început să îmbătrânesc.

Se ridică și luă sacul din mâna lui Katie.

– O să mâncăm plăcintă toată săptămâna, zâmbi ea.

– N-am găsit scorțișoara.

– Nu-i nimic. Termină de curățat cartofii, este târziu.

– Matt a plecat deja?

– Azi se lucrează, chiar dacă este ziua ta.

– Nu m-am bucurat prea mult de ea, dar acum mă simt într-al nouălea cer. Sunt atât de fericită, Ada! L-ai auzit pe Matt? Mi-a spus că sunt minunată!

– Da, l-am auzit!

– Minunată, repetă ea, transfigurată de fericire.

Se așeză la masă, luă cuțitul și încercă să se concentreze asupra muncii ei. Îi vedea zâmbetul cu ochii minții și scăpă cuțitul de câteva ori din mâinile ei tremurânde.

– Azi sunt atât de neîndemânatică, râse ea.

– Ai grijă să nu te tai.

– Nici n-aș simți!

Katie clătină din cap, scuturându-și buclele aurii.

– Cum se schimbă lucrurile, zise ea. Toată vara am crezut că Matt este supărat pe mine și a fost îngrozitor. Nu puteam să dorm noaptea. Mă întrebam cu ce am greșit. Doar ți-am spus și ție, dar nu m-am lămurit.

– Da, îmi amintesc.

Ada nu putea să uite. Katie fusese foarte abătută. Făcea de două ori același lucru, parcă nu mai era ea. Pe măsură ce treceau săptămânile, se întrista din ce în ce mai rău.

– Doar ți-am spus că nu este supărat pe tine, zise Ada. Era ocupat. Va fi *mereu* ocupat.

– Nu-i adevărat, m-a evitat din cauza mamei. Acum am înțeles. Mama nu vrea să am prieteni.

– Katie!

– Nu vreau s-o critic. Așa este mama.

Fata își scoase clamele din păr și le mângâie cu degetele.

– O să le păstrez aici, zise ea. E mai bine ca mama să nu știe de ele. Altfel s-ar supăra.

– Chiar crezi că este mai bine?

Ada o privi aspru. Își dădu seama că nu mai era nici urmă din fata timidă, înspăimântată care venise acum opt luni să muncească pentru ea. Se transformase într-o adolescentă hotărâtă.

– Fă ce vrei, oftă ea. Dar nu-mi spune nimic. Nu vreau să te ajut s-o minți pe Maeve. E mama ta, indiferent cum este.

– Nu mint.

– Atunci ce faci? Să ascunzi adevărul este același lucru cu minciuna.

– Mama ar face scandal dacă ar afla.

– Bineînțeles că ar face.

– Ah, Ada, nu înțelegi. Azi am paisprezece ani. Sunt destul de mare să muncesc la spălătoria Acme. Dacă mama ar afla de cadoul lui Matt, m-ar trimite acolo.

Katie lăsă ochii în jos.

– Nu vreau să plec de aici. Mă simt ca în familie.

– Dar ai o familie. Cu Maeve și frații tăi.

– Acolo este groaznic. Mama și Hugh se ceartă tot timpul. *Nu mai suport.* Uneori îmi vine să urlu. Și pe cei mici a început să-i deranjeze atmosfera asta. Au coșmaruri.

– Îmi pare rău.

– N-ar trebui să te împovărez cu grijile mele. Ai destule pe cap. Dar nu am cu cine să discut. Pe prietena mea Meg o văd doar câteva minute, la slujba de duminică. Mama nu mă lasă să mă duc nicăieri singură. Și dacă întârzii, iese scandal. Cel mai rău este că mă *urmărește* tot timpul. Indiferent dacă citesc, spăl vasele sau mă joc cu cei mici, mă urmărește din priviri.

– Nu-i ușor să crești o fiică. Acum ești mare...

– Mare? Dacă ar fi după mama, mi-ar face codițe și fustițe. Sunt *mare,* într-adevăr, dar mama mă tratează ca pe un copil.

– Nu poate fi chiar atât de rău.

– Ba este.

– Nu te grăbi să crești, Katie.

– Dar *cresc.* Chiar și Matt...

– Matt! Eram sigură că o să ajungem la el, mai devreme sau mai târziu. Tocmai despre asta este vorba; de tine și Matt.

Ada închise cuptorul, se așeză la masă și o privi fix pe Katie.

– Maeve nu vrea să ai de-a face cu el. Mi-a spus-o foarte clar. Și nu este bine să i te împotrivești. Matt este vinovat că ți-a dat cadoul și tu că l-ai primit. Nu este vorba de cadoul în sine, ci de minciunile pe care va trebui să le spui, din cauza lui. N-o să te ajut să minți, oricât m-ai implora.

– Nu este nici un rău să fim prieteni.

– Ba este. El e bărbat, iar tu ești o fetiță. Paisprezece ani e o vârstă fragedă. Nu ai nimic în comun cu Matt. Ce fel de prieten ar putea să-ți fie? Școala și munca îi ocupă tot timpul. Uită-l. Cartierul este plin de băieți de vârsta ta. O fată drăguță ca tine are de unde alege.

Katie își feri privirile. Se uită la clame și oftă.

– Credeam că o să înțelegi, zise ea încet.

– Înțeleg că este o nebunie și din partea ta și din a lui Matt. Vă aflați în casa mea, Katie. Răspund pentru ce se întâmplă aici. Încetează cu prostiile și gândește-te bine. Matt nu este de tine.

Ada ridică din umeri.

– Am spus tot ce trebuia. Știi ce părere are Maeve. Te privește.

– Și Matt?

– Lui Matt îi place să flirteze. N-o să recunoscă, dar acesta este adevărul. Orice fată care îl ia în serios, va avea de suferit. Nu zâmbi. Știu eu ce vorbesc. Îi cunosc pe bărbați. Unii sunt serioși, alții nu. E greu să-ți dai seama. Mai ales când ai paisprezece ani.

Ada se ridică. Ieși din bucătărie și se întoarse peste câteva clipe cu o cutie mare.

– La mulți ani, Katie! zise ea.

– Pune-ți o dorință și suflă în lumânări.

Maeve îi făcuse lui Katie un tort pentru ziua ei, spre mirarea fetei. Îl împodobise cu ciocolată și cremă și, într-un imbold de moment, alergase la magazin și cumpărase lumânările roz de zece cenți. Nu regreta. Era o sărbătoare și voia să fie armonie în familie, măcar în noaptea aceasta.

– Haide, pune-ți o dorință! o îndemnă ea.

– Mi-am pus, mamă.

Katie inspiră adânc și suflă lumânările.

– Sper să se împlinească.

– Ce dorință ți-ai pus?

– E secret.

– Ai dreptate, o aprobă Maeve. Hai, taie tortul. Nu te sfii, taie felii groase. În noaptea asta o să mâncăm pe săturate.

Katie și Hugh se uitară unul la altul, uimiți.

– Ei, mamă, zise Hugh, ai descoperit vreo comoară? Suntem bogați?

– N-am decât un dolar și patru penny în buzunar și trebuie să ne ajungă toată săptămâna. Dar am făcut tortul ăsta special pentru ziua lui Katie.

– O să păstrez și pentru cei mici, mamă.

– Mâine dimineață vor avea o surpriză. Nu strică să ai câte o bucurie din când în când.

Katie și Hugh se uitară din nou unul la altul. Mama lor era în toane bune și nu le venea să creadă. Hugh era suspicios, dar Katie se bucura să aibă o seară liniștită, fără certuri și amenințări. Tăie felii groase pentru mama și fratele ei.

– Sper că v-a plăcut, pentru că m-a costat destul, zise Maeve când termină de mâncat.

– Da, mamă, a fost delicios, nu-i așa, Hugh?

– Da, a fost bun și acum cadourile.

Zicând aceasta, băgă mâna sub masă și scoase un pachet învelit în hârtie.

– La mulți ani, Katie! exclamă el, făcându-i cu ochiul.

Fata desfăcu pachetul.

– Ah, exact ce-mi doream! Uite, mamă! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Apă de trandafiri și glicerină pentru mâini. Și un săpun parfumat.

– Da, am văzut.

– Violete, zâmbi Katie mirosind săpunul. Parcă ar fi un câmp cu violete. Mulțumesc, Hugh, sunt niște cadouri minunate.

Se aplecă să-l sărute, dar fratele ei întoarse capul și se strâmbă.

– Nu fi nesuferit, mai ales după ce mi-ai dat niște daruri atât de frumoase!

– Sunt pentru fete. Doar ești fată, nu?

– Da, este. Și tu ești un băiat care mâine are școală. Du-te la culcare, este târziu.

– Nu sunt obosit.

– O să fii mâine dimineață. Du-te la culcare, Hugh. Nu strica ziua lui Katie cu obrăznicia ta.

Hugh se uită la mama lui. Era cât pe ce să-i răspundă, dar se răzgândi.

– Noapte bună, Katie.

– Somn ușor.

– Mulțumesc.

După ce Hugh plecă, Maeve puse vasele în chiuvetă. Apoi scoase un pachețel din dulap și i-l dădu lui Katie.

– Nu-i ceva prea grozav, zise ea uitându-se la ușă, unde atârna noua haină a lui Katie, din stofă verde din lână și oftă, clătinând din cap. Dar eu n-am o pensiune care să-mi aducă bani. Sunt o biată spălătoreasă și nu mi-am permis mai mult. Sper să-ți placă.

– O să-mi placă, sigur, mamă!

Deschise pachetul și scoase o bluză înflorată, tivită cu dantelă albă. Avea nasturi mici albi la manșete și la gulerul alb înalt.

– Este frumoasă, mamă, nu știu ce să spun.

Lui Katie i se umeziră ochii de lacrimi, când se gândi cât lucrase mama ei să-i facă bluza. Spăla rufe toate ziua, iar noaptea trudise cu acul în mână. În momentul acela își aminti de toate minciunile pe care i le spusese și se simți vinovată.

– Ah, mamă, zise ea suspinând, îmi pare rău.

– De ce îți pare rău?

– Că ți-am făcut necazuri. Ești atât de bună cu mine și eu...

– Acum a trecut.

„Dar n-a trecut – se gândi Katie nefericită. Nu pot să fac ce vrei tu. Nu pot să-l uit pe Matt. Dumnezeu să mă ajute, dar nu pot."

– Te iubesc, mamă.

– Mă bucur să aud asta.

Maeve se încruntă.

– Acum de ce plângi? Ce s-a întâmplat, Katie? Uită-te la mine și spune-mi ce s-a întâmplat. Ești bolnavă? Poate ai mâncat prea mult tort. Te doare stomacul?

– Nu sunt bolnavă, mamă, dar îmi pare rău.

Katie suspină, cu ochii plini de lacrimi.

– Cred că ți-au trebuit săptămâni în șir ca să-mi coși bluza. Ce dantelă frumoasă... Probabil că a costat mult... Ar fi trebuit să cumperi ceva pentru tine. Mănuși sau ceva... Vine iarna...

– Bați câmpii, Katie Gallagher.

Maeve se așeză, privind-o atentă.

– Nu te-am mai văzut așa de când a murit tatăl tău. Ce s-a întâmplat, Katie?

– Nu merit să cheltuiești bani pe mine. Nu sunt un... copil bun.

– Cum adică? Ce vrei să spui?

Maeve îi pipăi fruntea. Nu avea febră, dar asta n-o liniștea cu nimic. Se ridică și își turnă un pahar cu apă.

– Hai, bea! îi spuse ea.

Katie duse paharul la buze. Dar se înecă și-i scăpă paharul din mână.

– Îmi pare rău, mamă.

– Nu mai spune mereu „îmi pare rău"!

– S-a spart paharul...

– Dă-l încolo. Strâng eu cioburile.

Maeve le împinse cu piciorul.

– Nu pot să te ajut, dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat.

Katie lăsă capul în jos și își frecă tâmplele.

– N-ar fi trebuit să-ți cheltuiești banii.

– De bani ți-e ție? N-a costat atât de mult. Materialul este o rămășiță dintr-un cupon și l-am găsit la Paddy's, iar dantela este din rochia mea de mireasă.

– Rochia ta de mireasă?

– Da, o mai am încă. Este în cutia cea mare, sub patul meu. Am fost tentată de multe ori s-o vând. Dantela irlandeză se caută. Dar a fost a mamei și va fi a ta într-o zi. Am scos o bucată de dantelă din corset.

– Rochia ta de mireasă? murmură Katie, copleșită de remușcări. N-ar fi trebuit să faci asta, mamă.

– De ce? Doar este rochia mea. Dacă vreau, pot să fac cârpe de praf din ea.

Maeve oftă și începu să se fâțâie prin cameră.

– Am vrut să-ți fac un cadou de ziua ta și am sperat că o să te bucuri.

– Mă bucur, mamă.

– Ai un mod foarte ciudat de a-ți arăta bucuria.

Katie luă o batistă și se șterse la ochi.

– Sunt emoționată, mamă. Știi, am primit atâtea cadouri. Tort, lumânări, nu mă așteptam la o petrecere.

Maeve se opri, se întoarse și se uită gânditoare la Katie.

– Sau poate ai dureri cauzate de pubertate. Fetele de vârsta ta o iau uneori razna. Dar o să-ți treacă, nu ești prima.

– Și tu ai avut dureri cauzate de pubertate?

– N-am avut timp. Munceam de dimineață până seara. Fără zile libere, pufni Maeve. Trudeam pe câmp. Tu o duci ușor, deși nu-ți vine să crezi.

– Ai dreptate, mamă.

– Spală-te pe față și du-te la culcare. Mă mir că mai poți să ții ochii deschiși după atâta plâns. Vrei ceva de durere de cap?

– Da, mulțumesc.

Simțea că-i plesnește capul de durere.

– Între timp spală-te pe față.

Katie se ridică. Îi tremurau picioarele și se prinse cu mâna de spătarul scaunului.

– N-am nimic, mamă, zise ea.

Știa că Maeve o privea nedumerită.

Se duse la chiuvetă și își dădu cu apă rece pe față și pe gât.

– Mulțumesc, zâmbi ea luând paharul din mâna lui Maeve.

Se strâmbă când simți gustul amar.

– Ce groaznică este!

– E medicament, cum ai vrea să fie? Doamna Muldoon pune puțin zahăr, s-o îndulcească, dar nu are nici un rost. Ce mai aștepți, Katie? Du-te la culcare. Mâine de dimineață de trezești devreme.

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună, somn ușor.

Katie își adună cadourile.

– Știi, mamă, bluza și petrecerea... a fost cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o vreodată.

Fata se duse în camera ei. Puse săpunul și crema de mâini pe noptieră și se uită din nou la bluza pe care i-o cususe Maeve. Apoi se trânti în pat plângând. Nu putea să-și oprească lacrimile și nici nu încercă, pentru că avea remușcări și-i era rușine. Această nepotrivire dintre dorințele mamei ei și propriile ei dorințe îi sfâșia inima.

„Ah, Matt – gemu ea – ce o să mă fac?"

6

– Dumnezeule! exclamă Ada uitându-se la ochii roșii și umflați ai lui Katie. Ce s-a întâmplat cu tine? Parcă ai fi petrecut toată noaptea plângând.

– Asta am și făcut.

– Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit cineva din familie?

– Nu, toată lumea este bine.

– Atunci, ce este? Te-ai certat cu Maeve?

– Nu. Mama mi-a făcut un tort de ziua mea. Cu lumânări. Și mi-a cusut o bluză frumoasă.

Katie își puse șorțul, se duse la sobă și scoase două tăvi cu brioșe.

– Vrei să fac omleta?

– Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat. De ce ai plâns? Nu te întoarce, Katie, spune-mi adevărul. Te-ai certat?

– A fost cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o vreodată. Mama s-a străduit mult să-mi facă pe plac și mi-a fost rușine că am vorbit urât de ea.

– Da, înțeleg.

– Uneori uit ce mult ține mama la mine. Face ce este mai bine pentru noi. Uneori uit toate astea, pentru că mă gândesc numai la mine.

Katie luă un coș cu ouă de pe răcitor.

– Omletă sau ochiuri?

– Ochiuri.

Ada se așeză. Sorbi din ceai, urmărind-o din priviri pe Katie.

– Deci, te simți vinovată?

Fata încuviință din cap.

– Nu-i de mirare. Dar ce ai de gând? Tu și Matt sunteți aici. Lucrurile nu s-au schimbat cu nimic. Va trebui să continui cu minciunile.

– M-am schimbat, Ada. M-am hotărât să-i dau clamele înapoi lui Matt. N-o să mai fiu o proastă.

În dimineața aceea, Katie îi scrise un bilețel lui Matt. Îl lăsă în camera lui, împreună cu clamele și se întoarse la treburile ei. Gata, se gândi ea, îndurerată.

Peste câteva ore, Matt dădu peste biletul ei. Îl citi de mai multe ori și apoi ieși din cameră. Coborî calm scările, dar ochii îi sclipeau furioși.

– Katie! exclamă el, năpustindu-se în bucătărie. Unde este Katie?

– Am trimis-o la cumpărături, îi răspunse Ada.

– Bineînțeles. Îmi imaginez de ce. Este o conspirație.

– Nu-i adevărat, Matt. Lui Katie i-a venit mintea la cap și aș vrea să-ți vină și ție. Deși ești mai mare decât ea, te porți ca un copil. Sunt sute de fete în cartier, care ar fi într-al nouălea cer să le acorzi atenție.

– Nu-i vorba de asta.

Matt se uită la mătușa lui și clătină din cap.

– Katie nu trebuia să-mi dea cadoul înapoi, zise el. A fost o prostie din partea ei.

– Nu sunt de acord. Ai fi preferat s-o mintă pe Maeve? Să se ferească de ea?

– *Maeve!* Ce o interesează pe *Maeve*?

– Când o să ai o fiică, o să înțelegi.

– Nu-mi vine să cred că-i iei partea, Ada. Toată lumea știe că este o femeie imposibilă. Dar tu ești altfel, mai înțelegătoare, sau cel puțin ai fost, până acum.

Ada închise caietul de socoteli și își aprinse o țigară.

– Deocamdată nu se întâmplă nimic îngrijorător, dar mă întreb cum o să se termine relația voastră. Până la urmă o să te culci cu ea. Cine crede că o să fiți doar *prieteni*! Un băiat de vîrsta ta și o fată ca ea nu pot fi doar prieteni! Nu încerca să mă prostești!

Matt clocotea de indignare. Se făcu roșu la față.

– N-am nevoie de Katie pentru asta! zbieră el.

– Nu încă, dar o să ajungeți și la asta, ascultă-mă pe mine.

– Nu mai ascult nimic...

– Te înțeleg, adevărul doare uneori.

– Al cui adevăr? Te înșeli Ada. Știu la ce te gândești, dar te *înșeli*.

– Aș vrea să fie așa.

– Cum aș putea să te conving?
– Lăsând-o pe Katie în pace.
Ada trase din țigară. Îl privea atentă pe Matt.
– Este foarte simplu, las-o în pace.
– Poate că o s-o las.
– Sau poate că nu. Doar știi bine că nu pot s-o concediez. Ar fi singura soluție, ca să pun capăt acestei nebunii.
– Nu poți s-o faci. Prietena ta, Maeve ar trimit-o să lucreze într-o fabrică. La Spălătoria Acme, unde ar cunoaște fete ca...
– Ca Maisie Craig? N-am vrut s-o angajez de la început, zise ea, obosită. Era prea tânără și mult prea drăguță. Mă temeam că o să se agațe chiriașii de ea. Dar m-am știut că nu trebuia s-o feresc de ei, ci de tine. Sunt pusă la mijloc și nu-mi place.
– Îmi pare rău.
– Știu că-ți pare, dar asta nu ajută la nimic. Nu schimbă situația. Aș vrea să nu te mai minți. Simți ceva pentru Katie? Recunoaște înainte să fie prea târziu.
– Lui Katie n-o să i se întâmple nimic rău, îți promit.
Ada își stinse țigara.
– Dacă o să i se întâmple, tu vei fi singurul vinovat. Te-am prevenit, mai mult nu pot să fac. Ar trebui s-o concediez, dar nu se poate, după cum ai spus.
– Mă bucur că nu se poate.
– Sper să nu-ți piară bucuria, Matt. Pentru că eu mă spăl pe mâini. Las totul în seama ta. Dacă te culci cu Katie, va trebui s-o iei de nevastă. Te rog să nu uiți asta. Te-am prevenit.
Matt zâmbi deodată și o sărută pe obraz.
– Cât se poate de direct. N-am cum să uit.
– Rămâne de văzut.
– Nu te supăra pe mine, Ada.
– Nu sunt supărată, doar tristă. Dar asta este!

Matt și Katie se evitară până la sfârșitul săptămânii și în cea următoare. Era greu pentru Matt, dar pentru Katie era și mai greu, pentru că nu avea la ce să se gândească. Muncea din greu, zâmbind tristă când Ada îi spunea s-o ia mai ușor. Noaptea se freca în pat, cu ochii în tavan, așteptând să se facă dimineață. Avea momente de letargie și momente când

nu-și găsea locul. Într-o duminică, în timp ce se întorcea de la biserică, împreună cu Meg Muldoon, izbucni în lacrimi.

– Am dureri de cauzate pubertate, îi explică ea lui Meg, care o privea uimită.

– Am dureri cauzate de pubertate, îi repetă lui Jack Snow într-o zi rece de octombrie. Atâta tot.

Dar Jack nu se lăsă convins atât de ușor, pentru că intrase în salon și o găsise pe Katie pe un scaun, plângând de ți se sfâșia inima. Alergase la ea îngrijorat.

– Eu cred că este ceva mai grav, zise el. Îi spuneam ieri Adei că arăți rău. Ai început din nou să slăbești și ai cearcăne la ochi. Ce-i cu tine? Pot să te ajut cu ceva?

– Ești drăguț că te interesezi de mine, Jack. Dar n-am nimic, te rog să mă crezi.

Jack își trase un scaun și se așeză.

– Hai să te înveselesc puțin! zise el, făcându-i cu ochiul. Ieri, când mă întorceam la pensiune, mi s-a întâmplat ceva nostim. Am auzit un bărbat crăcănat spunându-i unei femei șașii să se ducă *drept* acasă.

Katie râse printre lacrimi.

– N-am mai auzit de mult o glumă bună.

– Sper să le placă și celor de la Philadelphia. Mâine dăm un spectacol acolo.

Jack se uită la ceas.

– Plecăm diseară, cu trenul de ora șase.

– Îmi pare rău că pleci așa de repede.

– Așa-i vodevilul. Azi aici, mâine în altă parte. Ascultă de sfatul meu – nu-ți lua un bărbat care călătorește mult.

– N-o să-mi iau nici un bărbat.

– Gata, m-am lămurit. Ai probleme sentimentale. Spune-mi cum îl cheamă pe ticălos și s-a zis cu el.

– Nu-i ticălos, zâmbi Katie, luând batista pe care i-o oferise Jack. Nu-i nimeni.

– Nimeni? Oare băieții din orașul ăsta sunt orbi? Fiii mei s-ar bate să-ți câștige inima. Dar sunt bostonieni. Acolo știm cum să ne creștem odraslele.

– N-am știut că ai familie, Jack.

– Am patru băieți. Cel mare este însurat și are și el un fiu. Gemenii sunt cam de vârsta ta. Și mai este și Timmy, lumina ochilor mei – scund și gras ca mine și la fel de poznaș.

– Cred că ți-e dor de ei.

– Da, mi-am ales o meserie tare păcătoasă ca să-mi câștig existența. De asta ți-am spus să nu-ți iei un bărbat care călătorește mult.

– Te căsătorești, Katie?

Matt străbătu salonul din trei pași.

– Oare am auzit bine? Ce, discutați despre căsătorie?

– Îi dădeam niște sfaturi, zâmbi Jack. Spune că n-o să se mărite cu nimeni, dar pun pariu că o să găsească un tânăr care s-o facă să se răzgândească. Tu ce crezi, Matt?

– Cred că o să câștigi pariul.

– Altfel nu l-aș fi făcut.

Jack se ridică în picioare.

– Hai, zâmbește-mi înainte să plec, Katie! Doar atât? Data viitoare când mai vin la New York, vreau un surâs adevărat. Îmi promiți?

– Da.

– Să știi că n-o să uit. Gata, am plecat. Să ai grijă de Ada, Matt. Și de puștoaica asta.

– O să am.

– Ești un prieten bun, Jack, îți mulțumesc.

– Pot să te bazezi pe mine, fetițo.

– Nostim, nu? zise Matt după plecarea lui.

– Da, îl aprobă Katie.

– Cum ați ajuns să discutați de căsătorie?

– Nu știu. Acum trebuie să mă întorc să-mi văd de treabă. Ada este la bancă și am multe de făcut.

– Treburile pot să aștepte. Vreau să-ți vorbesc.

Matt întinse mâna s-o mângâie pe păr, dar se abținu. Începu să se fâțâie prin cameră, îngândurat. După câteva clipe se opri și se așeză pe un scaun.

– Nu am fost prea fericit în ultimele săptămâni. Și nici tu, din câte se vede.

Katie ridică din umeri.

– Adevărul este că mi-a fost dor de tine. La fel cum mi-a fost toată vara. Nu știu cum s-a întâmplat, dar ai ajuns să faci parte din viața mea.

– Te rog, Matt, taci.

– De ce?

– Pentru că nu este bine.

– Da, așa cred Ada și mama ta. Mă interesează ce gândești tu și îmi pasă numai de tine. Ce vezi rău în asta?

Katie își răsucea degetele. Vorbele lui o amețiseră.

– Mi-am promis că n-o s-o mai fac să sufere pe mama.

– N-o să sufere, dacă n-o să știe.

– Ar însemna să mint și nu vreau.

– Poate, dar este nedrept. E viața ta, Katie! Doar n-ai de gând să rămâi o servitoare. Nu poate să-ți pretindă asta. Dacă ești destul de mare să-ți câștigi pâinea, înseamnă că poți să-ți alegi și prietenii.

– Mama încearcă să mă protejeze.

– Crezi că ai nevoie să fii protejată? Ești bebeluș sau debilă mintal?

– Ești nedrept, se înfurie fata. Îți vine ușor să vorbești. Faci ce vrei și nu-ți cere nimeni socoteală. Pe mine însă mă supraveghează toată lumea și-mi spune ce să fac: mama, Hugh, Ada, chiar și Meg Muldoon. Iar acum, ai început și tu să-mi dai sfaturi.

Matt izbucni în râs.

– Bravo, așa te vreau! exclamă el. Asta-i adevărata Katie Gallagher. Unde ai ascuns-o atâtea săptămâni?

Katie inspiră adânc.

– Ai încercat să mă scoți din sărite, nu-i așa? *De ce*?

– Pentru că ești o fată cu voință. Poți să-ți frîngi mâinile și să te ascunzi sau poți să lupți. Dacă ai voință, poți cuceri lumea.

– Nu vreau să cuceresc lumea.

– Atunci, ce vrei?

– O familie, îi răspunse Katie. O familie fericită.

– Atâta tot? Nu-i prea greu.

– Este mai greu decât crezi, dar nu-i tot.

Katie își ridică privirile.

– Vreau bani. N-aș vrea să mor frecând podelele altora.

Fata își frecă mâinile înroșite de muncă.

– Vreau podelele mele, în propria mea casă. O casă frumoasă, plină de copii și veselie. Cu perdele la ferestre, foc în cămin, flori – asta vreau.

Lui Matt i se pusese un nod în gât. Se ridică, învârtindu-se prin cameră.

– E cam mult, nu-i așa?

– Nu.

– Este cam mult pentru o fată din Bucătăria Iadului. Dar tata îmi spunea mereu să țintesc sus.

– Ieși vreodată din Bucătăria Iadului? Din acest cartier uitat de Dumnezeu?

– Când să ies?

– Duminica nu lucrezi. Ai toată ziua la dispoziție.

– Nu chiar toată ziua. Mama mă lasă să stau afară doar până la patru. La cină trebuie să fiu acasă. Îmi petrec duminicile cu Meg, dar nu mergem prea departe. Ne temem să nu ne rătăcim!

– Este exact ce o să faci duminica asta. O să te rătăcești într-un oraș fascinant. Cu mine. O să ne plimbăm împreună.

Vorbele acestea îl uimiră chiar și pe Matt, fiindcă amuți brusc, clipind din ochii lui albaștri.

– Da, așa o să facem. O să-ți prindă bine să ieși de aici. Ne vom distra, vei vedea.

– N-am stabilit nimic, Matt. Nu pot să merg nicăieri cu tine. Dacă află mama...

– N-o să afle, lasă pe mine.

– Nu pot.

– Ba poți, dacă vrei.

– Doar știi că vreau.

– Atunci am aranjat. Nu pot să te iau de acasă, așa că o să stabilim un loc de întâlnire. Ia să vedem... Ne întâlnim lângă operă. Acolo nu o să dăm de nici un vecin curios. La unsprezece fix. Vom avea toată după-amiaza la dispoziție. Cum ți se pare?

I se părea minunat. Un vis imposibil, care se adeverea. Parcă se vedea plimbându-se mândră alături de Matt. Gândul acesta o înfioră.

– Aș vrea să spun da.

Oftă și clipi din gene.

– Dar... cu mama cum rămâne?

Matt o mângâie pe păr și-i puse mâna pe obraz.

– În fața Operei, la unsprezece. Te aștept.

– Îmi pare rău că trebuie să mă folosesc de tine, Meg, spuse Katie.

Era o dimineață rece de duminică. Soarele de-abia se vedea de după nori. Katie zărise răsăritul, pentru că se trezise cu noaptea-n cap. Se tot gândise și se răzgândise dacă să se ducă sau nu la întâlnire. Până la urmă îi mărturisise planul lui Meg și cele două fete plecaseră spre Operă.

– O să ai mari necazuri dacă află mama.

– Ba n-o să am.

Meg clătină din cap.

– Mamei mele nu-i pasă, iar a ta nu poate să-mi facă nimic. Mă bucur că o să-mi petrec duminica altfel. Este o aventură! Și o să-l cunosc în sfârșit pe faimosul tău Matt McVey. Am așteptat destul.

– Vei vedea că n-am exagerat cu nimic.

– Poate. Deși nu mi se pare că ești prea fericită.

– Mi se pare că nu este bine ce fac.

Katie se opri. Vântul îi răvășise părul auriu.

– Nu stau decât un minut la bisercă, o mint pe mama.

– E vina ei. Este prea severă.

Katie ridică din umeri, aranjându-și părul.

– Așa spune și Matt, dar nu știu dacă are dreptate. Nu-i ușor să-ți crești singură copiii.

– E prea severă. Întreabă-l pe Hugh, dacă nu mă crezi.

– Hugh merită să fie pedepsit de cele mai multe ori. Chiulește de la școală să stea cu golanii. Mama este foarte îngrijorată și n-ar trebui să-i creez și eu probleme.

– Azi este ziua ta liberă, zâmbi Meg. Bucură-te de ea, doar muncești toată săptămâna. Bărbații se duc sâmbăta la cârciumă după ce trudesc. Ai și tu dreptul la o răsplată.

– Banii pe care-i primesc sunt răsplata mea.

– Ar trebui să se închine la tine ca la o sfântă. Sfânta Katie din Bucătăria Iadului. O să-i scriu o scrisoare Papei, să-i sugerez.

– Meg!

– Trebuie să înveți să te bucuri de viață. Dacă îți faci atâtea griji, o să albești înainte de șaisprezece ani. O să fii o babă zbârcită și cocoșată.

Katie râse amuzată și se uită la fața pistruiată a prietenei sale.

– O să mai vrei să-mi fii prietenă?

– Da, sigur, doar suntem prietene pe viață. În clasa a treia am făcut un jurământ, nu-ți amintești?

– Ba îmi amintesc, zise Katie luând-o de braț.

Dăduseră colțul în Broadway.

– Uite ce mare este!

Opera Metropolitană era o clădire uriașă din cărămidă galbenă. În timpul perioadei de baluri, zeci de Vanderbilți, Morgani și Astori încărcați de bijuterii se revarsă pe ușile lui, urcând scara cea mare, către lojile personale din Potcoava de Aur. Katie își imagină ce splendidă trebuia să fie o seară la operă.

– Mă întreb cum o fi înăuntru, oftă ea.

– E un loc unde vin numai domni cu jobene. Știu câțiva puști din vecini care vin noaptea să cerșească. Vizitii cu jobene îi alungă cu bicele.

– Ce n-aș da să intru măcar o dată.

– O să intrăm când o să fim bogate, îi spuse Meg râzând. O să purtăm bijuterii și blănuri.

– Nu ești deloc curioasă, Meg Muldoon. Ăsta este defectul tău... Ah, uite-l pe Matt. Să ne grăbim.

Începu să alerge, târând-o pe Meg după ea.

– Matt! strigă ea. Sunt aici!

Băiatul împături ziarul și își ridică privirile. O să-mi amintesc toată viața clipa aceasta, se gândi el, uimit de frumusețea lui Katie. Nu reușea să-și ia ochii de la ea. Părul îi sclipea în soare și i se înroșise fața de vânt.

– Katie, murmură el, întinzând mâinile.

– Să vă prezint. Prietena mea, Meg Muldoon. Matt.

– Bună.

– Bună Meg, mă bucur să te cunosc. Vii cu noi?

– Dacă nu te deranjează.

– De ce să mă deranjeze! O blondă și o roșcată. Sunt un băiat norocos.

Meg se uită la Katie și ridică din umeri.

– Bine, recunosc. Ai spus adevărul. Este frumos. Nu ca marele Cornelius O'Day, dar...

– *Meg.*

– Scuză-mă, Matt. Vorbeam despre tine ca și când n-ai fi aici. Mi se întâmplă uneori. Spun ce-mi vine în minte. Așa sunt toți din familia mea. Toți Muldoonii. N-am vorbit cu răutate.

– Știu. Și oricum, ai dreptate. Nu mă pot compara cu Cornelius O'Day.

Matt îi oferi un braț lui Meg și unul lui Katie.

– Să mergem, zise el. O să vă arăt altă față a orașului. O să vă arăt palate.

– Palate? se miră Katie. La New York?

– Bineînțeles. Orașul acesta este plin de bani. Se simt în aer. Se fac averi în fiecare zi. Iar oamenii care le fac își construiesc palate. Tu n-ai face la fel dacă ai fi milionară?

– Poate, zise Meg, ridicând din umeri.

– Dar tu, Katie?

– Nu știu. Este frumos să visezi.

Azi este o zi potrivită pentru vise, se gândi Katie, în timp ce se plimba pe *Fifth Avenue* cu prietenii ei. Era o dimineață frumoasă de toamnă, care scosese mulți oameni din casă. Fata se uita mirată la hainele elegante ale femeilor, la ținuta și bijuteriile lor. Pe stradă treceau multe trăsuri, cu vizitii în livrea, care nu se uitau nici în stânga, nici în dreapta. „Nu suntem departe de Bucătăria Iadului, – se gândi ea, – dar parcă am fi în altă țară."

Matt o privea amuzat.

– Uite, acolo este Catedrala Sf. Patrick, zise el.

Katie și Meg rămaseră cu gura căscată în fața măreției clădirii.

– Dumnezeule! se miră Meg, făcând semn spre turnurile, spiralele și gravurile catedralei. Sf. Brendan pare o cocioabă pe lângă ea. Hai să intrăm!

– Ah, nu, Meg, nu se poate, spuse Katie clătinând din cap. Nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

– Doar este o biserică. Poate intra oricine.

– Este o *catedrală.*

– Vino, râse Matt. O să-ți arăt o catedrală și mai mare ca asta.

– Îți bați joc de noi. Nu-l crede, Meg.

– Vei vedea că nu-mi bat joc.

Își continuară plimbarea pe *Fifth Avenue,* oprindu-se adesea, din cauza fetelor, care rămâneau cu gura căscată înaintea caselor impunătoare. Erau niște clădiri superbe, adevărate fortărețe din granit, marmură și piatră lustruită. Katie își imagina bogăția dinăuntru.

– Aici locuiesc familii? se interesă ea.

– Familii și servitori, îi răspunse Matt. O mulțime de servitori. Ar ieși mare scandal dacă stăpâna casei ar mișca măcar un deget. S-ar considera dezonorată.

– Da, zâmbi Meg, știu cum este. Verișoara mea, Fanny lucrează pentru o astfel de doamnă. Nici măcar nu-și perie părul singură. Are o cameristă care o piaptănă. Nu aș vrea să fiu chiar atât de bogată.

Ajunseră în colțul străzii și Matt le conduse mai departe pe bulevard. Își înălță capul, uitându-se dintr-o parte într-alta.

– Iat-o, zise el. Catedrala Vanderbilt.

– Asta-i o biserică? se încruntă Katie.

– Într-un fel este, fetițo. În orice caz, este un loc de închinăciune. Da, da, nu râde, nu numai că este un loc de închinăciune. Este reședința familiei Vandebilt. Are o sută treizeci și șapte de camere. Este cea mai mare reședință particulară din America, cel puțin așa spun ziarele.

– O reședință particulară? Dar este un bloc... un palat. Un palat în mijlocul New York-ului!

Katie și Meg alergară la gardul de fier și își lipiră nasul de spațiul gol dintre zăbrele.

– Uite, Meg! exclamă Katie, zgâindu-se la frontoanele, turnulețele și ornamentele ferestrelor. Matt a avut dreptate. Este un palat!

Meg privi în sus, uluită.

– Este numai pentru Vanderbilți, Matt? Pentru o singură familie?

– Și pentru servitorii lor. Sunt mai mult de treizeci, din câte am citit în ziare. Mai e încă o reședință asemănătoare la Newport.

– Cum s-au îmbogățit atât de mult?

– Din afaceri cu căi ferate, acțiuni la bursă.

– Ha! pufni Meg. Pun pariu că au furat.

– Dacă ești destul de bogat, nu se spune că furi, ci că faci afaceri.

– Afaceri dubioase, în orice caz.

Matt râse și-i făcu o plecăciune.

– Ești foarte isteață, domnișoară Muldoon. O să ajungi departe în viață.

– Eu zic să ne îndepărtăm de pe acum, spuse Katie. Se apropie un polițist. Bună ziua, domnule ofițer, zise ea zâmbind. Nu am făcut nimic rău.

– Serios? Aceasta este o proprietate privată. Nu aveți voie să staționați aici.

Polițistul îi privea aspru. Se uită la Katie și apoi la Matt.

– Ia fetele și plecați. Nu aveți ce căuta aici.

– Și trotuarul este proprietate privată?

– *Acesta* da.

– Nu scrie pe el.

– Sunt ofițer de poliție și îți spun că este. Sau vrei să vă duc la Secție pe toți, să vă lămuresc?

– Nu-l contrazice, Matt, îl rugă Katie. Nu contează oricum. Ne-am uitat și gata. Hai să mergem, te implor, Matt! Hai să mergem, acum!

Băiatul o luă de umeri și-i întinse mâna lui Meg.

– Bine, zise el, încuviințând din cap. O să plecăm. La revedere, domnule ofițer. Data viitoare când o să luăm ceaiul cu doamna Vandebilt, o să-i spunem ce conștiincios ești.

– Ai o limbă ascuțită, băiete, ai grijă să nu ți-o tai. Eu sunt legea și trebuie să mă asculți. Vă previn pentru ultima oară.

– Îți mulțumesc că ne previi, îi răspunse Matt zâmbind insolent. La revedere, ofițere. A fost o mare plăcere să stăm de vorbă.

Apoi se întoarse și plecă de mână cu fetele.

– Ticălosul! murmură el.

– *De ce* ai ținut neapărat să-l scoți din sărite? oftă Katie.

– De ce! Pentru că legea spune că toți suntem egali. Dar nu-i adevărat. Dacă m-ar chema Vanderbilt sau Rockfeller, polițaiul ăla s-ar fi gudurat la picioarele mele. Dar mă cheamă McVey, așa că mă alungă de pe trotuar. Un trotuar public, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu contează.

– Ba contează principiul, fetițo. Aici suntem în America. Unde toți oamenii sunt egali. Păcat însă că nu se respectă acest principiu. Dacă ești bogat – și nu ești irlandez, evreu sau negru – ești stăpânul lumii și al legilor ei. Și poți să-i izgonești pe unii ca noi de pe trotuar.

– Ar trebui să vorbești în Tammany Hall, zise Meg impresionată. Ai talent. Și tupeu. Nimeni din cunoscuții mei n-a îndrăznit vreodată să înfrunte un polițist.

– A meritat. N-am vrut să te supăr, Katie, îmi pare rău. Nu te supăra, acum s-a terminat.

– Puteai să ai necazuri.

– Dar n-am avut. Nici o vânătaie, nici o zgârietură sau oase rupte. Și cel mai important este că nu mi-am rănit nici mândria. Este o victorie mică, dar îmi aparține.

– Eram îngrijorată.

– Din pricina mea?

– Da, bineînțeles.

– Îmi pare rău. O să mă ierți?

Katie se uită la Matt. Îl așteptă să zâmbească și, când îi văzu surâsul, simți că se topește.

– Ah! exclamă ea. Este imposibil să mă supăr pe tine.

„Ce veselă este Katie“, se gândi băiatul. O privea pierdut și Meg, care observase privirile dintre ei, se simți stânjenită. Se îndepărtă câțiva pași, să-i lase puțin singuri. Și, după cum se sorbeau din priviri, își dădu seama că se iubeau.

– Intră, îi spuse Katie, închizând cartea împrumutată de la bibliotecă și trăgându-și pătura până la bărbie. Ce s-a întâmplat, Hugh? De ce nu te-ai culcat?

– Vreau să vorbim.

– Acum?

– Da, acum.

Fratele ei se așeză turcește pe marginea patului și se întoarse spre Katie:

– Azi după-amiază am discutat cu Meg, zise el. Și acum vreau să discut și cu tine. Știu tot de Matt McVey.

– Nu este nimic de știut.

– Încetează cu minciunile. Cred că este foarte bine să ai un prieten. Dacă este băiat bun, așa cum spune Meg.

– Vorbește mai încet. Te aude mama.

– Nu te îngrijora. M-am uitat în camera ei. Cei mici s-au culcat, iar ea sforăie răsunător. Probabil că visează la bani, subiectul ei preferat. Dar n-am venit să discutăm despre ea. Meg spune că o să te întlânești din nou cu Matt duminica viitoare. Este adevărat?

– Nu te amestesca. Vezi-ți de problemele tale.

Hugh zâmbi.

– Care probleme? Eu nu am nici o problemă în afară de maică-mea, iar pe ea știu cum s-o potolesc.

– Poți să-l potolești și pe ofițerul Garrity? Vine atât de des aici, încât ar trebui să plătească chirie.

– Da, pot. Toți polițiștii sunt niște ticăloși.

Hugh îi luă cartea din mână. Se uită la ea și apoi o aruncă pe pat.

– O citești pentru că iubitul tău este la colegiu? Am auzit că este deștept.

– O citesc pentru că îmi place. Nu ți-ar strica nici ție să mai citești din când în când. Învățătura este importantă, Hugh.

– Nu și pentru mine. Am alte planuri. O să vezi.

– Tocmai de asta mi-e frică.

– Țin să-mi port singur de grijă, îi declară Hugh privind-o fix cu ochii lui reci, albaștri. Și acum să vorbim despre Matt... de duminica viitoare vom face altfel. O să te duci cu Meg la slujbă, ca de obicei. Dar o să te conduc eu la întâlnirea cu Matt.

Katie rămase cu gura căscată. Se zgâia uluită la fratele ei.

– Ești foarte încântat, Hugh Gallagher și știu de ce. Pentru că o mințim pe mama. Dacă m-ar lăsa...

– Dacă te-ar lăsa, n-ai mai avea nevoie de ajutorul meu. Crezi că Meg o să te însoțească tot timpul? Nici gând. În primul rând se teme să nu scape ceva față de mama. Și, în al doilea rând, se simte în plus. Ca și când ar spiona...

– Cum adică?

– Și-a dat seama că vreți să fiți singuri. Când doi oameni își fac ochi dulci, nu au nevoie de un al treilea. Doar nu este oarbă! A văzut ce se întâmplă.

– Nu se întâmplă *nimic.*

– Haide, Katie, îl iubești, nu-i nici un rău în asta!

Hugh se trânti pe pat, își puse mâinile sub cap și se uită la crăpăturile din tavan.

– Mă bucur că îl iubești. Poate o să te scoată din văgăuna asta. Ai nevoie de cineva mai bun. Asta nu este o viață pentru tine. Să trudești tot timpul la pensiune. Și să vii acasă să te piseze mama la cap toată noaptea. Până la urmă ai ajunge o acritură, la fel ca ea.

– Mă privește cum îmi aranjez viața.

– Matt este șansa ta, Katie. În cartier sunt o mulțime de băieți care te plac, dar nici unul nu are bani și n-o să aibă vreodată. O să trudească în vreo fabrică și tu ai sta tot într-un apartament prăpădit. Poate că Matt este altfel. Nu mi se pare un bleg ca ceilalți.

Katie ridică mâinile în sus.

– Acum am priceput totul! exclamă ea. Meg ți-a spus că s-a certat cu un polițist. De asta ești atât de încântat și vrei să mă ajuți.

– Da, sunt. Dovedește că este un bărbat adevărat, nu un șoarece. Are gură și nu se teme să se folosească de ea. Mie îmi place.

Hugh o privi lung.

– Probabil că îți place și ție, altfel nu te-ai fi îndrăgostit de el.

– N-am spus că m-am îndrăgostit.

– Altfel nu ai fi trecut peste cuvântul mamei, te cunosc eu. Încerci tot timpul să-i faci pe plac.

– Te crezi deștept, nu?

– Așa sunt, nu mă cred. În orice caz, în privința ta nu mă înșel.

Hugh se întoarse și își pironi din nou privirile în tavan.

– Nu ai nesocotit niciodată vorbele mamei până să-l întâlnești pe Matt. Acesta este adevărul. Încerc să te ajut. De ce nu mă lași?

– Nu vreau să te amestec și pe tine, Hugh. Este și așa destul de rău ce fac. N-are rost să te târăsc și pe tine în povestea asta.

– Nu târăști pe nimeni. M-am oferit să te ajut. Trebuie să am grijă de tine. Eu am mai multe posibilități ca tine. O să mă descurc, vei vedea. Dar tu ești fată și doar un soț ar putea să te scoată din mizeria asta.

– Dacă asta crezi, află că te înșeli. Matt nu are de gând să se însoare prea curând. Și când o s-o facă, n-o să mă ia pe mine în nici un caz.

– Atunci pe cine?

– Nu știu. Probabil o fată educată, cu bani.

Deși nu se pricepea la relații amoroase și căsătorii, Hugh o contrazise.

– Vorbești prostii. Dacă nu te-ar considera de nasul lui, n-ar umbla cu tine. Am aflat că este foarte ocupat. Nu știe decât muncă și școală. Dar văd că își petrece duminicile cu tine. Cum vine asta?

– Suntem prieteni.

– Cine crede asta! Băieții sunt prieteni cu băieți, nu cu fete! Doar nu este un papă-lapte.

– Nu, dar nici nu este un golan, ca prietenii tăi. Ofițerul Garrity spune că umbli cu niște golani.

– Și ce-l privește pe el? Dă-l dracului!

Hugh se întinse și își dădu părul la o parte de pe frunte.

– Încerc să-ți fac o favoare, Katie. Ar trebui să fii fericită.

– Sunt. Ești un frate bun.

– Da, sunt grozav. Dar ia spune, cum rămâne cu duminicile?

– O să văd eu. Te rog, Hugh. Meg nu trebuia să-ți spună.

– Ba a făcut foarte bine că mi-a spus. Și a avut o idee grozavă. O să te duc la întâlnire cu Matt și pe urmă o să-mi văd de treburile mele. Pe urmă, o să ne întâlnim din nou să te aduc acasă. Mama n-o să se prindă. O să fie foarte încântată că ne petrecem duminica împreună. O să creadă că alături de tine n-am cum să fac ceva rău.

– Nu știu ce să spun.

– Matt este șansa ta, Katie. Mai sunt și alte fete care au pus ochii pe el, nici o grijă. Gândește-te!

Avea dreptate. Katie nu se îndoia că mai existau și alte fete în viața lui Matt. Încercase însă să-și alunge din minte asemenea gânduri, pentru că o întristau.

– Ești sigur că vrei să faci asta, Hugh? îl întrebă ea oftând.

– Doar ți-am spus că da.

Katie se sprijini de perete. Parcă se vedea – singură cu Matt, doar ei doi, plimbându-se de mână. Tentația era prea mare ca să-i reziste.

– Bine, zâmbi ea. Poate o să regret... dar accept.

7

– Mă bucur că suntem singuri, îi spuse Matt în a doua duminică, de când ieșeau împreună. Vino, o să-ți arăt Parisul.

– Parisul?

– *Oui, mademoiselle.*

Luară tramvaiul până în Washington Square și colindară ore-n șir pe străduțele întortocheate din Greenwich Village. Katie era încântată de casele vechi, pitorești, de galeriile de artă și librăriile în care intrau. Se uită peste umărul artiștilor care pictau pe trotuar și bău *demitasse* într-o cafenea.

– Nu m-aș mai întoarce niciodată acasă, îi spuse ea lui Matt. N-am putea rămâne aici pentru totdeauna?

– Am pierde alte frumuseți. Săptămâna viitoare o să-ți arăt Roma. O să călătorim prin toată lumea.

Matt zâmbi și o luă de mână.

Duminica viitoare vizitară mica Italie, iar în duminicile următoare Cartierul Chinezesc, Yorkville și supermarketurile din Lower East Side. Hoinăriră pe *Wall Street* și Battery. Iar într-o zi cenușie de decembrie luară feribotul până în Staten Island, ținându-se de mână în timp ce-i învăluia ceața și pescărușii țipau deasupra lor.

– Sunt atât de fericită, murmură Katie.

Când se uita în ochii lui Matt vedea atâta iubire încât simțea că se topește.

Deși Maeve se mira de exuberanța fiicei sale, Ada știa cui se datorează. Și, cu toate că nu spunea nimic, era foarte îngrijorată. Acum intră în salon, încordată.

– Văd că domnul Fergus a adus bradul, oftă ea. Mai avem puțin până de Crăciun. Ah ce zboară timpul!

– Este un brad superb, zise Katie bătând din palme de bucurie. Cred că are vreo doi metri și jumătate!

– În fiecare an cumpăr un brad mare. Chiriașii mei sunt departe de familie de sărbători. Le vine greu, așă că încerc să le îndulcesc șederea.

Ada se așeză. Își încrucișă brațele și se uită atentă la Katie. Fata era într-al nouălea cer.

– A trecut aproape un an de când ai venit aici, spuse ea încet. Te-ai schimbat foarte mult anul acesta. Nu te-aș mai recunoaște. Erai atât de serioasă. Iar acum zâmbești tot timpul.

– Doar este Crăciunul!

– Cred că Maeve este foarte ocupată. Are mult de lucru la sfârșitul anului.

– Da, mama are prea multă treabă.

Prea multă să observe cât te-ai schimbat, se gândi Ada clătinând din cap.

– Sunt sigură că o ajuți când poți.

Katie își feri privirile. Când îi pomenea de Maeve, o cuprinde remușcarea. Știa că o să afle până la urmă și va trebui să plătească pentru toate minciunile ei.

– De ce vorbești mereu de mama?

– Nu am remarcat.

– Vrei să-mi amintești cât greșesc. Nu am ce să fac, Ada. Aș vrea tare mult să fie altfel. Mă rog lui Dumnezeu în fiecare noapte ca lucrurile să se schimbe. Dar mama este pornită împotriva lui Matt. Și când îi intră ei ceva în cap...

– Și tu ești la fel, îi răspunse Ada zâmbind. Și Matt. N-ați ceda pentru nimic în lume. Sunteți trei irlandezi încăpățânați. Patru, dacă-l punem și pe Hugh la socoteală. Doar este amestecat și el în povestea asta. Se spune că băutura este cel mai mare defect al irlandezilor, dar eu cred că încăpățânarea este.

– Păcat că nu trăiește tata. El m-ar înțelege.

– Da, Joe era un romantic, bietul de el... Ah, Katie și eu te înțeleg. Nu te aprob, dar te înțeleg. Am avut și eu anii tăi, chiar dacă nu-ți vine să crezi.

Katie desfăcu pomul și mirosi crengile verzi.

– Am cumpărat o haină călduroasă pentru mama, zise ea. Am ascuns-o la doamna Muldoon, până de Crăciun. Și pantaloni lungi pentru Hugh. Sunt primii lui pantaloni! Și trenulețe pentru cei mici.

– Înseamnă că ți-ai cheltuit toate economiile!

– Crăciunul ăsta este deosebit, Ada. Vreau ca toți să fie fericiți. Poate este o prostie, dar așa simt.

– Așa este la vârsta ta, dar nu totul este o fericire.

– Ce vrei să spui? Adică nu, este mai bine să nu aflu!

Katie zâmbi.

– Matt spunea că putem împodobi bradul doar noi doi. Ne lași?

– Da, însă fără lumânări. Anul trecut era cât pe ce să luăm foc. Cântam colinde când am văzut fumul ieșind din brad. Jack l-a dărâmat și a început să-l calce în picioare, în timp ce noi, ceilalți alergam după apă. Am distrus tot salonul. Acum îmi vine să râd, dar atunci nu-mi venea.

Ada se ridică. Traversă camera și se uită la pom.

– În pivniță este o cutie cu globuri. Sper să ajungă. O să fac floricele de porumb. O să împodobești mâine bradul.

– Pot să aduc acum ornamentele? o întrebă fata, entuziasmată.

– De ce atâta grabă?

– De-abia aștept să le văd. Am făcut și noi pom de Crăciun acum trei ani. Dar nu am avut globuri. Am pus doar niște bomboane.

– Bine că mi-am amintit. Trebuie să cumpăr bomboane... Dacă te duci în pivniță, adu cealaltă cadă. Ar fi mai bine să punem bradul în apă.

Ada îl scutură puțin.

– Este proaspăt, dar n-o să rămână așa dacă nu-l punem în apă. Nimic nu este mai trist decât un pom de Crăciun ofilit.

– O să aduc cada... Mulțumesc, Ada.

– Pentru ce?

– Pentru tot.

Katie o luă la fugă, dar se opri în prag zâmbind.

– Este cel mai frumos Crăciun din viața mea!

– N-o să mai spui asta când o să vezi câtă treabă te așteaptă.

– Nu-mi pasă. De-abia aștept să muncesc.

Entuziasmul lui Katie nu se risipi în zilele următoare. Curăță toată casa, plină de energie. Spălă ferestrele, bătu covoarele și lustrui mobila. După-amiază o ajută pe Ada la bucătărie, să coacă prăjituri, plăcinte și turtă dulce. Pregătiră cidru și

lapte de pasăre. Împachetară cadourile, punându-le pe o pătură roșie, sub brad. Pentru Katie totul era ca într-un basm.

– Crăciun fericit, fetițo, îi spuse Matt devreme în dimineața de ajun.

Îi dădu o cană cu lapte de pasăre și apoi se uită de jur împrejur în salon. Crenguțe de ilex împodobeau ferestrele și căminul. Focul ardea și mirosea a scorțișoară și cuișoare.

– Câte cadouri, zâmbi el. Pun pariu că unele sunt pentru tine.

Ochii verzi ai lui Katie sclipiră de bucurie. Își înclină capul și se uită la Matt.

– Îmi doresc să fiu toată viața fericită ca acum. Simt că explodez.

– Nu se poate! Ce ar spune chiriașii mătușii?

Katie înălță cana să toasteze.

– Crăciun fericit, zise ea. Sper ca toate sărbătorile să fie la fel de frumoase!

– O să fie și mai frumoase, vei vedea.

Matt sorbi din lapte. Goli cana, o puse pe o măsuță și se duse la brad.

– Ți-a mai rămas putere să mă ajuți? o întrebă el, deschizând cutia cu globuri.

– Mă simt plină de putere.

Katie și Matt se uitară unul la altul. Mâinile lor se atinseră pentru o clipă.

– Bradul, zise Matt, cu glasul înecat.

– Da... bradul.

Katie se aplecă și scoase ornamentele din cutie. I le dădu lui Matt una câte una, privindu-l cum le prindea de crengi. Împletiră împreună ghirlande și împodobiră bradul.

– Și acum îngerul, zâmbi Matt, ridicând-o pe Katie. Așa, foarte bine.

– Stă drept?

– Este perfect.

Katie atinse podeaua cu picioarele. Își netezi rochia, roșie la față. Matt era foarte aproape de ea. Se priviră din nou.

– Matt, murmură Katie oftând. Este un brad atât de frumos!

– Tu ești frumoasă. Doamne, ești o fată superbă.

Matt își lipi buzele de fruntea fetei și apoi se dădu brusc înapoi.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit... îmi pare rău, Katie. Iartă-mă.

Matt se duse în capătul opus al camerei. Se așeză pe un scaun și își scoase batista din buzunar. Tremura din tot corpul. Cred că am înnebunit, se gândi el. M-am băgat într-o încurcătură din care n-o să mai ies niciodată. Parcă am înnebunit.

– Văd că ați terminat, zise Ada intrând în cameră. Ați făcut treabă bună. Puteți fi mândri de voi.

Se întoarse s-o privească pe Katie.

– S-a făcut târziu, domnișoară. Și este noaptea de Ajun. Ar trebui să fii acasă, cu familia.

– Nu este târziu.

– Ceasul meu arată că este.

Ada se apropie de brad și ridică câteva pachete.

– Sunt pentru tine. Bineînțeles, nu *toate,* zâmbi ea. Am luat o pereche de mănuși pentru Maeve și turtă dulce pentru băieți. Crăciun fericit, Katie.

– Mulțumesc, Ada. Este frumos din partea ta, dar nu trebuia. Ai făcut deja atât de mult pentru noi.

– Îmi place să-mi amintesc de toți prietenii mei de Crăciun. Și acuma gata, du-te acasă.

– Ți-am lăsat cadoul sub brad. Și pe al lui Matt la fel. Vrei să le deschizei acum? Înainte să plec acasă?

– Nu deschidem cadourile decât în dimineața de Crăciun. Este regula lui Tim, Dumnezeu să-l odihnească și n-am încălcat-o niciodată, nu-i așa, Matt?

– Da, ai dreptate.

– Aș vrea să fiu aici în dimineața de Crăciun.

– O să te distrezi de minune acasă, Katie. Crăciunul este o sărbătoare minunată pentru copii. Nu uita de frații tăi, Sean și Francis.

– Da, știu, o aprobă Katie, amintindu-și de fețișoarele lor. Dar am senzația că familia mea este aici.

– Sigur. Aici formăm toți o mare familie. Dar familia ta de sânge este mai importantă.

– Știu, Ada. O să plec acum.

– Stai puțin.

Matt se ridică. Băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuță învelită în hârtie aurie.

– Sper să-ți placă, zise el.

Katie se dădu înapoi, clătinând din cap.

– O s-o deschid după Crăciun.

„Când o să fim singuri, doar noi doi, se gândi ea."

– Las ce-i mai bun la sfârșit. Te rog s-o ții la tine până atunci.

– Bine, o s-o păstrez.

Ada observă privirile dintre ei.

– Haide, zise ea, împingând-o spre ușă. Maeve va fi îngrijorată.

– Bine, plec. Crăciun fericit, Matt.

– Crăciun fericit, fetițo.

A fost un Crăciun fericit pentru toți Gallagherii. A domnit liniștea și pacea, iar Katie s-a gândit că acesta era un semn bun.

– Ce era mai rău a trecut, îi spuse Hugh în prima zi a noului an. Ne așteaptă lucruri bune.

Viața lui Katie nu se schimbă la începutul lui 1904, dar i se părea că zilele treceau mai repede. Nici nu știa când se făcuse primăvară. Matt și Katie se duseră la parada de Paște braț la braț, la meciuri de baseball, la picnicuri în parc. Sosi vara cu soarele ei sclipitor. Matt și Katie luară trenul în Coney Island. Se plimbară pe malul mării și se jucară în apă. Mai târziu, când se gândea la trecut, Katie își va aminti cu plăcere aceste clipe pline de iubire și inocență.

– Cine ți-a spus că poți să-ți pui părul pe bigudiuri? o întrebă Maeve revoltată, după ce împlini cincisprezece ani. Ți-am dat eu voie?

– Nu mai sunt copil, mamă. Pot să-mi pun părul pe bigudiuri dacă vreau. Nu-i nici un rău în asta.

– Te crezi o femeie modernă, Katie Gallagher?

– Poate că nu sunt o femeie modernă, dar nici copil nu mai sunt.

Katie era îmbrăcată într-o rochie nouă, verde, cu guler de dantelă, mulată pe corp în partea de sus și evazată la poale.

– Îți place rochia mea, mamă? Nu-i așa că-i drăguță?

– Este o rochie de femeie, care-ți pune formele în evidență. Mă mir că nu ți-e rușine s-o porți.

– Vânzătoarea mi-a spus că este foarte modernă.

– Ce te interesează pe tine moda, Katie Gallagher? Ar fi bine să-ți vezi lungul nasului. Nu uita că ești servitoare la o pensiune. Auzi, ultima modă! Ce prostie! La ce-ți trebuie modă când speli podele și geamuri? Te crezi doamna Astor?

– Nu, mamă, îi răspunse Katie calmă. Vreau doar să mă îmbrac drăguț. Cealaltă rochie nu-mi mai vine. I-ai dat de trei ori drumul la tiv.

– M-am oferit să-ți fac o rochie nouă, nu uita. Ți-am spus să cumperi material de la Paddy's să-l lucrez. Cu cât ai dat pe asta, ți-aș fi făcut trei rochii. Dar nu ar fi fost după ultima modă, bineînțeles.

– N-ai de ce să te superi, mamă.

– Ai aruncat bani munciți pe rochia asta! Nu-mi dau seama de ce ții neapărat să arăți mai mare. O singură dată ești tânără, Katie. O să-ți pară rău când o să pierzi tinerețea, pentru că nu se mai întoarce niciodată. N-o goni. Când o să fii de vârsta mea, o să te întrebi cum de a trecut timpul atât de repede!

Maeve se așeză și își împreună mâinile în poală.

– Hugh este la fel ca tine. Crede că este mare doar pentru că poartă pantaloni lungi. L-am văzut ce țanțoș merge. O să-i pară rău, și ție la fel.

– Se face târziu, mamă. Trebuie să plec.

– Ești cam elegantă pentru muncă.

– O să-mi pun un șorț.

– Atunci la ce-ți trebuie o rochie elegantă? Ai aruncat banii degeaba. Dacă tot o acoperi cu șorțul, ai putea să-ți pui și un sac. Ce mai contează?

– Contează pentru mine. Vreau să știu că sunt îmbrăcată drăguț. Mă simt altfel.

– Este o prostie. Sunt bani aruncați pe fereastră. N-am crezut că un copil de-al meu o să-și bată joc de bani.

– Este ultima oară, mamă, zise Katie, nerăbdătoare să încheie discuția. O să fiu mai atentă cu banii.

– Așa spui acum, dar o să uiți. Nu m-ar mira să te văd cumpărându-ți mătăsuri și saten. Poate și blănuri, cine știe!

– Ah, mamă, râse Katie, luând-o de umeri. Nu mi-aș putea cumpăra o blană decât dacă aș fura. Dacă m-ai vedea în blănuri, du-te repede la ofițerul Garrity!

– Nu ar fi prea greu. Doar este aici tot timpul. Cel puțin în ultima vreme.

Maeve oftă din nou.

– Nu reușesc deloc să-i înțeleg pe copiii mei, zise ea ca pentru sine. Hugh este un mister pentru mine. A fost întotdeauna. Iar tu, Katie, te-ai schimbat. Poate din cauza muncii sau o vieții, dar nu te mai înțeleg nici pe tine. Cred că o să pățesc la fel și cu cei mici când o să crească. Sper ca Dumnezeu să-mi dea putere să rabd.

– Ești cea mai puternică persoană din câte cunosc.

– Trebuie să fiu. Doar n-am pe nimeni să mă ajute.

Maeve își frecă mâinile.

– Absolut pe nimeni.

– Este târziu, mamă.

– Du-te la treabă, Katie. Și ai grijă să nu calci în băltoace. Noaptea trecută a plouat.

– Da, o să am.

Katie își îmbrățișă mama, își luă haina din cuier și deschise ușa.

– La revedere, mamă.

Katie o luă la fugă pe scări. Afară era frig, umed. Își ridică mâna să-și aranjeze părul blond prins în vârful capului. Noua ei pieptănătură și rochie trebuiau să fie o surpriză pentru Matt. Ce mult își dorea să-i placă.

Dorința ei se împlini în după-amiaza aceea, când Matt o copleși cu complimente, până o făcu să se înroșească. Băiatul de-abia se abținea să n-o ia în brațe. În ultima vreme îi venea din ce în ce mai greu să-i reziste și să-și înfrâneze dorințele. Katie devenise femeie și era atât de frumoasă, încât îl înnebunea.

Dar nu numai Matt remarcase farmecele fetei. Toți bărbații și băietții din Bucătăria Iadului întorceau capul după ea. Negustorii din cartier o priveau galeș când intra în magazinele lor.

Doar Katie nu-și dădea seama. Câți admiratori avea! Când se ducea la pensiune în fiecare dimineață, se gândea numai la Matt și tot el era cel pe care-l visa noaptea.

– Nu fi încăpățânată, o certa Ada. Nu trebuie să-ți intre în cap un singur băiat, până nu i-ai cunoscut pe ceilalți. O fată ca tine are de unde alege.

Și prietenul lui Matt, Ben Rossi era de aceeași părere. Auzise multe despre Katie, dar rămase cu gura căscată când o văzu prima oară.

– Ar fi mai bine cu ea înainte să ți-o fure altul, îi spuse el lui Matt. De exemplu eu.

Era după Ziua Recunoștinței și beau bere în bucătăria de la pensiune. Erau prieteni vechi, colegi de clasă la colegiu și puteau discuta deschis.

– N-o să te căsătorești cu ea decât peste cadavrul meu, zise el zâmbind. Nu uita că te-am prevenit. Merită pe cineva mai bun.

– De unde știi că eu nu sunt bun?

– Cred că glumești.

– Și de ce mă rog, nu aș fi bun?

– În primul rând, ești un afemeiat. Te văd mereu cu altă fată. Ai distrus zeci de inimi, de aici până-n Yorkville.

– Nu numai, jumătate sunt victimele tale, zise Ben, sorbind din bere.

Era un tânăr atrăgător, de vreo optsprezece ani, cu o coamă de păr negru și ochi mari, căprui. La fel ca Matt era băiat de emigranți, disprețuit și caracterizat drept un papistaș împuțit. Dar răbdase toate umilințele, pentru că era o fire calmă, senină.

– În ultima vreme ai fost băiat cuminte, râse el. Dar înainte să te cumințești, ai frânt destule inimi. Maisie Craig ar avea multe de spus, ca să nu mai vorbim de Beth Stong și Ida...

– Bine, bine, am priceput. Am un trecut pestriț.

– Este prea puțin spus. Mă aștept de mult să te văd târât în fața altarului, cu arma la spate.

– Nici nu mă gândesc să apar în fața altarului. Cel puțin nu în viitorul apropiat.

Ben clătină din cap.

– Nu fi chiar atât de sigur. Am observat cum te privește Katie. Și cum o privești tu. Vă iubiți, Matthew, ascultă-mă pe mine.

– Ei nu mai spune!

– Doar știi că am dreptate. De fapt, ar fi imposibil să nu te îndrăgostești de ea!

– Are cincisprezece ani, Ben.

– Este destul de mare să se căsătorească. Mama avea paisprezece ani când s-a căsătorit cu tata.

– Așa era în Irlanda, pentru numele lui Dumnezeu. Aici este altfel.

– Iubirea este iubire, indiferent de țară.

– Vorbești prostii.

– Spune-mi că n-o iubești și o să amuțesc.

– Mai am doi ani și jumătate de colegiu. Pe urmă trebuie să fac facultatea de drept. Pe urmă îmi mai trebuie cel puțin încă un an să ne deschidem amândoi o firmă de avocatură, așa cum am plănuit. Cum să mă gândesc la iubire, Ben? Ar însemna să renunț la tot.

– Doar ai bani puși de-o parte.

– Nu mi-ar ajunge nici șase luni, dacă aș avea de întreținut o nevastă. Ar trebuie să plătesc chirie, poate că ar veni și un copil. Și aș fi nevoit să renunț la colegiu, să-mi iau un serviciu. Acum pot să muncesc la grajduri dar, dacă aș avea o familie...

Matt își termină berea și își umplu din nou halba.

– Aș fi nevoit să mă spetesc muncind într-o fabrică pentru tot restul vieții.

– Ai putea să înveți la seral.

– Și s-o lungesc la nesfârșit. Aș îmbătrâni până să-mi iau diploma.

Matt observă privirea sceptică a lui Ben.

– Bine, zise el, ridicând din umeri. N-o să îmbătrânesc, dar ar însemna să irosesc câțiva ani buni.

– Așa în schimb îi ceri lui Katie să-și irosească timpul.

– Nu i-am cerut nimic.

– Dar i-ai dat de înțeles.

– *Nu* i-am dat de înțeles.

Ben se încruntă.

– Este evident că există o înțelegere între voi doi, zise el în cele din urmă. Indiferent dacă ați discutat sau nu despre asta. Vă curtați. Altfel, de ce vă mai întâlniți duminica? De ce i-ai dăruit o bijuterie de ziua ei? Este un cadou de logodnic.

– De ce? Pentru că așa zici tu?

– Nu, pentru că așa este. Când un băiat iese cu o fată în fiecare duminică, înseamnă că-i face curte. Astea sunt regulile!

– Mai dă-le dracului de reguli!

– Regulile sunt importante, zâmbi Ben, mângâindu-și bărbia. În afaceri poți să le schimbi după cum îți convine. Așa se îmbogățesc oamenii. Dar în viață nu merge.

Matt se gândi la vorbele lui Ben, care dădeau glas, de fapt propriilor sale gânduri. Înțelegător și pragmatic, Ben Rossi considera că în afaceri era permis orice, în afară de crimă și hoție pe față. Iar în viață, cel mai mare sacrilegiu era să-ți trădezi prietenul.

– Evanghelia lui Rossi, îl ironiză Matt.

– Am mai discutat despre aceste lucruri și nu m-ai contrazis niciodată.

– Dacă vrei să insinuezi că încalc regulile în privința lui Katie, te contrazic, bineînțeles. Am fost sincer cu ea. Știe ce înseamnă școala pentru mine. Îmi cunoaște planurile.

– Și este obligată să te aștepte ani în șir? Nu mi se pare drept, Matthew.

– Nu, nu este obligată. La urma urmei, nu suntem logodiți. Nu suntem... nimic.

– Da, înțeleg.

– Ce înțelegi?

– Că fata este liberă să discute cu orice băiat dacă nu aveți nici o obligație unul față de altul. Aș putea s-o invit și eu la plimbare. Probabil că m-ar refuza, dar merită să încerc, nu?

Ochii albaștri ai lui Matt sclipiră furioși.

– Știi prea bine că n-ai invita-o, așa că ce rost mai are să discutăm?

– Profesorul Drake spune că un bun avocat trebuie să fie în stare să susțină și pledoaria acuzării și pe cea a apărării.

– Ah, deci asta era! Un exercițiu de oratorie! Nu-mi place, Ben. Aici nu suntem la tribunal.

Matt sorbi din pahar și-l trânti pe masă.

– Hai să nu ne stricăm puținele momente libere! Nu am chef de discuții contradictorii, zise el. Și nici de predici. Dacă aș simți nevoia de așa ceva, m-aș duce la biserică.

– Încerc să te ajut.

– Să mă ajuți? Îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Nu mi se pare un ajutor!

Matt îl privea calm, imperturbabil.

– Ai prefera atunci să discutăm despre vreme? îl întrebă el, zâmbind. Cred că o să ningă, nu ți se pare?

– Mi se pare că o să-ți trag un pumn în nas.

– De ce? Dacă nu ar fi un sâmbure de adevăr în vorbele mele, nu te-ai supăra. Nu nega. Știi foarte bine că am dreptate. Doar te cunosc. Eviți întotdeauna subiectele neplăcute. Dar să știi că nu rezolvi nimic dacă le ignori.

– Ce ai zice dacă te-aș da afară?

– N-ai decât, dar m-aș întoarce, oricum, zise Ben amuzat. Va trebui să mă asculți, mai devreme sau mai târziu. Ești prietenul meu și-ți vreau binele.

– Bine, poți să fii prietenul meu, dar nu și conștiința mea. Sunt demult pe picioarele mele, Ben. Și nu m-am descurcat prea rău, nu crezi? Am terminat școala, sunt la colegiu, am un viitor, pentru numele lui Dumnezeu.

– Și cu viitorul lui Katie, cum rămâne?

Matt se ridică brusc și începu să se fâțâie prin cameră cu capul în jos și mâinile încleștate.

– Nu te privește viitorul lui Katie, pufni el. N-ai stat decât cinci minute cu ea, cel mult zece. Și te-ai apucat deodată să-i porți de grijă. Ești cumva cavalerul ei în armură strălucitoare? Nu are nevoie de protecția ta. O să am grijă de ea așa cum știu, la timpul potrivit.

– Cum?

Matt îl privi încruntat.

– Această conversație a mers prea departe. Refuz să mai discut despre Katie. Și te sfătuiesc să faci la fel, dacă nu vrei să-ți înroșesc nasul – să știi că vorbesc serios. Uneori ești ca un câine cu un os în gură. Trebuie să-i dai o palmă peste bot ca să-i dea drumul.

– Așa trebuie să fie un avocat bun.

– Încă nu ești avocat. Și aici nu suntem în fața instanței, ci în bucătăria mătușii mele, ca să bem bere și să ne simțim bine. Crezi că se poate?

– Da, sigur.

– Regret că ți-am prezentat-o pe Katie.

– Începusem să mă întreb dacă o s-o faci vreodată. Lucrează aici de mai bine de un an. Uneori credeam că este rodul imaginației tale.

Matt nu-i răspunse imediat, pentru că nu știa ce. Era adevărat că îl ținuse pe Ben departe de pensiune când Katie era acolo. O făcuse special, iar acum nu știa cum să-i explice.

– Poate că am știut că o să ajungem să ne certăm, zise el, ridicând din umeri. Ai o viziune foarte ordonată asupra vieții. Numai că viața nu este deloc ordonată. Are cotituri neașteptate.

Matt se așeză. Își întinse picioarele și băgă mâinile în buzunar.

– Katie este o asemenea cotitură neașteptată, oftă el. Încerc să mă descurc cum pot. Dar este complicat. Sunt atâtea în joc.

– Același lucru este valabil și pentru ea.

– Crezi că nu știu asta? Nu sunt prost, Ben. Da, evit subiectele neplăcute. Cel puțin încerc s-o fac. Dar subiectul acesta nu l-am ignorat. Mă gândesc la Katie zi și noapte. La școală mai uit de ea, dar altfel mă obsedează. Încerc să caut o soluție, dar nu găsesc nici una. Ce pot să fac?

– Întrebarea este, ce vrei să faci?

– Ceea ce vreau și ceea ce pot sunt două lucruri diferite. *Vreau* să fiu un domn, să renunț la tot și să fug cu Katie. Vreau să fim soț și soție. Așa îmi spune inima. Dar rațiunea...

Matt îl privi zâmbind.

– Rațiunea îmi spune că o să regret. Iubirea nu durează veșnic.

– Eu știu! zise Ben visător. Părinții mei se iubesc mai mult ca-n prima zi. Mama este grasă și tata chel, dar viața lor este plină de iubire. Se mângâie și se îmbrățișează mereu, de parcă ar fi proaspăt căsătoriți. Doar i-ai văzut și tu!

– Sunt o excepție. Toată familia voastră este o excepție. Zece copii și toți au grijă unul de altul! Stau înghesuiți într-un

mic apartament, unde de-abia poți respira, dar nu se plânge nimeni. Este o minune!

– Poate așa va fi și în cazul tău. O minune!

– Aș înnebuni dacă ar trebui să trăiesc așa. Nu te supăra, Ben, dar am fugit din Irlanda tocmai din cauza asta. Șapte copii, părinți și bunici înghesuiți într-o cocioabă cât bucătăria asta. Nu aveam nimic decât insulte. Nu eram o familie; ne dușmăneam. Așa se întâmplă de cele mai multe ori când ești sărac. Începi să te urăști pe tine, pentru că n-ai ce să pui pe masă și pe urmă urăști pe toată lumea.

– Ieri am citit un articol în *World.* Vorbea despre multe lucruri, dar ideea era că banii nu aduc fericirea.

– Da, sigur, așa vor să-i îmbrobodească cei bogați pe cei săraci. O să-ți spun dacă este adevărat după ce o să mă îmbogățesc.

– Să toastăm pentru bogăție!

– Iar toastați? îi întrebă Ada.

Intră în bucătărie, cu ochii la cana de bere aproape goală.

– Ați toastat cam mult, după părerea mea. Cu ce ocazie?

– Încă n-am terminat de sărbătorit Ziua Recunoștinței.

– Dacă o țineți tot așa, o să vă alegeți cu o durere de cap.

Ada deschise răcitorul și se uită înăuntru.

– A mai rămas destul curcan. Vă fac niște sandviciuri. Cel puțin să nu beți pe stomacul gol.

– Nu te deranja, îi spuse Matt zâmbind. Acum o să ieșim. Ne luăm de mâncare mai târziu.

– Mai târziu trebuie să pleci la treabă.

– Mai întâi o să mâncăm și pe urmă o să mă duc la treabă. La grajduri n-o să fie prea mult de lucru. Este liniște întotdeauna după sărbători. Oamenii preferă să stea acasă.

– Și voi ar trebui să faceți la fel.

– Îți răcești gura de pomană cu el, Ada, îi spuse Ben, punând paharele și cana pe dulap. Nepotul tău este încăpățânat ca un catâr.

– Am observat.

– Unde este Katie? Speram să-mi iau la revedere de la ea. Nu se știe când o să mă lase Matt s-o văd din nou.

– Las-o în pace pe Katie. Este vineri și are de ceruit lemnăria. Nu am nevoie de doi curtezani. Îmi ajunge unul.

– Nu-i nici un curtezan, mătușă. Ben în nici un caz. Mutra asta de îndrăgostit face parte din farmecul lui personal.

Matt o sărută pe obraz.

– La noapte nu mă întorc, zise el. Ne vedem mâine dimineață.

– Ai grijă.

– Am întotdeauna.

– Nu-l scăpa din ochi, Ben.

– Poți să te bazezi pe mine, Ada.

– La revedere.

Femeia îi privi pe cei doi tineri zâmbitori.

– Ce ți-e și cu tinerețea asta! murmură ea. Este o binecuvântare și un blestem în același timp.

Katie lustruia lemnul în genunchi când o auzi pe Ada intrând în salon.

– Aproape am terminat, zise ea.

– Nu-i nici o grabă. La cină o să mâncăm la fel ca ieri.

Ada se așeză cu mâinile în poală.

– L-ai impresionat pe Ben. E topit după tine, zise ea gânditoare.

– Care Ben?

– Ben Rossi, prietenul lui Matt.

– E un băiat drăguț. Cred că va fi un soț bun.

Katie se ridică și își netezi rochia.

– Bați vreun apropo, Ada?

– E un băiat tare bun. Deștept și studios. Foarte devotat pentru prieteni și familie. Are nouă frați și surori și toți îl respectă. Îți dai seama ce om este.

– Da, îi răspunse Katie, ascunzându-și zâmbetul.

– Este o partidă bună.

– O să țin cont de asta.

– Ba n-o să ții, oftă Ada. Îți intră pe o ureche și îți iese pe alta. Toți tinerii sunt...

Ada se întrerupse când sună telefonul.

– Lasă, răspund eu. Termină-ți treaba.

Katie împinse sofaua lângă perete și aranjă pernele.

– Sunt gata! exclamă ea veselă, cărând coșul prin hol, spre bucătărie.

Era târziu după-amiaza, ora preferată a lui Katie, când își făcea ceai de mentă proaspăt, cu zahăr. Tocmai ducea cana la buze, când încremeni speriată.

– Ce s-a întâmplat, Ada? țipă ea, când o văzu albă la față, în pragul ușii.

Fata puse cana jos și se repezi s-o așeze pe un scaun.

– Ce s-a întâmplat? Hai, spune-mi, repetă ea.

– A sunat Lou Rayne. Jack a leșinat pe scenă. L-au dus la spital.

– A leșinat?

– Nu se simțea prea bine de dimineață. N-a mâncat nimic. Și era foarte roșu la față. L-am tachinat cu toții. Credeam că a băut prea mult noaptea trecută.

– Au aflat cumva ce este cu el?

– Nu încă. Lou m-a sunat de la spital.

Ada își șterse ochii cu batista, oftând.

– Bietul Jack. Bietul Jack.

– Ce putem face, Ada?

– Nu știu. O să vedem. Lou i-a telefonat soției sale, la Boston. Bietul Jack. Trebuie să mă duc la spital. Tu rămâi aici, să ai grijă de pensiune, da, Katie?

– Sigur, nici o grijă.

– Va trebui să gătești și să servești cina. Să stai aici până mă întorc. Matt lipsește noaptea asta, așa că trebuie să fie cineva aici.

– Da, o să am grijă de tot. Jack o să se facă bine, vei vedea. Este atât de plin de viață...

– Vom vedea. Ada se ridică, își scoase șorțul și-l aruncă pe masă.

– O să trec pe la Maeve, să-i spun că rămâi aici. S-ar putea să întârzii. Dacă se face prea târziu, poți să te culci în camera mea. O să te sun de la spital.

– Bine, o să mă rog pentru el, Ada.

– În asemenea momente mă întreb dacă rugăciunile mai ajută la așa ceva. Nu știu dacă lui Dumnezeu îi pasă. Viața este nedreaptă, Katie. Vei vedea!

8

Urmă o noapte tristă, posomorâtă. Actorii de vodevil se întoarseră la pensiune după spectacol și Katie le spuse ce se întâmplase cu Jack. Aștepta telefonul Adei, dar, văzând că n-o sună, servi cina. Platourile cu curcan, garnitură, napi și afine rămaseră neatinse. În sufragerie domnea o liniște apăsătoare. Actorii se ridicară în liniște de la masă.

Katie găsi coșul de cusut al Adei și începu să cârpească șervețele și fețe de pernă. La zece urcă scările spre camera Adei. Se dezbrăcă, își puse un halat cu trei numere mai mari și se băgă în pat. Ațipise deja când o trezi telefonul și alergă în hol să răspundă.

– Alo? Tu ești, Ada? strigă ea. Scuză-mă, n-am vrut să-ți urlu în ureche. Ce-i cu Jack? Da...da... înțeleg... când? da, așa o să fac.... da... noapte bună, Ada.

Katie puse receptorul în furcă și, când se întoarse rămase cu gura căscată.

– Matt! gemu ea.

– Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă el.

Își legă cordonul la halat, privind-o mirat.

– Ce-i cu tine aici, la ora asta?

– A trebuit să rămân. Jack Snow e la spital. Ada a plecat imediat cum a aflat. A trebuit să am grijă de casă.

Matt se încruntă.

– Ce s-a întâmplat cu Jack?

– Are apendicită. La început nu și-au dat seama, dar acum l-au operat. Se simte rău. Ada stă cu el... Credeam că ești la grajduri.

– Nu, am venit mai devreme pentru că mă doare capul îngrozitor.

– Îmi pare rău. Îți aduc o cârpă rece.

– Mulțumesc, fetițo.

Matt se întoarse în camera lui. Se așeză pe pat și își duse mâna la cap. Îi zvâcneau tâmplele de durere. Am băut prea

multă bere, se gândi el. În ciuda protestelor lui Ben, umblase din cârciumă în cârciumă. Pe urmă de-abia reușise să hrănească și să adape caii și pe urmă venise acasă să se culce.

– O să te simți mai bine imediat, zise Katie, intrând în camera lui Matt.

Îi puse cârpa pe frunte, netezindu-i buclele roșcate.

– Ți-ai mai revenit puțin, nu? îl întrebă ea.

Matt își ridică privirile și-i văzu sânii împliniți care se conturau sub halat. În momentul acela fu curprins de pasiune. Simțea că clocotește, cuprins de flăcări. Îi țiuiau urechile și i se învârtea capul.

– Dumnezeule! gemu el. Dumnezeule!

Dar rugămintea lui era zadarnică.

– Katie! strigă băiatul, trântind-o pe pat și sfâșiindu-i halatul de pe umeri.

Fata se sperie. Începu să se zbată dar când Matt își lipi gura de sânii ei, gemu și-i sărută părul, ochii, buzele. Îi simțea mâinle pe corpul ei și se lăsă în voia pasiunii. În momentul acela nu mai conta decât iubirea lor.

– Ah, Matt... te iubesc, te iubesc.

Matt se trezi tresărind. Inima îi bătea să-i sară din piept. Se uită la Katie care dormea liniștită lângă el și-l apucă tremuratul. Se ridică încet, își luă halatul și ieși din cameră. Puse mâna pe clanță, dar se răzgândi. Nu avea scăpare. De data aceasta nu mai avea scăpare.

Nu era prima oară când simțea gustul fricii. Se temuse și când fugise de acasă și hoinărise singur, fără nici un ban în buzunar pe străzile New York-ului. Dar acele spaime erau nimic față de ce simțea acum; era de-a dreptul îngrozit. Se cutremură la gândul că își distrusese viitorul și întreaga viață. I se uscase gâtul. Trebuie să beau ceva, se gândi el. Deschise ușa și se împletici în hol.

– Ce cauți acasă, Matt? se încruntă Ada, cu ochii la ușă.

Îl privea din umbra camerei ei și-i făcu semn să intre. Aprinse lampa și se încruntă din nou.

– Ce cauți acasă? Ești bolnav?

– Cred că... am băut prea mult.

Ada era palidă la față.

– Unde-i Katie? îl întrebă ea.

Matt se trânti pe scaun.

– Îmi pară rău, Ada, zise el, cu un glas înecat. Îmi pare rău. N-am vrut...

– Unde este?

– În camera mea.

Ada nu îndrăzni să vorbească. Se apucă de spătarul scaunului, clătinând din cap.

– Îmi pare rău. N-am vrut. Nu știu cum s-a întâmplat. Îmi *pare rău,* Ada.

– Acum este prea târziu pentru păreri de rău.

– Ce-o să mă fac?

– Nu poți să faci decât un singur lucru.

Matt își îngropă fața în mâini.

– Nu știu cum s-a întâmplat, zise el. Am băut prea mult... îmi era rău. Katie mi-a adus o cârpă rece. Și pe urmă...

– O iubești?

– Da.

– Tot e ceva!

– Nu vreau să mă căsătoresc, Ada. *Nu pot.* Nu acum.

Băiatul o privea disperat și-l compătimea. Parcă ar fi îmbătrânit cu câțiva ani în noaptea aceea. Ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i promită că totul va fi bine. Așa cum făcuse cu mult timp în urmă, când sosise înspăimântat la pensiune. Dar atunci era un băiețel și acum este un bărbat, se gândi ea.

– Nu există altă soluție, oftă ea. Băutura nu este o scuză. Nu schimbă ce ai făcut. Nu contează, indiferent dacă ai vrut sau nu s-o faci.

– Ada, este vorba de *viața* mea. De planurile mele.

– Și cu viața lui Katie cum rămâne? Ai spus că o iubești. Nu-ți pasă ce se întâmplă cu ea?

– Ba da, dar îmi pasă și de mine. Nu ți se pare normal? N-am fugit de mină ca să-mi petrec restul zilelor trudind într-o fabrică pentru niște bani amărâți. Vreau mai mult. Vreau un *viitor.*

– Și viitorul lui Katie?

– N-ar avea nici un viitor dacă aș lucra într-o fabrică. Va duce aceeași viață ca mama ei.

– Dacă a rămas gravidă, Matt? Poate vrei să aștepți, să fii sigur. Pe urmă o să te căsătorești și o să aveți un copil de

„șapte luni" N-ar fi o noutate în cartierul nostru. Toți se uită piezis la bietele mame. Vrei să pățească și Katie la fel?

– Urăsc cartierul ăsta afurisit!

– Peste tot este la fel. Lumea consideră că bărbații pot să se distreze. Dar femeile serioase trebuie să fie virgine până pățesc în fața altarului. Cred că știi și tu la fel de bine ca mine. Nu te-ai căsători cu o femeie... neserioasă.

– Deocamdată nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni.

– Îmi pare rău, Matt, te rog să mă crezi. Dar trebuie să faci ce se cuvine. După cele întâmplate azi-noapte nu-i mai poți cere lui Katie să te aștepte.

– Sunt cel mai bun din clasă. Dacă mă căsătoresc...

– *Dacă*?

– Va trebui să renunț la colegiu.

– Crezi că este o tragedie? îl întrebă Ada, enervată.

Pe bună dreptate atitudinea lui o scosese din sărite.

– Mi-e rușine de tine, Matt McVey, zise ea. Nu te mai gândi numai la tine, încearcă să te gândești și la Katie. Poartă-te ca un bărbat.

– Sunt un bărbat.

– După cum vorbești pari mai degrabă un bebeluș neajutorat. Nu mai poți schimba ce ai făcut. După părerea mea, ești norocos că s-a întâmplat cu Katie. Puteai s-o nimerești mai rău. Va fi o soție minunată.

– Sper să fie minunată și cu banii. N-o să prea avem. Nu se îmbogățește nimeni lucrând în fabrică.

– Vezi totul în negru, zise Ada așezându-se. Situația nu este chiar atât de tragică. Poți să faci colegiul la seral. Știu că o să dureze mai mult și îți va fi mai greu, dar o să reușești, dacă-ți dorești cu adevărat. O să-ți iei diploma și o să urmezi facultatea de drept, așa cum ai plănuit. Între timp, tu și Katie puteți locui aici.

– Aici?

– De ce nu? Vă dau camera mare de lângă salon. Am transformat-o în debara, dar inițial era biblioteca. Are rafturi, două dulapuri și un alcov, care ar putea fi camera copiilor. Dacă-i pui o perdea, îl separi de restul încăperii.

Camera copiilor, se gândi Matt îngrozit. Se cutremura numai la gândul că ar putea avea un copil. Simțea că nu mai

era stăpân pe viața lui. Îi venea din nou să fugă, fără să privească înapoi.

– Ai nevoie de debara, zise el cu jumătate de gură.

– E plină de vechituri. O să aleg ce am nevoie și restul o să depozitez în pivniță. Nu-i nici o problemă.

– Văd că te bucuri că mă însor.

– Nu ai de ales, îi răspunse Ada, amenințându-l cu degetul. Trebuia să te ferești de Katie. Doar te-am prevenit. Știam că așa o să se întâmple. Semnele erau clare. Nu știu de ce ești atât de surprins.

– Ce păcat că nu te-am ascultat!

– Nu-ți mai plânge de milă.

– Viața mea s-a întors pe dos, Ada. O singură greșeală a schimbat totul.

– Asta este Katie pentru tine? O greșeală?

Ada se încruntă.

– Nu-mi place deloc ce aud. Bineînțeles că s-a schimbat totul, dar nu este sfârșitul lumii. Ești tânăr, puternic, deștept, te iubește o fată frumoasă. Ar trebui să te consideri norocos. Mulți ar vrea să schimbe locul cu tine. Asta-i adevărul Matt, n-are rost să vezi lucrurile în negru.

– Nu înțelegi.

– Înțeleg mai mult decât crezi. Și eu am fost tânără odată. Am destulă experineță de viață. Unii oameni disperă când lucrurile nu merg așa cum se așteaptă. Alții iau ce pot de la viață. Aceia sunt cei curajoși. Preoții îi spun credință, iar eu o numesc curaj.

– Vrei să spui că n-am curaj?

– Spun doar că viața nu merge așa cum vrei tu. Ai atâtea lucruri de care poți să fii fericit, dar tu vezi doar ce este rău.

– Nu sunt *pregătit* să mă însor.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta dinainte.

– Da, știu.

Matt se ridică încordat.

– Acum nu mai poți întoarce timpul înapoi. Trebuie să accepți realitatea.

– Se pare că n-am de ales.

– Ah, Matt, nu este chiar atât de cumplit. Dacă o iubești pe Katie, nu este rău deloc. Sper că o iubești, n-ai mințit?

— *Da,* o iubesc. O iubesc de mult. Și ce-i cu asta? Dragostea nu durează. Și părinții mei s-au iubit la început. Dar, pe măsură ce au trecut anii, au început să se urască. În familia lor nu a existat fericire. Doar lacrimi, scandaluri și sărăcie, de dimineață și până seara.

— Nu-i judeca pe toți după părinții tăi.

— Toți sunt la fel, Ada. Gândește-te la cei din cartierul ăsta amărât. *Iubirea nu este de ajuns.*

— Pentru mine și Tim, Dumnezeu să-l odihnească, a fost.

— Voi ați avut pensiunea, n-ați dus-o greu.

— Nu este adevărat.

Ada râse amar.

— Au fost perioade când nu aveam un ban. Nu-i ușor să-ți câștigi existența în vodevil. Am trăit numai cu speranță și plăcintă de cartofi. Odată, în Kansas City am mâncat mere o săptămână întreagă. După un timp a început să ne meargă mai bine, dar nu ne-a fost niciodată ușor. Abia după treizeci de ani de economii am reușit să cumpărăm pensiunea aceasta.

— Treizeci de ani! O viață de om!

— Au fost ani buni, Matt. Plini de dragoste. De la început până la sfârșit. Sigur, ne-am mai certat din când în când. Dar am fost fericiți.

— Ați avut noroc.

— Da, poate.

— Dacă eu și Katie n-o să fim?

— Nu pot să-ți garantez asta. N-am cum să-ți dau în scris că totul va fi bine. Trebuie să ai încredere.

— Încredere în ce?

— În iubire.

Matt considera răspunsurile Adei ridicole, simpliste, romantice. Vru să protesteze, dar se răzgândi. Se fâțâia prin cameră cu ochii în gol.

— O să-mi tocești covorul, oftă Ada. Ah, Matt, nu poți să fugi de răspundere. O să te simți mai bine dacă înfrunți problemele bărbătește.

— Nu mă văd deloc însurat.

— O să te obișnuiești cu ideea. Doar nu te însori acum.

— Acum, săptămâna viitoare, luna viitoare, ce mai contează? Tot mă așteaptă altarul.

– Da, altarul, nu eșafodul, zâmbi Ada. Înveselește-te. Poate că o să-ți placă însurătoarea. Este plăcut să știi că nu ești singur pe lume.

Matt încuviință din cap, deși nu-i surâdea deloc însurătoarea.

– M-am simțit singur toată viața, zise el.

– Știu.

– Nu aici. Tu mi-ai dăruit un cămin, Ada, și pentru asta îți sunt recunoscător. O să-ți fiu întotdeauna.

– Am făcut ce am putut. Aveai nevoie de o mamă. Parcă a fost ieri... dar acum...

Ada se opri și își șterse ochii umezi.

– Acum însă ai nevoie de o nevastă.

– Poate că ai dreptate.

– Bine că mă aprobi, în sfârșit.

– Și acum, dacă tot ai atâta experiență de viață, spune-mi ce trebuie să fac.

– Tu ce crezi? S-o ceri în căsătorie pe Katie.

– S-o cer în căsătorie?

– Bineînțeles. Și ai grijă cum vorbești. Încearcă să fii romantic. O fată își amintește toată viața cererea în căsătorie.

– Ah, Doamne!

Katie, îmbrăcată din nou în halatul Adei, se ghemuise la fereastră. Părul ei lung, auriu, îi atârna pe umeri. Zâmbea, gândindu-se la noapte de basm petrecută cu Matt. Îi simțea și acum mângâierile și-i auzea șoaptele de alint.

– Matt... oftă ea.

– Da, sunt aici, Katie.

Fata se aruncă în brațele lui.

– Te iubesc, Matt. Te iubesc atât de mult!

– Trebuie... să discutăm.

– Bine.

– Cum vrei.

Matt se dădu înapoi, încercând să se calmeze.

– Cum te simți?

– Minunat!

Matt își feri privirile, pentru că exuberanța lui Katie îi făcea rău.

– Credeam că ești supărată.

– Supărată? De ce?
– Pentru că am profitat de tine.
– Nu-mi pare rău, Matt. Nu-mi pare rău absolut deloc. Sunt mai fericită ca oricând. Te iubesc.
– Nu sunt destul de bun pentru tine.
– Ah, asta este o prostie! exclamă fata, îngenunchind lângă scaunul lui. Eu nu sunt bună pentru tine. Sunt un nimic. O servitoare.
– Încetează, Katie. Nu trebuie să vorbești așa. Ești o fată deosebită.
– Crezi?
Matt o sorbea din priviri. Își aminti de plăcerile trupului ei și, spre rușinea lui, îl cuprinse din nou dorința.
– Da, cred.
Apoi se ridică și se așeză pe alt scaun.
– Stai unde ești, Katie. Nu pot să gândesc limpede când stai lângă mine.
– Și la ce vrei să te gândești?
– La noi. Trebuie să luăm niște hotărâri.
– Ești supărat pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută?
Matt nu-i răspunse imediat pentru că, în realitate era și supărat și bucuros, în același timp.
– Nu, nu sunt supărat și nici nu-mi pare rău. Uită-te la tine, Katie. Cum ar putea cineva să se supere pe tine?
– Atunci ce s-a întâmplat?
– Nimic. Câteodată mă comport ca un prost. N-o să fiu un soț prea grozav.
– Soț? Ai spus soț?
– Da, zâmbi Matt, îmblânzindu-se când îi văzu fața radioasă. Am spus soț. Te iubesc, domnișoară Katie Gallagher. Vrei să te căsătorești cu mine?
– Să mă căsătoresc? Ah, Matt...
Katie se aruncă în brațele lui, acoperindu-l cu sărutări.
– Bineînțeles că vreau. Voi fi cea mai bună soție din lume. Vei vedea. O să-ți fac o viață minunată. Te iubesc atât de mult!
Matt mângâie părul mătăsos al fetei.
– Și eu te iubesc, zise el. Mi-ai furat inima, fetițo. Acum este a ta, pentru totdeauna. Nu mai poți să scapi de mine.
– Să scap de tine? Ce vorbe sunt astea? Te visez de când te-am văzut. Adorm și mă trezesc cu tine în gând. Am sperat

să mă iubești. M-am rugat lui Dumnezeu. Dar nu am îndrăznit să cred. Nici acum nu-mi vine să cred. Poate visez. Spune-mi, este adevărat?

– Da, este adevărat și dacă ai vreo îndoială...

Băiatul o sărută pe gură, strângând-o în brațe plin de pasiune.

– Vreau să fac dragoste cu tine tot restul vieții.

O sărută din nou și apoi se desprinse cu greu de ea.

– Nu sunt în stare să fac nimic când te am în preajmă. M-ai vrăjit.

– Mă bucur.

– Ar fi mai bine să fixăm cât de repede data nunții. Mâine mă duc la mama ta. O să-mi pun costumul de gală și o să vorbesc respectuos.

Katie se albi la față, pentru că nu se gândise nici o clipă la Maeve noaptea care trecuse. Deodată o cuprinse panica și i se tăie respirația.

– Am uitat de mama, gemu ea. Am uitat, Matt. Nu știu ce va spune. Va fi cumplit. Dacă... Dacă nu este de acord?

– Nu contează ce spune. Nu poate să ne oprească.

– Ba *poate*.

Matt o luă în brațe.

– Nu te îngrijora, fetițo. N-o să ne oprească. N-o s-o las. O să ne căsătorim cu sau fără voia ei.

– Mi-e frică, Matt.

– Nu trebuie să-ți mai fie frică niciodată. Acum mă ai pe mine. Și o avem amândoi pe Ada. Este de partea ta.

– Ada știe... este acasă? La ea ai fost?

– S-a întors acum o oră. Jack se simțea mai bine. Am discutat. Nu te speria, este de partea noastră. Matt citi nedumerirea din ochii fetei și își dădu seama că se simțea jignită.

– Am vrut să-i spun Adei de planurile mele. Căsătoria este un pas important, Katie. Și Ada mi-a fost ca o mamă.

– A fost ideea ei să te căsătorești cu mine? Te-a obligat?

– Ce prostie! Cum să mă oblige să mă căsătoresc cu tine? Doar te iubesc!

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine? Ești sigur?

– Da.

Deși nu foarte sincer, răspunsul lui nu era nici o minciună.

– Ce cauți aici? îl întrebă Maeve deschizând ușa.

– Sunt Matt McVey, doamnă Gallagher.

– Știu cine ești. Ce vrei? S-a întâmplat ceva cu Katie? N-am văzut-o de ieri. Ada mi-a spus că o să rămână la pensiune peste noapte. Ce-i cu ea?

– Este bine. Aș vrea să discutăm. Pot să intru?

– S-a întâmplat ceva cu Katie?

– Nu.

– Sunt ocupată. Am treabă. Dar dacă este ceva important, intră.

– Vă mulțumesc.

Era sâmbătă, după prânz. Matt își petrecuse toată dimineața încercând s-o convingă pe Katie și pe sine însuși. Îi pierise curajul, dar acum, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, cu pantofii lustruiți și părul pieptănat cu cărare, își recăpătase încrederea.

– Pot să mă așez?

– Da.

Maeve îi arătă un scaun.

– Da nu-ți scoate haina. Va fi o vizită scurtă. Nu am cu ce să te tratez. Până aduce Katie salariul, nu avem nimic în casă. Hai, spune ce vrei?

Matt zâmbi. Femeia era slabă și palidă, dar se simțea că are o voință de fier. Era mai bine să ți-o faci prietenă decât dușmancă.

– Am auzit multe despre dumneata de la Ada, zise el. Numai lucruri bune, bineînțeles.

– Nu mai spune. Și eu am auzit destule despre tine, așa că nu-ți mai pierde timpul cu lingușeli și treci direct la subiect. Nu am timp de pierdut, Matt McVey. Mă așteaptă o cadă plină de rufe și pe urmă trebuie să le calc.

– Nu vă plac ocolișurile.

– Da, nu-mi plac.

– Speram să ne împrietenim, doamnă Gallagher.

– Și de ce sperai asta, mă rog? Doar nu sunt nimic pentru tine.

– Sunteți mama lui Katie.

– Da, sunt, și ce-i cu asta? Dacă vrei să-mi pui răbdarea la încercare, să știi că ai reușit deja. Trebuie să-mi termin treaba, înainte să vină cei mici de la joacă.

– I-am văzut în fața blocului. Cel puțin așa cred. Cel mic, Francis seamănă perfect cu Katìe.

Matt oftă.

– Am venit aici să discutăm despre Katie.

– Am bănuit. Ce-i cu ea?

– Este rândul meu să vă vorbesc fără ocolișuri, doamnă Gallagher. Am cerut-o pe Katie în căsătorie și a acceptat. Am venit să ne dați binecuvântarea.

Maeve se sprjini de marginea mesei, fixându-l cu ochii ei albaștri.

– Ai înnebunit? Vrei să te însori cu Katie? Cu Katie *a mea*?

– Exact.

– Dacă este o glumă, să știi că nu mi se pare deloc nostimă. N-am mai auzit o prostie mai mare în viața mea.

– Nu este o glumă, surâse Matt. O iubesc. Vrem să ne căsătorim cât mai repde. Și am vrea să ne dați binecuvântarea.

Maeve se ridică, se duse la ușă și o deschise.

– Ți-aș fi recunoscătoare să pleci imediat. Nu mai avem ce discuta. Ești nebun de legat dacă-ți imaginezi că o să te las să te însori cu Katie. Locul tău este la balamuc. Nu poți fi sănătos la minte dacă vorbești așa.

– O să plec după ce termin ce am de spus, doamnă Gallagher.

– Am terminat deja, așa că poți să pleci. Sau vrei să chem poliția? Nu ești binevenit aici, chiar dacă ești nepotul Adei.

Matt o privi liniștit. Vrăjitoarea asta îmi oferă o portiță de ieșire. Aș putea pleca și nu m-ar invinui nimeni. Aș spune că am încercat și n-aș minți cu nimic.

– Vă rog, doamnă Gallaghe, oftă el.

– Ce *mă rogi*? Nu va fi nici o căsătorie, decât peste cadavrul meu. Azi o iau pe Katie de la pensiune și pun capăt acestei nebunii.

Matt oftă din nou și închise ochii. O văzu pe Katie, atât de tânără și inocentă, plină de iubire. Știa că nu putea să-i trădeze dragostea.

– Nu mă clintesc din loc, doamnă Gallagher, zise el. Să știți că nu mă înspământați. Știu că mulți oameni vă știu de frică, inclusiv fiica dumneavoastră, chiar și Ada uneori. N-aveți decât să aduceți poliția, eu nu plec de aici.

Maeve se încruntă și trânti ușa.

– Să știi că nu are nici un rost. Crezi că o să mă răzgândesc? Nici gând. Putem vorbi până în ziua Judecății de Apoi și tot degeaba.

– Ce aveți împotriva mea? Doar nu v-am făcut nimic.

– Ești un păgân. Când te-ai dus ultima oară la biserică? Ești un păcătos, Matt McVey, să nu spui că nu este așa.

– Bine, sunt un păcătos. Toți suntem păcătoși, doamnă Gallagher. Începând cu Adam și Eva. Dar nu sunt păgân. Cred în Dumnezeu. Dar nu cred că trebuie să așteptăm ajutorul lui.

– Asta este o blasfemie!

– Credeți? Ați auzit vreodată o rugăciune care să fie îndeplinită? Copiii mor pe capete în Bucătăria Iadului. Nu au mâncare, căldură, medicamente, sunt bolnavi. Rugăciunile lor sunt în zadar. I-am văzut pe credincioșii din Bucătăria Iadului ducându-se la biserică duminica. În zdrențe, îmbătrâniți înainte de vreme. Cine le ascultă rugăciunile? Uitați-vă în jur și spuneți-mi cui îi răspunde Dumnezeu la rugăciuni? Dumneavoastră v-a răspuns vreodată?

Maeve era mai mult șocată decât furioasă de vorbele lui. Se așeză, frângându-și mâinile.

– Eu nu mi-am pierdut niciodată credința, zise ea nesigură. Trebuie să avem credință.

Matt își roti privirile prin bucătărie. Văzu pereții crăpați, podeaua pătată, ipsosul căzut.

– Și eu sunt credincios, zise el ridicând din umeri. La sfârșit, Dumnezeu o să judece ce viață ne-a hărăzit soarta și cum am trăit-o. Așa ar fi cinstit.

– Crezi probabil că poți să faci mai multe păcate dacă ești sărac.

– Nu, râse Matt. N-am spus asta. Dar nu ar fi drept să judeci un om născut în bogăție la rând cu unul sărac. Cel sărman a avut mai multe de înfruntat. I-ați judeca la fel pe Cornelius Vandebilt și Joe Gallagher?

– Nu-l amesteca pe Joe în povestea asta!

– Bine, dar înțelegeți ce vreau să spun?

Maeve se încruntă, clătinând din cap.

– Nu înțeleg nimic. Vorbești aiurea și nu-mi place, iar eu ți-o spun lămurit că n-o să te însori cu Katie. Nu ești un băiat potrivit pentru ea.

– De ce? Pentru că sunt *păgân*?

– Nu, pentru că așa spun eu. Nu sunt datoare să-ți dau explicații.

– Ba sunteți, doamnă Gallagher.

– Bine, dacă ții neapărat, află că nu-mi plac cei cu care umbli. De exemplu, Maisie Craig și altele ca ea.

– Maisie Craig este de domeniul trecutului, îi răspunse Matt netulburat.

– Sigur, după ce te-ai distrat cu ea. Pun pariu că au mai fost și alte Maisie Craig în trecutul tău și vor mai fi și în viitor. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

– O iubesc pe Katie.

– Poate că o iubești. Văd că lupți pentru ea și asta îți face cinste, dar ești prea emancipat. Katie a mea este un copil.

– Este o femeie!

Cuvintele acestea o făcură pe Maeve să-și schimbe brusc atitudinea. Îl privea fix, ca și când de-abia acum ar fi priceput totul. Deci, așa se explicau zâmbetul și privirile pierdute ale fetei.

– Katie s-a îndrăgostit de tine. V-ați întâlnit fără știrea mea.

– Haideți să vorbim mai bine de viitor, doamnă Gallagher, nu de...

Maeve dădu cu pumnul în masă.

– Am auzit destule, zbieră ea. Ești un diavol, Matt McVey. I-ai sucit capul lui Katie și ai pus-o să-ți mintă mama. Cum ai putut să faci asta?

– Katie a vrut să fie sinceră, dar se temea că o s-o obligați să plece de la pensiune și să muncească la spălătorie. Ar fi fost cumplit pentru ea, dar nu v-ar fi păsat.

– Sigur că ar fi fost cumplit. La spălătorie nu sunt băieți s-o zăpăcească. Nu o s-o faci fericită, decât poate la început. Te cunosc eu...

Maeve se întrerupse, străfulgerată de o idee și mai cumplită decât prima.

– Este prea târziu, nu-i așa? Tu și Katie...

Se uită la Matt și citi adevărul în ochii lui.

– Atunci nu mai este nimic de făcut, zise ea.

– *Vrem* să ne căsătorim, doamnă Gallagher.

– Da, da.

– Indiferent ce credeți, vrem să ne căsătorim.

– Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine însuți?

Maeve se duse la chiuvetă, să-și dea cu apă rece pe față.

– O să vă căsătoriți la biserică.

– Da, bineînțeles.

– Azi după-amiază o să discut cu părintele Flynn, să facem aranjamentele necesare. Dar ia, spune-mi. cum ai de gând să-ți câștigi existența? Doar la colegiu nu se dau salarii!

– O să învăț la seral și o să muncesc ziua. Ada ne-a oferit o cameră la pensiune. Cel puțin vom avea unde sta. Temporar, bineînțeles.

– Temporar! De câte ori n-am auzit vorba asta de la Joe al meu. Când ne-am mutat aici, urma să fie numai temporar. Joe visa să ajungă importator. Să aducă dantelă și lână din Irlanda. Dar s-a ales praful de visul lui, așa cum se întâmplă de obicei.

– O să fiu avocat, doamnă Gallagher. *Nu* este un vis.

– Te privește.

– O privește și pe Katie.

– Nu-mi fac griji pentru ea, oftă Maeve. Este învățată cu munca grea.

Matt se întunecă la față.

– Vă înșelați dacă credeți că n-o s-o pot întreține. Și eu sunt în stare să muncesc din greu, nu fac nazuri.

– Și ce vrei? Să fii medaliat pentru asta?

– Vreau să înțelegi. O să am grijă de Katie. N-o să visez.

– Vom vedea.Oamenii nu obțin întotdeauna ceea ce vor de la viață. Vom vedea cum o să ai grijă de ea când visele vor începe să se destrame. Planurile sunt tot una cu visele. Crezi că este ușor să te ridici peste condiția ta, Matt McVey? Află că nu este. Cum pui un picior mai sus, se găsește cineva care să te doboare. Ești prea tânăr să știi, dar ăsta-i adevărul.

– O să mă descurc.

– Vom vedea.

– Cred în forțele mele, doamnă Gallagher. Și Katie crede.

– Te iubește. Dar iubirea nu pune mâncare pe masă, nu achită întreținerea...

Maeve oftă din nou.

– Dar acum nu am încotro.

– Sper că o să ne dați binecuvântarea.

– Binecuvântarea mea nu este de ajuns.

– Voi face tot ce pot.

– Ah, de câte ori n-am auzit vorbele astea!

Matt clătină din cap.

– Cum aș putea să vă conving?

– Prin fapte.

– Vă promit că veți fi încântată de *faptele* mele.

– Până acum n-am fost. Uite ce este, Matt McVey, o să-i dau binecuvântarea lui Katie dacă nu te mai atingi de ea până în noaptea nunții. Nu vreau să fie bârfită. Doar știi ce clevetitori sunt oamenii din cartierul ăsta!

– Nici o grijă. O să stau la prietenul meu, Ben Rossi. Am aranjat totul. Vă dau cuvântul meu.

– Și cât valorează cuvântul tău?

– Sunteți o femeie dură.

– Se pare că nu am fost destul de dură. Altfel nu aș fi pierdut-o pe Katie a mea. Nu au trecut decât două luni de când a împlinit cincisprezece ani și o pierd.

– O să fiu un soț bun, doamnă Gallagher. O s-o fac fericită.

– Vom vedea.

Matt oftă ușurat când ieși din bloc. Inspiră adânc aerul rece de toamnă și avu senzația că scăpase dintr-o închisoare. Închisoarea lui Maeve Gallagher. Ce femeie îngrozitoare! se gândi el, grăbind pasul. Era lângă colț, când se auzi strigat. Se întoarse zâmbind și întinse brațele spre Katie.

– S-a aranjat totul, fetițo.

– Ce a spus mama? îl întrebă ea, cu sufletul la gură.

– Ne-a dat binecuvântarea.

– Serios? Nu glumești?

– După-amiază se duce să discute cu părintele Flynn.

Fata sări într-un picior și îl luă de gât, râzând și plângând în același timp.

– Ah, ce fericită sunt! Te iubesc atât de mult, Matt!

– Și eu te iubesc. Katie... se uită lumea la noi!

– N-au decât să se uite cât vor! Voi fi doamna Matt McVey!

9

Katie și Matt s-au căsătorit în săptămâna de Crăciun. A fost o nuntă mică, la care a participat doar familia, prietenii și câțiva copii curioși din cartier, care chicoteau în biserica St. Brendan. Hugh a condus-o pe Katie la altar. Era o mireasă superbă, în rochia de dantelă a lui Maeve, cu un buchet de trandafiri roz în mână.

Matt o privea vrăjit cum venea spre el ca într-un vis. Era atât de emoționat, încât i se umplură ochii de lacrimi. Ben îl apucă de cot.

– Mulțumesc, prietene.

– Noroc, prietene.

Muzica se opri și părintele Flynn își drese glasul.

– Dragii mei, începu el.

O trăsură închiriată îi aștepta pe miri când ieșiră din biserică. Scuturându-se de boabele de orez și confeti, se așezară pe bancheta de pluș, în drum spre pensiune. Invitații i-au urmat în altă trăsură, făcând cu mâna vecinilor ieșiți la cumpărături.

– Este nunta nepotului meu! strigă Ada de câteva ori, bucuroasă.

Maeve stătea tăcută, lângă ea.

Ada aranjase prânzul festiv, pentru că Maeve nu se arătase deloc interesată. Acum stătea în capul mesei impunătoare, acoperită cu pânzeturi fine, farfurii de porțelan și șervețele în formă de porumbei. Lumânări lungi, albe ardeau pe cămin și două coșuri cu flori împodobeau dulapul. Mâncarea era din belșug: șuncă rece în sos de prune, pui, mirodenii, pâine cu stafide, șampanie, din care cei mai mulți gustau pentru prima oară în viața lor și un tort de nuntă împodobit cu trandafiri din zahăr.

Darurile de nuntă erau înșirate maiestuos. Printre ele, era un servici de ceai de la familia Muldoon și un platou de la Rossi. Jack Snow, care era în convalescență la Boston, trimi-

sese o față de masă din dantelă, iar Cornelius O'Day le dăruise o cană din argint. De la ceilalți primiseră tot felul de vase, ceainice și garnituri de pat. Hugh le dăduse un album pentru fotografii, iar Maeve o plapumă lucrată de mână.

– Și eu am ceva pentru voi, zise Ada, conducând-o pe Katie în hol. Sper să-ți placă.

– Nu trebuia, ai făcut atâtea pentru noi!

– Este ceva deosebit.

– Știu ce este. Camera pe care ai aranjat-o pentru mine și Matt. De-abia aștept s-o văd. Am încercat să trag cu ochiul de câteva ori, zâmbi Katie, dar era mereu încuiată.

– Exact. L-am pus pe domnul Cory să facă o yală nouă. Nu trebuie să se amestece nimeni în viața voastră. Primii ani de căsătorie nu sunt niciodată ușori, te rog să mă crezi. O să vă certați. Iar oamenii sunt foarte curioși. Nu lăsați pe nimeni să intervină între voi. Închideți ușa și lămuriți-vă.

– N-o să avem de ce să ne certăm, Ada.

– Toți oamenii căsătoriți se mai ceartă din când în când. Nu este sfârșitul lumii. O ceartă prinde bine, ascultă-mă pe mine. Unele femei preferă să fie niște martire. Nu scot o vorbă. Dar tu să nu fii așa. Dacă te deranjează ceva, nu te sfii să-i spui lui Matt. Dacă-ți descarci inima, o să te simți mai bine.

– Mama spune că o femeie trebuie să-și asculte soțul.

– Nu mi-a plăcut niciodată cuvântul ăsta. Cred că ar trebui scos din ceremonia religioasă.

Ada râse, văzând figura uimită a fetei.

– Sigur, asta nu înseamnă că trebuie să te ridici împotriva soțului tău, adăugă ea în grabă. Dar ai dreptul să-ți spui părerea. Nu-ți încalci jurământul dacă îl contrazici. Și el o să te contrazică pe tine, nici o grijă.

– Matt și cu mine avem aceleași păreri.

– Da, acum. Să vedem peste un an.

– O să fie la fel.

Ada scoase cheia din buzunar.

– Vei vedea că nu aveți aceleiași gusturi. De exemplu, ție îți plac camerele cochete, iar Matt preferă simplitatea. Am încercat s-o fac cochetă *și* simplă în același timp. Sper că a ieșit bine, zise ea, deschizând ușa.

– Ah, Ada, este minunată!

Katie se lumină la față când văzu camera mare, cu lambriuri și podeaua lustruită. Un pat mare, din alamă, cumpărat la mâna a doua era acoperit cu o pilotă nouă și o pătură moale, albastră. Lângă pat era o comodă cu oglindă dublă. Vizavi de pat văzu un birou din lemn de trandafir și un scaun asortat, cumpărat de asemenea de la un magazin de mâna a doua. Lângă cămin tronau două fotolii cu o măsuță ovală între ele. Draperiile erau din bumbac crem și ciucurii lor se revărsau peste ghivecele cu flori.

– Nu știu ce să spun. Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc? Este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată în viața mea.

– Va fi a ta. Nu se știe pentru cât timp. Vreau să fii fericită aici. Chiar îți place, Katie? Poți s-o modifici cum vrei. Nu mă supăr.

– Este superbă, n-am de ce s-o modific. Matt a văzut-o?

– Da, a ținut neapărat. Se temea să n-o umplu cu bibelouri și mileuri. Bineînțeles, el n-o să prea fie pe casă. O să muncească, o să se ducă la școală, așa că am pus lucruri care știu că-ți plac: ghivecele cu flori, taburetele brodate. Era cât pe ce să cumpăr un balansoar.

– Îmi place, Ada. Nu-mi vine să cred că este a noastră.

– Ah, nu trebuie să plângi în noaptea nunții.

– Nu pot să mă abțin, zise Katie, ștergându-și lacrimile. Este atât de minunată. Mi s-au împlinit visele. Îți mulțumesc, Ada. Îți mulțumesc că ne-ai dăruit un cămin.

– Ți-am dat doar o cameră. Depinde de tine și de Matt s-o transformați într-un cămin. Sunteți amândoi foarte tineri și tinerii trebuie să învețe să fie răbdători. Numai așa vei putea depăși momentele grele. Nu-ți vine să crezi că vor fi și momente grele, nu-i așa? O să fie, poate nu prea multe, dacă sunteți norocoși.

– Îți pare rău că Matt s-a căsătorit cu mine?

– Ce întrebare mai e și asta! Nu-mi pare rău, dimpotrivă, sunt încântată.

Ada zâmbi și o mângâie pe față.

– Erai o fetiță slăbănoagă și speriată când ai venit prima oară aici. Ți-era frică să nu faci vreo greșeală. Mi se părea că te temeai și de umbra ta. Și uită-te acum la tine. Ești o femeie

frumoasă. Nu am văzut niciodată o mireasă mai frumoasă ca tine. Până și părintele Flynn a observat și doar el a văzut mii de mirese!

– Mă întreb dacă Matt a observat.

– Nu este genul lingușitor, dar am remarcat cum te privea pierdut. Te iubește, Katie, să nu te îndoiești de asta.

– Ar fi bine să nu se îndoiască, pentru că de aici înainte nu mai este cale de întoarcere, spuse Maeve, uitându-se posomorâtă când la Katie, când la Ada.

– Intră, Maeve. Poate vrei să vorbești cu fiica ta. Eu trebuie oricum să mă întorc la invitații noștri. Cum e punch-ul? L-am făcut după propria mea rețetă, dar data trecută a ieșit prea dulce. L-ai gustat?

– Lui Sean și Francis le-a plăcut.

– Mă bucur, zise Ada.

Apoi puse cheia în mâna lui Katie.

– Este a ta. Să fii fericită.

– O să fiu, Ada. O să *fim amândoi.*

Katie se apropie de cămin și pipăi fotoliile, măsuța ovală, tapițeria.

– Oare visez, mamă? Mă tem că o să mă trezesc și o să văd că totul nu a fost decât un vis.

– Ți-ar pare rău să fie așa?

– Aș muri.

– Vorbești aiurea! Ești visătoare, Katie. Dacă ar fi așa ușor să mori, străzile ar fi pline de cadavre.

– Vreau să trăiesc veșnic. Chiar aici, în camera aceasta. Nu-i așa că este superbă, mamă?

– Da, este. N-aș fi putut să-ți dăruiesc niciodată ceva atât de frumos, dar soțul meu nu mi-a lăsat o pensiune. Adei îi dă mâna să fie generoasă. Eu trebuie să-mi cârpesc traiul de la o zi la alta.

– Te rog, mamă, așează-te. Aprind focul să discutăm puțin.

– Nu pot să stau mult. Acasă mă așteaptă rufe de spălat. Iar Sean și Francis au început să facă tărăboi în salon.

Maeve își împreună mâinile în poală.

– Acum ești femeie măritată. Te simți altfel?

– Mă simt într-al nouălea cer. Sunt *fericită.*

– Da, se vede. Ai fost o mireasă frumoasă. Un trandafir irlandez a spus doamna Muldoon și a avut dreptate. Nu plânge, Katie. Oare nu pot să-ți fac un compliment de ziua nunții tale?

– Nu mă așteptam, mamă.

Katie luă mâna lui Maeve și o duse la obraz.

– Nu prea m-ai obișnuit cu complimentele.

– Nici pe tine, nici pe altcineva. Doar nu vrei să stau toată ziua să mă gândesc la complimente. Sunt prea ocupată să văd cum o să fac rost de mâncare. Poate că tu n-o să ai grija asta. Sper să n-o ai. Nu este deloc plăcut să n-ai bani.

– Știu, mamă, tocmai asta voiam să discutăm. O să lucrez în continuare aici. Adică o să fiu plătită. Și o să-ți dau jumătate din salariul meu. Doi dolari pe săptămână. Nu este prea mult, dar o să te ajute. Mi se pare cinstit. Trebuie să-i ajut pe Sean și Francis.

Maeve încremenise în loc. Îi răspunse abia peste câteva minute, când își reveni.

– Oare am auzit bine? Ce ai spus?

– Am aranjat totul. O să-ți dau jumătate din salariul meu. Am vrut să-ți spun săptămâna trecută, când am discutat cu Matt. Dar m-am temut să nu iasă discuții.

Katie zâmbi și o luă din nou de mână.

– Știam că azi n-o să te cerți cu mine. Doar o dată este nunta mea!

– Ada o să te plătească? După ce că te ține pe gratis aici, o să-ți dea și salariu?

– Da, mamă. Ada spune că trebuie să fiu plătită dacă muncesc. Oricum m-aș plictisi să stau degeaba. Și avem nevoie de bani. Jumătate îți dau ție și jumătate o să punem de-o parte.

– Slavă Domnului!

Maeve se rezemă de spătarul scaunului, clătinând din cap.

– Este o minune! N-am dormit nopțile, întrebându-mă cum o să mă descurc. Sean o să intre la școală la anul și Francis anul următor. Atunci voi putea să-mi iau un servici. Dar acum nu-mi rămâne decât să spăl rufe și dolarul lui Hugh din fiecare săptămână. Și nu-mi ajunge, te rog să mă crezi!

– Nici o grijă, o să te ajut și eu.

– Matt este de acord să muncești? o întrebă Maeve deodată. Mi-a împuiat capul, spunând că el va fi cel care o să aducă bani în casă.

– O să aducă, mamă, cu timpul. Deocamdată însă trebuie să învețe. Așa că o să muncesc până termină școala.

– Te lasă să-ți împarți salariul cu mine? Acum ești femeie măritată. Soțul tău trece înaintea mamei.

– Tu și băieții veți fi întotdeauna familia mea. Nici zece soți nu pot schimba asta! Credeai că o să-ți întorc spatele după ce o să mă mărit? Nu aș face asta. Nu aș putea.

– Matt n-o să se supere?

– Bineînțeles că nu.

Maeve o privi fix.

– Spune-mi adevărul, Katie, nu te ascunde de mine.

– Nu mă ascund. Matt a fost de acord.

Katie nu consideră necesar să adauge că Matt nu fusese deloc încântat. Ezitase și se fâțâise prin bucătărie câteva clipe. Și, când acceptase în sfârșit, o făcuse fără prea mare entuziasm.

– Nu-ți fă griji, mamă. Nu ai de ce. Matt și cu mine am hotărât deja.

– Și de ce ar vrea Matt să ne ajute?

– Pentru că faci parte din familie. Gallagherii și McVey s-au înrudit acum. Nu te înțeleg deloc. Acum un minut spuneai că este o minune, păreai încântată, iar acum te-ai răzgândit.

– Vreau să fiu sigură că n-o să ai discuții cu Matt. Știu ce încăpățânată ești, Katie Gallagher.

– Katie McVey.

– Pentru mine ești Katie Gallagher.

Maeve se ridică, făcu câțiva pași și apoi se întoarse.

– Da, este adevărat, zise ea. Îmi vine greu să te pierd. O să-ți dai seama cum este când vei avea și tu o fiică. Fetele sunt altfel decât băieții. Îți faci mai multe griji pentru ele. Și poate că le iubești mai mult.

– Hugh a fost întotdeauna preferatul tău, mamă.

– Nu am preferințe, îmi iubesc toți copiii la fel.

Maeve o privi drept în ochi.

– Da, îi iubesc la fel, repetă ea, dar o să-ți spun un secret. Hugh seamănă cel mai mult cu mine. Tu ești ca tatăl tău, dar

Hugh... e orgolios ca mine. Orgoliul este un păcat și plătesc pentru asta. Hugh n-o să ajungă niciodată polițist. Sper să aibă destul noroc să nu intre în pușcărie. Știu că mă așteaptă mari necazuri cu el. Și numai eu sunt de vină, pentru că am avut ambiții prea mari.

– Hugh o să ajungă bine, mamă.

– Ba nu, n-o să ajungă. Dar tu ai toate șansele și mă împac cu gândul ăsta. Îți doresc toată fericirea din lume, Katie McVey.

– S-a făcut târziu, Matt, zise Ada, sprjinindu-și picioarele obosite de un scaun de bucătărie. Nu te lăsa așteptat de mireasa ta.

– Am vrut s-o las să se odihnească puțin. A fost o zi nebunească.

– Toate nunțile sunt la fel. Așa trebuie să fie. Peste ani și ani o să-ți amintești cu plăcere și o să râzi.

– Crezi?

– Sunt sigură. O să-ți amintești de toată agitația și emoțiile pe care le-ai avut. O să ai ce povesti nepoților de nunta *lor*.

– Nepoților! se încruntă Matt. Mă faci să mă simt ca un om bătrân. De-abia m-am însurat. Ah, Doamne, nici nu-mi vine să cred!

– Așa este la început.

Ada îl studie atentă.

– Toți bărbații sunt la fel când se văd în fața altarului. Simt că se sufocă.

– Se pare că femeile nu au asemenea probleme.

– Pentru o femeie, căsătoria este un lucru natural. Bărbații, în schimb, se obișnuiesc greu cu această idee. Cred că vor trebui să renunțe la libertatea lor.

– Și nu-i adevărat?

– Depinde. Dacă ai fi avut de gând să-ți petreci viața umblând după fuste, răspunsul este da. Asta aveai de gând?

– Nu știu. Totul s-a întâmplat atât de repede!

– Și ești nervos. Dar, peste o săptămână vei vedea că n-ai de ce. Te asigur că n-o să te mai ascunzi aici, la bucătărie, cu mine.

– Dar nu mă ascund.

– Atunci, ce faci? Dacă te-ar fi așteptat o prietenă, n-ai fi zăbovit atât. Dar te așteaptă mireasa ta și ești nervos.

Ada râse, răvășindu-i părul.

– Nu ai de ce. O să-ți placă să fii însurat.

– Aș vrea să fie așa... Unde te duci?

– M-am trezit de la cinci. Sunt obosită. Mă duc la culcare.

– Mă lași singur?

– Te las cu soția ta. Noapte bună, Matt.

– Noapte bună.

Matt se simțea cu adevărat singur. Vru să-ți aprindă o țigară, dar renunță până la urmă.

„Noaptea nunții!“ murmură el.

Îl apucase furia și pe el și pe Katie, deși știa că nu avea nici o vină.

– Doamne Dumnezule, m-am însurat!

Gândul acesta îl apăsa de mai mult timp. Încercase săptămâni în șir să accepte realitatea. Dar, spre, uimirea lui, nu reușise.

– Katie! strigă el, intrând în camera întunecată. Unde ești?

– Sunt aici, Matt.

Fata apăru din umbră zâmbind.

– Sunt aici.

Matt își privi mireasa. Trupul ei apetisant, care se contura sub cămașă îi ațâță simțurile. Începură din nou să-i țiuie urechile, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când se apropia de ea.

– Katie, gemu el, sfâșiindu-i cămașa.

Goliciunea ei îl înnebunea. Matt își lipi gura de sânii ei. Apoi se dezbrăcă și o luă în brațe.

Matt și Katie erau cuprinși de pasiune. Fata tremura de plăcere.

– Te iubesc, zise ea la nesfârșit, până când cuvintele ei se transformară în strigăte de pasiune.

Dragostea lor era la fel de încinsă ca vâlvătaie focului din cămin.

Duminica aduse prima ninsoare de iarnă, dar cei doi tineri proaspăt căsătoriți nici nu observară. Rămaseră în camera lor, cu perdelele trase și ușa încuiată. Dormiră, făcură dragoste și mâncară ce le lăsa Ada pe tavă, în hol. Nu prea vorbiră, pentru că pasiunea lor nu avea nevoie de cuvinte.

Matt se trezi luni de dimineață în zori și se întinse fericit. Când deschise ochii, o văzu pe Katie aplecată asupra lui.

– Bună dimineața, zise el, mângâind-o pe obraz.

– Bună dimineața, dragul meu soț.

– Ce? clipi el, uitându-se în jur, la camera nouă.

Abia peste câteva clipe își dădu seama unde era.

– Ah, da, oftă el, trântindu-se la loc pe pernă. M-am însurat.

– Ai uitat?

– Era cât pe ce... De ce te-ai îmbrăcat?

– Trebuie să mă apuc de treabă. Dacă întârzii, o să mă privească toți cu subînțeles și o să mă tachineze, râse Katie, clătinând din cap. Știi cum sunt chiriașii Adei. Vreau să fie o zi obișnuită, ca oricare, chiar dacă nu este. Te iubesc, Matt McVey.

– Și eu te iubesc. Vino în pat.

– Mai târziu.

Katie îl sărută pe buze.

– O să mă găsești acasă, când o să te întorci de la muncă. O să te aștept. La noapte și în fiecare noapte, cât timp o să trăim. Îți promit.

– Nu-i cam mult?

– Sper să fie două sute de ani. Eu tot nu m-aș sătura oricum.

Katie se ridică. Îi venea să danseze prin cameră.

– Aș vrea să fie veșnic așa.

– Ești o romantică.

– Sunt fericită. Atât de fericită încât îmi vine să explodez. Este cea mai minunată senzație, Matt. O simt aici, în inima mea. Ți se pare o prostie? De fapt, nu contează. Nu-mi pasă decât de tine!

Katie întinse mâna și atinse verigheta subțire de aur.

– Sunt doamna Matt McVey, zise ea, încântată. Aproape că nu-mi vine să cred.

Matt era mirat de exuberanța fetei. O privea vrăjit și i se părea că nu arătase niciodată mai superb. În momentul acela își aminti de pasiunea ei și i se acceleră pulsul.

– Vino în pat, zise el cu un glas răgușit.

– Trebuie să mă duc la treabă, iar tu ai școală.

– Ah, școala! gemu Matt, lovindu-se peste frunte. Dumnezeule, m-ai vrăjit, ce mi-ai făcut?

– Te iubesc.

– Vino aici și mai spune-mi o dată. Sau mai bine nu, stai unde ești. Am de scris o lucrare. Am tot amânat-o, dar azi trebuie predată. Și n-o să reușesc dacă te apropii de mine.

– Cărțile tale sunt pe birou, zâmbi Katie. Te las să scrii... Știi, Matt, când făceam curat în cameră, am găsit un plic cu cinci dolari în el. Sunt ai tăi?

– Sunt ai noștri. Este cadoul de nuntă al lui Ben.

– Dar Ben ne-a dat deja un cadou. Platoul cu trandafirași. Doar ți l-am arătat.

– Era de la familia lui Ben. Banii sunt de la el personal.

Katie se încruntă.

– O să-i dai înapoi, nu-i așa? îl întrebă ea. Ben nu-și poate permite să dăruiască cinci dolari. Este o sumă foarte mare pentru el.

– Și pentru mine e la fel, fetițo. Nu-mi permit să-i dau înapoi. Am nevoie de fiecare dolar, mai ales acum. S-a cheltuit mult cu nunta, verigheta ta, florile, trăsurile. Vor mai fi și alte cheltuieli.

– Ben este sărac.

– Și eu, cum crezi că sunt?

Matt se dădu jos din pat, își puse halatul și o privi fix pe Katie.

– Dacă sunt atent cu banii, voi putea să-mi termin cel de-al doilea an de colegiu. La toamnă va trebui să mă înscriu la seral. Ziua o să muncesc la un șantier de cherestea, iar noaptea o să mă duc la școală. Dumnezeu știe când voi avea timp să învăț. Mă așteaptă o viață grea, mai grea decât a lui Ben, indiferent cât de sărac este.

Katie era uimită de felul cum reacționase Matt.

– Îmi pare rău, zise ea, sinceră. Nu am vrut să te supăr.

– Gândește-te, Katie. Banii nu cad din cer. Și nici nu cresc în copaci.

– Știu ce înseamnă să nu ai bani. De zece ani încoace este tot ce am auzit de la mama.

– *Mama* ta o s-o ducă bine. O să ia jumătate din salariul tău.

– Doar am mai discutat despre asta, Matt. Știu că nu-ți convine, dar credeam că ai înțeles.

– Da, am înțeles, în schimb nu înțeleg atitudinea ta. Vrei să-i dau banii înapoi lui Ben! De cine îți pasă mai mult?

– Cum poți să pui asemenea întrebare? De tine, bineînțelșes. Te iubesc.

Katie se așeză pe scaun și își acoperi fața cu mâinile.

– Ah, Matt, n-au trecut nici două zile de când ne-am căsătorit și ne certăm. Este numai vina mea. Îmi pare rău.

Matt își privi tânăra soție înlăcrimată și-l cuprinse remușcarea.

– Nu este vina ta.

Apoi, se duse la Katie și o luă în brațe, oftând.

– Eu sunt de vină. Câteodată sunt imposibil. Mai ales când este vorba de bani. De fapt, și eu m-am gândit să refuz banii lui Ben. Știam că a făcut un sacrificiu, dar nu am putut. Acum fiecare dolar este prețios. Trebuie să fiu zgârcit.

– Poți să fii cum vrei.

Katie își ridică privirile și, când îl văzu zâmbind, îi veni inima la loc.

– Tu ești omul pe care-l iubesc.

– Sunt norocos.

– Cât despre salariile mele...

– Am mai discutat despre asta. O să-ți ajutăm familia cât de mult putem. Nu trebuia să mă plâng și nici să te reped. Mă ierți?

– Ești sigur că nu te deranjează?

– Uneori spun prostii când îmi pierd cumpătul. Nu mă băga în seamă.

– Nu vreau să ne certăm, Matt.

– N-o să ne certăm, dar lasă problemele financiare în seama mea.

– *Îți promit* că așa o să fac.

– Nu merită să ne certăm pentru bani, îi spuse Katie Adei într-o zi, în februarie. De fapt, i-am promis.

– Bine, dar ai dreptul să ai și tu niște bani de cheltuială. Muncești din greu, de dimineață și până seara. Oare Matt a devenit chiar atât de zgârcit?

– Nu are rost să vorbim despre asta.

– Ba are, pentru că nu este drept.

Katie ajunsese la aceeași concluzie după două luni de căsătorie, dar nu și-o exprimase. Refuzase să se certe cu Matt sau să-l contrazică. În fiecare sâmbătă când lua salariul punea jumătate în ceainicul galben din dormitor și jumătate în plicul pentru mama ei. În rest nu vedea nici un ban. Matt lua adesea bani din ceainic pentru cărți, sau ca să meargă la bere cu Ben sâmbăta. Considera că este dreptul lui, iar Katie nu spunea nimic.

– Matt are multe pe cap, Ada. Este ultimul trimestru, înainte să se mute la cursurile serale și nu-i convine deloc.

– Bine, bine, dar cu tine cum rămâne? Dacă el are dreptul să meargă la cârciumă sâmbătă seara, poți și tu să-ți cumperi pantofi noi. Ăștia nu mai sunt de purtat, Katie.

– Matt nu are nici o vină. Este prea ocupat să observe pantofii mei.

– Atunci, fă în așa fel să observe! Doar nu ți-ai pierdut glasul!

– Nu vreau să-l supăr. Vine târziu de la muncă și...

Katie se înroși la față și își feri privirile.

– Nu spun că iubirea nu este importantă, dar mai trebuie să și discutați. Înainte spunea că Maeve te ține în zdrențe și acum face și el la fel.

– Dar nu mă ține în zdrențe! protestă Katie, zâmbind. De Crăciun mi-a dat o curea și o pereche de ciorapi.

– Când îți făcea curte, îți dăruia bijuterii.

– Acum nu-mi mai face curte. Căsătoria este altfel.

Katie vorbea cu tristețe, pentru că își amintea de cadourile și plimbările frumoase pe care le făceau când erau prieteni. Acum însă se terminase cu darurile și plimbările romantice prin oraș. Nici nu mai ieșeau din cameră.

– Școala lui Matt este pe primul loc, Ada. Nu vreau să-și risipească banii pe prostii.

– Atunci ce caută la cârciumă? Asta înseamnă să-și risipească banii pe prostii! Avem destulă bere, la ce-i trebuie să bea în altă parte?

– Toți bărbații se duc la cârciumă.

– Și dacă toți bărbații ar sări de pe acoperiș, ar trebui să sară și el? Nu este obligatoriu să se ducă la cârciumă, să risipească banii. În cazul lui Matt, risipește banii tăi, pentru că ai lui sunt puși bine, la bancă.

– Îi economisește ca să-și termine școala, să-și facă un viitor. Îl înțeleg foarte bine.

– Ba eu nu-l înțeleg deloc, zise Ada furioasă. Vrea să te sacrifici. Asta nu este căsătorie. Ar trebui să se sacrifice și el! De exemplu, să se ducă mai puțin la cârciumă, ca să-ți cumpere pantofi. Dacă nu-i spui tu, o să discut eu cu el.

– Nu, te rog să nu-i spui nimic. Știu că ai cele mai bune intenții, dar nu are rost să-i faci observații.

– Matt mi-a ațâțat sângele meu de irlandeză și sfertul german! Nu mai suport ce se petrece aici. Cred că Tim se răsucește în mormânt.

– *Te rog,* Ada.

Katie alergă la ea. Se albise la față și-i tremura bărbia.

– Nu este momentul potrivit. Va ieși scandal

– Ce tot vorbești acolo? Katie, ești albă ca varul. Doar nu ți-e frică de Matt, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu, nu, nu-i vorba de asta. Dar nu este momentul potrivit.

– De ce?

– Trebuie să mă crezi, Ada.

– *De ce*?

Katie se întoarse.

– Pentru că o să am un copil, zise ea.

– Un copil! Ce minunat! Este o veste extraordinară.

Ada o strânse la piept.

– Ești sigură, nu-i așa? Ah, un copil! Cum te simți, Katie?

– Mi-e rău în fiecare dimineață. Dar este normal. Îmi amintesc cum se simțea mama când era gravidă cu Sean și Francis. Sau doamna Muldoon. Dar după ce trec grețurile mă simt bine. După-amiaza mi-e atât de foame, încât aș mânca orice.

– Bineînțeles, trebuie să te hrănești pentru doi. O să am grijă să mănânci ce trebuie. Multă carne, legume și fructe. Să nu exagerezi cu dulciurile, fiindcă te îngrași. Uită-te la mine.

Ada râse, plesnindu-se peste coapse.

– Și mult lapte. O să-i spun lăptarului să aducă încă un kilogram în plus. Un copil! Ah, ce fericită sunt! Felicitări, Katie!

– Îți mulțumesc.

– Dacă aș fi în locul tău, aș spune la toată lumea.Ești cam tăcută. Din cauza lui Matt, nu-i așa? Nu este încântat de copil.

– Matt nu știe. Nu i-am spus încă.

Katie se așeză pe scaun, cu mâinile în poală.

– Sunt îngrijorată, recunoscu ea. Poate că nu este momentul potrivit pentru un copil. Cheltuielile o să-l împovăreze pe Matt.

– Nu are atât de multe greutăți în comparație cu alții din Bucătăria Iadului. Știu că își dorește copii. Spune mereu că vrea să fie bogat, ca să-și poată ajuta copiii.

– Dar poate că nu vrea copii *acum!* Căsătoria i-a stricat toate planurile, Ada. Un copil o să i le distrugă de tot. Nu știu cum o să suporte vestea. Poate că n-o să se supere, dar nici n-o să fie prea bucuros.

Adei îi pieri zâmbetul, pentru că vorbele fetei erau adevărate.

– Lui Matt nu-i plac surprizele, dar o să se obișnuiască treptat.

– Crezi?

– Matt intenționa să-și facă o familie. Sigur, s-a întâmplat mai repede decât se așteptase, dar ăsta nu-i sfârșitul lumii. E tânăr. Are toată viața înainte. Nu este o tragedie că-i va fi mai greu câțiva ani, la început.

– Poate el așa o să creadă.

– Nu contează ce crede el. Un copil este o binecuvântare. Ar trebui să țopăi de bucurie, nu să-ți faci griji. Sper că te bucuri, nu?

– Ah, da, zise Katie, punându-și mâna pe burtă. De-abia aștept. Totul ar fi perfect, dacă Matt... Nu știu cum o să reacționeze.

– Nu-l mai proteja atât.

– De ce crezi că îl protejez?

– Te porți cu el de parcă ar fi stăpânul lumii. Este soțul tău, Katie. Sigur, trebuie să-l faci fericit, dar asta nu înseamnă să te spetești netezindu-i drumul în viață. Poate s-o facă și singur.

Katie lăsă capul în jos și își șterse o lacrimă.

– Nu aș suporta dacă Matt nu ar vrea copilul.

– Nici nu vreau să aud asemenea prostii, zise Ada hotărâtă.

– Sunt *îngrijorată.*

– N-ai de ce. Îl cunosc pe Matt mai bine ca tine. Nu spun că este un sfânt. Are momente de răutate, este zgârcit, dar are suflet bun. Nu ar fi în stare să-ți facă vreun rău.

– Știu.

– Atunci nu te mai îngrijora.

Ada îi dădu o cârpă udă.

– Șterge-te la ochi. Așa este mai bine. Dă-mi voie să-ți spun ceva. Te străduiești prea mult să faci pe plac oamenilor pe care-i iubești. Mă refer la Maeve și Matt. Vrei să le iei povara pe umerii tăi. Dar se pot descurca și singuri. Nu sunt din zahăr. Mai degrabă din fier. Dacă s-ar prăbuși o clădire peste Maeve, s-ar ridica și ar merge mai departe. Matt este la fel. Pe ei doi nu-i oprește nimic. Acesta este adevărul.

– Ai dreptate.

– Poți câștiga iubirea cuiva făcând fapte bune. Dar Maeve și Matt te iubesc oricum. Nu te teme.

– Cred că mă tem, într-adevăr. Mama nu l-a mai iubit pe tata după ce au venit în America. Și m-am temut întotdeauna că n-o să mă mai iubească nici pe mine.

– Te înșeli. Maeve n-a încetat să-l iubească pe Joe. În schimb n-a reușit să-l mai înțeleagă. Erau într-o țară străină, fără bani, prieteni, viitor. Își făcea griji, dar Joe era un visător. Dacă-i spuneai că s-au scumpit cartofii, îți povestea cum ai putea să te îmbogățești. Sunt două feluri de a trăi lângă un asemenea om. Să țipi la el până îl trezești sau să-l lași în pace. Maeve a preferat să-l lase în pace. A dus greul casei și căsătoria a avut de suferit.

– Matt nu este tata.

– Este bărbat și nu poate să-ți ghicească gândurile. Sigur, nu este bine să-l cicălești, dar trebuie să discutați. Într-o căsă-

torie apar o mulțime de probleme, cum ar fi, de exemplu, o pereche de pantofi noi. Uneori, un copil. Așa că o să-i spun eu, dacă tu n-ai curajul.

– Nu, Ada, o să discut eu cu el.

– Când?

– Cât de curând.

– De ce nu azi?

– Azi este sâmbătă. Matt o să vină acasă, o să se schimbe și o să plece cu Ben, iar eu mă duc la mama. Știi cum este sâmbăta. Îți promit că o să-i spun mâine.

Katie își ridică privirile zâmbind.

– Căsătoria este atât de complicată!

– Viața este complicată. Și uneori îți joacă feste tare neplăcute!

10

– Mamă! o strigă Katie când intră în apartamentul familiei Gallagher. Mamă, ești...

Dar se opri când îl văzu pe Sean de cinci ani, ghemuit lângă sobă, vânăt la față de frig, cu mâinile în buzunare.

– Iar ți-ai uitat puloverul, îi spuse ea zâmbind și închise ușa. Unde l-ai lăsat, Sean?

– În camera mea.

– Du-te și adu-l. Aici este foarte frig.

– Nu pot. Mama mi-a spus să stau aici.

– De ce?

– Pentru că Francis este bolnav.

– E bolnav? se încruntă Katie.

Apoi își scoase haina și i-o dădu băiețelului.

– Ia și mănușile, Sean. Ce-i cu Francis?

– Nu știu. Hugh s-a dus după doctor.

– După doctor? repetă ea îngrijorată.

Știa că doctorii erau chemați în Bucătăria Iadului numai când toate leacurile băbești dăduseră greș. Erau o ultimă încercare disperată.

– Ești sigur că s-a dus după doctor?

Sean încuviință din cap, cu tristețe.

– Mama a spus că Francis este foarte bolnav. Crezi că o să moară, Katie? O să se ducă în Rai, ca tata? Raiul este departe, nu-i așa? Nu vreau să se ducă acolo. Spune-i să nu se ducă. O să-i spui?

Katie îl privea neajutorată. Nu știa cum ar putea să-l aline. Înghiți în sec, încercând să-și alunge frica.

– Francis va fi bine. O să vină doctorul și o să-l facă bine. Copiii se mai îmbolnăvesc uneori.

– Mama plângea.

– Nu, i se umezesc ochii din cauza frigului.

– Ba *plângea,* îți spun eu.

Katie îl luă în brațe.

– Nu te agita, murmură ea, sărutându-i părul blond. Va fi totul bine. Stai aici și așteaptă doctorul. Eu mă duc să văd ce face Francis. Când mă întorc, îți fac un ceai.

Sean scoase din buzunar un săculeț cu bucățele de marmură.

– Dă-i-l lui Francis, zise el. Sunt cele mai frumoase pe care le am. O să-i placă.

– I le dau imediat.

Katie ieși din bucătărie. Înainte să intre în camera fraților ei, se opri și inspiră adânc. Ah, Doamne, ajută-l pe Francis, se rugă ea în gând.

– Am venit, mamă, murmură ea, deschizând ușa.

Maeve se uita tristă la Francis. Era trasă la față și își mușcase buzele până la sânge.

– Tu ești, Katie?

– Da, mamă. Cum se simte?

– Foarte rău. Credeam că a răcit, ca de obicei. Ieri l-am ținut în casă. Dar noaptea l-au apucat frisoanele. Ardea tot.

Maeve puse mâna pe fruntea băiețelului.

– Și acum are febră. L-am trimis pe Hugh după doctor, dar numai o minune îl poate salva.

– Nu vorbi așa, mamă.

– Așa este. Dacă mă amăgesc, nu-i ajută la nimic. Am stat toată noaptea lângă el și m-am rugat. Dar degeaba. Este din ce în ce mai rău. Am mai pierdut doi copii înainte să te naști tu. Cunosc semnele. Știu...

Se întrerupse și se uită lung la fiica ei.

– Da, oftă ea. Au fost doi băieți înaintea ta. Nu ți-am spus niciodată. Ce rost avea? Nu ți-aș fi spus nici acum, dar sunt atât de obosită, încât nu mai știu ce vorbesc.

– Am mai avut doi frați, mamă?

– Da, au murit de mici. A fost unul din motivele pentru care am plecat din Irlanda. Copiii mureau pe capete. Era atâta boală și sărăcie... Oamenii spun că sunt o femeie dură. Da, sunt. Dar n-am fost întotdeauna așa. Suferințele m-au făcut dură. Suferințele pe care le-am întâlnit la tot pasul.

Maeve înmuie un prosop în apă rece, îl stoarse și-l puse pe fruntea lui Francis.

– O să înțelegi ce spun când o să ai copiii tăi și n-o să poți să le cumperi ce le trebuie. O să înțelegi când copilul tău o să fie bolnav pentru că n-o să ai cu ce încălzi soba.

Katie își pipăi burta.

– N-o să fie așa, mamă. O să le dau copiilor mei tot ce le trebuie. O să văd eu cum. Matt și cu mine...

– Vorbește mai încet, Katie. Îl trezești pe Francis. N-a închis un ochi toată noaptea. Lasă-l să se odihnească. Somnul este mai bun ca un medicament, uneori.

Katie se uită la fratele ei. Era roșu la față, acoperit cu plapuma până la gât. Deși dormea, se vedea că era agitat, pentru că dădea tot timpul din picioare.

– Încearcă să dea păturile la o parte, mamă, zise ea, îngenunchind lângă pat.

Îi văzu buzele uscate și umflate și-i atinse obrazul încins.

– Arde ca focul.

– Da, la început îi era frig, iar acum arde.

– Nu putem face nimic? *Arde!*

– Știu că arde, nu este nevoie să-mi spui tu. Mă lupt cu febra de ore în șir. Am făcut tot ce am putut. Comprese, sare fierbinte, muștar. I-am dat ceai de cuișoare cu lingurița... Am încercat toate leacurile, dar este din ce în ce mai rău.

Katie mângâie părul încâlcit al băiatului.

– Bietul de el. De ce nu vine odată doctorul? Trebuia să-l chemi de ieri.

– Uită-te în portofelul meu și o să găsești o monedă de zece cenți și patru penny. Spune-mi cum puteam să chem doctorul când nu aveam decât paisprezece cenți?

– Hugh are întotdeauna bani.

– Hugh! pufni femeia disprețuitor. N-a fost acasă ieri. A plecat la școală de dimineață și de atunci nu l-am mai văzut până acum. De cum a intrat a început să-mi facă observații că Francis s-a îmbolnăvit pentru că este frig în casă. Dar unde erați și tu și el când i s-a făcut rău micuțului?

– Îmi pare rău, mamă, n-am vrut să te învinuiesc, mamă.

Katie băgă mâna în buzunar și scoase plicul.

– Poftim cei doi dolari. Îmi pare rău că nu este mai mult. O să discut cu Matt și...

– Și ce? E și așa destul de cumsecade că te lasă să ne dai doi dolari pe săptămână. Are destule griji.

– Sunt banii mei. Muncesc pentru ei. Pot să am și eu un cuvânt de spus.

Maeve o privi aspru.

– Ai început să vorbești ca Ada. Uneori are idei ciudate. Tim a suportat-o, dar să nu crezi că Matt este la fel. Mi-am dat seama de când a fost aici. El o să ia hotărâri în familia voastră, fără să țină cont de părerea ta. Ada poate să trăncăne până n-o mai putea, pentru că n-o s-o bage în seamă. Până acum ți-a cerut părerea vreodată, hai, spune!

– Este... foarte ocupat. Nu avem timp de discuții.

– Ada te sfătuiește probabil să-ți faci timp. Matt nu este genul care să asculte de o femeie și cu atât mai bine. Deși o să aibă multe probleme cu tine, pentru că ești încăpățânată, Katie.

– Și tu la fel.

– Și uite la ce mi-a folosit.

Maeve înmuie din nou prosopul în apă rece și-l puse pe fruntea înfierbântată a lui Francis.

– Trăim ca niște animale într-o peșteră. Iar bietul copil trebuie să plătească. Nu are rost să mă învinuiești, pentru că mă învinuiesc singură.

– O să vină doctorul și va fi totul bine.

– Doctorul este aici, zise Hugh.

Stătea în prag și le făcu semn spre bărbatul slab, cu mustață de lângă el.

– Dr. Morton. Haide, doctore, fă-l bine pe Francis.

Dr. Daniel Morton era o figură nouă pentru cei din Bucătăria Iadului. Luase locul unchiului său cu câteva săptămâni în urmă. Era un tânăr calm, binecuvântat cu ceea ce unchiul său numea „intenții nobile“ și un talent deosebit de a pune diagnosticul exact. Nu se îndoise niciodată de capacitatea sa profesională dar acum, când se confrunta zilnic cu sărăcia, se întreba, pe bună dreptate, dacă era de ajuns.

– Doamna Gallagher? zise el, uitându-se când la Katie, când la Maeve.

– Eu sunt doamna Gallagher. Fiul meu, Francis este grav bolnav. Are febră.

Dr. Morton se apropie de pat.

– Dumneavoastră puteți rămâne, doamnă Gallagher, dar îi rog pe ceilalți să plece.

– Haide, Katie, zise Hugh. Am adus pâine, brânză și gogoși. Vino să faci niște sandviciuri. Aici nu ești de nici un folos. În schimb, Sean moare de foame, adăugă el, văzând că nu avea de gând să se urnească din loc.

– Da, am uitat de Sean.

Katie se ridică și scoase din buzunar săculețul cu pietricele de marmură.

– Sean mi-a spus să i-l dau lui Francis.

– Mai târziu. Hai să ieșim de aici!

Fata puse săculețul pe comodă, găsi puloverul lui Sean și-l luă.

– Sunt în bucătărie, mamă.

Oftând, îl urmă pe Hugh pe hol, aruncând o ultimă privire frățiorului ei.

– Sunt îngrijorată. Este foarte bolnav.

– Numai mama este de vină. De ce a chemat doctorul abia azi? Se temea să n-o coste!

– Vai, Hugh, ești foarte nedrept. Nu avea *nici un ban*. Dacă ai fi fost aici... chiar, unde ai fost, mama a spus că ai lipsit toată noaptea.

– Am avut de rezolvat niște afaceri.

– Afaceri! Dar nu ai decât paisprezece ani! Ce fel de afaceri ai tu, încât trebuie să lipsești toată noaptea?

– Și Matt lipsește noaptea.

– Lucrează la grajduri. Doar nu vrei să spui că muncești noaptea undeva!

– M-am săturat de muncă. Îmi rup spatele cărând cărbuni iarna și gheață vara, pentru un amărât de dolar pe săptămână, cât îmi plătește Maggio. Salariul de sclavi și eu nu sunt sclav.

– Nu mai lucrezi pentru domnul Maggio?

– Nu, din vară. Mama nu știe. Îi dau un dolar pe săptămână, ca de obicei și este mulțumită.

– Și de unde vin banii?

Hugh ridică din umeri.

– Am grijă ca dolarul să ajungă în buzunarul mamei. Altceva nu contează. Oricum, cui îi pasă?

– Poate că ofițerului Garrity!

– Dracu' să-l ia pe Garrity. E un bleg care se ascunde după insignă! De fapt, ce este insigna asta? O bucată de tinichea! Dacă ar fi din aur, poate că...

– Ah, ești îngrozitor!

Katie îl dădu la o parte pe Hugh și intră în bucătărie. Sean stătea lângă sobă, învelit în haina ei.

– Ți-am adus puloverul, Sean. Hai, îmbracă-l! O să-ți pregătesc un sandvici bun. Ți-e foame? Bineînțeles! Este aproape șase.

– Francis se simte mai bine?

– Doctorul este la el. Nu te îngrijora.

– Se simte mai bine? I-ai dat pietricelele? S-a bucurat? Ce a spus?

– Pui prea multe întrebări, Sean. Mai întâi, dă-mi voie să pregătesc niște sandviciuri și ceai. Aici este îngrozitor de frig. Hugh, de ce nu cumperi cărbuni, dacă ești bogat?

– Am cumpărat, zise băiatul zâmbind superior. Uite sacul lângă tine. L-am luat când am cumpărat de mâncare. Uneori îmi rămân bani.

Ridică din umeri.

– M-am oferit de atâtea ori s-o ajut pe mama, dar nu vrea. Spune că sunt banii diavolului. Ia doar dolarul, în fiecare săptămână, iar Sean și Francis mănâncă lături, într-o bucătărie înghețată.

– Mama a refuzat să ia bani de la tine?

– Spune că sunt banii *diavolului.*

– Face cum crede mai bine. Probabil că are motivele ei.

– Da, întotdeauna are. Iar te grăbești întotdeauna s-o aprobi. Ca un papagal.

– Încerc să mă pun în locul ei.

– Încerci să te pui în locul tuturor, să fii corectă, dar află că îți pierzi vremea. Viața este plină de nedreptăți. Nu-ți folosește la nimic să fii corect, bun. Eu unul prefer să fiu isteț.

– Ce faci tu nu este deloc isteț.

– De unde știi tu ce fac eu?

– Nu știu exact, dar aud diverse zvonuri. Aud, de exemplu, de *Excrocul* de Gallagher și gașca lui. O să dai de necazuri.

Hugh zâmbi dur.

– Până atunci o să fie cărbune în sobă. Sau ar fi mai bine să înghețăm? Mama așa crede. Preferă să înghețe decât să ardă în iad. Eu unul îmi asum riscul.

– Ai grijă să nu ajungi în pușcărie, murmură Katie, trântind platoul pe masă. Hai, Hugh, fă și tu ceva util – aprinde focul. Și tu, Sean, vino să mănânci.

– Francis nu mănâncă?

– Nu poate acum.

– Și când o să poată?

Katie îl privi blând, îl luă de mână și-l duse la masă.

– Uite ce sandviciuri delicoase. Brânză și gogoși, cum îți place ție. Știu că ți-e foame. Se aude cum îți ghiorăie stomacul. Parcă ar fi câinele lui Ryan.

– Nu-i adevărat, chicoti Sean. Câinele lui Ryan face *ham.*

– Așa o să fac și eu dacă nu mănânci. Grăbește-te, până nu le termină Hugh pe toate. N-o să-ți lase nimic, nu-i așa, Hugh?

– Ascult-o, puștiule. Mănâncă acum, până nu mă așez eu la masă.

Sean luă un sandvici și mușcă din el.

– E bun. Ia și tu, Katie, altfel nu mai apuci.

– Nici o grijă. Mi-e foame, de-abia aștept să mănânc.

Dar Katie nu reuși să înghită nimic. Se gândea la Hugh și viața lui dezordonată, la Maeve și cei doi copii pe care-i pierduse, la Francis! Vedea dinaintea ochilor fața lui înroșită de febră. Își amintea cum dădea din picioare. Ajută-l, Doamne să se facă bine!

Hugh stătea vizavi de ea, cu brațele încrucișate. Se uita prin cameră. Părea calm, dar când vorbi, simți încordarea în glasul lui.

– Doctorul stă de mult în cameră. Probabil că mama îl pisează la cap.

– Nu cred. Este prea speriată.

– Ea, speriată? Nu-mi vine să cred!

Katie duse degetele la buze, făcând semn spre Sean.

– N-ai decât să crezi ce vrei, Hugh. Am discutat cu mama și am văzut cum arată.

– Da, este speriată pentru că va trebui să scoată niște bani.

Katie nu avu timp să-i răspundă, pentru că, în clipa aceea, doctorul Morton intră în bucătărie.

– Cum se simte Francis? se interesă ea, ridicându-se în picioare.

Dr. Morton se duse în colțul bucătăriei și le făcu semn lui Hugh și Katie să se apropie.

– Din păcate am vești proaste, zise el în șoaptă. Francis are scarlatină. Este epidemie în cartier. Unele cazuri sunt mai grave, altele mai ușoare.

– Și al lui Francis cum este?

– Are febră mare și ăsta-i un semn prost.

Dr. Morton îi privi fix pe amândoi.

– Este mai bine să vă vorbesc deschis, zise el oftând. Deocamdată nu este în pericol. Dar, dacă nu scade febra, are puține șanse.

– Nu puteți să-i dați ceva împotriva febrei?

– I-am lăsat mamei voastre niște medicamente. Nu știu dacă o să-i ajute la ceva. Scarlatina are multe complicații. Iar Francis nu are decât patru ani. Cu cât copilul este mai mic, cu atât riscurile sunt mai mari. Îmi pare rău.

– Vreți să spuneți că o să moară?

– Sper să scadă febra, dar nu se știe, zise dr. Morton, mângâindu-și mustața roșiatică. Vom vedea cum evoluează boala. Nu putem trata decât simptomele, atâta tot.

– Înseamnă că nu ne ajutați cu nimic. Scutiți-ne de discursuri. V-am adus aici să-l vindecați pe Francis și n-ați fost în stare.

– Încetează, îl repezi Katie, văzând durerea și neputința din ochii doctorului. Crezi că nu vrea să ne ajute? Nu mai înrăutăți lucrurile!

– Sunt deja înrăutățite.

– Mă tem că fratele tău are dreptate, zise dr. Morton zâmbind trist. Uneori doctorii nu sunt de nici un ajutor. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știm.

Se uită de jur împrejur, în bucătăria sărăcăcioasă și oftă din nou.

– Trebuie să-l examinez și pe celălalt frate. Îl cheamă Sean, nu? E posibil să se fi molipsit...

– Ah, Doamne! exclamă Katie, luându-l de mână pe Hugh. Nu se poate să-i pierdem pe amândoi!

– Nu vă îngrijorați. Este doar o precauție. Chiar dacă Sean s-ar fi molipsit, boala poate fi tratată mai ușor dacă este luată din pripă.

Katie și Hugh se uitară unul la altul.

– Vreți să spuneți că Francis s-ar fi vindecat dacă l-ați fi consultat de ieri? îl întrebă Hugh.

– Am spus doar că e mai ușor să învingi boala când o depistezi de la început. Dar, în cazul lui Francis, o zi sau două nu mai contau probabil.

– Probabil?

– În viață și-n medicină nu se pot oferi garanții, Hugh. Vreți să mi-l prezentați pe Sean? N-aș vrea să-l sperii.

– Sean! îl strigă Katie, întânzând mâna. Vino să-l cunoști pe dr. Morton. Haide, n-o să te muște. Fii băiat cuminte.

Se apleacă și-l mângâie pe obraz.

– Salută-l pe dr. Morton, Sean.

– Bună ziua.

– Bună ziua, puștiule. Ai putea cumva să mă ajuți? Am o cutie cu ciocolată și nu știu cui s-o dau.

– Mie! Mie!

Doctorul zâmbi și îi dădu cutia.

– Ai putea să mă ajuți cu încă ceva? zise el. Francis este bolnav și trebuie să văd dacă nu ești și tu.

– Nu sunt. *N-am nimic.*

– Hai să vedem! Vino cu mine în camera mamei tale, să te consult. Îți promit că n-o să te doară.

– Haide, Sean, du-te cu dr. Morton.

– N-o să mă doară?

– Nici un pic.

Doctorul îl luă în brațe.

Hugh îi urmări din priviri și dădu cu piciorul în perete, furios.

– O omor! Jur că o omor. Îi succesc gâtul!

– De ce? Doar ai auzit ce a spus doctorul. O zi sau două nu mai conta oricum.

– A spus *probabil*!

– Oricum nu mai putem schimba nimic. Francis este bolnav. Și n-o să se facă bine nici dacă ai ucide o sută de oameni.

Katie se așeză oftând.

– Știu ce simți, Hugh, dar orice ar fi, mamei îi vine și mai greu.

– Crezi că-i pasă?

– Îți imaginezi probabil că ești singurul căruia îi pasă, se înfurie Katie. Bine, n-ai decât să crezi ce vrei. Dar taci din gură. În casă este un iad. Te războiești tot timpul cu mama. Uneori îmi vine să urlu. Ce-i cu voi? Ați înnebunit amândoi?

Hugh se apropie de sora lui.

– Nu plânge, zise el. N-am vrut să te supăr.

– Ah, lasă-mă în pace. Nu înțeleg de ce oamenii nu se pot înțelege între ei!

– Cu mama nu ai cum să te înțelegi.

– Nici nu ai *încercat*... Lasă-mă în pace, Hugh. Sunt obosită și mă doare capul. Lasă-mă în pace.

– Îmi pare rău, Katie.

– Taci din gură.

– Vrei un ceai? Apa este fierbinte.

– Vreau *pace*, zise ea, ștergându-și lacrimile. Aș da orice pentru un minut de pace.

Hugh rămase tăcut. Umplu o cană cu ceai și i-o dădu lui Katie. Pe urmă, se uită pe fereastră și începu să se fâțâie prin cameră, agitat. În cele din urmă se așeză și aruncă o monedă în aer.

Sean apăru în bucătărie peste câteva clipe.

– Sunt sănătos, zise el. Așa a spus doctorul.

– Da, așa am spus, îl aprobă doctorul Morton. Nu aveți de ce să vă îngrijorați. Sean nu are febră, nici erupții și nu este roșu în gât. Nu i-ar strica să se mai îngrașe puțin, dar în rest este bine.

– Slavă Domnului!

– Ar mai fi ceva. Nu este prudent să stea aici. Scarlatina este contagioasă. Nu aveți o rudă care l-ar putea adăposti? Sau poate în vecini? Nu vreau să riscăm.

Hugh se uită la Katie.

– La pensiune ar sta cel mai bine.

– Și eu m-am gândit la asta, dar trebuie să discut cu Ada. Și nu cred că lui Matt i-ar surâde ideea.

– Atunci o să stea la familia Muldoon. Sean a stat de multe ori la ei. Problema este că au mulți copii și o să se teamă să nu-i molipsească.

– Sean este sănătos. Dacă soții Muldoon sunt acasă mă duc să le explic situația, ca să nu-și facă griji.

– Haide, Sean! O să mergem cu domnul doctor la Muldooni. Poate că o să stai la ei câteva zile.

Hugh îl luă de mână pe fratele lui și-l duse spre ușă.

– Îți place acolo, nu? Te distrezi cu micuțul Brian.

Katie deschise ușa.

– Vă mulțumim pentru ajutor, dr. Morton, zise ea. Cu Francis cum rămâne?

– O să-l consult mai târziu, pe seară. Poate o să-și revină puțin. Nu vă promit nimic, dar să sperăm.

– Da, vă mulțumim.

Katie se întoarse în camera lui Francis. Își trase un scaun lângă mama ei să-l vegheze. Tăceau, deși se luau de mână uneori, ca și când ar fi căutat să se încurajeze una pe alta. Trecură ore în șir, fără nici o ameliorare. Băiatul se zbătea în ghearele febrei.

Era trecut de miezul nopții când Matt se întoarse la pensiune. Nu era beat, dar nici treaz. Se vedea după zâmbetul lui strâmb și mersul împleticit. Katie îl privea din ușa camerei, clătinând din cap.

– Te simți bine? îl întrebă ea, întinzându-i mâna. Ți-am făcut un ceai.

– Ceai? zise el, luând-o în brațe și sărutând-o înfocat. Nu am nevoie de ceai. Doar știi ce vreau!

Katie închise ușa.

– Trebuie să discutăm. S-a îmbolnăvit Francis. Doctorul spune că are scarlatină.

Matt se trânti pe un scaun, își scoase pantofii și își întinse picioarele spre foc.

– Urăsc cartierul ăsta împuțit, oftă el. Cum îmi iau diploma, plecăm de aici.

– Ce tot vorbești? Nu ai auzit ce am spus? Francis este bolnav!

– Am auzit. Are scarlatină. Este epidemie. Casele astea nenorocite colcăie de boală. Mă mir că n-am murit toți până acum.

– Bea niște ceai. O să-ți limpezească mințile.

– Sunt foarte limpezi. Îmi pare rău că s-a îmbolnăvit Francis. Dar era de așteptat. Copiii din Bucătăria Iadului trăiesc în cea mai cruntă mizerie. Am discutat despre asta și la cârciumă, în noaptea asta. Sean cum se simte?

– Este sănătos, dar doctorul spune că nu trebuie să stea în casă. L-am dus la familia Muldoon.

Katie își frământa mâinile, fâțâindu-se în fața căminului.

– Nu putem să-l lăsăm acolo mai mult de câteva zile, Matt. N-ar fi cinstit. Sean trebuie să stea cu familia lui.

– Da, probabil că așa este.

Fata se întoarse brusc.

– Noi suntem familia lui Sean. Tu și cu mine.

Matt nu înțelese de la început ce voia să spună. Când pricepu în sfârșit, se încruntă și sorbi din ceai.

– Înțeleg ce vrei să insinuezi. Aș vrea să-l ajut, dar nu poate sta aici. Nu avem decât camera aceasta. Ne-am călca pe picioare. Și trebuie să ținem cont și de Ada. E proprietară de pensiune, nu de grădiniță.

– Ada este de acord să pună un pat în alcov. Nu ar deranja-o.

Matt nu avea curajul s-o privească în ochi.

– Dar m-ar deranja pe mine, recunoscu el. Știu că nu-i frumos ce spun, dar gândește-te și la mine. Vin seara obosit și mă scol dimineață, să învăț. Nu pot să pierd timpul, Katie. Se apropie examenele de sfârșit de an.

– Dar la cârciumă ai timp să te duci.

– Trebuie să mă relaxez, zise el, uimit de reproșul lui Katie. Muncesc din greu.

– Nu ești singurul. Toți muncim.

– Nu ai cum să mă înțelegi.

Bineînțeles, Katie nu avea cum să înțeleagă că nu putea să suporte însurătoarea, decât dacă își trăia viața ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Avea aceiași prieteni ca atunci când era burlac și mergeau împreună în aceleași cârciumi. Și, în adâncul sufletului, se gândea la Katie ca la o amantă, în nici un caz ca la o soție.

– Femeile sunt mulțumite să stea acasă, zise el, încercând să se apere. Bărbații simt nevoia să iasă. Să se relaxeze în felul lor.

– Nu-ți cer să stai acasă, Matt. Ci doar să-l primești pe Sean pentru o scurtă perioadă. E băiat cuminte. N-o să-ți facă necazuri.

– Toți copiii aduc necazuri. Pun tot timpul întrebări, n-au astâmpăr. Nu o să pot învăța. Îmi pare rău, dar nu pot să-l primesc acum.

Katie se așeză. Se uita la foc, privind steluțele albastre și argintii.

– Focul este atât de plăcut într-o noapte rece, zise ea. Dacă-l privești cu atenție, ai impresia că vezi diverse imagini.

– Te rog să mă înțelegi, Katie. Dacă ar fi fost un caz de forță majoră, l-aș fi primit cu brațele deschise și pe el și pe toată familia ta. Dar nu este. Stă foarte bine la Muldooni. Oricum sunt *ca* o familie pentru el.

– Nu mai insist, Matt. Am încheiat discuția. Am înțeles că examenele sunt mai importante.

– Da, sunt...

– Am înțeles. Nu are rost să mai discutăm.

Matt puse cana jos și duse batista la frunte.

– Nu-mi place să fiu personajul negativ, Katie. Tu și Ada ați fi gata să-l acceptați pe Sean. Dacă această poveste s-ar juca pe o scenă, m-ar huidui tot publicul, pe bună dreptate. Nu sunt mândru de mine. Dar trebuie să mă gândesc și la alte lucruri, iar Sean nu este în stradă.

– Da, am înțeles.

– Poate că mă crezi egoist, pentru că pun învățătura pe primul plan.

„Nu are nici o legătură cu învățătura – se gândi Katie. O faci din comoditate."

– Un bărbat are dreptul să aibă liniște în casa lui. Mai ales când casa este de fapt o cameră.

– Tu te-ai sacrifica, dacă ai fi în locul meu?

Nu avea rost să se sacrifice. Învățase să se sacrifice de când se născuse. Nu știa dacă era bine sau rău, dar știa că oamenii făceau sacrificii pentru cei pe care-i iubeau.

– Sunt obosită, Matt. Vreau să stau aici, să privesc focul.

– Mai bine te-ai culca.

– Nu pot să dorm. Te-aș ține treaz toată noaptea, zise Katie, așezându-se turcește. O să mă ghemuiesc aici. Poate o să ațipesc.

– Ești supărată.

– Nu, nu sunt.

– Uită-te la mine, Katie. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că ești perversă și refuzi să te culci cu mine ca să obții ceea ce vrei. Dar tu ești o fată nevinovată. Cartierul ăsta nenorocit nu ți-a distrus încă inocența. Dar o să ți-o distrugă, nici o grijă și va fi mare păcat.

– Ai băut prea mult.

– Mă privește cât beau. Nu sunt un băiețel în pantaloni scurți. Beau ce vreau și când vreau.

Și, ca și când ar fi vrut să-i demonstreze că așa era, se ridică, deschise dulapul și scoase o sticlă cu lichior de mure.

– Este un dar de nuntă de la un coleg de școală, zise el. Cred că a venit timpul să-l deschid.

– Nu, Matt. O să-ți fie rău mâine dimineață. O să te doară capul.

– Nu-i nimic. Va fi o pedeapsă bine meritată pentru un ticălos.

Katie se foi pe scaun când auzi o bătaie în ușă. Se ridică, se frecă la ochi și constată cu mirare că se făcuse dimineață.

– Matt? îl strigă ea, încet.

Dar soțul ei dormea în pat, cu sticla pe jumătate goală alături de el.

– Ah, Matt.

Auzi încă o bătaie și mai insistentă. Katie se ridică în picioare.

– Vin imediat, Ada, zise ea,deschizând ușa. Ce s-a întâmplat?

– Unde este Matt?

– Doarme. Ce este?

– Dă-mi drumul înăuntru, Katie. Trebuie să vorbesc cu amândoi.

Ada intră și se îndreptă direct spre pat, să-l scuture pe Matt.

– Trezește-te!

Îi trase perna și plapuma.

– Trezește-te, Matt.

– Ce dracu'... Ada, ce dracu' cauți aici? Vreau să dorm. Mă doare capul...

– Nu-i nimic, o să-ți treacă. Dă-te jos din pat, nu mai moțăi.

– Bine, gemu Matt. Și acum, dacă tot m-ai trezi, poate îmi spui ce vrei. Nu văd ce putea fi atât de urgent!

– Din păcate am vești rele.

Katie își duse mâna la inimă.

– Doamne, Franics. Ce-i cu el?

– Îmi pare rău. A murit azi-dimineață la cinci. I s-a oprit respirația... îmi pare rău.

Matt o luă pe Katie și o așeză pe scaun. Îi mângâie obrajii cenușii, încercând s-o consoleze. Dar fata nu mai simțea nimic.

– Mama este aici? o întrebă ea pe Ada.

– Hugh mă aștepta afară când m-am întors de la biserică. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Acum s-a întors acasă, dar i-am spus că Matt și cu tine o să veniți imediat. O să vin și eu după ce servesc micul dejun. Familia trebuie să fie unită în asemenea momente.

Ada se opri să-și șteargă ochii. Durerea zugrăvită pe fața lui Katie i se părea insuportabilă.

– Va fi o zi lungă, zise ea oftând. Să bei niște ceai înainte să pleci. Îl pregătesc imediat.

– Nu mai este timp, spuse Katie, distrusă. Trebuie să mă grăbesc. Mama are nevoie de mine.

– Este întotdeauna timp pentru ceai. Îl pregătesc până te îmbraci. N-o să-i fii de nici un ajutor lui Maeve sau celorlalți, dacă o să-ți fie rău. Este groaznic, Katie, dar trebuie să ai grijă de tine.

– Ada are dreptate, o susținu Matt, mângâind-o pe obraz. Ce mai contează câteva minute?

– Sean ce face? Hugh a pomenit ceva de el?

– Nu i-au spus încă. Cred că Maeve îl așteaptă pe părintele Flynn să-i explice. Știe cum să discute cu copiii, chiar și lucruri neplăcute...

Ada se duse la ușă.

– Aduc imediat ceaiul.

Când rămase singur cu soția lui, Matt se simți cuprins de remușcări.

– Îmi pare rău, Katie. Nu mi-am dat seama că era atât de grav. M-am purtat oribil... Ar fi trebuit să fiu alături de tine... Mă ierți?

– Acum, nu mai contează. S-a terminat.

– *Îmi pare rău.*

– Știu.

Katie se ridică. Îi tremurau picioarele și se sprijini de scuan.

– Francis era un băiețel nevinovat. Nu avea decât patru ani! strigă ea deodată. Este nedrept! O cruzime!

Matt îi șterse lacrimile, surprins să constate că-i tremurau mâinile.

– Era un băiețel atât de bun.

– Odihnește-te, puțin, Katie. Ești șocată...

– Nu am nimic. Trebuie să ne grăbim. Gândește-te în ce stare este mama, singură în apartament. Tata a murit tot acolo și acum Francis.

– Îl are pe Hugh.

– Ah, Hugh! Are intenții bune, dar nu se înțelege cu mama. Trebuie să ne grăbim, Matt. Vrei costumul albastru? Ți l-am călcat și am cusut nasturele la mânecă.

Matt ezită.

– Mă întrebam, zise el oftând, dacă nu aș putea veni peste o oră. Am o lucrare de terminat pentru școală. Trebuie predată luni dimineață. Într-o oră o termin și vin la mama ta. Pe urmă n-o să mai plec de lângă tine.

– Nu vii cu mine acum?

– Peste o oră. Știi, lucrarea contează pentru examenul final.

– Da, înțeleg.

– Oricum o să vrei să discuți între patru ochi cu mama ta. Îți promit că o să termin într-o oră. O să mă grăbesc.

Katie îl privea îndurerată și furioasă în același timp.

– Nu te grăbi din cauza mea, zise ea calmă.

În timp ce în sinea ei își spunea: moartea bietului Francis nu înseamnă nimic pentru tine. Prețioasele tale examene sunt mult mai importante!

– Nu te grăbi, repetă ea. O să ne descurcăm și singuri.

– Dacă te superi...

– Avem alte motive de supărare, Matt. Termină-ți lucrarea. M-ai prevenit de la început că școala este pe primul plan pentru tine.

– Și ai fost de acord.

– Da, am fost de acord, îl aprobă ea, deschizând dulapul. Și acum te-aș ruga să vezi dacă este gata ceaiul. Ada nu mă lasă să plec fără să mănânc ceva.

Matt își puse halatul peste pijama.

– Nu-ți cer decât o singură oră, Katie, încearcă să înțelegi.

– Te înțeleg, nici o grijă.

Matt simți ironia din glasul ei.

– Mă duc să-ți aduc ceaiul, spuse el, ridicând din umeri.

– Mulțumesc.

Matt ieși posomorât din cameră. Era furios și pe el și pe Katie, pentru că avea senzația că nu voia să-l înțeleagă. O oră nu era mare lucru, indiferent ce ar fi.

– Tot în halat ești! exclamă Ada. Și miroși ca o berărie! Grăbește-te, Matt. Aduc imediat ceaiul. Până atunci, spală-te și îmbracă-te.

– Mă întâlnesc cu Katie acasă la mama ei. Mai întâi am de terminat o lucrare pentru școală.

Ada se întoarse uimită.

– *Ce faci? Te întâlnești cu ea?*

– Exact.

– Nu se poate. S-a întâmplat un eveniment tragic. Lasă lucrările, Katie are nevoie de tine.

Matt se așeză, sprijinindu-și capul în mâini. Îl durea îngrozitor.

– Și cu mine cum rămâne? Nu am voie să-mi văd de treburile mele?

– Slavă Domnului, că numai asta faci! Nu vrei să se risipească banii, dar tu îi risipești în fiecare sâmbătă seară la cârciumă. Dacă lucrarea asta ar fi fost atât de importantă, ar fi trebuit să stai acasă, s-o faci. Dar puțin ți-a păsat. Te-ai dus la băutură, ca de obicei. Acum Katie are nevoie de tine. Nu poți să întorci spatele familiei.

– Nu este familia mea.

– Ba este. Prin căsătorie.

– Nu-mi mai aminti.

— Încetează cu văicărelile, îl repezi Ada. Ai o femeie frumoasă care te îngrijește și îți încălzește patul. Iar tu ce faci pentru ea?

— Ce pot. Nu am vrut să mă însor, Ada. M-am căsătorit din cauza lui Jack Snow... și a apendicitei lui afurisite. Dacă nu te-ai fi dus la Jack la spital în noaptea aceea...

— Matt! strigă Ada pentru că o văzuse pe Katie în prag. Matt n-a vrut să spună asta. I s-a urcat băutura la cap. A băut prea mult azi-noapte și e mahmur. *Zi ceva,* Matt!

Matt își ridică încet privirile. Se albise la față.

— Îmi pare rău, Katie. N-am vrut să spun asta. Te iubesc, Katie, nu ți-aș face nici un rău. Te iubesc.

— Acum trebuie să plec la mama.

— Dă-mi voie să-ți explic. *Te rog.*

— N-ai ce să-mi explici, zise Katie. Tocmai ăsta este cel mai trist lucru.

Îl privea rece. Îi dispăruse tinerețea și inocența din ochii ei superbi.

— Nu pleca. Nu...

— Ai de gând să stai aici ca un prost? îl întrebă Ada. Îmbracă-te și du-te după ea.

— Vreau să beau ceva.

— Să bei? Ce-i cu tine, Matt? Crezi că o să găsești răspunsurile la problemele tale într-o sticlă cu băutură? Acolo le-ai căutat în ultima vreme, dar îți pierzi timpul degeaba. N-o să găsești decât necazuri. Ascultă-mă ce îți spun.

— Cui pe cui se scoate, știi cum se spune, dă-mi măcar un păhărel.

— N-o să primești nici măcar ceai până nu te speli și te îmbraci. Nu țin bețivani la ușa mea.

Matt tresări, jignit de cuvintele Adei.

— Cum poți să-mi vorbești așa?

— Uită-te la tine. Ai ochii injectați, părul răvășit, ești neras și nu ești în stare să te bărbierești pentru că îți tremură mâna. Ca să nu mai vorbim că miroși ca o crâciumă. Ce s-a întâmplat cu băiatul care voia să cucerească lumea?

— S-a însurat.

Ada trânti ceainicul pe sobă, se duse la nepotul ei și-l trase de pe scaun.

– Te rog să încetezi cu văicărelile, Mat McVey. Nu-ți mai plânge de milă. Ce contează că a trebuit să-ți schimbi puțin planurile? S-a întâmplat și altora. Nu-i nici o tragedie.

– Pentru mine este.

– Înseamnă că nu cunoști înțelesul cuvântului. Ce s-a întâmplat cu Francis este o tragedie. Du-te prin vecini și bate la câteva uși. O să vezi ce înseamnă adevărata suferință: frig, copii înfometați și bolnavi. Tu ești norocos. Ai un loc plăcut unde să stai și mâncare pe masă. Îți vezi de școală și ai o soție minunată. Cum îndrăznești să te plângi?

– Îmi pare rău, Ada.

Matt privea în gol, frecându-și tâmplele.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu mine.

– Ești prea răsfățat, asta s-a întâmplat. Eu sunt de vină, pentru că ți-am ușurat prea mult viața. Dar de acum s-a terminat. Va trebui să-ți asumi toate responsabilitățile, ca un adevărat bărbat. O să te duci după Katie și o s-o rogi să te ierte.

– N-o să vrea să mă mai vadă.

– Nu-i adevărat. Se simte jignită, pe bună dreptate. Dar o să îndrepți lucrurile dacă te străduiești. *Trebuie* să încerci. Ai auzit, Matt?

Ada se așeză. Păru să ezite pentru o clipă, dar apoi îi spuse:

– Katie este gravidă, Matt.

– Ce?

– Katie o să aibă un copil.

Matt se cutremură. Avea senzația că încăperea se umple de cețuri.

– Un copil? repetă el, apucând-o de mână.

– Da, la toamnă o să fii tată.

– Ah, Doamne!

11

– Uitați polița de asigurare a lui Francis, îi spuse Katie domnului McCarthy, cioclul. Mama a semnat-o. Vrea o înmormântare simplă. Cât mai simplă.

– Crezi că pot să discut cu ea?

– Nu, îmi pare rău.

Katie se uită spre camera lui Francis. Știa că Maeve stătea acolo, nemișcată.

– Nu acum, oftă ea. Mama a lăsat toate aranjamentele în seama mea.

– Da, înțeleg.

Domnul McCarthy se uită la poliță și citi suma: o sută de dolari.

– Firma McCarthy poate să ofere două trăsuri și un sicriu frumos cu mânere de nichel pentru șaptezeci și cinci de dolari. Asta-i înmormântarea mea de o sută de dolari. Nu-mi iese nici un penny profit.

– Chiar așa?

– Jur, zise McCarthy, ridicând mâna dreaptă în sus.

– Șaptezeci și cinci de dolari.

Katie își aminti că Maeve punea de-o parte bani de asigurare în fiecare săptămână. Câte cinci cenți pentru fiecare copil și zece pentru ea. Refuzase să discute despre banii aceștia, temându-se să nu atragă ghinionul asupra casei, dar banii acești aveau prioritate înaintea mâncării și cărbunilor pentru foc.

– Nu vreau să mă tocmesc în asemenea momente, zise Katie acum. Totuși șaptezeci și cinci de dolari este o sumă mare și noi suntem săraci.

– În prețul ăsta este inclusă slujba de înmormântare și o coroană de garoafe, adăugă domnul McCarthy în grabă. Este un preț cinsitit.

– Bine.

– Atunci ne-am înțeles?

– Da.

– N-o să-ți pară rău.

Domnul McCarthy luă polița.

– Am mințit când am spus că nu-mi iese nici un profit. Dar este exact cât mi se cuvine. Așa este în afaceri. Dar tu ești o fată drăguță, Katie. Nu te-aș înșela pentru nimic în lume.

– Serios?

– Te-ai purtat frumos cu mine. Unora le place să se tocmească. Face parte din ritual, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar tu nu te-ai tocmit. Faci parte din noua generație. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Îmi cer scuze.

– Nu este nevoie.

– Francis va avea o înmormântare clasa întâi. Îți dau cuvântul meu. Și din polița de asigurare îți rămân douăzeci și cinci de dolari.

Domnul McCarthy băgă mâna în buzunar.

– Preotul n-a sosit încă?

– Părintele Flynn vine după slujba de ora opt.

– Atunci o să mă întorc după nouă... pentru Francis. Am înțeles că n-o să fie nici un priveghi.

– Mama l-a privegheat destul cât a fost bolnav.

– Da, înțeleg. Biata femeie, a avut multe necazuri.

Domnul McCarthy se uită blând la Katie.

– Sunt sigur că ești o alinare pentru ea. Poate fi mândră de tine. Este greu să te ocupi de o înmormântare, dar te-ai descurcat bine.

– Mulțumesc.

Domnul McCarthy se încheie la haină. Își luă pălăria, mănușile și se duse la ușă.

– Mă întorc după nouă, repetă el. La revedere, Katie.

– La revedere, domnule McCarthy.

Katie luă de pe masă cei douăzeci și cinci de dolari și-i puse în portofelul lui Maeve. Pe urmă făcu ordine în bucătărie, spălă niște căni și puse apă la fiert pentru ceai. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut, se gândi ea, altfel înnebunesc.

Peste un sfert de oră, Matt se năpusti pe ușă palid la față, cu respirația tăiată.

– Am venit, Katie.

– Da, văd. Ce cauți aici?

– Am... vrut să fiu cu tine. M-am grăbit. Am alergat tot drumul. Trebuie să vorbim. Lasă ceainicul, te rog. Și stai jos, doar nu vrei să cazi din picioare!

– Hai, spune.

– N-am vrut să te jignesc. O să-ți explic dacă vrei să mă asculți puțin.

– N-am timp. Poți să rămâi sau să te întorci la pensiune. Fă ce vrei. Dar nu am vreme de discuții. Sunt ocupată. O să vină o mulțime de oameni.

Apartamentul familiei Gallagher se umplu într-adevăr în acea duminică posomorâtă. Părintele Flynn sosi primul, urmat peste câteva clipe de domnul Muldoon. După Ada sosi domnul McCarthy și ajutorul lui. Pe la prânz, toți vecinii se perindaseră prin apartament să-i spună condoleanțe lui Maeve, care nu scosese o vorbă. Ada scoase tăvile cu sandviciuri pe care le adusese de acasă și Katie servi ceaiul. Matt stătea într-un colț și fuma nervos, pentru că nu-l băga nimeni în seamă.

Ultimul vecin plecă la ora șapte, după care Maeve se închise în camera ei.

– S-a terminat, zise Matt oftând.

– Cum să se termine? Mai este înmormântarea.

– S-a terminat pe ziua de azi. Cred că acum ar fi bine să ne ducem acasă, Katie. Trebuie să te odihnești, ești epuizată.

– Rămân aici. Poate că mama o să aibă nevoie de mine.

– Te rog să lași vasele și să te uiți la mine. Mama ta vrea să fie singură. N-a scos nici o vorbă. Și oricum îl are pe Hugh.

– Cine știe dacă Hugh o să se întoarcă în noaptea asta. Cine poate spune ce are de gând? E mai bine să stau. Nu pentru mama, pentru Sean.

– Este la familia Muldoon.

– Vreau să fiu aproape de el.

– De ce nu spui de fapt că vrei să fugi de mine! Asta este, nu? Nu vrei să stai cu mine.

– Nu în seara asta.

– Și n-o să te răzgândești?

– Nu.

– Cred că nu mai este nimic de spus.

– Nu.

Francis Gallagher a fost îngropat la cimitirul Holy Name, nu departe de locul unde se odihnea tatăl lui. Era o dimineață ploioasă și pământul proaspăt săpat avea un miros proaspăt, dulceag, care-i amintea lui Katie de primăvară. Dar Francis nu o să mai vadă primăvara, se gândi ea, cu lacrimi în ochi.

Katie nu plânsese în timpul slujbei. Îngenuncheată între Maeve și Hugh se uitase drept înainte, cu mâinile încleștate. Ada și Sean hohotiseră zgomotos, dar Katie nu scosese nici un sunet. Nici Maeve nu se clintise sub vălul ei. Hugh se uitase urât la Maeve, la părintele Flynn, la oricine îndrăznea să privească spre el.

Acum Katie îl privea pe părintele Flynn care stropea cu aghiasmă cele patru colțuri ale sicriului lui Francis. Preotul spuse o rugăciune și apoi făcu semnul crucii.

– Amin, murmură Katie.

Văzu printre lacrimi cum era coborât sicriul în groapă. Cineva îi pusese un bulgăre de pământ în mână. Nu pot, își spuse ea. Nu pot. Dar Maeve o împingea înainte, spre mormânt. Deschise încet palma și lăsă pământul să cadă.

– Adio, Francis, murmură ea. Adio.

Matt se duse acasă cu Katie și restul familiei în prima trăsură. Încercă să-i înveselească, dar nu reuși să amuze pe nimeni. După un timp renunță și se făcu liniște.

Acasă găsiră masa plină cu mâncare, pentru că în Bucătăria Iadului se obișnuia ca vecinii să aducă de mâncare celor îndoliați. Primiseră de la fiecare după puterile lor: o prăjitură de la familia Muldoon, o cratiță cu tocană de la soții Ryan, șase ouă fierte de la Kelley. Ada adusese șuncă și un borcan cu gem de prune, dr. Morton un coș mare cu fructe, domnul Clark, băcanul, o jumătate de kilogram de ceai, de zahăr și trei lămâi.

Sean se sperie când văzu atâta mâncare.

– Mamă! strigă el, agățându-se de fustele lui Maeve.

– Ce-i cu tine, Sean? Sper că nu ești bolnav.

Maeve îi puse mâna pe frunte și respiră ușurată văzând că nu ardea.

– A fost o zi grea pentru tine. Nu ți-ar strica să dormi câteva ore după-amiază.

– Sunt prea *mare* să dorm după-amiaza.

– Somnul o să-ți facă bine. Ți-e foame? Vrei să mănânci ceva înainte să te bagi în pat? Uite câtă mâncare au lăsat vecinii cât am fost plecați.

Maeve se uită la masa plină.

– Doamna Muldoon ne-a adus o prăjitură, iar doamna Nolan biscuiți de vanilie.

– Vreau și eu biscuiți, zise Sean, umplându-și mâinile.

– Ajunge. După ce te trezești, o să mănânci pentru seară.

– Îl culc eu, mamă, se oferi Katie. Haide, Sean. Poți să-ți iei biscuiții cu tine.

– Nu, o vreau pe mama, nu pe tine. Tu m-ai mințit. Ai spus că Francis o să se facă bine. A spus o minciună. Francis era grav bolnav și trebuia să se ducă în Rai. Să plece departe. De ce nu mi-ai spus?

– N-am știut.

– Ai mințit. Minciuna este un păcat.

– Ai grijă cum vorbești, Sean Gallagehr, îl repezi Maeve, luându-l în brațe. Este sora ta mai mare, nu ți-e rușine? Cere-i iertare.

– Nu vreau.

– Cere-ți iertare, nu auzi?

– *Nu vreau.*

Maeve era uimită să-l audă vorbind atât de obraznic. Fusese întotdeauna un copil cuminte, ascultător. Și Hugh fusese la fel, își spuse ea. Pe urmă a început să mă sfideze la fiecare pas. Iar Katie i-a urmat exemplul când s-a îndrăgostit de Matt. Dar Sean nu are decât cinci ani, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-o să înceapă de acum!

– Frumos exemplu i-ați dat fratelui vostru, zise ea, uitându-se când la Katie, când la Hugh. N-ați găsit altceva să-l învățați decât să mă ia peste picior. Sper că sunteți mulțumiți, adăugă ea, luându-l în brațe pe Sean.

– N-o băga în seamă, îi spuse Katie, după ce Maeve ieși din cameră. Este obosită. Nu mai știe ce vorbește.

– Ba știe, dar este ultima oară, spuse Hugh și deschise dulapul.

Scoase un sac mare de hârtie și-l trânti pe jos.

– E ultima oară, pe cuvântul meu.

– Ce tot vorbești?

– O să vezi.

– Liniștește-te, Hugh. Toți suntem nervoși. Dar nu rezolvăm nimic dacă ne certăm.

– Mulțumesc pentru sfat, profesore. Dar n-am nevoie de povețele tale, zâmbi Hugh, încrucișându-și brațele peste piept. Probabil că ai dreptul să te amesteci, pentru că acum faci parte din familie, dar să știi că fac ce vreau. Nu-mi place să mă dădăcească nimeni, ai priceput?

Matt se foi stânjenit sub privirile reci ale lui Hugh. I se făcuse frică, deși știa că nu este decât un copil.

– Faci pe durul, dar să știi că pe mine nu mă impresionezi.

– Ei, Katie, soțul tău folosește întotdeauna vorbe mari? M-a luat durerea de cap de când îl ascult. Glumeam, Matt, zise Hugh, făcându-i cu ochiul. De fapt, mă bucur că s-a măritat cu un tip deștept. Tipii din cartier sunt niște neisprăviți.

– Ar trebui s-o iau drept compliment?

– Da, așa ar trebui s-o iei.

– Mulțumesc.

Matt se abținu să-i mai spună ceva, pentru că Maeve se întorsese în bucătărie. Își scosese vălul și arăta ca o fantomă.

– Așează-te, îi spuse el, trăgând un scaun. Cred că ești foarte obosită.

– Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare, mamă?

– O să-mi pregătesc singură cînd o să pot. Dar voi puteți să mâncați, nu vă sfiiți. Doar aveți de unde alege. Ce-i cu sacul ăla lângă dulap? Ia-l de acolo să nu se împiedice cineva de el.

– Este al meu, zise Hugh. Mi-am pus hainele în el.

– Hainele?

– Da. Mă mut, mamă. Azi. Nu-ți cer nimic, dar cred că am dreptul să-mi iau hainele.

– Ce tot vorbești, Hugh Gallagher? Cum să te muți? Ești un copil. Și încă unul prost, dacă spui asemenea prostii!

– Nu poți să mă oprești.

– Nu mai spune! Poate o să vorbești pe alt ton după ce o să simți cureaua pe spinare.

– Nu, mamă. N-o să mai dai în mine. Mă mut.

– Vorbește *serios,* mamă! strigă Katie.

— O să vedem noi cât de serios. O să moară de foame pe străzi. De vorbit e ușor. Dar nu-ți cumperi de mâncare cu vorbe și nici nu plătești chiria.

— N-o să mor de foame. Am unde să stau. Mi-am găsit un loc cu prietenii mei, zâmbi băiatul sfidător, văzând figura uimită a mamei sale.

— Minți, zise Maeve, deși știa foarte bine că spunea adevărul. Care prieteni? Golanii ăia? *Diavolii* cu care umbli? O să ajungă în pușcărie cu toții. Și tu la fel. O să ai într-adevăr unde să locuiești și o să primești doar pâine cu apă de mâncare.

Hugh își băgă mâinile în buzunar, uitându-se fix la mama lui.

— Nu ar fi prea mare diferență. Nici aici nu mănânc altceva.

— Hugh!

— Îmi pare rău, Katie, dar m-a provocat și acum nu mai suport.

— Acum? Mă sfidezi de ani de zile, Hugh Gallagher. Am încercat să fac din tine un om cinstit. Am făcut tot ce am putut și uite răsplata! Mai bine mi-ai înfige un cuțit în inimă, decât să faci așa ceva.

— Ar trebui mai întâi s-o găsesc. Unde îți ții inima, mamă? În răcitor?

Maeve făcu un pas spre el și Matt sări între ei.

— Încetați amândoi! Taci din gură, Hugh, ai spus prea multe!

— Ți-am mai spus să nu te bagi.

— Nu-mi pasă ce mi-ai spus. Taci! Stai jos, doamnă Gallagher. Haideți să ne calmăm. Hugh n-o să plece nicăieri.

— Cine spune asta?

— Mai așteaptă puțin, Hugh. Ai doar paisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i atâta grabă?

— Am planurile mele.

— Pot să mai aștepte.

— Dar eu nu pot.

— Gândește-te bine. Nu este ușor de unul singur. Nici cei mari nu reușesc să-și câștige existența. Un băiat de vârsta ta nu are nici o șansă. Măcar așteaptă să-ți termini școala. Pe urmă o să poți pleca unde vrei. N-o să te oprească nimeni.

– Frumos discurs, dar nu folosește la nimic. Doar ți-am spus că am planurile mele. Katie mă înțelege.

Toți cei din cameră se întoarseră spre ea. Era palidă la față și se uita la fratele ei.

– Te-ai hotărât, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Da, m-am săturat să mă tot războiesc.

– Să te războiești? se încruntă Matt. Cu cine? Ce tot vorbești?

– Katie știe mai bine.

– Ce tot spune, Katie?

– Nu contează. S-a hotărât.

Fata se așeză în spatele scaunului lui Maeve.

– Mă așteptam demult la asta. De când a murit tata. Poate chiar mai dinainte. Știam că ar trebui să încerc să te opresc. Dar mi-am dat seama că nu ar avea nici un rost.

– Lasă-l să plece, dacă asta vrea. O să-i fie de învățătură. Crede că lumea îl așteaptă cu brațele deschise. O să regrete amarnic.

– Scutește-mă, mamă.

– Și ce o să-i spun lui Sean? A pierdut deja un frate, zise Maeve, scoțându-și batista. Sau ai uitat de el?

Lui Hugh îi pieri zâmbetul și lăsă ochii în jos.

– Nu-i același lucru, îi răspunse el. Sean și Francis erau apropiați, ca doi gemeni, nu mai exagera.

– Sunteți frați. N-o să înțeleagă.

– O să înțeleagă când va fi mare. Între timp îi fac o favoare.

Hugh se duse la ușă și trase cureaua din cui.

– Pe asta o iau cu mine, zise el. O s-o arunc în râu, măcar atât să fac pentru Sean, dacă altceva nu pot.

– Pe el nu l-am bătut niciodată.

– Erai prea ocupată cu mine.

– Nu te-am bătut pe nedrept, Hugh Gallagher.

– Oricum nu mai contează acum. O să-ți las câte doi dolari în cutia poștală, în fiecare sâmbătă. Nu-mi pasă ce faci cu ei. N-ai decât să-i arzi, din partea mea.

– Păstrează-ți banii. O să ai nevoie de ei.

– N-o să am nevoie de nimic.

Hugh își luă sacul, se uită de jur împrejur în bucătărie și apoi o fixă pe Katie.

– O să ne mai vedem, îți promit. Pe curând, Matt. Să ai grijă de sora mea.

– Faci o mare greșeală, Hugh. Te rog să te mai gândești.

– Nu te gândi la mine, ai grijă de Katie. N-aș vrea să aud că este nefericită, zise el, deschizând ușa. Pe curând, mamă, poate o să ne mai vedem.

Maeve nu-i răspunse. Rămase nemișcată pe scaun. Nici Katie nu se urni din loc.

– Hugh pleacă, mamă.

– N-are decât!

Fata alergă după el.

– Ai grijă de tine, zise ea îmbrățișându-l. Nu uita că sunt la pensiune, dacă ai nevoie de ceva. Indiferent de ce... te iubesc, Hugh. Promite-mi că o să ai grijă de tine.

Își șterse lacrimile și se uită în ochii lui întunecați.

– Nu vreau să ne luăm rămas bun. Nu pot.

– Doar nu plec pe lună, râse băiatul. O să ne vedem, nu te îngrijora, Katie. Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Inclusiv pentru mama. Dacă aș rămâne aici, i-aș suci gâtul. Era cât pe ce s-o fac de câteva ori.

– Fii atent!

– Prefer să fiu isteț, zise el, făcându-i cu ochiul.

Rămase tăcut pentru o clipă și apoi plecă.

Maeve se ridică, îl dădu la o parte pe Matt și se duse la fereastră. Rămase acolo tăcută, ca o statuie a durerii. Nici nu observă când Katie veni lângă ea, și nici când Matt îi puse mâna pe umeri. Se uita pe fereastră, rupându-și batista în bucăți.

– O să se întoarcă, mamă.

– N-o să se întoarcă niciodată. Azi am pierdut doi fii. Dumnezeu să mă ajute!

– Stai jos, mamă. O să-ți fac un ceai.

– Du-te acasă, cu soțul tău. Stai aici de sâmbătă. Este timpul să pleci.

– Nu pot să te las singură, mamă.

– De ce? Doar nu sunt copil! Du-te acasă, Katie. Locul tău este lângă Matt.

– Mamă...

– Du-te acasă. Lasă-mă să-mi plâng fiii în liniște.

Matt o luă de mână pe Katie și o trase de la fereastră.

– Vrea să fie singură. Las-o în pace. Ne-am certat destul până acum. Hai acasă!

– O să-ți revii, mamă?

– Crezi că am încotro?

– Vino, Katie, zise Matt.

Luă mănușile și căciulile și își conduse soția la ușă.

– O să ne întoarcem mâine, doamnă Gallagher. Dacă aveți nevoie de ceva...

– Lăsați-mă în pace.

Matt deschise ușa, trăgând-o pe Katie în hol.

– Ce mă tot grăbești atât? Ești îngrijorat că o să întârzii la ore? Poți să pleci, dacă asta vrei. Nu mă mai trage de braț.

– Nu sunt îngrijorat pentru cursuri. Mă rog, nu numai pentru asta. Sunt îngrijorat mai mult pentru tine. Trebuie să te odihnești. Cred că n-ai dormit de sâmbătă.

– Nu fi prost. Bineînțeles că am dormit.

– Pe apucate. O să te îmbolnăvești.

– Și ce dacă? Ce-ți pasă ție?

– Katie!

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te reped.

Se opri pe scări să-și șteargă ochii. Ar fi vrut atât de mult să se arunce în brațele lui Matt, dar îi întoarse spatele. Nu putea să uite cuvintele crude pe care le auzise din gura lui: *n-am vrut să mă însor.* Încercase din răsputeri, dar nu reușise să le uite.

– Îmi pare rău, repetă ea. Cred că sunt obosită.

– Trebuie să discutăm Katie.

– Nu acum.

– Dar când?

– Nu știu. Acum nu pot gândi cu mintea limpede, Matt. S-au întâmplat atâtea! Îmi vine să urlu, dar mă tem că nu m-aș mai opri dacă aș începe.

– Te înțeleg, ai trecut prin multe în ultima vreme, zise Matt răbdător. Te înțeleg. Hugh a fost picătura care a umplut paharul. Nu trebuia să plece. Aș fi vrut să-l pot convinge. O să-i fie greu singur.

– Până acum nu-ți păsa de Hugh. Te temi probabil că mama va cădea în grija mea.

– Cum poți să spui așa ceva? Dumnezeule, ai o părere atât de proastă despre mine?

– Nu mai gândesc limpede.

– Trebuie să lămurim lucrurile, Katie. Cât mai curând.

Ajunseră la parter și ieșiră în ploaie.

– Nu auzi! zise el, luând-o de mână. Ascultă-mă, Katie. Știu de copil.

– Da, înțeleg. Ada n-ar fi trebuit să-ți spună.

– De ce? Doar este și copilul meu!

– Un copil pe care nu ți-l dorești! strigă Katie, smulgându-se din strânsoarea lui. Dacă nu-ți trebuie o nevastă, ce să mai spunem de un copil!

Pe măsură ce trecea timpul, Katie și Matt se înstrăinau tot mai mult. Stăteau în aceeași cameră, același pat, dar se purtau ca niște străini. Vorbeau puțin și prudent, ocolind subiectele neplăcute. Nu se certau, de teamă să nu se producă o ruptură ireparabilă. Noaptea Katie dormea cu spatele la el și Matt o lăsa în pace.

Era o situație imposibilă și, spre sfârșitul lui martie, Matt încercă să schimbe lucrurile. Se gândi s-o recucerească pe Katie, oferindu-i mici cadouri romantice, cum ar fi buchete de flori, plimbări prin oraș sau în Central Park. O duse la spectacole de vodevil și la dans, în Hammerstein's Victoria. Deși în sinea lui era revoltat că risipea prea mulți bani, era numai zâmbete. Părea același tânăr vesel și fermecător de altădată.

Katie nu se lăsase amăgită de eforturile lui Matt, dar nici nu-l refuză. Nu voia să se certe, așa că își alungă îndoielile. Își vedeau de viața lor, ca până atunci. Erau atenți și politicoși unul cu altul. Erau din nou soț și soție, deși Katie știa că nu mai erau ca la început. Nu-l mai iubesc la fel, se gândi ea într-o noapte, când Matt o luă în brațe. Era o noapte pe care n-o s-o uite niciodată, pentru că pusese capăt viselor ei adolescentine.

Katie începuse să cumpere lucruri pentru copil din iunie; câteva scutece, cearșafuri mici și le ascunsese în dulap.

– Ar trebui să fii încântată că ești gravidă, o certa adesea Ada. Dacă aș fi în locul tău, aș sări în sus de bucurie.

Dar Katie nu era deloc bucuroasă. Când își pipăia burta umflată, își amintea de toate lucrurile pe care ar fi vrut să le uite – un soț care se însurase de nevoie, o căsătorie care mergea prost.

Vara aduse o căldură sufocantă în Bucătăria Iadului. Soarele dogorea ca focul. Uneori se ridicau aburi din caldarâm și oamenii se refugiau pe acoperișuri sau pe coridoare întunecate, să ia o gură de aer. Copiii alergau după căruța cu gheață a domnului Maggio, în timp ce mamele stăteau pe trepte și își făceau vânt cu ziare. Toți cei din cartier suportau greu dogoarea soarelui și regretau adierile răcoroase ale Irlandei.

Katie nu suferise niciodată de căldură dar acum, când ajunsese aproape în luna noua, simțea că nu mai poate. Transpira zi și noapte, îi ardea gâtul, simțea că se sufocă și avea insomnii.

– Nu ți-am spus să te odihnești? o întrebă Ada când o văzu în bucătărie. Ai cearcăne până la nas. Ești epuizată.

– E prea cald să dorm.

– Și aici este prea cald. Până acum a ars soba. De-abia am închis-o.

– *Gătești* azi?

– Chiriașii mei trebuie să mănânce, zise Ada, ridicând din umeri. Doar n-o să le dau pui crud. Hai, stai jos, dacă vrei să stai. De ce nu te odihnești?

– Nu pot să stau tot timpul în camera mea. Trebuie să fac ceva. Lasă-mă măcar să curăț legumele, să fac ceva folositor.

– Faci un copil.

– Încă nu l-am făcut.

Ada o bătu pe burta ei enormă.

– Dar nici nu mai ai mult. Mă bucur că am cumpărat leagănul. De-abia aștept să am un copil în casă.

Ada puse pe masă o cană cu limonadă și două pahare.

– Bea, zise ea. O să te simți mai bine.

– O să mă simt mai bine dacă o să am ceva de făcut. Te rog, Ada, nu sunt obișnuită să stau degeaba.

– Profită cât mai ai ocazia. După ce o să naști...

– Profit deja de două luni. Ba chiar de trei, de când nu m-ai mai lăsat să spăl pe jos. O să înnebunesc, te rog să mă crezi.

– Ești nervoasă pentru că ți-a venit timpul să naști. Așa se întâmplă.

Ada își șterse fața asudată.

– A doua zi după ce nasc, mă întorc la treabă.

– O să vedem. Tu și Matt ați ales un nume pentru copil? Ai spus că o să discutați noaptea trecută.

– A venit prea târziu. Era obosit.

– Târziu? se încruntă Ada. Este a treia oară pe săptămâna asta. Pune piciorul în prag, Katie. În ultima vreme își revenise. Vezi că o ia din nou razna.

– Știu.

– Și ce ai de gând?

– Nu prea pot face mare lucru.

Acesta era adevărul, de fapt. Katie se gândise bine și începuse să-l înțeleagă pe Matt. Știa că n-o să se schimbe niciodată, că școala și meseria lui vor fi întotdeauna pe primul plan.

– După ce Francis... după înmormântare, zise ea încet, nu ne mai înțelegeam deloc. A încercat să-mi fie pe plac. Cred că începuse să mă curteze din nou. Dar nu poate dura la nesfârști. Ah, Ada, nu te încrunta. Matt nu și-a dorit o soție și un copil, dar se străduiește să facă față situației.

– Mie nu mi se pare că se străduiește.

– Pentru el este foarte mult cât face.

Atitudinea lui Katie o deranja pe Ada.

– Văd că o asculți pe Maeve și-l lași să-și facă de cap.

– Mama știa că nu are cum să-l schimbe pe tata. La început, credeam că o căsătorie rezolvă toate problemele, dar nu-i adevărat.

– N-ar trebui să ai nici o problemă. N-a trecut nici un an de când te-ai căsătorit.

– Știu că este puțin, dar am învățat multe lucruri. S-au întâmplat atâtea. Mai ales lui Matt!

– Cum adică? Doar tu ești cea care o să nască, nu el!

– Din cauza copilului Matt trebuie să lucreze la șantierul de cherestea și să facă școala la seral, în loc să fie în anul trei la City College. Este cumplit pentru el. Și-a stricat toate planurile.

Katie duse paharul la buze și-l goli însetată.

– Așa că nu cred că am dreptul să mă plâng dacă vine târziu de la școală sau din altă parte.

– Ba poți.
– Mă lași să curăț legumele?
– Le-a curățat deja Veronica.
– Sper că știe că o să încep din nou treaba după ce o să nasc.
– E o fată bună. Înțelege. Nu te grăbi să te apuci de treabă. O să ai destulă bătaie de cap cu copilul.
Ada se ridică. Strângea masa când auzi clopoțelul.
– E cineva la ușă. Mă duc să văd. Sper să nu fie vreun chiriaș. Nu mai avem locuri. Vin imediat! strigă ea când clopoțelul sună din nou.
Katie scoase o batistă din mânecă și se șterse pe față. „Ce bună ar fi o ploaie", se gândi ea.
– Te caută cineva, Katie.
– Pe mine? se miră ea. Ofițere Garrity! Ce s-a întâmplat?
– Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă McVey. Liniștiți-vă, nu aveți de ce să vă îngrijorați.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
Ofițerul își răsuci chipiul în mână.
– Adevărul este că încercăm să dăm de urma fratelui dumneavoastră, Hugh. Nu vă alarmați, doamnă McVey. Vrem să-i punem câteva întrebări, atâta tot.
– Ce fel de întrebări?
– Noaptea trecută s-a dat o spargere la Magazia Thompson. Paznicul a fost lovit în cap și s-a spart safe-ul. E mâna Golanilor. Suntem siguri. Dar poate au fost ajutați de băieții lui Hugh.
– Băieții lui Hugh?
– Da, are propria lui bandă. Sunt destul de mulți.
Katie îl privi mirată.
– Hugh este un băiat de paisprezee ani, cum să aibă propria lui bandă?
– Vă rog să mă scuzați, dar nu ar fi primul. Aici puștii încep devreme, acesta este adevărul.
Ofițerul Garrity amuți. Acum era un polițist cu experiență, deși nu se obișnuise încă să dea buzna în casele oamenilor ca să-i ia la întrebări sau să le comunice vești proaste.
– N-am spus că Hugh și băieții lui sunt părtași la spargere. Vrem doar să discutăm cu el. Ne-ați putea ajuta?

– Nu știu nimic.

– Ați putea să-mi spuneți unde l-ați văzut ultima oară și unde locuiește acum? Am întors pe dos tot cartierul și tot n-am reușit să-l găsim.

– Hugh nu mi-a dat niciodată adresa lui. Dacă vreau să dau de el, las un mesaj la Smitty's.

Katie simți o durere ascuțită și duse mâna la burtă. Dar își reveni imediat.

– Nu știu nimic, n-am cum să te ajut.

– Nu v-aș fi deranjat, doamnă McVey dacă n-ar fi atât de important.

– Bineînțeles că este important, zise Ada, grăbindu-se s-o susțină pe Katie. Dar nu știe nimic. Nu poate să vă spună ce nu știe. Hugh a fost aici acum două săptămâni. De atunci nu l-am mai văzut. Dacă vrei, poți să controlezi, să vezi că nu-l ascundem.

Ofițerul Garrity clătină din cap.

– Nu, doamnă, vă cred pe cuvânt. Scuzați-mă pentru deranj. Acum trebuie să plec. Nu este nevoie să mă conduceți.

– Nu are rost să-ți faci griji. Sunt sigură că n-ai nici un motiv.

– Eu nu sunt chiar atât de sigură.

– Hugh este un băiat neastâmpărat, dar nu se ocupă de spargeri. Mai degrabă cu jocurile de noroc, din câte am auzit. Ce dacă are banda lui... ce s-a întâmplat? De ce te ții cu mâna de burtă?

– Mă doare, gemu Katie îndoindu-se de spate. Cred că trebuie să nasc.

12

Katie se trezi din leșinul care ținuse ore în șir. Auzi ploaia bătând în fereastră și bubuitul tunetului și se încruntă nedumerită. Încercă să-și ridice capul, dar efortul îi răpi toată energia și căzu la loc pe perne.

– Doctore! strigă Ada. Vino repede. S-a trezit!

Katie deschise ochii și văzu fața cea mare și radioasă a femeii.

– Nu înțeleg... unde sunt?

– În camera ta, în propriul tău pat. Nu te îngrijora. Efectul medicamentului o să treacă în curând și o să...

– Care medicament?

– Katie, ai un băiețel. Este atât de frumos! N-am mai văzut un copilaș ca el. Ai născut greu, biata de tine. A trebuit să-l chem pe doctorul Morton. Dar acum ești bine.

– Un băiețel.

Katie își amintea că Ada o dusese în camera ei, o așezase în pat. Își amintea durerea sfâșietoare, șoaptele din jurul ei, oamenii care intrau și ieșeau din cameră, strigătele doctorului Morton, care încercau să-i acopere urletele. Și apoi cârpa urât mirositoare pe care i-o pusese doctorul la nas.

– Am un băiat, Ada?

– Doarme în leagăn. Ți-l aduc imediat.

„Nu – se gândi Katie – nu-l vreau. Nu vreau să-l văd acum.“

– Nu, zise ea, întorcând capul. Nu acum.

Ada era uimită de reacția ei. Se uită la doctorul Morton și-i făcu semn să vină.

– Katie, copilul tău este sănătos. Micuț, dar sănătos. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Nu-mi fac griji.

– Chiar nu vrei să-l vezi? Să-l ții în brațe? Bietul de el, are nevoie de mama lui.

– Nu acum. Lasă-l să doarmă.

Dr. Morton își pipăi mustața roșcată și o trase pe Ada de-o parte.

– Uneori, după naştere, femeile au stări depresive. Iar Katie este foarte tânără. Aproape un copil, oftă el. Poate nu era pregătită. Nu este uşor.

– Dumneata ştii mai bine, că eşti doctor. Poate ai dreptate. În orice caz, n-o mai recunosc!

– Este primul ei copil. Las-o să se obişnuiască. Am observat că n-a întrebat de soţul ei. Este vreo problemă?

– S-ar putea să fie. L-ai văzut doar pe Matt! Era beat criţă. L-am certat şi eu şi Maeve, dar pun pariu că s-a întors la cârciumă.

– Nu mă mir, zâmbi dr. Morton. Mulţi taţi aleargă să se îmbete de cum încep durerile. Rasa umană ar pieri dacă ar fi să nască bărbaţii.

– Da, bărbaţii sunt cu plăcerea şi femeile cu durerea.

– Într-adevăr, aşa este, o aprobă dr. Morton.

Ada se uită la Katie.

– Mă întreb dacă o să-şi revină, zise ea. Era o fată atât de bună şi iubitoare. Nu-mi vine să cred că îşi respinge copilul.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi. Copilul va trebui hrănit cât de curând şi atunci n-o să-l mai refuze.

Dr. Morton îşi scoase ceasul din buzunar.

– Trebuie să plec. O să trec mâine. Nu cred că vor fi probleme. Băieţelul este sănătos, chiar dacă e micuţ.

– Îţi mulţumesc că ai venit. Sunt recunoscătoare.

– Eu trebuie să-ţi fiu recunoscător. După ce văd atâta tristeţe, copiii sunt o plăcere. Deşi nu prea am ocazia să asist la naşteri. Oamenii cheamă moaşa, nu pe mine.

– Mă bucur că ai asistat la naşterea *acestui* copil. Nu are decât trei ore şi îl iubesc mai mult decât orice pe lume.

– Noapte bună, Ada, nu este nevoie să mă conduci.

– Noapte bună, doctore. Îţi mulţumesc.

Femeia se întoarse lângă Katie. Se uită la faţa ei palidă şi oftă.

– Vrei să te ridici? o întrebă ea. Poate o să te simţi mai bine. Dă-mi voie să te ajut. O să te îmbrac într-o cămaşă curată şi o să-ţi pieptăn părul.

– Nu este nevoie să mă cocoloşeşti, Ada.

– Aşa vreau. Este o ocazie deosebită. Şi ai avut două zile grele.

– Cum două? Nu este vineri?

– E sâmbătă, Katie. Te-ai chinuit toată noaptea de vineri și azi până la prânz. Moașa a venit după-amiaza. Copilul era așezat invers și nu puteai să naști. Așa că l-am chemat pe dr. Morton. La sfârșit ți-a dat un medicament să dormi.

– Sâmbătă? Azi este sâmbătă?

– Ești somnoroasă și știu că ai dureri, dar până mâine o să-ți revii.

Ada puse pieptănul jos.

– Așa, acum arăți mai bine, nu-i așa? zâmbi ea.

– Unde este Matt?

– A fost aici. A plecat acum câteva minute. S-a dus să sărbătorească nașterea fiului său. A fost și Maeve, cu prietena ta, Meg. Doctorul a venit de două ori, să se asigure că te-ai trezit cu bine. Nici o grijă, n-ai fost singură nici o clipă.

– Matt a văzut copilul?

– Bineînțeles. Era foarte fericit, Katie. Zâmbea cu gura până la urechi.

– Așa face când este beat.

– E adevărat că a băut, recunoscu Ada. Dar s-a bucurat de copil, așa cum ar trebui să te bucuri și tu. Dacă te-ai uita la micuț...

– Nu... nu pot.

– De ce?

– Nu știu. Pur și simplu nu pot.

Katie puse capul pe pernă. Nu este bine ce fac, se gândi ea. De ce nu pot să-mi iubesc copilul? De ce nu simt nimic? Ce *se întâmplă* cu mine?

– Îmi pare rău, Ada, zise ea, frângându-și degetele. Mi-e rușine de mine, dar... parcă aș fi amorțit.

– Încerc să te înțeleg, deși nu prea reușesc.

– Îmi pare rău.

Katie tresări când copilul începu să plângă.

– Ce este? întrebă ea, aplecându-se spre leagănul de lemn. De ce plânge?

– Îi este foame.

Fata se trase înapoi îngrijorată.

– Nu, Ada, zise ea clătinând din cap. Nu știu să-l hrănesc. Nu știu ce să fac.

– O să știe el, din instinct. Nu te teme!

Ada ridică micuțul din leagăn.

– Scumpul meu, îl alintă ea. Vrei s-o cunoști pe mama ta, nu-i așa? Uite-o!

Katie îl luă în brațe.

– Vai ce mic este!

– Are două kilograme și jumătate, zise Ada. L-am cântărit pe cântarul de bucătărie.

– Bietul de el.

Katie se uită la fețișoara lui și zâmbi. Îi dădu la o parte puful blond și când îi atinse mâna, o apucă de deget.

– Uite, Ada! strigă ea. Este mic, dar puternic. Și atât de frumos!

– Nu ți-am spus eu!

– Este un miracol! exclamă Katie, copleșită deodată de iubire.

Era prima oară, după luni de zile când simțea că trăiește cu adevărat. Izbucni în lacrimi, dar știa că plângea de bucurie.

– Am fost o proastă, zise ea râzând printre lacrimi. Dar îți promit că o să mă recompensez.

– Deocamdată ar trebui să-l hrănești.

– Da, sigur, îi este foame.

Katie își deschise cămașa și-l puse la piept.

– Uită-te la el, Ada. Nu-i așa că este o minune?

– Da, este. Și are nevoie de un nume.

– O să-l cheme Patrick.

– În familia ta nu este nici un Patrick.

– Nu-i nimic, o să fie el. Un nume deosebit pentru un copil deosebit!

– Patrick este un nume frumos, dar n-ai vrea să discuți și cu Matt?

Katie își dădu seama că uitase de soțul ei.

– Pe fiul meu o să-l cheme Patrick, zise ea hotărâtă.

– Încă un whisky, zise Matt, trântind o monedă de zece cenți pe tejgheaua cârciumii Emerald Isle. Acum pentru ce mai toastăm Ben, ia gândește-te!

– Cred că am toastat destul pentru o singură noapte. Ar trebui să fii acasă, cu soția și copilul tău.

– Asta era! O să toastăm pentru soția și copilul meu. Știam că mă pot baza pe tine, prietene.

Matt se răsuci pe taburet.

– Hei! strigă el celor din bar. Toastăm pentru soția și copilul meu. Am un fiu. A venit pe lume un nou McVey, amărâtul.

– Haide, Matt, ai băut prea mult. Lasă-mă să te duc acasă.

– Dar sunt acasă. Nu știai asta, Ben? Sunt acasă.

Matt se uită de jur împrejur cu ochi încețoșați. Era un local drăguț, cu rumeguș pe podea, frapiere mari de alamă și un pian mic într-un colț. La fel ca toate cârciumile din cartier, se deschidea la zece dimineața și se închidea când pleca ultimul client. Barmanul se uită la el și își dădu seama cine va fi acela în noaptea aceea.

– Femeile au hotărât, Ben. Au hotărât că locul meu este aici.

– Ce tot vorbești?

– Ada și Maeve, vrăjitoarea aia. Păcat că n-ai auzit ce mi-ai spus. Maeve a zis că sunt un bețiv. Nu era sigură dacă o să sfârșesc în șanț sau în iad. Poate și una și alta, râse el. Iar Ada m-a făcut neisprăvit... Probabil că tot în șanț mă vede și ea.

– Încetează, Matt. Nu mi se pare deloc amuzant.

– Ba este *foarte* amuzant. Păcat însă că ție îți lipsește simțul umorului.

– Îți plângi de milă, prietene.

– Și pe bună dreptate, nu crezi? Văd că n-ai nici un răspuns. Normal.

Matt ridică din umeri, uitându-se la paharul gol.

– Săptămâna viitoare o să te duci la City College. Tu n-ai pe cap o soție și un copil, ce-ți pasă!

– Aș schimba oricând locul cu tine.

– Ha!

– Zău, Matt, te rog să mă crezi. Nici nu știi ce norocos ești!

– Sigur, m-am născut sub o stea norocoasă. Soarta mi-a dat niște părinți minunați, o minunată carieră de miner, m-a făcut să întrerup școala. Dacă mai am asemenea noroc, o să mă arunc în râu.

– Nu ai întrerupt școala. De ce tot spui asta? Ce contează dacă urmezi cursurile la zi sau la seral?

– Contează, pentru că o să dureze la nesfârșit. O să îmbătrânesc până o să termin. Și asta numai pentru că Jack Snow s-a găsit să facă o criză de apendicită în noaptea aceea. Poate ar fi mai bine să-l arunc pe Jack Snow în râu.

– Hai acasă!

– N-ai auzit? *Sunt* acasă.

Ben oftă. Sorbi din bere și-i făcu semn barmanului să nu mai umple paharul lui Matt.

– Nu are nici un rost. Aici nu poți să-ți rezolvi problemele.

– În schimb, pot să uit de el. Aici nu trebuie să mă uit la Katie și ... să văd ce ticălos sunt. Ce, nu știau că sunt un ticălos? Nu-i nici un secret. Întreabă-le pe Ada, Maeve, vrăjitoarea și... Katie.

– Katie te iubește.

– M-a iubit. Pe urmă nu m-a mai iubit un timp, dar am făcut-o să mă iubească din nou. Și acum... ah, la toți dracii! Mai vreau un whisky! strigă el, întânzând paharul.

– Iubirea nu se termină așa, deodată.

– La noi s-a terminat. Katie și-a dat seama că sunt un ticălos egoist. Am făcut-o să uite, dar acum o să-și amintească.

– Înseamnă că o *iubești,* dacă ți-ai dat osteneala.

– Nu mai știu, Ben. Probabil că nu o iubesc de ajuns. Femeile vor să le dai toată viața. Iar eu n-o iubesc atât încât să-i dau toată viața. Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu.

– O să înțelegi când o să te oblige cineva să te însori.

– Asta-i prea de tot, zise Ben, furios. Katie nu te-a obligat să te însori. Ți-ai făcut-o de unul singur. Erai atât de obișnuit să faci ce vrei, încât nu te-ai gândit niciodată la consecințe.

– În noaptea aceea mă îmbătasem și eram singur în casă cu Katie.

– Îi făceai curte de mult. S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu. N-are rost să găsești scuze. Cel puțin nu față de mine. Katie era o fată nevinovată, pe când tu erai un bărbat. Îi puseseși de mult gând rău. Tu ai întins cursa și ai căzut singur în ea.

– Bine, bine, așa am făcut. Dar acum plătesc pentru asta.

– Dacă te porți așa, eu cred că soția ta este cea care plătește.

– Mulțumesc.
– Ah, Matt, Katie vrea să fie nevastă, nu pedeapsa ta.
– Este și una și alta.
Nu era prima oară când purtau această conversație. Ascultase de multe ori văicărelile lui Matt, pentru că era prietenul lui și dorea sincer să-l ajute. Dar acum se întreba dacă era posibil, într-adevăr.
– Te-ai întristat, îi spuse Matt, bătându-l pe spate. Bea ceva să te înveselești.
– Am băut destul. Și tu la fel. E timpul să te duci acasă.
– Ar trebui să faci cum îți spune, Matt.
– Ce?
Matt se întoarse să se uite în jur.
– Cine a zis asta? Ah, ia te uită, minunatul meu cumnat! Ce cauți aici, Hugh? Copiii n-au voie să intre.
– Am auzit că sora mea a născut.
– Da, un băiat.
– Am aflat.
Hugh scoase un plic din buzunar.
– E pentru Katie. Ai grijă să-l primească.
– De ce nu i-l dai tu, ca să fii mai sigur?
– Nu pot. Poliția supraveghează casa.
– De ce? se încruntă Matt. Ce treabă are poliția cu pensiunea? Sau te caută de fapt pe tine? Asta vrei să spui? Ce au cu un copil?
Dar Hugh nu avu timp să-i răspundă, pentru că îl văzu pe ofițerul Garrity făcându-și loc prin mulțime. Băiatul își încrucișă brațele peste piept, resemnat.
– Bună, Garrity. Pe mine mă cauți? zise el zâmbind ironic.
– Da, ne-ai dat multă bătaie de cap până te-am găsit. Vino cu mine, băiete. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.
– Ce vrei cu el? sări Matt. E un copil. Ce a făcut?
– E treaba poliției, domnule.
– Am dreptul să știu. Este cumnatul meu.
– Îmi pare rău, domnule, este treaba poliției. Vino, Hugh. Nu încerca să fugi. Am pus câte un om de pază și la ușa principală și la cea din spate. Vino în liniște și lasă-i pe oamenii ăștia să se bucure de această noapte de sâmbătă.
– Și eu nu am dreptul să mă bucur de ea, Garrity?

– Doar știi foarte bine răspunsul, băiete.

Matt se uită spre ușă, se gândi câteva clipe și apoi ridică din umeri, indiferent.

– Pe curând, Matt.

– Ce dracu' se întâmplă? Hugh? *Hugh*?

Matt sări de pe scaun și vru să se ia după ei, dar Ben îl opri.

– Dă-mi drumul. Trebuie să aflu despre ce este vorba.

– Nu te băga. Nu poți face nimic. Poliția vrea să-l ia la întrebări în legătură cu spargerea de la magazia lui Thompson. N-ai aflat, Matt? Se vorbește în tot cartierul.

Matt începea încet, încet să se trezească. Se frecă la ochi și se uită la Hugh care era escortat de polițist. Nu era singurul care asista la această scenă. Se făcuse liniște în cârciumă. Toți se zgâiau la ofițerul Garrity și prizonierul lui.

– Nu prea ai mulți prieteni pe aici, zise Hugh. Uită-te în jurul tău.

– Am mai mulți decât crezi, băiete. Iar afară sunt și mai mulți. Nu trebuie decât să fluier și apar toți.

– Zău? Ia să vedem.

Hugh se răsuci brusc și-i trase un pumn în bărbie.

– O să iasă cu bătaie! strigă cineva și chiar așa se întâmplă.

Oamenii se împărțiră în două tabere. Jumătate țineau cu polițistul și restul cu Hugh. Nu toți locuitorii cartierului gândeau la fel. Unii îi idolatrizau pe polițiști, iar alții îi disprețuiau. Cei din a doua categorie se gândeau la Irlanda, unde legea era folosită de stăpânii englezi pentru a-i oprima pe irlandezi. Și erau revoltați că un irlandez aresta alt irlandez, așa că țineau cu Hugh, deși nu-l admirau nici pe el, nici banda lui de golani.

Dar băiatul era prea ocupat să observe ce se petrecea în jurul său. Cără pumni în capul ofițerului, până îl înghesui la perete.

– Îți ajunge? zbieră el peste strigătele mulțimii. Bine, cum dorești.

Ofițerul Garrity era scăldat în sudoare. Îi curgea sânge din nas, gură și pumni. I se înmuiaseră picioarele, dar nu căzuse încă. Cu ultimele puteri reuși să ia bastonul și-l lovi pe Hugh în cap. Băiatul se clătină și se prăbuși pe podea, inconștient.

— Dă-mi drumul, fir-ar să fie, zbieră Matt, pentru că Ben îl imobilizase. Dă-i drumul, nu auzi?

— Nici gând! Poate că ție nu-ți pasă dacă ajungi în închisoare, dar lui Katie o să-i pese. Nu ai de ce să te bagi.

— Dă-mi drumul, Ben, nu auzi?

— Nu vreau.

Matt începu să se zbată și mai tare când se năpustiră înăuntru vreo șase polițiști fluierând și agitându-și bastoanele.

— O să-l omoare, Ben, dă-mi drumul.

— N-o să pățească nimic, potolește-te. S-a terminat totul.

Matt se uita la polițiștii care restabiliseră ordinea în uralele unora și huiduielile celorlalți. Puseseră cătușe celor care se încăieraseră și-i scoseseră în stradă. Pentru Hugh aduseseră o targă. Nu trecuseră nici cinci minute de când începuse lupta și se și terminase.

Cârciuma era întoarsă pe dos, plină de cioburi și mese răsturnate. Oglinda de deasupra barului și globurile becurilor se făcuseră țăndări. Ben se uită în jur clătinând din cap.

— Ce au câștigat, în afară de faptul că au distrus cârciuma? zise el.

— E vorba de principiul în sine, îi răspunse Matt, îndoindu-și încheieturile amorțite după ce îl imobilizase Ben. N-ai cum să înțelegi.

— Chiar că nu înțeleg.

— Polițiștii trebuie să știe că noi, irlandezii nu suntem niște lași. Ne place să luptăm ca niște bărbați adevărați.

— Haide, Matt, vorbești de parcă ar fi o datorie nobilă.

— Într-un fel este. N-ai cum să înțelegi pentru că nu ești irlandez.

— Crezi că pentru italieni este mai ușor? Toți spun că suntem niște ucigași și mafioți. Nu doar irlandezii au probleme.

— Dar voi nu aveți polițiști italieni care să vă aresteze.

— Și ce ai vrea? Să închidă ochii? Ce fel de avocat o să fii dacă nu respecți legea?

— Legea și polițiștii nu sunt neapărat unul și același lucru. Și, în afară de asta, n-am nici un respect față de lege. Trebuie doar să știu cum să mă folosesc de ea. Nu vreau să fiu un erou. Vreau să mă îmbogățesc.

– Erai gata să fii un erou în noaptea asta. Voiai să te bagi în încăierarea aia prostească. N-am știut că îi ești atât de devotat lui Hugh.

– Nu are nici o legătură cu devotamentul. Din partea mea, nu are decât să putrezească în pușcărie o sută de ani. Dar este fratele lui Katie. Și este irlandez. Irlandezii trebuie să țină unii cu alții.

– Katie o să afle ce s-a întâmplat, Matt. Cred că vuiește tot cartierul. Dar ar fi mai bine să audă din gura ta.

– Da, bineînțeles. Cel puțin acum m-am trezit. O să trec pe la secția de poliție să văd ce este cu Hugh.

Se dădu la o parte să lase barmanul să măture cioburile.

– Gallagherii parcă ar fi blestemați. Necazurile se țin lanț în familia lor.

Katie se trezise când se întoarse Matt. Stătea pe marginea patului și-l legăna pe Patrick. Era liniștită și privea copilașul cu dragoste.

– Doarme, Matt, murmură ea. Este un copilaș atât de bun. Nu plânge aproape deloc. Dragul meu Patrick.

– Îl cheamă Patrick?

– Da.

– Îmi pare rău că n-am fost aici când ai hotărât.

– Și mie îmi pare rău, dar în fiecare sâmbătă ești la cârciumă. Te-ai distrat bine?

– Apropo de cârciumă...

Matt ezită. Nu știa cum să-i spună de arestarea lui Hugh.

– Trebuie să-ți spun ceva, Katie. Noaptea aceasta a fost mare tămbălău. Nu-mi vine ușor să-ți spun, dar știi... Hugh a fost arestat. A venit la cârciumă și cred că poliția l-a urmărit. Voiau să-i pună întrebări în legătură cu spargerea de la magazia Thompson. S-ar putea să fi fost implicat.

– Hugh a fost arestat?

– Este acuzat de complicitate. Asta înseamnă...

– Știu ce înseamnă.

Matt o luă de mână.

– Regret din suflet că a trebuit să-ți dau asemenea veste, dar ai fi aflat oricum de dimineață. Hugh l-a luat la bătaie pe polițist în cârciumă și au sărit toți. A ieșit mare hărmălaie.

Hugh i-a tras un pumn în nas polițistului. Este acuzat de atac la persoană. O să afle tot cartierul.

– Hugh este bine?

– Are capul spart, dar este bine. Nu m-au lăsat să-l văd decât un minut. Se pare că nu regretă.

– Nu, oftă Katie. Hugh nu regretă niciodată. Dimpotrivă, cred că este mândru de el.

– S-a bătut bine, are cu ce să se mândrească.

– Ce contează! Nu-i nici o consolare. Cel puțin pentru mama.

– Îmi pare rău, Katie. Ar mai fi încă ceva. Hugh mi-a spus să-ți dau plicul ăsta.

– Ce-i în el?

– Nu știu, nu m-am uitat.

Katie rupse plicul și scoase o bancnotă de zece dolari.

– Hugh a spus că n-o să vă mai vedeți mult timp. A zis să cheltuiești banii pentru copil. Sunt sigur că judecătorul o să-l condamne. Zece dolari sunt o groază de bani.

– Îmi imaginez de unde provin.

– Indiferent de unde provin, acum sunt ai tăi.

– Nici o grijă, nu sunt proastă. Nu-mi permit să-i arunc. Banii sunt bani și o să-i păstrez.

– O să-i pun la bancă, zâmbi Matt.

– Nu, am zis că o să-i păstrez *eu*. Acești zece dolari nu sunt pentru școală, cărți sau cârciumă, ci pentru Patrick. O să dau ceva și bisericii, dar restul va fi pentru Patrick.

– Nu aveam de gând să-i fur, Katie.

– N-am văzut niciodată un ban după ce îi bagi în bancă.

– Parcă ne-am înțeles să lași problemele financiare în seama mea.

– Asta a fost înainte să avem copilul.

Katie se uită la fața rozalie a lui Patrick și simți o bucurie nemărginită.

– Am înțeles că școala este pe primul plan la tine. Dar, în ceea ce mă privește, Patrick este pe primul plan. Va avea tot ce-i trebuie și poate și ce nu-i trebuie.

– Înseamnă că vrei să-l răsfeți.

„Uite cine s-a găsit să vorbească de răsfăț, – se gândi Katie furioasă. Tocmai tu, care-ți faci toate plăcerile. Și când dai de greu, te îmbeți."

– N-am de gând să-l răsfăț. Matt. N-o să fac greșeala asta.

– Atunci, lasă-mă să pun o parte din bani în bancă.

Katie clătină din cap.

– Doar ți-am spus că o să-i păstrez. Am și eu dreptul să am zece dolari, nu crezi?

– Nu-mi place să risipești banii. Muncesc din greu pentru ei.

– Și eu muncesc.

Matt se ridică. Se duse la fereastră, dădu perdelele la o parte și respiră aerul proaspăt, răcorit de ploaie. Pe urmă se întoarse să se uite la fiul lui.

– Nu are nici o zi. De ce să aibă nevoie?

– În toamnă va trebui să-i cumpărăm hăinuțe. Credeam că vrei să oferi ce-i mai bun copiilor tăi, Matt. Parcă așa spuneai.

– Vor mai trece câțiva ani până să-mi pese cu ce se îmbracă.

– Dar îmi pasă mie.

– De aici înainte tu o să iei hotărâri în această familie? Ce s-a întâmplat cu tine, Katie? Știu că ai motive să fii supărată pe mine. Știu că te-am dezamăgit. Dar nu este bine să mă tratezi așa. O soție are anumite obligații față de soțul ei.

– Am obligații și față de fiul meu. Nu vreau să crească în lipsuri, ca mine și frații mei. Vreau să-i ofer ce-i mai bun. Este chiar atât de greu de înțeles?

– Da, este. Nu te mai recunosc. Parcă...

Matt nu-și găsea cuvintele potrivite. Se uita la soția lui și nu-i venea să creadă ce vedea în ochii ei verzi, frumoși. Simțea că se îndepărta tot mai mult de el.

– Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el din nou.

– S-a născut Patrick, asta s-a întâmplat. Și cred că am încetat să-mi mai fie frică de tine, Matt. Nu mai sunt fetița ta, care se temea să nu te supere cu ceva!

Katie se apucă din nou de treabă când Patrick împlini o săptămână. Nu voia să-l lase singur nici o clipă, așa că-i făcuse un coș și-l lua cu ea oriunde se ducea. Se oprea adesea din treabă să-l alinte și să-l prindă de mânuță. Era o copil ve-

nol, care plângea foarte rar. Toți îl iubeau. Actorii de vodevil nu mai puteau după el. Le amintea de familiile lor.

Patrick avea mai puțin de o lună când Katie împlini șaisprezece ani. Nu era un motiv de bucurie, pentru că de ziua ei se duse la tribunal. Urma să se pronunțe verdictul în cazul lui Hugh. Era singura din familie. Nu se așteptase ca Matt s-o însoțească, iar Maeve refuzase. Mama ei nu-l vizitase nici măcare cât stătuse închis. La protestele repetate ale lui Katie răspundea mereu la fel:

– A încălcat legea, așa că trebuie să plătească.

Era o zi rece, cu nori negri, care înghițiseră soarele de toamnă. Katie se uită la nori și-l înfășură pe Patrick într-o pătură. Îl puse într-un coș și luară un tramvai cu cai până în centru. În sala de tribunal se așeză în primul rând. Din când în când, punea mâna pe umărul lui Hugh, să-l încurajeze. Spre mirarea ei, constată că se declarase vinovat de toate acuzațiile care i se aduceau. Și fusese condamnat la trei ani de școală de corecție.

– Mă lăsați măcar un minut cu sora mea și copilul ei? N-o să-i mai văd mult timp de aici înainte, îl rugă el pe gardian.

– Bine, Gallagher, dar nu zăbovi prea mult.

– Nu trebuia să vii, Katie. Ăsta nu este un loc potrivit pentru tine, zâmbi Hugh uitându-se la Patrick. Și nici pentru el.

– Te simți bine, Hugh? Trei ani este îngrozitor. Nici nu pot să mă gândesc!

– Am scăpat ieftin. Trei ani sunt o nimica toată. Oricum, școala de corecție nu este atât de rea ca pușcăria. Cei mai mari ca mine au luat câte zece ani de temniță. Bine că n-am împlinit încă cincisprezece ani.

– Nu prea o să ai parte de zile de naștere la școala de corecție, oftă Katie. Poate o să reușesc să-ți trimit o prăjitură. O să întreb la poștă. Ah, Hugh, o să te ducă atât de departe. Sunt o sută de mile până acolo. Cum o să te vizitez?

– N-ai cum și nici nu vreau s-o faci. Poți să-mi port și singur de grijă.

– Da, se vede.

Hugh izbucni în râs, spre mirarea gardianului.

– Gata, Gallagher, îți ajunge cât ai vorbit. Să mergem! Ești atât de vesel, de parcă te-ai duce la o petrecere, bombăni el. Ah, ce silă mi-e de derbedei ca voi!

– Trebuie să plec, Katie.

– Știu.

– Nu te întrista. Doar vezi bine că nu-mi fac probleme.

Katie puse coșul jos și-l îmbrățișă.

– Te iubesc, Hugh. O să-mi fie dor de tine. Îți promit că o să-ți scriu în fiecare săptămână. Fii ascultător. Ai grijă cum te comporți! Și dacă ai nevoie de ceva...

– N-o să am nevoie de nimic, zise Hugh, smulgându-se din îmbrățișarea surorii lui. O să-mi dea tot ce am nevoie – pe gratis. N-ai de ce să-ți faci griji. Timpul o să treacă repede. O să mă întorc. Ai grijă de copil.

– Te iubesc, Hugh. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Katie îl urmări din priviri până dispăru. Apoi, își luă coșul cu copilul și ieși din sala de tribunal.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură ea, ieșind în lumina cenușie a după-amiezii.

– Katie!

– Ce cauți aici, Meg?

– Trebuia să vin. Hugh mi-a interzis, dar simțeam că înnebunesc. Mi-am luat o zi liberă. Am spus că sunt bolnavă. De fapt, nu este chiar o minciună. Mă simt îngrozitor. *Trei ani,* Katie. Credeam că o să leșin.

– Ai fost în sală?

– M-am ascuns după ușă.

Katie văzu ochii roșii ai fetei și se încruntă.

– De ce ești atât de distrusă? o întrebă ea.

– Probabil că nu știi.

– Ce să știu?

– Îl iubesc.

Declarația lui Meg o lăsă cu gura căscată. Se uită mirată la prietena ei din copilărie.

– Îl iubești? Îl iubești pe *Hugh*? De când? Ah, Meg, mereu ți se pare că iubești pe câte cineva.

– De data asta este altfel. Nu mai sunt o fetiță cu codițe. Am șaisprezece ani, la fel ca tine. Îmi câștig existența. Știu

ce simt. Ceilalți băieți n-au însemnat nimic pentru mine. Au fost o distracție, o aiureală.

Meg își înălță capul și o privi drept în ochi.

– Știu ce gândești. Că Hugh o să împlinească cincisprezece ani abia săptămâna viitoare. Dar vârsta nu este importantă. A arătat întotdeauna mai mare, mai matur. Nu este ca ceilalți băieți.

Patrick începu să se agite și Katie îl liniști. Coborî scările urmată de Meg.

– Hugh te iubește? o întrebă ea când ajunseră în colțul străzii.

– N-am discutat niciodată despre asta. Încearcă să facă pe durul.

– Nu încearcă, așa este. Altfel nu ar fi ajuns la școala de corecție. Are o bandă de golani și fac lucruri îngrozitoare. Nici mie nu mi-a venit să cred la început. Dar adevărul este evident.

– Nu-mi pasă.

– O să-ți frângă inima.

– Și ce dacă? Este inima mea și fac ce vreau cu ea!

– Știu că l-ai plăcut întotdeauna pe Hugh. Îi luai mereu apărarea. Dar nu mi-am imaginat că-l iubești. O să suferi, Meg. Viața lui Hugh...

– Ce știi tu despre suferință?

Katie își alese cu grijă răspunsul.

– Dacă iubești pe cine nu trebuie, ai de suferit, Meg. Am învățat deja asta. Cred că mama a încercat să mă prevină și Ada la fel. Dar nu le-am dat atenție. Când ești îndrăgostit, nu mai contează nimic.

Meg se încruntă, răsucindu-și o șuviță roșcată.

– Cum, nu ești fericită, Katie?

– Am un fiu minunat, care mă face fericită în fiecare clipă.

– Mă refeream la Matt. La căsătoria voastră.

Katie zâmbi. Se uită la Patrick și apoi privi în zare.

– Am un fiu minunat, repetă ea, dar nu mai am soț.

13

— Nu-i așa că lui Ben îi stătea bine în toca de absolvent? îl întrebă Katie. Familia lui era atât de mândră de el. Doamna Rossi zâmbea tot timpul, iar domnul Rossi avea lacrimi în ochi. Au venit toți frații și surorile lui. Eram cât pe ce să izbucnesc în lacrimi.

Matt era tăcut. Se fâțâia prin cameră, cu capul în jos, încruntat. Îndurase cu stoicism serbarea de absolvire a lui Ben, dar acum nu mai putea să-și înfrâneze regretul și gelozia.

— Ar fi trebuit să fiu și eu acolo, pe scenă, zbieră el. Ar fi trebuit să iau și eu diploma.

— O s-o iei. În curând.

— *În curând?* Am încercat să-mi dau cât mai multe examene și tot mai am doi ani până termin. Doi ani, Katie. Până atunci Ben o să termine aproape școala de drept, în timp ce eu de-abia o s-o încep.

— Nu este o cursă. Nu contează cine termină primul.

— Pentru mine contează foarte mult.

— Iar vrei să purtăm discuția asta? O știu pe dinafară. Nu rezolvăm nimic vorbind.

Katie se opri. Își duse mâna la gât și oftă.

— Îmi pare rău. Poate a fost o greșeală să mergem la serbarea de absolvire a lui Ben. Ți-a venit greu. Îmi pare rău, Matt. Hai să nu mai discutăm despre asta!

— Ești întotdeauna *atât* de înțelegătoare!

— Și ce ai vrea, să urlu? Te rog să te hotărăști. Dacă te contrazic, te înfurii, dacă nu, reacționezi la fel. Ce vrei de fapt? Nimic din ce fac nu-ți este pe plac.

— Înseamnă că suntem chit. *Nimic* din ce fac eu nu-ți convine. Ești prea bună, prea *înțeleaptă* ca să te plângi. Dar pe mine nu mă păcălești, Katie. Știu foarte bine ce gândești. Chiar și în privința unui lucru atât de obișnuit ca darul pentru Ben. Nu ai spus nimic, dar ai considerat că am fost zgârcit. Ai fi vrut să fiu mai larg la pungă.

– Ben este prietenul tău cel mai bun. A fost foarte generos cu noi. Amintește-ți de ursulețul pe care l-a adus pentru Patrick de Crăciun și călutul cumpărat după aceea. Poate că ar fi trebuit să fii mai generos. Îți pui de-o parte salariul în fiecare săptămână.

– Știi foarte bine de ce.

Matt începu din nou să se fâțâie prin cameră.

– Ți-am spus care este planul meu. Primăria va scoate la licitație niște parcele de pământ și am de gând să cumpăr și eu una. O să-mi prindă bine, indiferent ce va fi – o alee, un teren viran. Va fi un început.

– Nu pricep la ce-ți trebuie un teren viran.

– Orașul se extinde. Simt mirosul prosperității în aer. Proprietatea, *indiferent* în ce constă, va valora o avere în viitor. Nu vreau să ratez ocazia. Și pentru asta nu trebuie să-mi risipesc banii pe cadouri și alte prostii. Sunt banii mei și fac ce vreau cu ei.

Matt se întoarse, amenințând-o cu degetul.

– Știu că sunt și banii tăi. Ada nu ratează nici o ocazie să mi-o amintească. Face tot ce poate să mă simt vinovat. Dar n-are decât. Eu unul știu ce am de făcut. Mă gândesc la viitor.

– Da, înțeleg.

– Înțelegi pe dracu'! Dacă te-aș lăsa de capul tău, nu am mai avea nici un ban.

– Nu este cinstit, Matt.

– Serios? Știu ce gândești despre mine.

– Cred că ești nefericit și regreți timpul pierdut.

– Nefericit? De ce aș fi nefericit? Am o soție care mă privește cu milă, când se deranjează să se uite la mine. O mătușă pisăloagă. Un fiu care mă tratează ca pe un străin. Ce motive aș avea să fiu nefericit?

– Nu da vina pe Patrick. Nu te vede mai mult de zece minute pe zi. Îi cunoaște mai bine pe chiriași decât pe tine. Este doar un băiețel, Matt. Vii și pleci tot timpul. Cum ai vrea să te cunoască?

– Probabil că ar trebui să renunț la servici și să stau acasă. Sau să mă las și de școală, eventual. Asta vrei?

– Bineînțeles că nu, dar nu poți da vina pe Patrick.

Katie se uită la ceas. Apoi se ridică și își netezi fustele.

– Este devreme încă. Îl aduc pe Patrick de la mama. O să stăm toată seara împreună.

– Nu. A fost de acord să-l țină peste noapte.

– Nu știam că o să ne întoarcem devreme. Acum însă putem fi toți trei. Patrick...

– Ah, Patrick, Patrick! Vorbești tot timpul de el. Lumea nu se învârtește în jurul lui *Patrick!*

Matt scoase o sticlă de whisky din dulap și o trânti pe masă.

– Bei cu mine?

– Ai băut destul vin la petrecerea lui Ben, Matt.

– Simt deodată nevoia de ceva mai tare.

– De ce deodată?

Matt ridică din umeri. Își turnă încă un pahar și-l goli.

– Nu te îngrijora, Katie, zise el. N-o să mă îmbăt. În orice caz, nu în seara asta. Am alte lucruri de făcut... De exemplu, să-mi petrec seara cu soția mea. Când a fost ultima oară când ne-am petrecut seara singuri? Nu-mi mai amintesc. De fapt ție nici nu-ți pasă. Altă dată mă așteptai, indiferent cât de târziu veneam. Dar asta a fost de mult. Acum nu m-ai observat, nici dacă aș sta toată noaptea. Sau tot anul.

– Încetează.

– Da, adevărul doare.

– Al cui adevăr? Al tău? Tu ai propria ta versiune a adevărului. E mai ușor să dai vina pe alții pentru problemele tale. Bietul, neînțelesul Mat... Toți te chinuiesc. Complotează împotriva ta. Încercăm să-ți distrugem viața.

– N-am spus așa ceva, zâmbi Matt.

Goli paharul și se așeză, uitându-se fix la Katie.

– Ți-am spus că nu sunt destul de bun pentru tine. Te-am prevenit. Dar ai refuzat să asculți. Ai jurat că o să fii fericită. Când ne-am certat prima oară, ai jurat că este pentru ultima oară.

– Eram foarte tânără și probabil foarte proastă.

– Erai îndrăgostită. Acum nu mai ești, nu?

Katie își feri privirile. Trecură câteva momente fără să răspundă. Se temea că vorbele ei ar putea strica definitiv relația lor. Se gândi la Patrick. La eforturile mamei ei de a-și creș-

te singură copiii. Se simțea prinsă în capcană și se gândi că lui Matt îi plăcea probabil s-o vadă astfel.

– De ce zâmbești? îl întrebă ea.

– Nu încerca să te prefaci. Se vede pe fața ta. Vrei să fii cinstită, dar și *prudentă* în același timp. Vrei să faci ce trebuie, dar nu știi ce anume. Trebuie să te gândești la Patrick, fetițo.

– Nu-mi mai spune fetițo.

– Îmi pare rău. Am uitat. Cred că îmi aminteam de vremurile bune. Oare unde au zburat?

– Nu poate fi mereu ca la început.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mă mai iubești, nu-i așa?

– Ba te iubesc, Matt. Poate nu la fel. M-am schimbat. Ne-am schimbat amândoi. Am trecut prin multe împreună. Primii ani sunt întotdeauna grei.

– Ai citit asta într-o carte? Sau ți-a spus Ada?

– Nu-ți bate joc de mine.

– Îmi pare rău, Katie, oftă Matt. Nu-mi arde de râs. Urăsc camera asta, casa asta, cartierul. Îmi urăsc viața.

– Viața ta nici n-a început încă.

– În ritmul ăsta nici n-o să înceapă. Nu te mai uita cu milă la mine. Nu am nevoie de milă. Vreau... te vreau pe tine.

Matt se ridică, se duse la ușă și o încuie.

– Te vreau în pat cu mine. De ce te dai înapoi? zâmbi el. Doar ești soția mea. Mă iubești... Am tot dreptul, Katie.

– Ai pierdut dreptul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– Nu pot să vorbesc despre asta. Nu pot.

– Ba ar fi mai bine să vorbești.

Katie se dădu înapoi, văzându-l cum se apropia.

– Nu mă atinge, te rog, nu mă atinge.

– Trebuie să fii a mea.

– Încetează, zise ea, dându-l la o parte. Știu că te duci la Maisie Craig. Știe toată lumea. Nu este nici un secret. Nici măcar nu încerci să te ascunzi. De la cârciumă te duci direct la Maisie.

– Și ce-i cu asta?

– O ai pe Maisie. De câte femei mai ai nevoie?

– De *soția* mea.

– Soția ta! zbieră Katie furioasă. Nu ți-ai dorit niciodată o soție. Ai vrut o amantă, o târfă. Nu vreau să fiu târfa ta. Du-te la Maisie dacă vrei.

Matt se înfurie și o plesni peste față de două ori.

– Din cauza ta m-am dus la Maisie. M-ai refuzat de atâtea ori. Tu m-ai trimis la ea. Și poate că am vrut să știi. Poate am sperat că o să fii geloasă. Dar nu ești, pentru că nu mă iubești. Mă privești cu milă, atâta tot. Da, sigur, ai grijă de mine, nu pot să mă plâng de asta, dar atât. Îmi gătești, îmi speli, îmi cârpești șosetele. Ești *menajera,* nu soția mea. Este adevărat că nu mi-am dorit o soție, dar acum am una. Așa că o să-ți faci datoria de soție, Kaite.

– Nu.

– O să te oblig să faci dragoste cu mine, fir-ai tu să fii!

Matt îi smulse hainele, o trânti pe podea și se aruncă peste ea.

– Spune-mi că mă iubești, îi ceru el, desfigurat de pasiune și furie. Hai, *spune.*

– Te... iubesc.

Katie se opri în ușa bucătăriei. Își strânse halatul la piept și încercă să zâmbească.

– Îmi pare rău, Ada. Nu am știut că ești aici, zise ea. Voiam să-mi torn un ceai.

– Așează-te. Te simți bine?

– Da. De ce mă întrebi?

– M-am lăudat întotdeauna cu pereții mei groși, dar se pare că nu sunt prea solizi.

– Ah, Doamne!

Katie se trânti pe scaun și își acoperi fața cu mâinile. Îi era rușine să se uite în ochii Adei.

– Ne-ai auzit? De fapt, cred că ne-a auzit toată lumea.

– Noroc că nu erau acasă toți chiriașii. Pensiunea este pe jumătate goală. Dar cei rămași au fost mirați. Jack era cât pe ce să dea buzna în cameră. Ellie Costello voia să se ducă la poliție. Și eu m-am gândit. Dar nu ar fi prima oară când un bărbat își atacă nevasta. Este legal și legea este făcută de bărbați.

– Matt nu m-a atacat.

– Atunci cum se cheamă ce a făcut? Ah, Katie, au auzit toți scandalul și... tot ce a urmat după aceea. N-are rost să mai discutăm despre asta. Întrebarea este ce putem face?

Ada deschise răcitorul.

– Pune-ți bucata asta de gheață la obraz. O să se învinețească până mâine dimineață.

– Îmi pare rău, Ada.

– Lui Matt ar trebui să-i pară. Ar merita să fie biciuit. Nu-l mai recunosc. Parcă a înnebunit. Era destul de rău că bea, dar asta a pus capacul.

– Ai spus că nu mai discutăm despre acest subiect.

Ada turnă niște ceai în două căni albe, se așeză vizavi de Katie și o luă de mână.

– Sunt îngrijorată. Mă gândeam că Matt ar trebui să plece pentru un timp. Sunt destule camere de închiriat. O să-i plătesc eu chiria.

– Matt este *nepotul* tău. Nu poți să-l izgonești.

– Dacă n-ar fi fost, l-aș fi aruncat de mult pe ușă afară. Am o pensiune respectabilă, nu un azil pentru bețivi și nebuni.

– Dacă-l izgonești n-o să se mai întoarcă niciodată.

Gândul acesta o îngrozea pe Katie, în ciuda celor întâmplate. „Nu vreau să ajung ca mama, – își spunea ea în gând. Nu este vorba de mine, ci de Patrick."

– Știi bine că n-o să se mai întoarcă, Ada. Căsătoria noastră s-ar termina.

– Cum poți să te gândești la asta acum? Ești chiar atât de încăpățânată? Să nu-mi spui că-l mai iubești. Mai ales după cele întâmplate azi-noapte. Să știi că nu cedez ușor, Katie. Tim, Dumnezeu să-l odihnească spunea că sunt încăpățânată ca un catâr. Toți irlandezii sunt așa. Noi nu îi spunem încăpățânare, ci mândrie. Este foarte bună atâta timp cât nu aduce a prostie. Atunci devine periculoasă.

– Nu înțelegi. Serbarea de absolvire a lui Ben l-a scos din sărite. Ar fi trebuit să tac din gură, dar n-am făcut-o.

– Deci, este vina ta?

– Nu este vina nimănui.

– În primul rând, Matt bea prea mult și este mereu în toane proaste. Absolvirea lui Ben este doar o scuză. Își găsește întotdeauna scuze. Nu mai poate merge așa. Matt este nepotul meu și-l iubesc, dar trebuie să luăm niște hotărâri.

– Hotărârile trebuie să le iau eu, pentru că este căsătoria mea.

– Ce a mai rămas din ea.

Katie se uită la Ada. Era foarte încordată și își pierduse strălucirea tinerească. Nu știa exact de când începuse să-și arate vârsta. Dar acum, la lumina lămpii, i se vedea fiecare rid. I se rărise părul, albise, parcă se împuținase și-i dispăruse sclipirea din priviri. Katie se simțea vinovată. Știa că tensiunea din ultimele luni își spunea cuvântul.

– Este atât de nedrept. Matt și cu mine ne gândim numai la noi. Nu ne dăm seama cât de mult te supărăm.

– Lasă-mă pe mine. Mi-am trăit viața – destul de bine. La vârsta mea n-am de ce să mă plâng. Însă tu și Matt de-abia ați început viața. Trebuie să luați niște hotărâri. Dacă nu chibzuiți bine lucrurile, o să plătiți până la moarte.

Ada oftă. Își aprinse o țigară și se rezemă de spătarul scaunului.

– Am crezut că există o șansă, Katie. Că Matt o să-și revină. Indiferent de probleme, vă iubeați. Mi-am pus mari speranțe în asta!

– Și eu la fel.

– Iar acum te văd aici vânătă, în timp ce soțul tău doarme beat.

– *Este* soțul meu.

– Și asta înseamnă că trebuie să sufări toată viața? Mai ai mulți ani de aici înainte. N-o să uiți niciodată ce s-a întâmplat azi-noapte! Nici tu, nici Matt. Ține minte ce-ți spun. O să se infiltreze între voi ca o boală.

– Totul se uită cu timpul.

– Dar oare se iartă?

– Trebuie să se ierte. Îl avem pe Patrick, chiar dacă n-a mai rămas mare lucru din căsătoria noastră.

– Cred că Matt ar trebui să plece un timp.

– N-o să se mai întoarcă, zise Katie, frângându-și mâinile. Și atunci, ce o să se întâmple? N-o să fim nici căsătoriți, nici divorțați. Biserica nu admite divorțul.

„Nu vreau să trăiesc cu teamă, ca mama", se gândi Katie.

– Nu are nici un rost, Ada. Va trebui să cârpim relația noastră.

– Te privește. Dar ce se întâmplă sub acoperișul meu, mă privește pe mine. Pensiunea mea este respectabilă. Și mai este încă ceva. Chiriașii mei sunt oameni cumsecade, dar vor comenta incidentul de azi. O să-l învinuiască pe Matt. Va fi obligat să suporte privirile lor încruntate. Poate chiar o să-i facă observații.

– Știu. O să discut cu el. Când o să se simtă mai bine. Îți promit. N-o să se mai întâmple așa ceva.

– Ai fi o proastă dacă l-ai mai lăsa să te bruscheze. Sunt multe femei cărora le place să fie niște *martire*. Dacă un bărbat ar fi ridicat mâna la mine, aș fi aruncat după el cu ce mi-ar fi căzut în mână – o vază, un scaun, orice. Și pe urmă l-aș fi dat pe ușă afară.

– Nu-i chiar atât de simplu.

– Probabil, zise Ada, clătinând din cap. Am avut noroc cu Tim al meu. A fost cel mai cumsecade om din lume. Nu ridica glasul, se purta întotdeauna frumos. Știam că am fost norocoasă.

– Ești obosită. De ce nu te duci la culcare?

Ada se uită la ceas.

– Peste o oră vor sosi alți chiriași. Trenul de la Boston cred că a venit deja. Pe urmă este cel de la Philadelphia și Buffalo. Până dimineață, pensiunea va fi din nou plină.

– Îi aștept eu.

– Când n-o să mai fiu în stare să-mi întâmpin chiriașii, o să vând pensiunea. Este drăguț din partea ta că te-ai oferit, dar sunt obișnuiți să mă vadă pe mine. Nu vreau să-i dezamăgesc. Și de-abia aștept să aud ce vești au.

– Ești sigură?

– Da, bineînțeles. În noaptea aceasta poți dormi în camera mea, Katie.

– Nu-i nevoie. O să stau cu Matt. Dacă fug de el nu rezolv nimic. O să ne rezolvăm problemele într-un fel, dacă o să ne străduim.

– Sper.

– Noapte bună, Ada.

Katie ieși din bucătărie și se strecură pe hol, mulțumită că nu era nimeni prin apropiere. Nu încetini pasul decât în fața ușii. Inspiră adânc și puse mâna pe clanță.

– Văd că ești treaz, Matt.

– Închide ușa. Vreau să vorbim. Nu te îngrijora... mi-am revenit. N-o să-ți fac nici un rău. Te rog să mă asculți. Pe urmă o să fac ce spui.

Katie observă ochii lui roșii și încordarea care-l cuprinsese.

– Bineînțeles că o să te ascult. Dar ar fi mai bine să așteptăm până mâine.

– Sunt un nemernic, știu. Îmi pare rău, Katie. Nu-ți cer să mă ierți. Dar vreau să știi că din nopatea asta n-o să mai pun gura pe băutură. Jur.

– Vorbești serios?

– Jur pe Biblie. Unde este?

– Nu-i nevoie. Te cred, Matt.

Cel puțin voia să-l creadă. Sigur, avea îndoielile ei, dar era prea obosită să se mai certe.

– Este o mare ușurare pentru mine.

– Da, îmi imaginez.

Matt își încleștă mâinile pe spătarul scaunului.

– Îmi pare rău. O să fac ce spui, Katie. Dacă vrei o să plec. Sau o să stau. Dar te rog să nu mai pomenim niciodată despre acest coșmar.

În martie 1909, după exact nouă luni de la „coșmar", Katie născu pe cel de-al doilea copil, un băiat pe nume Rory. Veni pe lume țipând furios și din momentul acela continuă să zbiere. Dădea din picioare, strângea pumnii și zbiera. După ce obosea, adormea. Katie îl privea zâmbind. Acum avea doi copii pe care-i iubea la nebunie.

Deși erau frați, Rory și Patrick erau la fel de diferiți ca ziua și noaptea. Patrick era un copil senin și liniștit, iar Rory întunecat ca părul lui. Dar în ciuda acestor diferențe, frații erau foarte apropiați.

– Copilul meu, spusese Patrick când îl văzuse pe Rory.

Katie îl corectase în zadar.

– Copilul meu, spunea el cu încăpățânare. Copilul meu plânge, o anunța el. Copilului meu îi este foame.

Când Rory împlini un an, Patrick începu să-i spună „copilul nostru" și Katie consideră că era o mare realizare.

– Amândoi fiii mei sunt încăpățânați, mamă, îi spuse Katie într-o după-amiază de iunie. Seamănă în familie. Patrick zâmbește și Rory zbiară, dar sunt la fel. Au o voință de fier.

– S-ar putea să ai dreptate. Încăpățânarea este blestemul Gallagherilor.

– Și al neamului McVey.

Maeve sorbi din ceai, uitându-se în jur, la bucătăria mare, comfortabilă a Adei. Avea patruzeci de ani, albise, îi apăruseră câteva riduri, dar în rest nu se schimbase prea mult. Tragediile n-o doborâseră. Își văzuse mai departe de viața ei.

– Te țin de la treabă? o întrebă ea. Văd că te așteaptă un coș cu cartofi. Să știi că nu se curăță singuri.

– Cartofii pot să aștepte. Mă bucur că ai venit, mamă. Chiriașii sunt plecați și Ada se odihnește. Dacă Sean reușește să-i astâmpere pe băieți, o să putem discuta liniștite.

– Nu știu dacă vom fi atât de liniștite. Vreau să-ți spun ceva, Katie. Despre Hugh. Meg a fugit cu el. S-au căsătorit. Doamna Muldoon a primit o telegramă de dimineață. A plâns toată ziua. Are și de ce. O s-o distrugă pe Meg. Auzi, să se mărite cu un delicvent.

– Hugh nu este un delicvent. A fost la școala de corecție, nu la închisoare. Era un copil. Nu poți să-l învinuiești...

– Nu mai spune.

– A plătit cu trei ani din viața lui, mamă.

– Și ce a făcut, mă rog, de când a ieșit? Hai, spune-mi. Și-a făcut o nouă bandă, și mai cumplită decât prima. S-a apucat din nou de jocuri de noroc. I se spune Gallagher cel Trufaș. O să intre la pușcărie. Mă întreb ce o să facă Meg atunci? Dacă ți-e prietenă, roagă-te pentru ea, fiindcă are nevoie.

Katie se așeză pe scaun.

– Poate că Meg o să-l influențeze în bine pe Hugh, zise ea.

– Când o face plopul pere. Și eu am încercat să-l influențez în bine, dar a fost imposibil. Acum o să facă nouăsprezece ani. Este prea târziu.

– Meg îl iubește. L-a așteptat trei ani.

– Și la ce servește dragostea? Ție la ce ți-a folosit, Katie McVey? Sigur, trăiești într-un loc mai bun, ai copii, dar citesc în ochii tăi că nu ești fericită.

– Exagerezi.

– Hai, spune-mi că nu este adevărat. Ai încercat să-mi ascunzi adevărul. Foarte bine. O soție nu trebuie să se plângă de soțul ei. Dar sunt mama ta. Știu ce simți.

– Ai plecat urechea la bârfe, mamă.

– Nu mă interesează bârfele. Dar am și eu ochi. Când îl văd pe Matt intrând într-o anumită casă din *Ninth Avenue* și pe Ben Rossi dându-ți târcoale, știu să pun lucrurile cap la cap.

Katie se înroși la față și își feri privirile.

– Ben nu-mi dă târcoale, zise ea repede. Este prietenul lui Matt.

– Și vine numai în lipsa lui Matt.

– Matt lipsește tot timpul. Se duce la o anumită adresă din *Ninth Avenue, Forty-Fourth Street,* sau Yorkville. Face ce vrea.

– Bărbații pot face ce vor, dar femeile nu. Virtutea este cel mai de preț bun al unei femei.

– Nu este nimic între Ben și mine. Ține la Patrick și Rory. Și la mine probabil, dar nu așa cum crezi tu. Este un gentleman, mamă. Nu ar profita.

– Dar ce, este sfânt? Toți bărbații profită, Katie. Sigur, Ben este un băiat manierat, dar nu-i sfânt. Iar tu ești o femeie frumoasă, Katie. Prea frumoasă. Nu m-am băgat în treburile tale, îi reaminti ea. N-am alergat să-ți dau sfaturi, așa cum fac unele mame. Dar acum trebuie să-ți atrag atenția că greșești. Ești femeie măritată. Nu poți să primești bărbați în lipsa soțului tău.

– Ada este mereu acasă. E ceva nevinovat, mamă!

– Nevinovat sau nu, spune-i lui Ben să nu mai vină decât în prezența lui Matt. Spune-i chiar astă-seară. Este sâmbătă și o să apară, mai mult ca sigur. Există doar două feluri de femei: cele ca Maisie Craig și cele ca tine. Vrei să fii ca Maisie Craig?

– Ah, mamă!

Maeve ridică din umeri.

– Spune-i astă-seară, insistă ea.

Katie avea senzația că era din nou mică, în bucătăria mamei sale și-i asculta spășită observațiile. Îi venea s-o repeadă, dar se abținu, pentru că se temea chiar și acum de Maeve.

– Este un ordin, mamă?

– Sper că nu este nevoie. Gândește-te la Matt.

– La *Matt*? Umblă cu toate femeile din lume, bea. Deși a jurat că n-o să mai pună piciorul în cârciumă, se îmbată în fiecare sâmbătă. Cum să mă gândesc la el?

– Este soțul tău. Ar putea să te arunce în stradă.

– De asta te temi, mamă? Află că Ada a vrut să-l arunce pe *Matt* în stradă, de mai multe ori. Și eu sunt cea care a oprit-o.

– Ține la tine. Dar este nepotul ei și familia are prioritate întotdeauna. Dacă o să vă certați, o să-i țină partea.

– Ne-am certat deja, mamă. Dinainte să se nască Rory sau chiar Patrick. Nu pretind că este doar vina lui Matt. Și eu sunt vinovată și asta mă doare cel mai mult.

Katie își aminti de conversațiile cu Ada. Îl apărase pe Matt, dar Ada își pierduse orice speranță.

– M-aș simți mai bine dacă Ada i-ar ține partea. Așa am remușcări. Este groaznic, mamă. Aproape că nu mai vorbesc unul cu altul. Și când o fac, se ceartă întotdeauna.

– Cred că Adei îi vine greu. Matt a fost ca un fiu pentru ea. Și știu cât suferi când te dezamăgesc copiii. Parcă ți-ar înfige un cuțit în inimă... A făcut totul pentru Matt. I-a dat o cameră frumoasă, pe care ar fi putut s-o închirieze. Deși avea servici, i-a cumpărat haine – un costum nou în fiecare an și palton. Când s-a îmbolnăvit a chemat doctorul. Când l-a durut măseaua l-a dus la dentist... Eu n-am putut decât să-i dau ulei de trifoi lui Hugh când a avut probleme cu dinții.

– Încetează, mamă.

– Acum ai și tu doi fii. Sper să-i crești mai bine decât m-am priceput eu sau Ada. Poate o să reusești, Katie. Dar nu încerca s-o faci de una singură. Ai nevoie de Matt. Indiferent cum este, muncește din greu. Câștigă și se duce la școală. Restul contează prea puțin.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Cum?

Maeve zâmbi trist.

– Văd că ai memorie scurtă, Katie McVey. Ai uitat cum trăiam? Când n-aveam mâncare pe masă și cărbuni să ne încălzim? Nu mai visa la dragoste și apreciază ce ai. Poți să-ți culci copiii noaptea cu stomacul plin, într-un pat cald.

Maeve se întoarse când Sean intră în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, văzând figura speriată a copilului. Hai, spune, doar nu ți-a căzut limba!

– Ada,

– Ce-i cu ea?

– Zace pe podea, lângă salon. Am tras-o de braț, dar nu s-a mișcat. Cred că a murit.

Maeve și Katie săriră de pe scaune și se repeziră în hol.

– Ah, Doamne! strigă Katie.

Ada zăcea pe podea, cu capul pe umăr. Îi puse mâna pe inimă.

– Se simte o bătaie slabă, zise ea agitată. Telefonează-i doctorului Morton, mamă. Spune-i să vină imediat. Eu stau cu Ada.

– Nu știu cum să umblu cu telefonul. Sună tu. Stau eu cu ea. Sean, ai grijă de copii. Stai cu ei până te chem.

– Da, mamă.

Băiatul alergă într-o direcție și Katie într-alta. Maeve îngenunche.

– Ada... Ada, sunt eu, Maeve. Mă auzi, Ada? Katie s-a dus să telefoneze doctorului. O să te faci bine... mă auzi, Ada?

Dar nu primi nici un răspuns. Doamne Sfinte, se gândi ea. Nu se poate!

Katie se întoarse peste câteva clipe și o găsi pe Maeve ștergându-și o lacrimă.

– Ce-i, mamă?

– Îmi pare rău, a murit.

– *Nu!*

– Îmi pare rău, Katie.

– Este totul aranjat, îi spuse Katie tremurând, palidă la față, domnului McCarthy. Ada a discutat cu mine acum doi ani. Mi-a spus ce dorește atunci când o să-i vină ceasul. Uite, a semnat cu mâna ei contractul.

– Vrei să-l verific, Katie? o întrebă Ben.

– Ce păcat că Matt nu este aici. Oare unde s-o fi dus? Ah, ce urăsc nopțile de sâmbătă. O să se întoarcă târziu acasă.

– Nu chiar. Am lăsat vorbă la cârciumi. Îl caută toți.

Ben luă contractul bătut la mașină din mâna domnului McCarthy. Citi atent fiecare pagină și apoi își ridică privirile.

– Pare să fie totul în ordine.

– Este, domnule Rossi. Vă asigur. După cum am spus, Ada a lăsat instrucțiuni foarte clare. Știa că o să fac tot ce trebuie pentru ea. La fel ca pentru Tim. Aveți cuvântul meu.

Ben se duse în celălalt capăt al salonului. Se întunecase la față. Și el se întreba unde o fi Matt. I se părea revoltător că nu

a aflat de moartea Adei. Se uită din nou la contract și încuviință din cap.

– Katie, cred că ar trebui să-l lași pe domnul McCarthy să...facă ce trebuie. Dorințele Adei sunt clare. Nu are rost să așteptăm.

– Și Matt? N-ar trebui să se implice? Doar a fost nepotul ei!

– Sunt sigur că Matt nu ar încălca dorințele Adei.

– Da, ai dreptate.

Katie își duse mâna tremurândă la gât.

– Da, poți să te apuci de treabă, domnule McCarthy. Dar nu știu dacă a existat o poliță de asigurare și nu am decât câțiva dolari în casă. Nu am cum să vă plătesc până luni, când se deschide banca.

– Ada mi-a plătit din ziua când am încheiat înțelegerea. A vrut să scutească familia de orice griji. A fost o femeie extraordinară.

– Într-adevăr.

Katie luă batista să-i șteargă ochii.

– Mulțumesc.

– În privința priveghiului...

– Ah, Doamne! exclamă Katie.

Ben veni imediat lângă ea.

– Ada a cerut să i se facă un priveghi tradițional irlandez, zise Ben calm. Sunt sigur că domnul McCarthy va avea grijă de toate detaliile.

– Bineînțeles, face parte din înțelegere. Nu trebuie să vă îngrijorați. Flannagan va avea grijă de mâncare și lichior. Ne vom ocupa de tot ce trebuie. Oamenii mei vor veni aici mâine dimineață să înceapă pregătirile. Scuză-mă că-ți spun, Katie, dar Adei nu i-ar plăcea să te vadă plângând. A avut o viață fericită și nu considera că moartea este sfârșitul. Spunea mereu că o să-l regăsească pe Tim.

– Te rog, nu vreau să mai aud nimic.

– Da, sigur, înțeleg. O să plec imediat. Nu te deranja să mă conduci. Știu drumul. Noapte bună, Katie, domnule Rossi.

– Noapte bună.

După plecarea lui, se lăsă o liniște adâncă în salon. Ben se așeză lângă Katie și își umplu pipa.

– Cum aș putea să te ajut? o întrebă el după câteva clipe. Te rog să-mi spui. Sunt gata să fac orice. De exemplu, o să

pregătesc niște ceai. Sau poate ceva mai tare? Ada păstra întotdeauna o sticlă de brandy în dulap.

– Ca medicament, suspină Katie, zâmbind trist. O să-mi revin, Ben. A fost un șoc pentru mine. Ada părea foarte obosită, dar spunea că se simte bine. Am rugat-o să-l cheme pe doctorul Morton, dar m-a luat în râs. Ar fi trebuit s-o oblig.

– Nu are rost să te învinuiești. A făcut infarct. Se putea întâmpla oricând. Numai era tânără, Katie.

– Știu. Cred că știa și Ada. În ultima vreme vorbea din ce în ce mai mult despre Tim. Și-a aranjat propria înmormântare, fără să scoată nici un cuvânt... Sper că știa ce mult o iubeam.

– Bineînțeles că știa.

– Unde te duci, Ben? Lasă ceaiul.

– De ce? Mi-a făcut întotdeauna impresia că ceaiul este ceva mistic pentru irlandezi. N-ai putea să-mi mărturisești secretul? Poate mă îmbogățesc... Îmi pare rău, Katie. Nu prea reușesc să te înveselesc. Am vrut doar să nu te mai văd plângând. Nu suport să te văd plângând. Chiar nu pot să te ajut cu nimic?

– M-ai ajutat deja cu prezența ta. Aveam nevoie de un prieten în noaptea aceasta.

Ben o luă de umeri și-i puse capul pe umărul lui. Și, în clipa aceea apăru Matt.

– Ce bine că te-ai întors!

– Da, sunt convins. Mi s-a spus că este o urgență și văd că este, într-adevăr. Te dai la nevastă-mea.

Ben sări ca ars.

– Ce-ai spus? exclamă el revoltat. Te înșeli. Nu-mi vine să cred ce tupeu ai. Te sfătuiesc să taci din gură și să asculți. Încercam s-o alin pe Katie.

– Bunul Ben. Este oricând gata *să aline.*

– Ești beat.

– Și tu ești un *ticălos.*

Matt se repezi la el și-l doborî.

– Ticălosule, ar trebui să te ucid. Nu-mi sta în cale, Katie. Lasă-mă să lămuresc lucrurile cu fostul meu prieten.

– Ai înnebunit? De fapt, nu contează, zise Katie dezgustată. Nu se poate discuta cu tine când ești beat.

Trecu pe lângă Matt și se duse la Ben, întinzându-i mâna.

– Te simți bine? Te-a rănit?

– Mi-a rănit doar demnitatea.

– Dacă ești gata să te bați ca un adevărat bărbat, o să te învăț minte.

– Încetează, Matt. Nu înțelegi? Ben încerca să mă ajute.

– Da, l-am văzut cum încerca.

Ochii lui Katie sclipiră de furie. Inspiră adânc, încercând să se liniștească.

– Ceea ce ai văzut erau doi prieteni care se alinau unul pe altul. S-a întâmplat ceva cumplit, Matt. Ada a avut un atac de inimă azi după-amiază. A... murit.

– A murit?

Matt se albi la față. Simțea cum se învârtește toată camera cu el și se prăbuși pe scaun.

– A murit? întrebă el din nou.

– Am telefonat la șantierul de cherestea, dar plecaseși. Îmi pare rău. S-a întâmplat pe neașteptate.

– Ar fi trebuit să fiu alături de ea.

– Nu te învinui degeaba. Nu aveai de unde să știi, zise Ben. Ada nu ar vrea să-ți faci reproșuri.

– Unde este? Vreau s-o văd... să-i spun...

– Mâine, Matt, mâine.

– Ba nu, *acum*.

– Acum nu poți s-o vezi.

Ben se uită la Katie și apoi puse o mână pe umărul prietenului său.

– Domnul McCarthy a fost deja aici, îi explică el. Ada a cerut să i se facă un priveghi tradițional irlandez. McCarthy o să se ocupe de tot. Ada i-a dat instrucțiuni clare. Nu a vrut să vadă supărare și lacrimi.

– Și ce ai vrea? Să fiu fericit? Un priveghi irlandez?

Matt clătină din cap.

– Cântece și veselie ca la o petrecere.

– Poate că irlandezii iau moartea așa cum trebuie. O viață bună merită să fie sărbătorită.

14

Sicriul simplu din lemn al Adei a fost pus în salon, înconjurat de coroane și jerbe. Cornelius O'Day trimisese o inimă enormă din trandafiri roșii, Jack Snow garoafe albe în formă de pernă, iar familia Costello o jerbă din crini, cu o bandă de mătase, pe care scria: dragii noastre prietene. Ceilalți actori de vodevll aduseseră coroane, jerbe și coșuri cu flori. Katie și Matt cumpăraseră trandafiri, iar Maeve narcise. Ben venise cu un coș cu margarete.

– Sunt atâtea flori încât nu mai încap oaspeții, zise Katie.

Dar înghesuiala nu deranja pe nimeni. Oamenii se fâțâiau prin salon cu paharele în mână, amintindu-și de momentele fericite petrecute alături de Ada McVey. Mâncau sandviciuri pregătite de Flannagan, beau și închinau toasturi.

– Cum te simți? o întrebă Ben pe Katie spre sfârșitul după-amiezii.

– Bine. Nu mă așteptam să fie într-adevăr o sărbătorire. Știam că vor veni actorii de vodevil și vecinii. Și văd că își amintesc cu dragoste și amuzament de Ada. Așa ar trebui să fie mereu. Ea așa și-a dorit, în orice caz.

– Unde sunt copiii?

– I-am dus de dimineață la mama. I-ar fi impresionat. Hugh și Meg au fost aici mai devreme. Ei au adus gardeniile.

– Gardenii? Înseamnă că o duce bine.

– Doar știi cu ce se ocupă, Ben, nu este nevoie să fii politicos. Mama crede că ar trebui să-i închid ușa în nas. Iar Matt o aprobă, dar eu nu pot să fac asta. Este unul din motivele noastre obișnuite de scandal.

Katie se întunecă la față. Întoarse capul și se uită la Matt, care stătea singur, departe de oaspeți.

– Matt a încremenit în colțul acela toată ziua. A refuzat să discute cu cineva. Nici nu s-a apropiat de coșciug. Parcă ar fi pe altă lume.

– Am încercat să vorbesc cu el. A mormăit câteva cuvinte și apoi a căzut din nou pe gânduri. Suportă greu moartea Adei.

– Tuturor ne vine greu, dar cred că pentru el este cel mai rău, oftă Katie. Se simte vinovat. În ultima vreme se certa tot timpul cu Ada. Îi cerea să se schimbe. Bietul Matt. Era un băiat atât de ambițios și acum...

– După ce o să-și ia diploma, o să-și revină. Nu mai are mult, Katie. Încă un an, poate chiar mai puțin. Ce era mai greu a trecut.

– Pe urmă se va înscrie la facultate. Se compară tot timpul cu tine, iar tu o să termini studiile între timp. Îi tot spun că nu este o cursă, dar asta nu-l consolează cu nimic.

– Aș schimba oricând locul cu el. Matt este cel norocos, nu eu. Te are pe tine și doi fii. Oare ce ar putea să-și mai dorească un om?

– Ești amabil că spui asta.

– I-am spus-o și lui Matt. Nu din amabilitate. Aș schimba locul cu el în orice clipă.

Ben se opri, de teamă că vorbise prea mult.

– Mi-am dorit întotdeauna o familie, zâmbi el.

– O să ai o familie minunată.

– Crezi?

– Sunt convinsă.

Katie se uită de jur împrejur în salon.

– Te rog să mă scuzi, zise ea. Matt pare gata să leșine.

Zicând acestea, își adună fustele și se îndreptă spre el.

– Matt.. spuse ea, punându-i mâna pe frunte. Te simți bine? Vrei ceva? Un pahar cu brandy?

– Vreau să se termine mai repede. N-ai putea să-i trimiți pe toți acasă? Este o barbarie! Să râzi și să spui glume în timp ce Ada...

– Ai prefera să vezi lacrimi și durere?

– Aș prefera să nu mai văd pe nimeni. Aceasta este casa mea, acum. Dacă nu le spui tu să plece, o s-o fac eu.

– Ai răbdare, Matt. Cornelius se pregătește să cânte ceva. A venit special până aici. Și nu uita că a fost dorința Adei.

– Ah, *Doamne*! Doar știi ce ne pregătește, nu? Cele o mie de coruri din „Danny Boy"

– Exagerezi, zâmbi Katie. O să cânte câteva melodii, una-două rugăciuni și gata. Hai să ne așezăm. Vino, Matt!

Scaunele de lângă sicriu sunt pentru familie. Te rog. Cu cât ne așezăm mai repede, cu atât o se termine mai curând.

Matt se uită spre sicriu, își scoase batista și se șterse pe frunte. Mirosul florilor, al băuturii și sandviciurilor cu carne de vacă îi făcea greață.

– Nu cred că pot. Mi s-a întors stomacul pe dos.

– Îți pregătesc niște bicarbonat.

– Nu, nu. Poate o să mă simt mai bine dacă stau jos. Ah, Doamne, de s-ar termina odată!

Katie îl luă de braț și se instalară la locurile lor, să-l asculte pe Cornelius. Cântă Ave Maria și două imnuri vechi irlandeze. Tocmai începuse „Danny Boy“ când Matt sări de pe scaun și ieși din cameră cu mâna la gură.

Dar Cornelius O'Day, cântăreț profesionist nici nu observă. Continuă să cânte, până când izbucniră toți în lacrimi. Când termină, spuse câteva cuvinte despre prietena lui, Ada. Oamenii ridicară din nou paharele.

– *Bheatha!* răsună toastul în vechea limbă irlandeză.

Părintele Malone, tânărul succesor al părintelui Flynn citi rugăciunile. Pe urmă făcu semnul crucii și Katie îngenunche singură lângă sicriu.

– La revedere, Ada, murmură ea. La revedere, draga mea prietenă.

Ada ceruse să aibă o înmormântare restrânsă și i se respectă și această dorință. Katie și Matt, îmbrăcați în haine de doliu au fost singurii care au însoțit-o pe ultimul drum. Au ascultat în tăcere slujba de la St. Brendan și apoi au mers în spatele dricului la Cimitirul Holy Name, unde Ada a fost îngropată lângă iubitul ei Tim. Matt o luă la fugă când sicriul fu coborât în groapă, dar Katie rămase.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură ea, aruncând un trandafir în mormânt.

– Dați-mi voie să vă conduc la trăsură, zise părintele Malone. Nu am avut ocazia s-o cunosc bine pe Ada, dar știu că era o femeie deosebită.

– Da, era.

Katie se uită drept în ochii albaștri ai părintelui Malone.

– Vă plăcea, părinte. Spunea că sunteți un om pios. Sper să fim prieteni.

– La fel mă gândeam și eu. Uitați trăsura. Eu o iau pe cealaltă.

Katie se așeză lângă Matt și își ridică vălul.

– S-a terminat, zise ea.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură. N-o să pricep niciodată de ce trebuie să asistăm la asemenea ceremonie.

Matt își aprinse o țigară și se sprijini de spătarul banchetei.

– Când mi-o veni vremea, nu vreau nici un fel de ceremonie. Să nu uiți. Nu vreau circ. *Doamne,* când mă gândesc la ultimele zile, îmi vine să înnebunesc.

– Nu te gândi, dacă-ți face rău.

– Cum poți să fii atât de calmă? A fost un *circ!*

– Când a murit tata, zise Katie, nu am avut bani pentru priveghi. Au venit prietenii lui și i-am servit cu bere, dar un singur pahar pentru fiecare. Pe urmă, mama i-a dat pe ușă afară. Când a murit Francis... nu a fost nimic. Ada a avut o idee mai bună. Oamenii și-au amintit de ea cu bucurie.

– Cred că ne-a costat o avere. Nici nu vreau să mă gândesc!

– Erau banii ei, Matt. Și, după părerea mea, putea face ce voia cu ei.

– Da, sigur, avea tot dreptul. Dar...

– Îți faci griji în privința moștenirii?

Matt ridică din umeri. Trase din țigară și urmări fumul care se ridica.

– De ce să-mi fac griji? o întrebă el. Pensiunea este a mea. Dacă o să-mi rămână și ceva bani, va fi și mai bine.

– Da, bineînțeles.

– Ada nu discuta niciodată despre bani. Nu știu cât avea. Nu era nici bogată, nici săracă. Pensiunea era mereu plină. Afacerile mergeau bine. Da, sigur, era extravagantă. Chiriașii mâncau împărătește. Primeau mici atenții de zilele lor de naștere. Crăciunul era foarte fastuos. Trebuie să fie ceva bani. O să aflu cât de curând. Cred că avocatul Adei a sosit deja acasă.

– Cu pensiunea cum rămâne, Matt?

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să luăm anumite hotărâri, oftă Katie.

Suporta cu greu această conversație. Pensiunea era mai mult decât o afacere bănoasă pentru ea. Era casa ei, singurul cămin adevărat pe care-l avusese vreodată și acum se simțea amenințată.

– Nu ai spus nimic. Lucrurile vor rămâne la fel? Sau ai de gând s-o vinzi?

– Aș vinde-o imediat, fără nici un regret. Dar proprietățile din Bucătăria Iadului nu valorează mare lucru. Cine vrea să locuiască în asemenea cartier? Valorează mai mult ca pensiune. Chiriașii asigură un venit lunar. Un venit! exclamă Matt vesel. Pot să renunț la cursurile serale. O să termin studiile la City College, așa cum am plănuit. Dacă vor fi destui bani, o să mă înscriu chiar la New York University. Este un pas înainte, Katie. Un pas important.

– Mă bucur.

– Este șansa de care aveam nevoie. O șansă neașteptată.

Matt o privi plin de remușcări.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit. Am iubit-o pe Ada. N-am vrut să moară, ca să pun mâna pe banii ei. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

– Știu. Nu-i nevoie să-mi spui.

– Dar a murit și nu pot s-o aduc înapoi. Nu pot să mă prefac că nu mă interesează banii. Sunt foarte importanți pentru mine, Katie.

– Știu și asta.

– Parcă aș fi fost blocat într-un tunel negru, în care mă afundam tot mai mult.

– Liniștește-te, Matt.

Katie era alarmată de privirea din ochii lui.

– Te înțeleg perfect. Voiam să știu doar dacă lucrurile vor fi la fel sau se va schimba ceva. Mă bucur să aflu că vor rămâne la fel.

Matt întoarse capul și inspiră adânc.

– N-am spus că n-o să fie *nici* o schimbare. O să te ocupi de pensiune, bineînțeles. Ești singura care te pricepi. Dar nu va mai fi ca până acum. S-a terminat cu mesele regești. Și cu convorbirile telefonice gratuite. Mă pricep să fac economii.

Lasă pe mine! Mai întâi, va trebui să studiez registrele contabile.

– Ada mi-a dat în grijă registrele de acum un an. Mă pricep destul de bine la cifre.

– O să le ții și de aici înainte, numai că va trebui să te încadrezi într-un buget.

– Al cui buget?

Matt o bătu pe umăr.

– Nu te îngrijora, zâmbi el. O să am grijă să fie o sumă mulțumitoare. Doar n-o să înfometez chiriașii.

– Puțin ți-a păsat de ei. Nu i-ai putut suferi niciodată.

– Nu sunt obligată să-mi placă. Și nici tu nu ești obligată să mă placi pe mine. Este o relație de afaceri, Katie. Cerere și ofertă. Eu am camere și ei au nevoie de ele.

– Nu este de ajuns. Ada știa asta. De aceea pensiunea ei era plină întotdeauna. Le oferea un cămin unor oameni care erau departe de casele lor, nu numai o cameră. Cornelius O'Day este cel mai bun exemplu. Se bucură de mare succes. Ar putea să stea la orice hotel elegant, dar a preferat pensiunea Adei. Sau Jack Snow, Herbert și Yvonne... cel puțin jumătate din chiriașii noștri au destui bani să locuiască mai confortabil, dar au venit la Ada.

– Da, poate.

– Știi foarte bine că am dreptate. Dar nu vrei să recunoști.

– Katie, pensiunea este a mea acum. Și a ta, într-un fel. Dar *eu* sunt proprietarul ei. O să fac cum cred că este mai bine. N-ai decât să fii prietenă cu chiriașii cât poftești. Între timp, eu o să mă ocup de bani. Femeile nu au cap de afaceri.

– Nu, suntem prea proaste pentru asta. Dacă ni s-ar da banii pe mână, i-am arunca pe ciocolate și rochii de dantelă.

– N-am spus asta. Nu mai fi atât de sensibilă. Avem ocazia s-o luăm de la început și tu strici totul. Aș vrea să existe zece minute în care să nu ne certăm și să nu-ți aud reproșurile.

– Tu ești cel care arunci cu reproșuri, Matt. Mai întâi ai acuzat-o pe Ada că era extravagantă și pe urmă mi-ai dat de înțeles că nu aș fi în stare să mă ocup de bani.

– O să te ocupi de pensiune.

– Adică eu cu munca și tu cu hotărârile. Ți se pare drept?

– Este foarte bine așa. Nu înțeleg de ce te plângi. Bărbatul trebuie să ia hotărâri într-o familie, iar nevasta să asculte. Cât trăia Ada a trebuit să-mi țin gura, dar acum s-a terminat. Și îți sugerez să te obișnuiești, cel puțin de dragul lui Patrick și Rory. Nu ai de ales.

Katie își mușcă buza, încercând să se abțină. Matt o prevenise. „Era adevărat – se gândi ea. Ada mă proteja, dar acum nu mai este. Depind de Matt și nu pot face nimic. Trebuie să mă gândesc la copii."

– Ești triumfător.

– Îmi pare rău de moartea Adei, dar mă bucur că pot, în sfârșit, să impun.

– În sfârșit?

– Exact. M-am săturat de ironiile tale. Recunosc că nu am fost un soț bun. Nu este nevoie să mi se spună.

– Îmi pare rău.

– Îți pare rău pe dracu'

Matt își aprinse încă o țigară.

– Te simți înșelată, la fel ca mine. Uram șantierul acela afurisit de cherestea și cursurile serale. Mi-a venit să renunț de o mie de ori până acum. Da, să renuț și s-o iau la fugă. Dar aveam *responsabilități*. O soție, doi copii. Și pe Ada care mă cicălea zi și noapte. Eu eram acela care nu avea de ales. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Va trebui să mă asculți, ai înțeles?

– Da.

– Bună ziua, domnule Streeter, zise Matt, dând mâna cu avocatul Adei. Îmi cer scuze că a trebuit să mă așteptați. Sper că Veronica v-a servit așa cum trebuie. Deși nu sunt sigur.

– Mă simt bine, mulțumesc.

– Aș vrea să v-o prezint pe soția mea, Katie. Dânsul este domnul avocat Streeter.

– Încântat de cunoștință, doamnă McVey. Ada vorbea adesea de dumneavoastră. În cei mai elogioși termeni.

– Mulțumesc.

– Și acum, după ce am făcut prezentările, zise Matt zâmbind, cred că putem trece la afaceri. Nu este nevoie să stai, Katie, decât dacă ții neapărat.

– Vă rog să mă scuzați. Doamna McVey trebuie să rămână. Testamentul Adei o privește, doar este una din cei doi moștenitori principali.

William Streeter se uită de la unul la altul.

– Vă rog să vă așezați, zise el, deschizând servieta. Testamentul include și câțiva prieteni, care vor primi unele atenții. Dar noi ne vom ocupa deocamdată de chestiunile cele mai importante.

– Bun, îl aprobă Matt.

Nu putea să-și ascundă nerăbdarea și nici nu încerca. Stătea pe marginea scaunului și-l privea fix pe avocat.

– Este o avere mare? se interesă el.

– Moderată. Și acum, înainte să începem, țin să precizez că testamentul Adei este perfect legal. Contestațiile nu ar avea nici o șansă de izbândă. S-a înțeles? Perfect.

William Streeter își aranjă ochelarii și începu să citească.

– Iubitului meu nepot, Matthew McVey îi las suma de o mie de dolari, ceasul de aur și butonii de aur ai lui Tim McVey. Iubiților mei strănepoți, Patrick și Rory McVey le las câte cinci sute de dolari, pe care îi vor primi la optsprezeece ani. Iubitei mele nepoate Kathleen Gallagher McVey îi las pensiunea cu tot ce conține. Am luat această hotărâre...

– *Ce*?

Matt sări de pe scaun dând din mâini.

– I-a lăsat pensiunea lui Katie? Este imposibil!

– Nu este deloc imposibil, doar v-am explicat deja...

– Puțin îmi pasă de *explicațiile tale!* Pensiunea este *a mea.* Mi-a fost promisă de mult. Ada *mi-a spus* că va fi a mea.

– V-am explicat deja, repetă avocatul că testamentul Adei este perfect legal. Îmi pare rău, dar legea este foarte limpede în această privință.

– Când a fost redactat testamentul?

– Când? Să vedem...

William Streeter întoarse ultima pagină și se uită la dată.

– Pe întâi iulie 1908. Este redactat și semnat în prezența martorilor.

– Da, înțeleg, zise Matt, cu un glas înecat.

Își dădu seama imediat că Ada își modificase testamentul după ce o bruscase pe Katie.

– Înțeleg, repetă el.

– Ada v-a lăsat o scrisoare. Trebuie să v-o dau la sfârșit.

– Nu este nevoie. Ada v-a vizitat acum doi ani și și-a schimbat testamentul. Probabil că vă întrebați de ce. Vreți să *aflați*?

– Încetează, Matt.

– Este foarte simplu, domnule Streeter. Ada și-a schimbat testamentul după ce mi-am violat soția.

– Zău, tinere...

– Sunteți șocat?

Râse amar. Apoi luă scrisoarea din mâna avocatului și o rupse în bucăți.

– *Legea* nu pedepsește violul când este vorba de doi soți, dar Ada m-a pedepsit după propria ei lege.

– Unde te duci, Matt?

– Afară. Felicitări, ai câștigat, draga mea soție.

– Matt... nu pleca, te rog.

Katie oftă, când trânti ușa în urma lui.

– Nu știe ce vorbește. Este foarte supărat. Sper că nu-l luați în seamă.

– Știam că nu se mai înțelegea cu Ada. Nu are rost să deschidem acest subiect.

– Vă mulțumesc.

– Pot să termin testamentul? Mai sunt câteva rânduri.

– Da, îl aprobă Katie suspinând.

– Iubitei mele nepoate prin căsătorie, Katie McVey îi las pensiunea, cu tot ce conține. Sper că îi va primi în continuare pe actorii de vodevil, care au fost a doua mea familie. Sper de asemenea că, în felul acesta, Kathleen Gallagher și copiii ei vor avea un cămin, atâta timp cât vor dori să locuiască acolo. Mai sunt câteva bijuterii care îi aparțin de asemenea: cerceii și colierul de granat și perle. William Streeter își scoase ochelarii.

– De obicei nu mă amestec în probleme de familie, dar vreau să-ți spun că Ada nu a avut încredere să lase pensiunea pe mâna lui Matt. Sigur, se gândea la prietenii ei, actorii de vodevil, dar cel mai mult se gândea la dumneata.

– Matt era nepotul ei.

– Într-adevăr. Și i-a lăsat o sumă de bani frumușică. Îi ajunge să-și termine studiile. Am înțeles că asta îl preocupă cel mai mult.

– Da.

– Cred că Ada a luat o hotărâre justă. Acum trebuie să iei și tu una. Ești liberă să vinzi pensiunea. Ada și-a exprimat doar speranța că n-o s-o faci. Poți să i-o donezi lui Matt, dar poți să mergi mai departe, așa cum este.

– Cine ar cumpăra-o?

– Oricine. Ca locuință particulară în acest cartier, nu valorează nimic. Dar poate fi transformată în apartamente de închiriat și atunci valoarea ei ar crește imediat.

– Apartamente de închiriat? Nu, n-o s-o vând. O să conduc pensiunea de una singură. Așa cum a dorit Ada. Pentru că este și dorința mea.

– Mă simt dator să-ți atrag atenția că femeile nu se bucură de respect când se bagă în afaceri. Ada era o excepție. În primul rând moștenise pensiunea de la soțul ei și, în al doilea rând era o persoană în vârstă. Iar faptul că a fost actriță de vodevil, era cu atât mai potrivit.

– Și pentru mine este foarte potrivit, domnule Streeter.

– Nu mă îndoiesc de acest fapt. Dar mulți oameni vor spune că o femeie tânără nu are ce căuta în lumea afacerilor.

– Sunt femeie măritată și mama a doi copii. Muncesc aici de șapte ani. Așa că am învățat cum se conduce o pensiune.

William Streeter se trase de mustața albă.

– Da, sigur, sunt perfect de acord. Atunci am aranjat totul. Când ai timp, te-aș ruga să treci pe la biroul meu. Trebuie întocmite anumite formalități. Viața unui avocat este plină de formalități. Poftim cartea mea de vizită.

Katie o luă. Dar se încruntă când văzu adresa elegantă din East Side.

– Oare pot să-mi permit asemenea firmă?

– Nici o grijă, nici Ada nu-și permitea. Cel puțin nu onorariul meu obișnuit. Fratele meu a fost actor de vodevil. Știi cum este – oaia neagră a familiei.

William Streeter îi făcu semn cu ochiul.

– Dar am păstrat legătura cu el și așa i-am cunoscut pe Ada și Tim. M-am ocupat de toate problemele lor juridice, con-

tra unui onorariu special. Aș fi încântat să fac același lucru pentru tine.

– V-aș rămâne recunoscătoare, dar nu-mi place să fiu datoare.

– Să nu crezi că ofer pomană, doamnă McVey. Este un gest prietenesc. Ada și Tim s-au purtat frumos cu fratele meu și o fac în amintirea lui. A murit acum câțiva ani. Oricum, nu este o problemă prea complicată. Nu te sfătuiesc să mă refuzi. Nu mă laud, dar sunt cel mai bun avocat din New York.

– Sigur că n-o să refuz. Dar v-aș ruga să-mi spuneți Katie.

– Bine, Katie.

William Streeter se ridică. Își adună hârtiile și își închise servieta.

– Sper să ne vedem în curând. La revedere, Katie.

– Cred că fac ce trebuie, nu?

– În privința pensiunii, da. Însă nu va fi ușor. Orice afacere presupune mare răspundere. Înțeleg că ești învățată să te descurci de mică.

– Nu răspunderile mă îngrijorează, ci Matt. De câte ori își face planuri, nu se alege nimic de ele.

– Nu este înțelept să-ți faci planuri în privința unei moșteniri. Ada avea tot dreptul să facă ce dorea cu proprietatea ei. Mi se pare normal. N-ai nici un motiv să te simți vinovată.

– Voi încerca să-mi amintesc acest lucru.

Îl conduse în hol și-i întinse mâna timidă.

– Vă rămân recunoscătoare, zise ea.

– La revedere, Katie.

– La revedere.

Matt se întoarse acasă seara târziu. Katie se aștepta la ce era mai rău dar, spre ușurarea ei, era calm. Nu băuse.

– Arăți bine, Matt. Mă temeam că...

– Că o să vin beat? M-am gândit la asta. Am ajuns până la Emerald Isle, dar m-am răzgândit. Am făcut în schimb o plimbare lungă, să-mi limpezesc mințile. Unde sunt băieții?

– La mama. O să-i aducă mâine dimineață.

– Foarte bine. Avem de discutat, Katie... M-am făcut de râs, nu-i așa? M-am lăudat că o să-mi impun părerile. Nu are

rost să-mi ușurezi situația. N-am nevoie de bunătatea ta. N-aș putea s-o suport.

Matt se așeză. Își sprijini capul de spătarul scaunului și se uită în gol.

– Știu de ce Ada a luat această hotărâre și o accept.

– N-a vrut să te supere, Matt. Trebuie să fii convins de asta.

– Lasă-mă să vorbesc. Am luat și eu câteva hotărâri. N-o să mai muncesc la șantierul de cherestea și o să urmez cursurile la City College din septembrie. Cum îmi iau diploma, mă înscriu la facultatea de drept. Poate o să-mi iau o jumătate de normă undeva... dar banii vor fi numai ai mei. Acum ai cu ce să întreții și pe băieți și pe tine. Ai obținut ce ți-ai dorit, Katie. Un cămin, copii. Este timpul să-mi realizeze și eu visele.

– O să pleci?

– O să închiriez o cameră chiar aici, la pensiune, zâmbi Matt. Mai exact, vechea mea cameră. O să fiu aici o parte din timp. Voi fi și în patul tău o parte din timp. În fond este dreptul meu. Dar o să fie destule zile în care o să fiu plecat. Am de gând să-mi trăiesc viața fără să mi se pună întrebări. Cu alte cuvinte, vei avea un tovarăș de pat ocazional, dar nu vei mai avea un soț. Căsătoria noastră s-a încheiat.

În timp ce-l privea, Katie vedea fața unui străin, un om dur, care se uita la ea fără nici o urmă de regret sau emoție.

– Mă urăști, nu-i așa?

– Da, te urăsc și te *iubesc* în același timp. Ești atât de *bună.* Nu există nici un dram de răutate în corpul tău. Toți bărbații mă invidiază și au dreptate, dar asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele. Mi-am irosit cinci ani din cauza ta. Ani pe care n-o să-i recuperez niciodată. Te urăsc pentru asta. Te urăsc că ești mai bună ca mine.

– Credeam că n-o să poți să mă mai jignești, dar m-am înșelat.

– O să-ți treacă. Îți revii întotdeauna.

– Azi-dimineață spuneai că o să iei totul de la început.

– De azi-dimineață mi se pare că a trecut o viață. Nu știu, Katie. Poate am fi avut o șansă. După cum observi, am spus *poate.* Dacă lucrurile ar fi mers așa cum mă așteptam, probabil că aș fi încercat. Dar, hai să fim realiști! Am avut de suferit și unul și altul. Tu îți ascunzi bine durerea. Probabil că semeni

cu Maeve. Ea te-a învățat să fii atât de tare. Te-a făcut aproape perfectă.

– Încetează, Matt.

– Ia-o drept compliment. Indiferent dacă mă crezi sau nu, îți admir tăria.

– Îmi pare rău că Ada și-a schimbat testamentul.

– Ba nu-ți pare rău deloc, râse Matt. Nu este nevoie să te prefaci. În orice caz, testamentul Adei a fost picătura care a umplut paharul. Trebuie să recunoști că am avut o căsătorie nefericită, Katie. Acest moment era inevitabil. Acum nu mai suntem nevoiți să ne prefacem.

– Nu ne-am prefăcut.

– Ba da, din ce în ce mai mult în fiecare an.

Matt se ridică și se apropie de ea.

– Ești atât de frumoasă, zise el. Frumusețea ta m-a prins în capcană, zise el, mângâindu-i părul auriu.

Katie îl respinse.

– Asta este tot un compliment? se înfurie ea. M-am săturat de complimentele tale. Ești egoist, Matt. Ai fost întotdeauna. Nu ai reușit să te maturizezi.

– Înseamnă că n-o să te superi dacă o să-mi văd de viața mea.

– Îți vezi de ea de ani de zile. Acum ai avut curajul s-o recunoști. Mă bucur că nu mai depind de tine. Trebuia să ne certăm de fiecare dată când băieții aveau nevoie de haine noi. Puțin ți-ar păsa dacă ar umbla în zdrențe. Te interesează doar să pui bani de-o parte, ca să cumperi terenurile alea afurisite.

– Terenurile alea *afurisite* o să valoreze o avere într-o zi.

– Și fiii tăi? Ei cât valorează?

– Nu fă pe deșteapta cu mine. Patrick și Rory erau fiii *mei* numai când voiai ceva de la mine. În rest erau doar fiii *tăi*. Tu luai hotărârile în familia noastră.

– Nu-i adevărat. N-am avut niciodată o familie. Dacă am fi avut, nu te-ai fi îmbătat în fiecare sâmbătă. Nu se putea discuta cu tine, indiferent în ce stare erai. M-ai urât de la început și pe mine și pe copii. Acum ești liber. Suntem liberi amândoi. Ada ne-a făcut o mare favoare. Putem merge pe drumul nostru. O să-ți împachetez lucrurile și o să le duc în fosta ta came-

ră. O să se bârfească, bineînțeles, dar nu va fi prima oară. Ai dat destule ocazii de bârfă.

– Nu numai eu.

– Ce vrei să spui?

– Și serile tale petrecute cu Ben au fost un motiv de bârfă.

Katie sări în picioare și-l plesni.

– Cum îndrăznești! zbieră ea. Între mine și Ben nu a fost nimic și o știi prea bine!

Matt își frecă obrazul.

– Da, știu, zâmbi el. Sunteți amândoi atât de *buni.* Știu că serile acelea erau nevinovate. Dar vecinii nu știu. Se vorbește și nu am făcut nimic să lămuresc lucrurile. Mă întreb ce o să creadă Patrick despre sfânta lui mamă când o să...

– Pleacă! zbieră ea, luând o vază de pe masă. Pleacă înainte să-ți sparg capul.

Matt o privi râzând. Apoi se răsuci pe călcâi și se duse la ușă.

– Poate n-ai câștigat, totuși.

– Ieși!

Ușa se închise în urma lui. Katie puse vaza jos și se trânti pe scaun, îndoindu-și picioarele sub ea. Rămase așa mult timp, gândindu-se la trecut, la zilele fericite când ea și Matt erau îndrăgostiți. Rămăseseră doar niște amintiri care trebuiau s-o susțină toată viața de aici înainte. Îi venea să plângă, dar nu putea, pentru că nu-i mai rămăseseră lacrimi.

Se înserase când se ridică și începu să împacheteze lucrurile și cărțile lui Matt.

– Domnul McVey se mută la etaj, îi explică ea Veronicăi, care o privea nedumerită. Are nevoie de un loc liniștit, unde să studieze.

Repetă această explicație tuturor chiriașilor, lui Meg, Hugh, mamei sale. Nu știa dacă o credeau sau nu, dar, pe măsură ce treceau lunile, constată că nu-i mai păsa.

– Viața merge înainte, mamă, îi spusese ea, ca să pună capăt oricărei discuții.

Pentru Katie, viața însemna copiii și munca ei. Iar pentru Matt împlinirea idealurilor lui egoiste. Își luă diploma în primăvara lui 1912 și dădu o petrecere răsunătoare în Yorksville, petrecere la care Katie nu fusese invitată. Iar din toamnă se

înscrise la Universitatea Columbia. Se evidenție imediat și deveni șef de promoție. Redevenise băiatul vesel de altă dată. Făcea numai ce voia și de-abia își băga în seamă soția și copiii. De fapt, foarte puțini din colegii săi știau că era însurat. Căsătoria era un subiect pe care-l evita cu orice preț.

– O să fiu stăpânul lumii, se lăudă el lui Ben într-o sâmbătă noapte, în 1914. O să fie proprietatea lui Matt McVey.

– Nu este ușor să fii stăpânul lumii.

– Ba este, dacă ești deștept.

– Uite că sunt deștept, dar nu am realizat nimic până acum. De-abia am cu ce să achit chiria biroului meu de avocatură. Secretarul meu răsuflă ușurat când îi dau salariul.

– Nici nu poți să te îmbogățești cu clienții pe care îi ai. Din mici contracte și ipoteci, nu ies bani adevărați.

– Clienții mei mă ajută să câștig experiență.

– Aiurea!

Ben goli paharul și se uită la Matt. Cei doi tineri se împăcaseră, după ce Katie îi ceruse lui Ben să nu o mai viziteze la pensiune, din cauza bârfelor. Matt fusese încântat și considerase de cuviință „să-l ierte" pe vechiul său prieten.

– Poate că m-am exprimat greșit. Vreau să mă specializez în drept civil și trebuie să încep cu ceva. Dacă îmi amintesc bine și tu considerai că e bine să începi cu puțin.

– Da, asta înainte să intru la Columbia. Mi-am făcut niște relații deosebite. Voi putea să intru la o firmă de primă mână. Sunt destul de capabil.

– O să fii vioara a cincea, după cei de familie bună, din înalta societate. Un irlandez sau un italian nu este acceptat la o firmă juridică de primă mână. Toți spun că lucrurile s-au schimbat și este adevărat. Străzile sunt pline de automobile. Electricitatea a înlocuit iluminatul electric. Forța aburilor s-a impus tot mai mult. Dar asta nu înseamnă că un McVey sau un Rossi este acceptat la o mare firmă de avocatură.

– Te înșeli, Ben.

Matt zâmbi și-i făcu semn barmanului să aducă încă un rând de băuturi.

– Acum contează ce relații ai. Îl cunosc pe Alfred Thorndike, fiul lui Jonas Thorndike, de la Thorndike & Kingsly, o firmă juridică de primă mână.

– De primă mână și foarte exclusivistă.

– Până anul viitor, când o să lucrez pentru ei. Nici o grijă, o să fac într-așa fel încât să fiu angajat.

– Te așteaptă o mare dezamăgire, prietene.

– S-a terminat cu dezamăgirile, cu chinul și neajunsurile. Uită-te la viața mea, Ben. Fac exact ce am plănuit dintotdeauna. Mă duc într-o singură direcție, adică în sus. O să am lumea la picioarele mele. Așteaptă și vei vedea.

Ben rămase tăcut. Știa că Matt avea motive să fie atât de încrezător. Mai avea puțin până să-și ia diploma la prestigioasa Universitate Columbia. Cumpărase diverse proprietăți, fără valoare deocamdată, dar promițătoare în viitor. Arăta bine și era sănătos. Era înconjurat de zeci de prieteni și admiratori. Femeile mișunau în jurul lui. Unele nu știau, iar altora nu le păsa că era însurat. Ben se încruntă când își aminti de locul lui Katie în viața lui Matt. O trata ca pe un fel de menajeră și concubină, de care se servea când avea chef.

– I-ai povestit și lui Katie de planurile tale? îl întrebă el.

– Nu o interesează. Sigur, o să-mi fie de mare folos într-o zi. Este foarte frumoasă și se comportă ca o lady.

– Asta și *este.*

– Hai, scutește-mă! râse Matt. Mă refeream la o adevărată lady de viță nobilă. Este atât de distinsă! Are mâinile roșii și umflate de muncă, dar...

Ben se uită la costumul elegant al lui Matt, la cravata lui de mătase și oftă.

– Te deranjează că soția ta muncește atât de mult?

– Nu, doar este pensiunea ei, îi răspunse Matt ridicând din umeri. Bineînțeles, va trebui s-o vândă când o să intru la firma Thorndike & Kinglsly. Vodevilul este oricum pe cale de dispariție. Viitorul este în lumea filmelor.

– Mă îndoiesc că soția ta o să fie de acord să vândă. Este casa ei.

– O să vândă, nici o grijă. O s-o facă pentru Patrick și Rory. În afară de asta, Alfred Thorndike ar fi șocat să afle că ține o pensiune. Sper să nu afle niciodată.

– Înainte disprețuiai oameni ca Alfred Thornike, ai uitat?

– Da, îi disprețuiam. Știu că Thorndike este un ticălos. Dar prin el pot să obțin ce vreau. Am nevoie de el și el de mine. În

Europa a izbucnit războiul. Nu mai este mult și o să se implice și America. O mulțime de tineri vor fi chemați sub arme; vor fi luați din fabrici, de la ferme, de la firme ca cea a lui Thorndike & Kingsly… Ai înțeles?

.Matt râse și dădu paharul peste cap.

– Bărbații singuri vor fi înrolați primii. Eu sunt însurat și tatăl a doi copii. Puțin îmi pasă de Kaiser. De *mine* n-o să se atingă nimeni.

15

– Haide, Rory, zâmbi Katie. Doar n-o să întârzii în prima zi de școală. Ce o să spună Sora Josepha?

– Dă-o încolo de școală.

– Nu-i frumos să vorbești așa.

Katie își duse mâna la gură. Se abținea cu greu să nu pufnească în râs. Rory era în permanență un motiv de amuzament pentru ea. Nu mai era atât de fioros ca în primii ani, dar rămăsese un copil spiritual și spontan. Hotărâse deja că se face actor de vodevil când va fi mare.

– Toți prietenii tăi încep școala azi.

– Dar eu știu alfabetul. L-am învățat de la tine. Știu să și citesc câteva cuvinte.

– La școală o să înveți o mulțime de cuvinte, să scrii și să aduni. Tu și Patrick o să vă faceți lecțiile împreună. O să-ți placă, vei vedea.

– Poate, dacă n-o să facă pe deșteptul. Nu-mi place când mă dădăcește. Nu mai sunt un copil. Am *șase* ani.

– Ce băiat mare! Pot să te îmbrățișez?

– Da, sigur.

Katie se aplecă și-l strânse la piept. Apoi se uită la fața lui luminoasă, la ochii mari, albaștri-verzui și la buclele roșcate.

– Promite-mi că o să fii cuminte, zise ea. Dacă ești obraznic, Sora Josepha o să te bată la palmă și o să te pună la colț.

– Pe tine te-a pus la colț, mamă?

– Eu nu am urmat școala la St. Brendan, dragul meu. Nu ne permiteam să plătim taxele. Am fost la o școală publică. Sigur, nu am nimic împotriva școlilor publice, dar sunt cam aglomerate în ultima vreme. La St. Brendan o să primești mai multă atenție, ești norocos.

Katie îi aranjă gulerul.

– Acum pune-ți ciorapii și să mergem.

– Pot să merg și singur.

– Nu, o să mergi cu Patrick. Sunt cinci străzi de traversat. Ce trebuie să faci când traversezi strada?

– Să-l țin de mână pe Patrick.
– Și altceva?
– Să mă uit în ambele părți, dacă trec mașini.
– Bravo, ești un băiat deștept.
Katie deschise ușa și ieșiră pe hol.
– Fratele tău este gata, îi spuse ea lui Patrick. Fii atent!
– O să fiu, mamă, îți promit. Haide, Rory!
– Ai de gând să mă pisezi la cap?
– Doar dacă o să-mi faci probleme, îi răspunse Patrick vesel.
Apoi își aruncă ghiozdanul pe umăr și-l luă de mână pe fratele lui.
– Grăbește-te, altfel o să întârziem. Învățătoarea se supără când copiii nu ajung la timp. La revedere, mamă. Ne vedem după școală.
– Nu mă săruți?
Patrick o sărută pe obraz.
– Pa! îi strigă el, împingându-l pe Rory spre ușă.
– La revedere! Aveți grijă cum vă comportați.
Katie îi privi până se îndepărtară. Își amintise de prima zi de școală a lui Patrick. Atunci plânsese, dar acum era hotărâtă să se abțină. Aruncă o ultimă privire fiilor ei, după care se întoarse și intră în bucătărie.
– Gata, Veronica, băieții au plecat.
Veronica Jones, mică, brunetă și tăcută ca un șoarece își ridică privirile.
– Budinca este aproape gata, zise ea. Și biscuiții. Au mai rămas ouăle.
– O să termin eu de gătit. Tu pune masa. Chiriașii trebuie să coboare cât de curând și suntem puțin în întârziere. Rory este de vină, zâmbi Katie. A pierdut vremea, ca de obicei. Vezi-ți de treabă, Veronica, mă descurc eu aici.
Katie munci toată dimineața. Găti, servi micul dejun și spălă munți de vase. Când Veronica se apucă de curățenie, Katie frecă podeaua din bucătărie și sortă rufele. La unsprezece și jumătate fix deschise ușa și-l primi pe William Streeter.
– Intră William, zise ea, luându-i pălăria, mănușile și bastonul. De-abia așteptam să te văd. Ți-am pregătit prăjitura preferată.

– Mă tem că mă răsfeți prea mult, Katie. Nu sunt obișnuit să fiu tratat regește.

– Este doar o gustare modestă într-o pensiune. Am citit că cinezi cu senatori și congresmeni. Au trecut ani de zile până să-mi dau seama ce persoană importantă ești.

– Să nu crezi tot ce scrie în ziare.

William se așeză și Katie îi turnă ceai.

– Excelent, zise el când îl gustă. Este o esență nouă.

– L-am amestecat din mai multe soiuri.

Katie se așeză vizavi de oaspetele ei și își înclină capul într-o parte.

– Arăți foarte bine. Ai avut o vară bună?

– La Newport este plăcut. Soției mele îi plac petrecerile. Și mie îmi place să mă plimb cu barca. Dar îți mărturisesc că de-abia așteptam să mă întorc la New York. Simt nevoia să muncesc. Și acum, spune-mi, cum ți-ai peterecut tu vacanța de vară?

– I-am dus pe băieți în Coney Island în fiecare duminică. Sigur, nu este ca la Newport, râse ea, dar este același ocean. *Ador* oceanul. Iar băieții s-au distrat de minune. Au înotat, s-au plimbat cu bicicleta. Îmi pare rău când se termină vara. Mă întreb unde zboară timpul.

– Departe, în orice caz. Toți îmbătrânim, dar tu te faci din ce în ce mai frumoasă.

William sorbi din ceai, gustă din prăjitură și apoi se rezemă de spătarul scaunului.

– N-ai pomenit nimic de Matt. Povestește-mi câte ceva și despre el.

– A absolvit școala de drept în iunie. Lucrează la biroul de avocatură al lui Ben Rossi. Nu se ridică la... nivelul așteptărilor lui. Spera să se angajeze la Thorndike & Kingsly, îi explică ea calmă. Știi, Alfred Thorndike a fost coleg de facultate cu el. Sigur, nu i-a promis nimic, dar Matt și-a făcut speranțe.

– Da, înțeleg.

– Poate că o să reușească până la urmă. Speră să aibă o întrevedere cu Jonas Thorndike. Consideră că ce face acum este doar temporar.

– Păcat.

Katie îl privi mirată.

– De ce? îl întrebă ea.

– Cunosc familia Thorndike de când mă știu. Jonas a fost cavaler de onoare la nunta mea. Acum facem parte din același club. Așa că îi cunosc bine.

– Da, sunt convinsă. Cred că știu ce vrei să spui și aș prefera să nu aud.

– Atunci preferi să-l vezi cum își face iluzii zadarnice? Indiferent ce l-a lăsat să creadă tânărul Albert, n-o să fie primit niciodată la Thorndike & Kingsly. Este imposibil.

– Din cauză că este irlandez?

– Da, în primul rând, dar mai sunt și alte motive. Din păcate, Matt are o reputație foarte proastă. Sigur, tinerii își fac de cap. Dar Matt are aproape treizeci de ani. Ar trebui să fie mai înțelept. Sau discret. Să nu se dea în stambă. L-am verificat, Katie. Învață excelent, într-adevăr, dar caracterul lui lasă de dorit.

– Da, înțeleg.

– Thorndike & Kingsly nu l-ar fi angajat în nici un caz. Poate la altă firmă.

– Tu l-ai angaja?

William zâmbi, mângâindu-și mustața albă.

– Este unul din motivele vizitei mele, îi răspunse el. Firma mea a avut o consfătuire extraordinară de curând. Am hotărât să deschidem ușile mai larg, dacă înțelegi ce vreau să spun. Există multe explicații. De exemplu, războiul din Europa. Dacă America se implică, vor fi chemați sub arme tineri din toate clasele sociale. Așa că se impune următoarea întrebare: dacă oamenii sunt buni să lupte pentru țara lor, atunci sunt la fel de buni să lucreze și pentru Streeter, Calryle & Hazlet. Mi se pare drept.

– Îmi imaginez cine a făcut această propunere.

– Oricum s-a făcut și partenerii mei au acceptat-o, deși cu oarecare rezervă. În orice caz, n-am putea angaja un evreu sau un negru.

– Dar un irlandez? îl întrebă Katie imediat.

– Mă gândeam la un italian. Și anume la Ben Rossi.

– Ben Rossi!

– Am auzit de el de la tine, bineînțeles. Mi-a atras atenția acum câteva luni când a aranjat o problemă juridică pentru

nepotul unuia din clienții noștri. Era destul de complicată. N-o să te plictisesc cu detalii, dar pot să-ți spun că soluția lui a fost ingenioasă. La vremea aceea, studiam notele lui Matt. Pe urmă am început să le studiez și pe ale lui Rossi și mă bucur că am făcut-o... Ce s-a întâmplat, Katie? Credeam că o să fii încântată.

– Sunt. Pentru Ben.

O apucase durerea de cap.

– Dar mă gândesc la Matt. S-a comparat întotdeauna cu Ben. Se crede mai deștept și mai bun decât el. Consideră că trebuie să *triumfe*. Acum lucrează cu el și este foarte nefericit. Sigur, Ben spune că sunt parteneri, dar Matt știe că nu este adevărat. Singurul lucru care-i susține moralul este speranța că se va angaja la Thordike & Kingsly, sau la altă firmă de renume.

– Nu are nici o șansă. Eu am vederi mai largi decât Jonas, dar tot nu l-aș accepta. Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Te înțeleg. Pentru Ben este o veste excelentă.

– Poate. Este favoritul meu. Am de gând să-i mai urmăresc cariera un timp și pe urmă o să vedem. Între timp, aș vreau să știu părerea ta.

– Părerea mea? Sunt convinsă că va fi un avocat bun. A început într-un mic birou în *Lexington Avenue* și acum are un apartament cu patru camere în *Wall Street*.

– Da, știu. Mi-am dat seama de talentul domnului Rossi. Mă interesează cum este ca om. Am înțeles că face parte dintr-o familie numeroasă. Își ajută părinții? Te rog să nu mă înțelegi greșit. Nu vreau să iscodesc. Dar trebuie să aflu ce fel de caracter are.

– De la moartea tatălui său, Ben își întreține mama și cele trei surori mai mici. A plătit nunta altei surori și și-a ajutat unul din frați să-și deschidă un amagazin de îmbrăcăminte. Este un om generos, William, dar nu-i prost. Își cunoaște interesul și respectă banii.

– Este exact ce speram să aud. Domnul Rossi are un caracter ireproșabil, fără să fie însă un prost sau un sfânt. M-ai încurajat.

William îi mai puse câteva întrebări.

– Mulțumesc, Katie, îi spuse el la sfârșit. Mi-ai confirmat așteptările.

– Încep să înțeleg de ce ești un avocat încununat de succes. Prudența este cheia reușitei în afaceri, nu?

– Dar te-aș ruga să fii discretă. Este prea devreme ca domnul Rossi să afle de conversația noastră. Sper să păstrezi secretul, deși aș vrea să-i spui lui Matt că nu are nici o șansă să se angajeze la Thorndike. Ia-l pe departe.

– Ah, nu, ar fi un dezastru să afle de la mine.

Katie se ridică, se duse la fereastră și se uită pe geam. Dacă i-aș spune ceva lui Matt, se gândi ea, ar ieși un scandal mostruos. Ar da vina pe mine pentru toate eșecurile lui, ca de obicei.

– Nu pot să mă bag, zise ea, în cele din urmă. Poate că sunt egoistă, dar, de data aceasta, Matt va trebui să se descurce singur.

Matt împlini treizeci și unu de ani într-o zi geroasă de ianuarie a anului 1917 Era trist, pentru că nu se apropiase deloc de ce își propusese. Lucra mai departe la Rossi & McVey, deși parteneriatul era doar de formă. Împărțeau profiturile, dar Ben era cel care lua hotărârile definitive. Personalul din ce în ce mai numeros, secretarele și funcționarii știau cine este șeful, iar clienții preferau întotdeauna să-l consulte pe Ben. Se simțea în inferioritate, deși protesta. Își ascundea amărăciunea în spatele zâmbetelor și glumea, iar noaptea bea ca să uite.

Acum stătea aplecat peste biroul lui și își turna whisky în cafea cu o mână tremurândă. Duse cana la buze și ridică privirile când se deschise ușa.

– M-ai speriat, Ben. Credeam că ai plecat.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să bat.

– Nu-i nimic, zâmbi Matt. Beau puțin pentru răceală, îi explică el, punând sticla de whisky de-o parte. Nu mai scap de ea. Unde ai fost cu noaptea în cap? Domnișoara Foster nu a vrut să-mi spună. Poate că este o bună secretară, dar mie mi se pare un adevărat balaur.

– Nu a știut unde am fost.

– Credeam că ai plecat să-mi cumperi un cadou de ziua mea.

– L-am cumpărat de săptămâna trecută.

– Bineînțeles. Ben este un om prevăzător. Dar nu ai prevăzut zăpada. Scoate-ți haina. Picură pe podea.

– Da, sigur.

Ben se dezbrăcă și împături paltonul pe pat.

– Ai programat vreun client? Putem discuta?

– Sigur că putem discuta. Stai jos. Biroul meu este și al tău... atât la propriu... cât și la figurat. Arăți ciudat. Ți-e rău? Sper că nu ai luat răceala de la mine.

– Nu, n-am nimic.

Ben se așeză lângă Matt și își aprinse pipa.

– Am fost la Streeter, Carlyle și Hazlet, îi spuse el calm. William Streeter m-a sunat ieri seară acasă. Am aranjat să ne întâlnim de dimineață. Am fost acolo la prima oră.

– Ce a vrut?

Ben ezită. Se uită prin birou îngrijorat.

– Se pare că Streeter, Clarlyle & Hazlet au hotărât să deschidă porțile firmei lor dincolo de cercurile sociale acceptate în lumea bună.

– Nu mai spune! exclamă Matt entuziasmat.

I se accelerase pulsul și sări de pe scaun, repezindu-se la Ben.

– Știam că așa o să întâmple, mai devreme sau mai târziu. Bătrânul Thorndike m-a tratat ca pe un rahat, dar nu a avut decât de pierdut. Doamne, firma lui Streeter este și mai importantă! Katie este prietenă cu Streeter, cred că știi asta. Probabil că lucrul acesta a cântărit de asemenea în alegerea lui. A făcut în sfârșit ceva bun pentru mine... Nu-mi da emoții, Ben. Ce au spus? Cum m-ai caracterizat?

– Liniștește-te, nu este ceea ce crezi, Matt. Îmi pare foarte rău. Interviul nu a avut nici o legătură cu tine.

– Atunci ce au vrut? Nu avem clienți de talia lor. De ce te-a chemat? Streeter este un tip foarte șiret. Poate că nu ți-a spus despre ce este vorba, dar, dacă au de gând să anagajez pe cineva...

Matt se albi la față, pentru că începuse să înțeleagă.

– Tu? șuieră el. Pe tine te vor, Ben?

– Nici eu nu mă așteptam. L-am văzut pe Streeter o singură dată, la petrecerea de Crăciun a lui Katie. N-am avut ni-

mic de-a face cu el. Mi-a spus că firma lui a pus ochii pe câțiva tineri avocați. Au luat hotărârea imediat după Anul Nou.

Ben își dădu seama că Matt nu-l asculta. Căzuse la loc, pe scaun.

– Cred că ai nevoie de o tărie, zise prietenul lui, deschizând dulapul.

Matt dădu whiskyul peste cap. Îi arse gâtul și se înecă.

– Mă doare capul, murmură el, ca și când ar fi vorbit de unul singur.

– Îți aduc o aspirină.

– Ben, ai acceptat oferta lui Streeter?

– Da.

O acceptase imediat, pentru că un post la Streeter, Calryle & Hazlet era ceva nesperat. Toți fiii familiilor aristocrate râvneau să aibă asemenea noroc. Să fii angajatul lor însemna să aspiri la prestigiu, influență, bògăție.

– N-am putut să refuz, Matt.

– Da, bineînțeles că n-ai putut... Aș vrea să știu ceva, Ben. Tu și Katie ați complotat în spatele meu?

– N-am făcut niciodată așa ceva. Am vizitat-o pe soția ta de vreo trei ori anul trecut și ai fost prezent de fiecare dată. Nu a fost nici un complot. Jur pe mormântul tatei.

– Te rog să mă ierți. Nu trebuia să te întreb așa ceva. Doar ești prietenul meu.

Îl durea capul din ce în ce mai rău.

– Regret că nu ai cunoscut-o pe Katie înaintea mea, oftă el. Te-ai fi căsătorit cu ea și am fi fost cu toții fericiți.

– Matt, Katie nu mă iubește pe mine.

– Dar nici pe mine. Dacă stau bine să mă gândesc, nici eu nu o iubesc. Mă atrage doar la pat. Este atât de frumoasă și când se dezbracă...

– Matt!

– Iartă-mă! Nu mai știu ce vorbesc. Băutura este de vină. Știi, de fapt nu sunt răcit. Nici nu mai știu de când n-am mai răcit. Am avut pojar, varicelă, gripă, dar nu am răcit niciodată.

– Uite ce este, îi spuse Ben. Ești șocat și acum vezi totul în negru. Îți las firma s-o conduci cum vrei. Îți cedez partea mea... Unde te duci?

– Să-mi iau haina și pălăria. Vreau să plec de aici. Simt că mă sufoc. Viața asta este atât de ticăloasă. Îți joacă numai feste! Dar ajunge cu lamentările... Felicitări, Ben. Mă bucur pentru tine. Tu ești pe drumul tău... iar eu pe al meu.

– *Unde* te duci?

– La dracu'!

– Ți-am spus că nu vreau să discut despre Matt, zise Katie.

Se așeză la masă, în bucătăria lui Maeve, cu o cană cu ceai în față. Era palidă și îngrijorată.

– Nu s-a schimbat nimic, ce rost are să vorbim?

– Am auzit că stă toată ziua prin cârciumi.

– Pentru cineva care nu pleacă urechea la bârfe, auzi cam multe.

– Este adevărat?

– Doar știi că este, mamă. Stă toată ziua și toată noaptea. Se împleticește acasă la orice oră. De obicei este prea beat să urce scările. A ajuns de râsul vecinilor. Lui Patrick și Rory le este rușine cu el.

– De unde are bani?

– De la Ben. Și-a vândut firma și a insistat să împartă profiturile cu el. L-am prevenit că Matt o să bea toți banii. Slavă Domnului că am pensiunea. Fără ea am muri de foame. Deși nu merge ca înainte, pentru că vodevilul nu mai este la modă, câștig destul cât să-mi achit facturile.

Maeve sorbi din ceai și o studie atentă pe Katie.

– Și tu cum îți ajuți soțul? o întrebă ea.

– Ce aș putea să fac? Matt nu mai poate fi ajutat de nimeni. Doar știi asta mai bine ca mine. Și tatăl tău era un bețiv.

– Da, ce blestem. Ar trebui să verse tot whiskyul în ocean. Nu aduce decât suferință. Mai ales copiilor nevinovați.

Katie vrut să ia cana și o răsturnă fără să vrea.

– Iartă-mă, mamă, zise ea, luând cârpa să șteargă.

– Ești un pachet de nervi. Ce-i cu tine?

– Nimic.

– Nu mă minți, Katie McVey. Îmi dau seama când este ceva cu tine. Nu sunt oarbă. Nu cumva ai aflat ceva de Hugh? A intrat în pușcărie?

– Nu mai știu nimic de Hugh sau Meg de când au plecat la Chicago. Arătau foarte bine când i-am văzut. Aveau o mașină mare și Meg era îmbrăcată în blănuri.

– Banii de furat. Într-o zi vor trebui să dea socoteală. Era destul de rău și așa că Hugh era gangster la New York. Acum o să fie și la Chicago. Iar Meg îi cântă în strună. Biata doamnă Muldoon plânge de i se usucă ochii. Atunci, dacă nu-i vorba de Hugh, ce este?

– În curând o să afli oricum. Sunt gravidă.

Maeve duse mâna la gură. Spre deosebire de majoritatea femeilor din Bucătăria Iadului, nu era sentimentală în privința copiilor. Își dădea seama că era tot ce-i mai lipsea lui Katie.

– Preoții spun că copiii sunt o binecuvântare, oftă ea. Unii sunt. Sigur, nu este momentul potrivit, dar...

– Cum să fie momentul potrivit când Matt bea până nu mai poate! De-abia reușesc să am grijă de el, de copii și de pensiune. Dacă nu cumva o să dau faliment până la anul. S-ar putea ca temerile tale să se împlinească, mamă. E posibil să sfârșim în stradă, până la urmă.

– Încetează cu prostiile. Clădirea este a ta, nu? Înseamnă deci că poți s-o vinzi. De fapt, ar fi trebuit s-o fi vândut de mult. Doar ți-am spus!

– Este căminul meu.

– Fii mulțumită că-l ai. Uite unde stau eu. Într-un apartament cu chirie și, înainte de asta la o fermă săracă. Tu măcar ai ce vinde, Katie McVey. Doar nu te aștepți să te compătimesc.

– Nu am nevoie de milă, mamă. Știu că o duc mai bine decât majoritatea femeilor de aici. Știu de asemenea că nu aș obține mare lucru dacă aș vinde pensiunea. Cel puțin nu acum. Este într-o stare jalnică. Țevile sunt vechi. Pivnița se inundă când plouă torențial. Acoperișul s-a găurit. Nu mi-am permis să fac reparații sau renovări. Electricitatea a fost primul și ultimul lux.

– Dar ai rămâne cu ceva bani în buzunar dacă ai vinde-o, nu?

– Cu puțini.

– Puțin tot este ceva. N-o să-ți moară copiii de foame și frig. Te-ai ridicat mai mult decât aveai dreptul să speri. Și, în loc să fii recunoscătoare, te plângi. Probabil că vrei blănuri și mașini ca Meg.

Katie zâmbi fără să vrea.

– N-o să te schimbi niciodată, mamă, zise ea. În curând o să împlinesc douăzeci și opt de ani și tot mă pui la respect.

– Păcat că trebuie s-o fac. Ar fi trebuit să știi toate astea, fără să-ți spun. Dacă aș fi în locul tău, aș sta toată ziua în genunchi să-i mulțumesc lui Dumnezeu, Katie McVey.

– Stau ca să frec podelele.

– Nu fi obraznică. Și ai grijă cum vorbești când o să vină aici părintele Malone. Să nu mă faci de râs.

– Nu, mamă, părintele Malone și cu mine suntem prieteni.

– Serios? Mă întreb ce o să spună când o să afle că întorci vorbele mamei tale?

– Glumeam, mamă.

– Este un păcat să glumești când este vorba de Dumnezeu. Ai stat prea mult printre artiști de vodevil.

Maeve se întrerupse când auzi o bătaie în ușă.

– A venit părintele. Ai grijă cum vorbești și cum te porți.

Apoi se duse la ușă și o deschise zâmbind.

– Poftiți, părinte. Vă așteptam. Ceaiul este gata. Am biscuiți și unt proaspăt.

– Mulțumessc, Maeve, dar nu trebuie să te dranjezi. În curând este ora prânzului... Bună, Katie. Mă bucur că ai venit.

– Mama a spus că este o problemă de familie. Sean a făcut cumva vreo prostie?

– Sean nu face niciodată prostii. L-am remarcat de la prima comuniune. Este un copil deosebit. Păcat că nu sunt toți la fel.

Părintele Malone se așeză. Era un bărbat în jur de treizeci de ani, cu ochi albaștri și păr negru, creț, care era imposibil de pieptănat. Cei din parohia lui îl apreciau, deși recunoșteau cu toții că nu semăna deloc a preot.

– Ai observat cum zboară timpul, Maeve? Parcă a fost ieri când Sean era la prima comuniune, iar acum termină liceul.

Maeve clătină din cap, nerăbdătoare ca de obicei.

– Dacă ai ceva de spus, mai bine lămurește-ne de la început, părinte.

– Este vorba de viitorul lui Sean. V-a spus ce planuri are?

– În ultima vreme nu-l mai văd aproape deloc. Dimineața pleacă la slujbă cu noaptea în cap și de acolo la școală. După școală, se duce la treabă. Iar duminica este la biserică. Sigur, nu mă plâng, adăugă Maeve. Mă bucur că își petrece timpul cu folos în loc să bată străzile.

– Sean va termina liceul peste două luni.

– Da, și o să mă ocup de viitorul lui. Am discutat deja cu ofițerul Garrity. Mi-a spus că o să fie un polițist pe cinste. Mi-am dorit întotdeauna să-mi fac băieții polițiști. Este o slujbă sigură și bine plătită. Iar ofițerul Garrity m-a asigurat că nu va fi respins, chiar dacă fratele lui este gangster.

– I-ați cerut părerea și lui Sean?

– Sigur, deși nu era nevoie. Sunt mama lui și știu ce este mai bine pentru el.

Preotul căzu pe gânduri. Își amintea cum sosise la St. Brendan cu unsprezece ani în urmă. Predecesorul său îi descrise enoriașii. Despre Maeve Gallagher spusese că „este o femeie tare, de genul celor care supraviețuiesc datorită curajului lor"

Părintele Malone oftă acum când se uită în ochii întunecați ai femeii.

– Ah, Maeve, nu te-ai schimbat deloc. Aici nu suntem în Irlanda. Nu poți hotărî viitorul fiului tău. Chiar și Irlanda s-au schimbat lucrurile.

– Tocmai aici este necazul. L-am lăsat pe Hugh să hotărască de unul singur și uite ce a ieșit. Este gangster în două orașe!

– Părinte, interveni Katie. Sean nu ne-a vorbit de planurile lui. Dar se pare că ți-a vorbit ție.

– Sean vrea să devină preot.

– Preot! exclamă Maeve. Oare am auzit bine?

– A venit prima oară la mine când avea paisprezece ani. Și l-am refuzat, bineînțeles. Pe urmă, a insistat în fiecare an. Acum a început să studieze scriptura cu părintele Dowd. Cred că are chemare. Doar timpul își va spune cuvântul. Are de

parcurs un drum lung până la seminar. Prea lung pentru unii. Vom vedea dacă are chemare.

Maeve și Katie se uitară de la una la alta, mirate.

– Sean nu ne-a mărturisit niciodată intențiile lui, zise Katie în cele din urmă. Nu a suflat nici un cuvânt. Este adevărat că merge des la biserică. În fiecare zi. Dar nu mi-am imaginat că o să îmbrățișeze cariera preoțească.

– Biserica are diverse semnificații, în funcție de fiecare individ în parte. Pentru Sean înseamnă să fie una cu Dumnezeu. Vrea să-l slujească pe Domnul. Asta se poate face fie ca preot, fie ca simplu credincios. Va trebui să găsească acea cale care i se potrivește. Mulți tineri spun că vor să devină preoți, sau călugări. Cu timpul însă își dau seama că nu-i atrage asemenea viață. Poate așa se va întâmpla și cu Sean al vostru. Dar, dacă are chemare, va parcurge drumul până la capăt.

– De ce nu mi-a spus nimic? îl întrebă Maeve.

– Cred că n-a vrut să te supere. Nu știa cum o să reacționezi. Este o meserie care-i face cinste, Maeve.

Părintele Malone zâmbi.

– Deși recunosc că nu este la fel de bine plătită ca cea de polițist.

– Cum să fie preot când are un frate *gangster*?

Părintele Malone zâmbi din nou.

– La fel ca și cei de la poliție, nu ținem cont de acest lucru, îi răspunse el.

Maeve clătină încet din cap. Știa că alte mame, în locul ei, ar sări în sus de bucurie. Preoția, meseria de polițist sau cea de pompier erau cele mai înalte aspirații pentru cei din Bucătăria Iadului. Dar ea nu se bucura deloc. Dimpotrivă, simțea că i se golise sufletul.

– Acum am pierdut doi fii, zise ea. Pe Hugh l-a luat diavolul, iar pe Sean Dumnezeu.

– Pe Sean nu l-ai pierdut, mamă.

– Ce știi tu? Băieții care îmbracă hainele preoțești nu se mai interesează de familie. Biserica devine familia lor.

– Biserica este și familia ta, Maeve, îi spuse părintele Malone cu blândețe. Biserica ne aparține tuturor.

– Cred că ai înțeles foarte bine ce am vrut să spun. Când ți-ai vizitat ultima oară mama? Acum unsprezece ani și ceva. Mama ta este în Irlanda, iar tu aici. Îți convine, pentru că biserica este pe primul loc.

– În viață trebuie să faci sacrificii. Este greu să stai departe de familie, dar păstrez familia în inima mea. Mama a acceptat lucruile așa cum sunt.

– Atunci este o...

Maeve se întrerupse. Se duse la chiuvetă și își dădu cu apă pe față.

– Îmi pare rău, părinte. Nu mai știu ce vorbesc... O să-i dau binecuvântarea lui Sean. Probabil că pentru asta ai venit. Dar să știi că nu pot să-i dau nici un ban. Dacă vrea să urmeze seminarul, n-are decât s-o facă fără ajutorul meu.

– Banii nu contează, doar binecuvântarea ta. Sean te iubește. Nu trebuie să te îndoiești de asta. Nu a vrut să te întristeze.

– Nu mai spune!

– Am senzația că mi-am prelungit prea mult vizita, zise el, făcându-i cu ochiul lui Katie. Trebuie să mă întorc la biserică. O să mai discutăm. Da... Maeve?

– Sigur, o să mai discutăm. La revedere, părinte.

Katie îi deschise ușa.

– Am impresia că veștile ne-au luat prin surprindere. Ar fi fost mai bine dacă Sean ne-ar fi prevenit. Era de datoria lui s-o facă.

– Este un moment greu pentru el. A fost atât de îngrijorat. Nu vrea să supere pe nimeni, mai ales pe Maeve... Să treci pe la mine, Katie, m-aș bucura să mă vizitezi.

– O să te vizitez. Mulțumesc, părinte. Ești un om curajos, zâmbi Katie. Ai fi putut să-l trimiți pe părintele Dowd să ne dea vestea.

– N-a fost chiar atât de rău. Recunosc că eram îngrijorat de această discuție.

Katie surâdea încă și după ce închise ușa, dar îi pieri zâmbetul când văzu expresia împietrită de pe fața lui Maeve.

– Nu fi supărată, mamă. Sean nu este de vină că simte această chemare.

– Du-te acasă, Katie. Ia-ți geanta și pălăria și du-te acasă! Nu am chef de vorbă. Sunt obosită. Lasă-mă în pace!

– Mai stau puțin.

– Vrei să te dau pe ușă afară? Trebuie să-mi termin treburile. Cred că și tu ai destule de făcut. Du-te acasă. Mă simt foarte bine... nici o grijă.

Maeve oftă și își dădu părul la o parte.

– Lasă-mă în pace.

Katie își puse pălăria.

– Mă înnebunești, mamă, zise ea sărutând-o pe Maeve pe obraz. Sper că știi asta. O să vin mâine.

– Bine, mâine.

– Salută-l pe Sean din partea mea.

– Bine. Hai, nu mai sta acolo ca o gâscă! *Du-te acasă!*

Katie plecă. Coborî scările bombănind și ieși în stradă. La colț observă un grup de oameni agitați. Se opri și ea curioasă.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă mirată, făcându-și loc prin mulțime. Dumnezeule! gemu ea, când văzu titlul dintr-un ziar.

Se albi la față, pentru că scria cu litere de-o șchioapă: RĂZBOI.

16

– M-am înrolat, o anunță Matt la trei zile după intrarea Americii în război. O să primesc un pluton. Sunt *căpitanul* McVey. O să fiu un bun ofițer, nu crezi?

Lui îi căzu cartea din mână.

– Cred că nu vorbești serios, zise ea. Sper că glumești!

– Nu glumesc deloc. Săptămâna viitoare mă prezint la unitate.

– Ți-ai pierdut mințile? Războiul nu este o joacă. Ai putea fi ucis, Doamne ferește!

Matt zâmbi și se așeză vizavi de Katie, întinzându-și picioarele.

– Ai vărsa vreo lacrimă dacă aș muri? M-ai jeli?

– Indiferent ce crezi, nu vreau să ți se întâmple nimic rău.

– După cum m-am comportat, ar trebui să mă disprețuiești.

– Nu te disprețuiesc.

– Dar eu mă disprețuiesc. Mi-am distrus cariera, căsătoria... viața. Sunt bătaia de joc a tuturor. Nici nu-mi vine să cred cum am ajuns în asemenea hal. Mă gândesc adesea ce băiat bun eram.

Matt își aprinse o țigară.

– Mi se pare atât de mult de atunci. Nu mă mai recunosc. Parcă mi-am pierdut... identitatea.

– De asta te-ai înrolat.

– Tot caut ceva, Katie. Nu știu exact ce anume. O identitate, să mă realizez, să mă remarc într-un fel. Oricum, indiferent ce ar fi, aici n-am cum să găsesc nimic.

– Poți să pleci și fără să intri în armată.

– Am nevoie de o structură organizată. Armata o să-mi ordoneze viața. Nu este o toană, Katie. M-am gândit bine. Trebuie să fac ceva. Cred că înțelegi.

– Înțeleg că îți pui viața în pericol. Nu ai nici un drept să faci asta. Gândește-te la fiii tăi, la Patrick și Rory!

– N-o să-mi simtă lipsa. Sunt ca un străin pentru ei. Se poartă respectuos cu mine, dar mă țin la distanță. Este numai vina mea că n-am știut să mă apropii de ei.

Matt trase din țigară și o privi pe Katie prin rotocoalele de fum.

– Patrick și Rory sunt fii tăi, zise el. Ai tot meritul că i-ai crescut.

– Nu este prea târziu să te apropii de ei.

– Ba este. Și nici nu cred că mă interesează. Te rog, să nu te simți jignită. Îmi lipsește sentimentul patern. Credeam că o să vină cu timpul, dar nu a venit. Ce rost are să mă prefac? Patrick și Rory sunt băieți deștepți. Nu am cum să-i păcălesc. Așa că, de ce să-mi bat capul?

– Ești egoist.

– Și dacă sunt...

– Dacă?

– Katie, aceasta s-ar putea să fie ultima mea șansă să mă salvez ca om. Nu are nici o legătură cu Kaiserul sau cu America. Este un test. Poate că n-o să-l trec, la fel cum nu le-am trecut nici pe celelalte. Sau poate că o să-mi regăsesc curajul de mult pierdut și alte lucruri, printre care onoarea și țelul în viață. Încerc să-l regăsesc pe băiatul care eram odată.

– Ai ales o cale foarte severă.

– Trebuie să fie severă. Nu-ți dai seama? Mă *disprețuiesc.* Am ajuns un neisprăvit, un bețivan. Este prima noapte când nu sunt beat după atâta timp. Beam ca să-mi fac curaj, să pot să mă scol de dimineață și să suport zilele și nopțile goale, lipsite de satisfacție... Ce s-a întâmplat cu băiatul care voia să cucerească lumea? Ada mi-a pus odată această întrebare și a venit timpul să găsesc un răspuns.

„S-ar putea să mori încercând să-l găsești – se gândi Katie, ducându-și mâna la burtă. Nu-i spusese de copil și își dădu seama că acum nu putea s-o facă."

– Pentru început, ai putea să te apuci din nou de treabă.

– Unde? Cine mi-ar mai da de lucru. Mi s-au închis toate ușile, Katie. Sigur, aș putea să-l rog pe Ben să tragă niște sfori pentru mine, dar ce rost are? Nu aș fi de folos nimănui, până nu aflu cine sunt. Uneori, cred că nu o să mă maturizez nicio-

dată. Dar, se spune, că în război reușești s-o faci mult mai repede.

– În război se și moare.

– Mi-am riscat viața de sute de ori încercând să regăsesc ce am pierdut.

– Înseamnă că te-ai hotărât.

– Da, m-am hotărât de când am semnat actele.

Matt stinse țigara în scrumieră. Apoi se aplecă înainte, privind-o fix.

– Te-am iubit odată, Katie. Și tu m-ai iubit pe mine. Dar asta a fost de mult. În trecut. Despre viitor nu știu nimic. Știu doar că prezentul este insuportabil. Poți să mă înțelegi?

– Da.

Katie încuviință din cap, ștergându-și o lacrimă.

– Aș vrea...

– Te rog să taci. Ți-am spus întotdeauna că nu sunt pentru tine. Cel puțin, în această privință am avut dreptate. Nu îți mai pierde vremea cu dorințe.

– Ești încă soțul meu, Matt. Îmi pasă de tine.

– Ai o slăbiciune pentru sufletele pierdute.

– Este mai mult decât atât. Suntem de mult împreună. Ne-am petrecut jumătate din viețile noastre unul lângă altul.

– Nu a fost o perioadă prea fericită.

– Nu, oftă Katie, nu prea. Dar îmi pasă ce se întâmplă cu tine. N-am ce să fac.

Matt se ridică. Se duse în partea cealaltă a camerei și apoi se apropie de ea.

– Și mie îmi pasă de tine, în felul meu. Și, cine știe, poate până la urmă o s-o scoatem la capăt. Dar, mai întâi trebuie să mă regăsesc.

– Când pleci?

– Săptămâna viitoare. Vom fi trimiși undeva, pentru instruire. Pe urmă, ne îmbarcăm spre Franța.

– Franța. Îmi amintesc când am fost în Greenwich Village și ne-am prefăcut că suntem în Franța. Acum n-o să te mai prefaci. O să fii acolo și o să lupți... Băieții trebuie să știe. Aș vrea să le spui. Sunt în camera lor. Își fac temele.

– Vrei să le spun astă-seară?

– De ce nu? Nu ai discutat niciodată în mod serios cu ei. Acum ai ocazia. Poate că o să-ți placă. Sunt niște copii inteligenți, Matt. Ai spus-o chiar tu.

– Da, mă cântăresc din priviri. Mai ales Patrick. Nu spune nimic, dar se vede în ochii lui.

– Ți se pare. Nu te las până nu vorbești cu ei. S-ar putea să treacă multe luni până să te întorci. Le datorezi o explicație. Spune-le adevărul – că te duci să lupți împotriva Kaiserului. Cred că vor fi impresionați. La vârsta lor lumea se împarte în eroi și personaje negative. Nu există nimic între. Ce bine ar fi să fie atât de simplu!

– Și nu este?

Katie îl privi fix. Zâmbea, dar sub zâmbetul lui se ascundeau durerea și regretul față de o viață irosită.

– Sper să găsești ceea ce cauți, îi spuse ea, luându-l de mână.

Peste două luni, Katie și fiii ei stăteau pe un chei aglomerat și își luau la revedere de la Matt.

– Unde este tata? o întrebă Rory, uitându-se pe puntea vaporului. Nu-l zăresc dintre atâția soldați.

– Nu știu, dragul meu, îi răspunse Katie. Dar fă-i cu mâna și ține stegulețul sus. Tata o să te vadă. Și tu la fel, Patrick.

– Ce-i asta, o petrecere, mamă?

– Așa se pare.

Atmosfera era într-adevăr festivă. Sute de stegulețe colorate fluturau în soarele de iunie. Copiii săreau, fluierau și suflau în trompete. O formație cânta marșuri, iar vânzătorii ambulanți vindeau bomboane și bere. Până la urmă, vaporul porni în uralele tuturor.

Katie nu se mira, pentru că peste tot domnea un spirit patriotic. America nu voise să se implice în războiul european, dar acum o făcuse. Aproape în fiecare zi, în toate orașele mari sau mici, se țineau discursuri, menite să semene ura față de germani. Se spera că soldații americani vor pune capăt războiului peste noapte. Orice protest era astupat de cântecele entuziaste ale domnului Cohran. George M. Cohran vestea lumii întregi sosirea yankeilor, iar mesajul lui era plin de încredere.

– Unde ai plecat? îl întrebă Katie pe Rory într-o zi de august. Și ce ascunzi la spate?
– Nu ascund nimic.
– Să văd și eu.
Micuțul Rory de numai opt ani oftă și scoase sacul la iveală.
– E plin cu pietre, îi explică el. Sunt o mulțime la gară. Le-am adunat împreună cu Johnny, Billy și Tommy.
– Și la ce vă trebuie?
– Ne ducem la Yorksville să-i hărțuim pe germani. Le aruncăm în ferestre. Mai ales la magazine. Au vitrine mari.
– Lasă sacul jos și vino cu mine, zise Katie, ducându-l în salon. A fost ideea ta? Spune-mi adevărul. A cui a fost ideea?
– A lui Billy. De fapt, a fratelui său. El a făcut-o primul. A aruncat cu cărămăzi, dar noi n-am găsit.
Rory își legănă picioarele încântat.
– Oricum, sunt bune și pietrele.
– De ce vrei să faci rău unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoști?
– Sunt *germani.* Și germanii sunt răi.
– Oamenii care locuiesc în Yorksville sunt americani, la fel ca tine, Rory. Au locuit în Germania odată. Ei, părinții sau bunicii lor. Dar acum stau în America, înțelegi?
– Nu.
– Oamenii din Yorksville nu au nici o legătură cu Kaiserul.
– Sunt de *partea* lui.
– De unde știi asta?
– Dacă am fi în război cu Irlanda ai fi de partea Irlandei?
– Nu, mamă.
– Atunci să presupunem că am fi în război cu Irlanda. Ți-ar plăcea să arunce cineva cu pietre în tine?
– Numai să îndrăznească! I-aș lua imediat la bătaie.
– Crezi că ar fi drept? Gândește-te, Rory.
Katie îl privea drept în ochii lui inteligenți.
– Te gândești? îl întrebă ea.
– Da... cred că nu aș avea nici o vină că sunt irlandez. Doar trăiesc în America. Și Yorksville-ul este în America, nu?
– Bineînțeles, acum ești băiat mare, Rory. Învață-te să gândești. Ai fi făcut o mare greșeală. Poate ai fi rănit pe cineva.

Rory începu să se fâțâie pe scaun.

– N-am vrut, mamă, zise el. Nu am știut. Nu mi-a spus nimeni.

– Trebuie să-ți dai seama și singur care este diferența dintre bine și rău. Credeam că te-ai lămurit de mult. Când erai mic făceai mereu năzbâtii. Legai cutii goale de coada pisicii doamnei Grogan, puneai piper în pasta de dinți, sau băgai păianjeni pe spatele lui Annie Farrel. Te țineai numai de prostii. Am discutat mult despre glumele tale.

Rory dădu din cap spășit.

– Ți-am spus că este bine să te amuzi, dar nu pe seama altora. Și acum văd că te pregăteai să te duci la Yorksville cu un sac de pietre.

– Toți băieții se duc, mamă. O să mă creadă fricos.

– Și dacă ar sări de pe acoperiș te-ai lua după ei ?

– Ar fi o prostie.

– Nu mai spune! Nu stai deloc să te gândești, Rory. Știu că nu ai suflet rău, dar nu contează. Acum ești destul de mare să fii răspunzător de faptele tale.

Katie îi mângâie buclele roșiatice și zâmbi.

– Ai înțeles?

– Da.

– Dacă ai vreodată vreo nelămurire, vino să mă întrebi.

– Da, mamă.

– Acum poți să pleci. Spune-le prietenilor tăi că nu poți să mergi cu ei. Și explică-le de ce. Nu cred că o să priceapă, dar spune-le totuși.

– Asta-i tot?

– Da. De data aceasta nu o să te pedepsesc. Ai grijă ce faci de aici înainte.

Rory se lumină la față, sări de pe scaun și se duse la ușă.

– Bună, Jack, zise el zâmbindu-i lui Jack Snow. Iar am făcut o prostie. Dar am învățat dansul pe care mi l-ai arătat. Vrei să vezi cum mă mișc?

– De-abia aștept. Dacă mama ta ne lasă să punem muzica.

Katie puse discul la patefon. Era o melodie cunoscută, „Trotuarele New York-ului"

– Îți place?

– E muzică de dans. Dă-i drumul, băiatule. La sfârșit o să dansăm împreună... nu uita să ții capul sus. Nu te încorda. Bravo, ai talent! Uită-te la el, Katie. Puștiul promite.

– Hai, Jack! îi strigă Rory. Trebuie să dansezi și tu. Este un dublu.

Jack veni lângă băiat. Făcură câțiva pași complicați, răsucindu-se și înclinându-se adânc la sfârșit.

– Ai uimit publicul, puștiule.

– Nu-i decât mama.

– O să fie un dansator de succes, zise Jack, făcându-i cu ochiul lui Katie.

– Mă tem că ai dreptate. Hai, pleacă, Rory. Și ai grijă cum te comporți.

– Da, mamă. La revedere, Jack.

– Pe curând, puștiule.

– Așează-te și trage-ți sufletul. Ai dat o reprezentație pe cinste.

– Adevărul este că am început să îmbătrânesc, îi spuse Jack, ștergându-și sudoarea de pe fruntea. Scena este pentru tineri. De-abia aștept să ne stabilim în California. Am auzit că filmările durează mult, dar nu solicită atâta efort.

– Ați terminat cu împachetatul?

– Da, în sfârșit. Știi, Mary și familia sunt deja acolo. Spune că este soare în fiecare zi. A închiriat o casă cu pomi fructiferi în grădina din spate. Sunt lămâi și portocali cu fructe coapte. Cred că va fi cu totul altfel... Gândește-te numai!

Jack izbucni în râs.

– Raine și Snow (Ploaia și Zăpada) în însorita Californie.

– Pun pariu că o să te folosești de poanta asta.

– Bineînțeles, domnul Sennett ne plătește să distrăm publicul. Se pare că este asul comediilor. Lou și cu mine suntem cam bătrâni, dar Mack Sennet spune că mai avem încă destul haz. De-abia aștept să arunc plăcintele cu cremă de ouă în nasul lui Lou. Eu trebuie s-o fac, pentru că sunt cel gras. Ne jucăm rolurile, ca de obicei.

– Îmi pare rău că pleci, Jack. Va fi pustiu fără tine. Ai fost un prieten atât de bun.

– Pensiunea asta a fost un adevărat cămin pentru mine și Lou. Ai crescut sub ochii mei, Katie. Cred că te cunosc mai bine

decât pe proprii mei copii. Trebuie să-mi promiți că o să mă vizitezi. Nu-i atât de departe cu trenul. Băieților o să le placă foarte mult. Este cald și oceanul e aproape. Poate îl conving pe domnul Sennet să-l bage pe Rory într-un film. Are talent.

– Încă nu se poate vorbi despre talent, Jack. Lui Rory îi place să facă pe grozavul. Nu-i convine că este fratele cel mic și este revoltat că o să mai am un copil. Cred că dansează și cântă ca să uite într-un fel.

– Dar se mișcă bine.

– Nu-l încurajez, Jack. Nu-i place să învețe și asta mă îngrijorează. Trebuie să-și termine studiile. Dacă pe urmă o să aleagă lumea filmului, n-o să mă opun. Dar, mai întâi, trebuie să-și vadă de carte.

Katie se rezemă de spătarul scaunului, sprijinându-și mâinile de burta umflată.

– Băieții mei au cam luat-o razna, zâmbi ea. Patrick se gândește numai la baseball, iar Rory la dans și tot felul de năzbâtii. Trebuie să pun mâna pe curea.

– Nu te văd în stare.

– O să mă străduiesc. Altfel vor ajunge niște golani.

– Așa spunea și Mary despre copiii noștri. Dar au ajuns oameni cumsecade. O să-i cunoști când vei veni în California... Nu da din cap. Sunt hotărât să te aduc acolo. Știu că acum nu este momentul potrivit... o să naști, suntem în plin război... Apropo, ce vești mai ai de la Matt?

– Foarte puține. Am primit o singură scrisoare. Este în Franța. În toiul luptelor.

Katie își feri privirile, oftând. Se îngrozea când citea ce scria în ziare despre război.

– Îmi amintesc după-amiaza când a plecat Matt, zise ea. Fluturau stegulețele, cânta muzica, toți râdeau. Patrick a întrebat, pe bună dreptate, dacă suntem, la o petrecere. Dumnezeule, ce naivi eram! Vaporul a plecat în urale de bucurie. Și acum, cui îi mai arde să se bucure? Tinerii noștri se întorc orbi sau schilodiți. Sau nu se mai întorc deloc. Nu văd nimic glorios în război. Dimpotrivă, văd numai moarte.

– Nu America a început războiul.

– Asta nu mă consolează cu nimic. Unii se bucură că am intrat în război. Mai ales bărbații. Se adună sâmbăta în parc și

țin discursuri. Dar am observat că cei care fac asta sunt prea bătrâni să lupte. Ți se pare că sunt cinică?

– Ești îngrijorată, Katie.

– Cine nu este, în ziua de azi! Fluturăm steagurile și mergem la paradă, încercând să uităm. Dar cum să uiți de război?

Sfârșitul verii risipi speranțele celor care crezuseră că războiul se va termina curând. Bucătăria Iadului începu să-și jelească morții. Gerry Wilson, preot militar murise ucis de o bombă, în tranșee, în timp ce alina un soldat înspăimântat. Fiul cel mare al lui Ed Ryan a fost ucis la Verdun. Iar Jimmy Muldoon a pierit într-un atac aerian. Părintele Duffy și oamenii din regimentul 69 erau mândria oricărui irlandez, dar această mândrie era amestecată cu tristețe, pentru că mureau tot mai mulți fii și soți pe zi ce trece.

– Flori! pufni Maeve, trăgând perdelele să astupe soarele vesel de septembrie. Ce te-a apucat să cumperi flori în plin război?

– Sunt pentru tine, mamă, îi răspunse Katie. Voiam să-ți urez bun venit. Îți place camera ta?

– Da, este foarte fumoasă. Credeam că o să-mi sfârșesc zilele în apartamentul acela mizerabil, cu tine cu tot. Dar nu mă las ușor păcălită, Katie McVey. Știu că m-ai adus aici pentru că ai nevoie de mine. Mai sunt și eu de folos la ceva. De ce ai încremenit în loc? În starea ta n-ar trebui să stai atât de mult în picioare. Așează-te. Dar ce-i ăsta? Un scaun nou? Te-ai apucat să cumperi mobilă în plin război?

– Nu-i nou. I-am făcut altă cuvertură, atâta tot.

– Ar trebui să te odihnești.

– Parcă ne-am înțeles că n-o să ne certăm. Te-am rugat înainte să te muți aici să nu-mi spui ce să fac.

– Ce vină am eu că ai o minte de gâscă! Stai în picioare în loc să te odihnești!

Katie zâmbi și se așeză pe scaun.

– Nu te schimbi niciodată, mamă.

– La ce mi-ar fi folosit să mă schimb? Se spune că lumea este în schimbare. Dar în nici un caz în bine. După cum vezi, a izbucnit războiul!

– Te-aș ruga să nu mai vorbești despre război. Îmi ajunge cât citesc ziarele. Fii mulțumită că Sean și Hugh sunt acasă.

– Hugh face afaceri la bursa neagră și se îmbogățește în timp ce alții mor.

– Oamenilor le place să vorbească. Nu se știe întotdeauna ce este adevărat și ce nu.

– Atunci întreabă-l pe sergentul Garrity și o să te lămurească. Îl urmărește pe Hugh de când s-a întors la New York. El și banda lui sunt băgați în afaceri la bursa neagră. Iar ca distrație, se ocupă de jocuri de noroc. Sunt niște diavoli cu toții!

– Bine, mamă, oftă Katie. Sunt diavoli, dar n-am putea schimba subiectul? *Sean* nu este în nici un caz un diavol.

– Nu, o să devină preot. Pe urmă, armata o să-l trimită în Franța, să moară în tranșee, ca Gerry Wilson.

Maeve se întoarse. Privea cu admirație tapetul vesel și perdele albe, scrobite. Pipăi dulapul, uitându-se sub mileul de dantelă.

– Ai curățat camera asta special pentru mine? o întrebă ea.

– Ah, mamă, ești imposibilă, îi răspunse Katie râzând. Camerele se curăță în fiecare zi. În ultima vreme n-am mai putut face mare lucru, dar Veronica a avut grijă.

– Serios? Muncește din greu? Dacă nu, o să aibă de-a face cu mine.

– Te rog s-o lași în pace. N-o speria. Este o fată timidă și să știi că muncește foarte mult. Nu-i ușor să faci față unei case atât de mari.

– Doar am venit să te ajut. Spune-mi ce am de făcut.

Katie oftă din nou, privind-o pe mama ei. Maeve albise aproape de tot, dar ochii ei albaștri erau la fel de hotărâți ca oricând. Nu se domolise deloc. La patruzeci și șase de ani, rămăsese aceași femeie dură și energică din copilăria lui Katie.

– N-o lua așa, mamă. N-o să-ți dictez ce să faci. Veronica se ocupă de curățenie, iar eu gătesc. Mi-ar fi de folos să mă ajuți la gătit. Mai ales la masa de seară.

– Bine, o să pregătesc masa de seară și o să spăl. Doar am destulă experiență. O să-ți fiu de folos.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit. Este adevărat că am nevoie de ajutorul tău, dar acesta nu este singurul motiv pentru care te-am chemat. Acum, după plecarea lui Sean, nu mai văd nici un motiv să stai în apartamentul ăla. N-ar avea nici un rost. Am destule camere aici. Recunosc că pensiunea nu mai este ce a fost, dar cel puțin îți oferă un loc confortabil. Iarna e cald și plăcut. Dar cel mai important este că vei fi alături de nepoții tăi. Sunt băieți drăguți. Îți place să stai cu ei, nu-i așa?

– Nu știu ce să spun. Și de Hugh credeam că este băiat bun. Dar, uite ce a ajuns! Ca să nu mai vorbim de Matt!

– La început a fost cumsecade. Dar a luat-o razna. Pentru asta s-a și înrolat. Încearcă să-și regăsecă forța și curajul pe care le-a avut odată.

– Nu mai vorbi prostii. Crezi că tăria și curajul sunt niște calități pe care le poți pierde așa, ca pe o umbrelă? Sigur, este normal să-ți aperi soțul, dar nu-mi îndruga povești. Bărbaților le place războiul. Îi ațâță. Dar când se trezesc în toiul luptelor, constată că nu-i deloc plăcut. Însă atunci este prea târziu. Dacă țările ar fi conduse de femei, nu s-ar ajunge atât de repede la război.

– Mamă, zise Katie mirată. Nu știam că ești o sufragetă.

– Cine, eu? Ce ai înnebunit? Mă compari cu femeile alea care poartă pancarte și defilează pe străzi pentru dreptul la vot? O să-l câștige când o face plopul pere.

– Sper să te înșeli.

– Da, sigur, tu îți faci întotdeauna tot felul de speranțe. La fel ca în privința lui Matt.

– Nu, mamă, ți-am spus adevărul. De data aceasta nu a fost o toană. Poate că motivele lui ți se par prostești. Și mie mi s-au părut la început. Pe urmă, am văzut însă ce disperat era. Încearcă să se regăsească!

– Doar nu crezi așa ceva?

– Matt are multe defecte, dar nu este mincinos. N-a negat niciodată că bea și este afemeiat. A făcut-o pe față. A mințit doar când a spus că vrea să se însoare cu mine. N-a vrut să mă jignească. S-a purtat onorabil. A fost o greșeală cumplită, pentru care plătim acum amândoi. Ne-am pierdut visele. Să știi că oamenii au nevoie să viseze, mamă.

– Doar cei slabi au nevoie.

– Hai să nu ne certăm mamă, mai ales acum, când trăim sub același acoperiș.

Katie îi repetă de multe ori aceste cuvinte în săptămânile care au urmat. Dar, spre surprinderea ei, Maeve se adaptă destul de repede cu viața la pensiune. La început, a fost uimită de stilul direct al actorilor de vodevil dar, în curând s-a lăsat cucerită de sinceritatea și veselia lor. Nu le păsa că Maeve îi lua la rost. Dimpotrivă, îi răspundeau la fel, până când unul din ei izbucnea în râs și totul se termina într-o atmosferă plăcută. Maeve, care fusese singură o bună parte din viața ei, își găsi un cămin printre niște oameni pe care-i disprețuise până atunci.

– Recunoaște, mamă, îi spuse Katie într-o zi ploioasă și rece de octombrie. Ești fericită aici.

– Aș fi și mai fericită dacă Veronica ar stoarce rufele așa cum am învățat-o. I-am spus de două ori. Doar n-o să mă țin de ea în fiecare minut.

– S-a dus să răspundă la ușă. O să se întoarcă imediat.

– Și tu de ce cureți cartofi? Ar trebui să te odihnești.

– Măcar atât pot să fac și eu. De-abia aștept să nasc odată și să mă apuc din nou de treabă.

Katie întoarse capul spre ușă.

– Da, Veronica, ce este? zâmbi ea. Cine era? Sper că nu un chiriaș la ora asta.

– A venit o telegramă.

– Dă Doamne să nu fie de la Costello. Rezervă întotdeauna jumătate din camerele de la al doilea etaj. Și nu ne putem permite.

Katie se ridică încet de pe scaun și se duse la ușă.

– E de la Washington – ah, Dumnezeule, nu se poate! strigă ea și se prăbuși leșinată.

– Katie!

Maeve se repezi la fiica ei.

– Doamne Sfinte, a leșinat! Veronica, adu sărurile imediat.

Apoi luă telegrama și i se încețoșară privirile când citi primele două rânduri. „Vă informăm cu regeret că Matthew McVey, cu gradul de căpitan de infanterie a fost ucis în luptă..." Maeve aruncă hârtia furioasă.

– Sunt vești proaste? S-a întâmplat ceva cu domnul?

– A murit și armata vrea să ne explice cum și de ce. Ce mai contează cum și de ce! A murit și gata. Unde sunt sărurile?

– Aici.

Maeve puse sticla sub nasul fiicei sale.

– Hai, trezește-te odată! zise ea.

Katie deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat, mamă?

– Ai leșinat. Nu fă mișcări bruște. Ia-o încet. O să ajut. Ține-te de mine... așa!

Maeve o așeză pe scaun.

– Îți aduc puțin brandy.

– Mamă... telegrama... Matt a fost ucis.

– Îmi pare rău, Katie. Hai, ia batista mea!

Veronica aduse un pahar cu brandy și Maeve îl duse la buzele tremurânde ale lui Katie.

– Bea! o îndemnă ea.

Katie sorbi și se înecă. Lichidul îi arsese gâtul.

– Nu mai vreau. Trebuie să fiu cu mintea limpede. *Ah*! gemu ea, îndoindu-se de spate. Cheamă-l... pe doctorul Morton. O să nasc!

– Acum poți să intri, îi spuse dr. Morton nerăbdătoarei Maeve. Katie este bine. Are încă un băiat.

Maeve se repezi la fiica ei.

– Te simți bine? o întrebă ea, privind fața palidă și obosită a lui Katie. Ne-ai speriat rău. Ai leșinat din nou. De două ori într-o singură zi!

– Știu, mamă, am fost șocată. N-ai de ce să te îngrijorezi. Vrei să-ți vezi nepotul? Doarme în leagănul lui. Are tenul meu, dar în rest seamănă leit cu Matt. Am hotărât să-i spun Matthew. Nu vrei să-l vezi? Uite-l!

Katie zâmbi și dădu pătura la o parte.

– Nu-i așa că este frumos? L-am alăptat și acum doarme.

Maeve se uită la copilaș.

– Da, este frumos, zise ea, aplecându-se să-i atingă obrazul. Cel puțin nu este roșu și zbârcit ca alții. Și nici nu plânge, ca Rory.

– Unde sunt băieții? Au venit?

– Sunt jos cu Ben. A venit imediat cum l-am sunat. Le-a spus de Matt. M-am gândit că este mai bine așa, Katie. Tu

n-ai fi putut să le dai asemenea veste. Ai leșinat de două ori. Am fost de față când le-a spus. A făcut-o cu mult tact.

Katie puse capul pe perne, agitată.

– Și cum au primit vestea?

– Patrick a rămas tăcut. Și Rory. Până a auzit că tatăl lui este un erou. Pe urmă...

– Un erou?

– În telegramă se spune ceva despre curajul pe care l-a dovedit în luptă. Nu prea m-am lămurit despre ce era vorba. Dar Ben a dat niște telefoane la Washington. A vorbit mai întâi cu un senator. Da, da, cu un senator. L-am auzit cu urechile mele. Pe urmă cu un colonel și un general. În cele din urmă ne-a spus că Matt a murit ca un erou. O să primească o medalie. Nu-i frumos să vorbești rău despre morți, dar nu l-aș fi crezut în stare.

– Tocmai de asta a plecat, mamă... Vreau să vorbesc cu Ben. Între patru ochi, dacă nu te superi.

– Singură cu el? Așa, în cămașă de noapte?

– Îl am pe micuțul Matthew lângă mine. Te rog, mamă, vreau să vorbesc cu Ben.

– Bine, o să-l aduc. Dar o să stau afară, pe hol. Și pune-ți un halat, Katie McVey. Poftim. Închide-te la nasturi până la gât. Bărbatu-i tot bărbat, indiferent cum stau lucrurile.

– Mamă...

– Am plecat. Trage pătura.

Katie se supuse oftând. Închise ochii pentru o clipă și văzu fața lui Matt. Dar pe cea din adolescență, fără urmele săpate de dezamăgire. Așa o să-mi amintesc întotdeauna de el, se gândi ea. O să-mi amintesc începutul, nu sfârșitul.

– Katie?

– Da, intră, Ben. Stai jos.

– Mulțumesc. Cum te simți?

– Bine, față de câte s-au întâmplat.

– Ce zi ciudată! Tristă și fericită în același timp, zise Ben uitându-se în leagăn. Este un bebeluș frumos. Frații lui o să fie înnebuniți după el. Și-au dorit o soră, s-o dădăcească, dar o să-l adore și pe el. Te-ai gândit la un nume?

– O să-l cheme Matthew și o să te pun naș.

– Aș fi onorat.

Ben se rezemă de spătarul scaunului, inspiră adânc și își ridică privirile.

– Îmi pare foarte rău, Katie. Nu-mi vine să cred că Matt... nu mai este. Tot speram să fie vreo greșeală.

– Cum a murit? Am aflat că te-ai informat.

– Da. Ești sigură că vrei să cunoști toate detaliile? Ai trecut prin atâtea azi! Poate ar fi mai bine să te odihnești.

– Nu pot să mă odihnesc înainte să știu cum a murit Matt. Te rog să-mi spui.

– S-a întâmplat vinerea trecută. Unitatea lui Matt a fost încercuită, iar el a inițiat acțiunea de diversiune. A atras forțele germane spre el, trimițându-și oamenii în alte direcții. Ar fi putut să-i urmeze. Dar a rămas pe poziții.

I se înnecă glasul și se opri să-și revină.

– În felul acesta le-a salvat viața... În ordinul de zi se spune că Matt a acționat cu un curaj deosebit.

– I s-a împlinit dorința.

– Poftim?

– Înainte să plece, Matt mi-a spus că acest război va fi ca un test pentru el. Își dorea cu disperare să nu dea greș.

Katie își șterse lacrimile, se uită la Matthew și surâse.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, Ben. Acum mă simt mai bine.

– Cu ce aș putea să te ajut? Ai nevoie de ceva?

– Aș mai avea încă o rugăminte. Ocupă-te tu de înmormântare. Nu cred că aș fi în stare să dau din nou ochii cu domnul McCarthy.

– Nici nu este nevoie. Matt a fost îngropat în Argonne, alături de camarazii săi căzuți în luptă. Nu s-a putut altfel, erau asediați din toate părțile. Poate după război...

– Nu, Ben. Acolo îi este locul. Mai târziu o să facem o slujbă în amintirea lui. Matt nu putea să sufere înmormântările.

– Știu.

Katie își atinse verigheta și văzu din nou figura lui Matt.

– Drum bun, murmură ea.

17

– Scuză-mă pentru întârziere, zise Katie, așezându-se vizavi de William Streeter, dar traficul este foarte aglomerat.
– Din păcat progresul are și părțile sale neplăcute. Automobilul este o invenție minunată, dar zăpăcește circulația. Eu unul am început să iau metroul dimineața.
– Ah, William, nu te văd în metrou.
– Nici nu-ți imaginezi cu câți partenri de afaceri mă întâlnesc. Ne batem pe locuri. Mi se pare un exercițiu fizic excelent, mai ceva decât golful.
– Da, sunt convinsă.
– Arăți foarte bine; ești îmbrăcată modern.
– Mulțumesc, zâmbi Katie.
Eliberată în sfârșit de hainele de doliu, purta un taior lung, de culoarea prunei și o bluză din dantelă albă. Își pusese cerceii cu perle ai Adei și o pălărie de catifea asortată, în vârful capului.
– Nu știu ce mi-a venit să-mi cumpăr haine noi tocmai acum când stau atât de prost financiar. Mi-e rușine de mine.
– Oricine are nevoie să-și satisfacă un moft din când în când. Cât despre situația ta financiară...
William deschise dulapul.
– ai dreptate că este precară. Pensiunea nu pare prea rentabilă. Ar mai fi și ipoteca.
– Cinci sute de dolari. Acoperișul nu mai avea mult până să se prăbușească. Trebuia să-l repar. Pe urmă s-au spart țevile în pivniță. Mă gândesc cu groază ce o să se mai întâmple.
– Oferta mea rămâne valabilă, Katie. Aș fi încântat să-ți împrumut bani.
– Apreciez gestul, dar nu pot să accept. N-aș face decât să mă înfund și mai rău în datorii. Am hotărât să vând proprietățile lui Matt. Nu mi-a venit ușor să iau această decizie. Am evitat s-o fac cât timp am putut. Acum, însă nu mai am încotro.
– Da, mi-am închipuit că la asta te gândești. Vinde-mi-le mie.

– Ce vrei să faci cu niște terenuri virane și magazine dărăpănate? Ești drăguț că te-ai oferit, dar răspunsul este nu. Nu vreau să profit de prietenia noastră. Nu există oameni care fac afaceri cu proprietăți funciare?

– Ba da. New York-ul se extinde pe zi ce trece. Este un oraș excelent pentru speculații la bursă. Mulți vor să scoată un profit rapid. Alții, ca Matt, sunt dipuși să aștepte.

William se uită din nou în dosar. Apoi, își scoase ochelarii și se rezemă de spătarul scaunului.

– Dacă ești dispusă să aștepți, Katie, măcar până la sfârșitul războiului... Știu din surse sigure că o să se termine în curând.

– Aud asta de când a început.

– Sursele mele sunt de încredere.

– Sunt convinsă, William. Problema este că nu-mi dă mâna să aștept. S-ar putea să treacă vreo două-trei săptămâni, poate chiar luni până să găsesc un cumpărător. Și, în afară de asta, am senzația că acum este momentul potrivit.

– Intuiție feminină. Trebuie luată întotdeauna în seamă. Dar este de datoria mea să-ți atrag atenția că n-o să obții un preț prea mare. Proprietățile funciare nu se vând bine în momentul de față. Este profitabil doar pentru cei care cumpără. Războiul a încetinit temporar ritmul construcțiilor.

– Da, înțeleg.

– Ești hotărâtă?

– Da.

– Bine, atunci te rog să mă scuzi o clipă. Vin imediat, zise William și se ridică.

– Nu te grăbi! Îmi place biroul tău.

Biroul lui William Streeter era spațios, cu pereți lambrisați, scaune și canapele din piele și tablouri frumoase. În stânga biroului masiv, stil Hepplewhite era un glob pe un suport de aramă, iar în dreapta o măsuță cu o sticlă din cristal și câteva pahare. Un covor persan se întindea pe parchetul lustruit. Katie se uită de jur împrejur, imaginându-și ce clienți importanți intrau aici. Și, când aruncă o privire dosarului ei subțire, pufni în râs.

– William, îi spuse ea când se întoarse, ești cel mai bun om din lume. Nici nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt. Îți pierzi vremea cu problemele mele lipsite de importanță.

– Prostii. Sunt încântat să te ajut. Îmi petrec toată ziua cu bărbați în vârstă, plictisitori, la fel ca mine. Tu ești ca o adiere de aer curat. Partenerii mei mă invidiază.

– Dacă spui tu.

– Este purul adevăr.

William luă dosarul.

– Ai văzut proprietățile, Katie? Mă refer, în ultima vreme. Cred că nu. În fața clădirii te așteaptă o mașină cu șofer. O să te însoțească Ben Rossi. Se pricepe la proprietăți funciare. Studiază problema. Se așteaptă la o înflorire neașteptată a afacerilor în acest domeniu după război. Ben este un băiat inteligent.

– Nu vreau să-și piardă timpul cu mine.

– Cum adică să-și piardă timpul? Ben lucrează la această firmă și tu ești unul din clienți. Te-aș însoți chiar eu dacă aș putea. Din păcate însă am o întâlnire de afaceri. Vino, zâmbi el, oferindu-i brațul. O să te conduc până la lift.

Trecură prin biroul secretarului său particular, la fel de elegant, prin încăperea unde lucrau alte două secretare ale lui William și ajunseră pe hol. Katie își scoase mănușile.

– Îți mulțumesc pentru tot, zise ea.

– Plăcerea este de partea mea. O să mai discutăm după ce vezi proprietățile. Atunci o să fii mai lămurită și poate chiar dezamăgită.

– Nici o grijă, mă aștept la ce-i mai rău.

Katie intră în ascensor.

– La parter, vă rog.

– Da, doamnă.

Ben o aștepta în fața liftului.

– Bună dimineața, îi spuse el zâmbind. Îmi permiți să-ți arăt proprietățile funciare? Plimbarea este pe gratis!

– De-abia aștept.

– N-o să-ți pară rău.

– William este de altă părere. M-a prevenit că o să fiu dezamăgită. Sunt pregătită pentru ce-i mai rău. Proprietățile nu sunt chiar atât de prăpădite, nu-i așa?

Ben o luă de braț. Pe trotuar îi aștepta un șofer în costum. Duse mâna la chipiu și deschise portiera.

– Mulțumesc, zise Ben. Stai bine, Katie?

– Bine? Sunt copleșită de atâta lux. Mă simt ca o adevărată doamnă din înalta societate. Păcat că nu mă vede mama. Sau poate că-i mai bine să nu mă vadă. Ar spune că m-am ajuns. Și ar avea dreptate. Ar trebui să fiu mulțumită cu ce am, ținând cont de la ce am plecat. Dar vreau mai mult.

– Este o dorință normală, Katie. Milioane de oameni emigrează în America, sperând că o s-o ducă mai bine. Nu numai cei săraci vor mai mult de la viață. Văd zilnic bogătași care trag sfori, încercând să se îmbogățească. Ei sunt cei care țipă cel mai tare când guvernul mărește impozitele. Dorințele tale sunt modeste în comparație cu ale lor.

– Nu sunt chiar atât de modeste pe cât crezi. În copilărie mă mulțumeam să am un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, cât să nu mor de foame. Dar m-am schimbat. M-am săturat să drămuiesc fiecare bănuț.

– Lucrurile merg chiar atât de prost?

– Da, destul de prost. Suntem cinci guri: copiii, mama și eu. Trebuie să scot bani din ceva. Sper că proprietățile o să-mi dea o bază de pornire.

– O bază?

Ben se încruntă.

– Credeam că le vinzi ca să-ți renovezi pensiunea.

– Ar însemna să arunc banii pe fereastră. Îmi place pensiunea, dar pe primul plan sunt copiii. Vreau să aibă parte de o educație adevărată. Și vreau să-i scot din Bucătăria Iadului.

Katie se uită la Ben și ridică din umeri.

– Nu-i un loc potrivit să-ți crești copiii. M-am temut întotdeauna să nu se asocieze cu cine nu trebuie. Mai ales Rory.

– Băieților le place să facă pe grozavii.

– Băieții se maturizează repede în Bucătăria Iadului. La început sunt simple copilării și pe urmă se transformă în ceva serios. N-ar fi prima oară. Hugh nu s-a născut gangster. A evoluat cu timpul într-un infractor. Toți băieții din cartier se bagă în diverse bande. Nu vreau să ajungă și ai mei în vreuna.

– Aș putea să te ajut, Katie. Nu sunt bogat, dar nici sărac datorită firmei unde lucrez. Știu că ai pus o vorbă bună pe lângă Streeter cu ani în urmă. De atunci tot încerc să mă răsplătesc și nu mă lași.

– Te-ai răsplătit. Ai fost un prieten minunat.

– Atunci lasă-mă să te ajut ca un adevărat prieten.

Katie clătină din cap.

– Doar cunoști răspunsul. L-ai auzit de atâtea ori. O să mă descurc de una singură. De fapt, știe toată lumea că îți ajuți frații, surorile, nepoții și verii. Ai destui pe cap.

– Italienii țin la familie și la prieteni.

Ben se uită la profilul superb al lui Katie și oftă. Apoi scoase o foaie bătută la mașină din servietă.

– Înainte să ajungem la primul nostru popas, trebuie să-ți spun ceva. Am vorbit despre prietenie. Cred că știi însă că sentimentele mele față de tine nu se rezumă doar la atât. Nu, te rog să nu mă întrerupi. Aștept de mult să-ți vorbesc. Nu l-aș fi trădat pentru nimic în lume pe Matt. Mi-aș fi ținut gura, deși căsătoria voastră era un dezastru. N-am scos nici o vorbă în timpul doliului. Acum însă... trebuie să-ți vorbesc. Te iubesc, Katie. Te-am iubit întotdeauna. Știu că tu nu mă iubești la fel, dar cu timpul... Cred că aș putea să te fac fericită. Sunt un om serios și...

– Te rog să nu mai spui nimic, Ben, suspină Katie ducându-și batista la ochi. Te iubesc ca pe un prieten. *Cel mai drag* prieten al meu.

– Cu timpul...

– Nu, Ben, timpul nu va schimba nimic. Căsătoria mea a fost o greșeală cumplită. A distrus viața lui Matt și pe a mea. Nu cred că o să mă recăsătoresc dar, dacă o s-o fac, o să mă gândesc bine înainte.

– La ce o să te gândești?

– Dacă putem fi fericiți. Nu vreau să fac încă o greșeală. Nu vreau să te fac să suferi, pentru că asta s-ar întâmpla mai devreme sau mai târziu.

– Sunt gata să-mi asum riscul.

– Dar eu nu sunt. Ar fi o cruzime din partea mea.

Katie îl luă de mână.

– N-aș putea să-ți fac un rău, tocmai ție. Ești un om *bun*. Meriți să fii fericit. Să ai o soție care să te iubească din tot sufletul. Nu trebuie să te minți singur.

– Ai o fire romantică. Ar fi trebuit să vin la tine în genunchi, să te copleșesc cu trandafiri, bomboane și poezii. Numai eu sunt de vină. Un avocat trebuie să știe cum să-și prezinte cazul.

– Ah, Ben, zâmbi Katie. Răspunsul ar fi fost același. Femeia visurilor tale te așteaptă pe undeva. Grăbește-te s-o găsești. Trebuie să ai o familie mare, fericită.

– Așa spune și mama.

– Ascult-o. Mamele vor întotdeauna binele copiilor.

– Mai suntem prieteni?

– Bineînțeles, Ben. Întotdeauna.

Era noapte când Katie se întoarse la pensiune. Se duse mai întâi în dormitorul băieților și-i înveli pe Patrick și Rory. Apoi găsi ursulețul lui Matthew pe podea și i-l puse lângă el.

– Somn ușor, murmură ea închizând ușa.

– La ora asta se vine acasă, Katie McVey? Începusem să cred că ai fugit cu Ben.

– Doar ți-am telefonat, mamă. Ți-am spus că o să întârzii.

– Este trecut de ora nouă. Unde ai fost? Spune-mi adevărul.

– Vino în camera mea, mamă. Avem de vorbit.

– Înseamnă că o să-mi spui ceva care n-o să-mi placă.

Katie își scose pălăria. Își atârna haina în cuier și își aruncă pantofii.

– Ben mi-a arătat proprietățile, zise ea. Sunt împrăștiate peste tot. A durat mult. După aceea, am cinat împreună.

– Ați cinat împreună?

– Da. Am discutat despre planurile mele. Vreau să deschid un restaurnat, mamă.

– Un restaurant?

– Una din proprietăți este un restaurant părăsit. Nu știu de ce, dar fostul proprietar nu s-a deranjat să scoată mobilierul și bucătăria. Are tot ce-i trebuie: sobe, cuptoare, aproape tot. Sigur, este jalnic. Sobele și grătarele sunt pline de unsoare. La

fel și bucătăria. Sala de mese este un labirint de pânze de păianjen. Recunosc că nu arată deloc încurajator.

Maeve se așeză. Își răsucea verigheta pe deget, încruntată.

– Ai înnebunit? Nu-mi vine să cred ce aud. La ce-ți trebuie un restaurant murdar? Crezi că oamenii o să mănânce în asemenea loc? Probabil că colcăie de gândaci și șobolani.

– Ben o să cheme deratizarea, îi răspunse Katie calmă. Pe urmă, totul va rămâne în seama mea. N-o să mai fie murdar după ce o să-l renovez. O să arate curat, elegant și... o să fie un succes.

– Și cine mă rog o să-l facă elegant și curat? Omul de pe lună?

– Eu, mamă. O să angajez o fată din vecini să vă ajute pe tine și Veronica să vă descurcați la pensiune. Iar eu o să mă ocup de restaurant. Am de gând să-l inaugurez de Crăciun.

– Cu ce bani? O să ai nevoie de mobilă, nu? De mese și scaune. De veselă și șervețele.

– Am economisit trei sute de dolari.

– Ăștia sunt toți banii tăi? Și dacă îi pierzi? Cu ce o să achiți ipoteca? Cu ce o să-ți întreții copiii? Ai uitat de ei, Katie McVey?

– Pentru cine crezi că fac asta? Am ocazia să le asigur viitorul.

– Și dacă dai greș...

– N-o să dau.

Maeve își dădu seama că se hotărâse.

– Bine, zise ea. M-am rugat de multe ori lui Dumnezeu să-ți dea tărie. Și iată, acum, s-a gândit să te pună la încercare. O femeie singură, datoare, care își riscă economiile de o viață să deschidă un restaurant.

– Nu risc și nu sunt singură. Am prieteni buni și o familie.

Katie zâmbi, se ridică brusc de pe scaun și o sărută pe obraz.

– Tu ești destul de puternică pentru noi toți.

– Slavă Domnului că sunt! Ne așteaptă multă muncă. N-o să răzbești de una singură. După ce termin treburile la pensiune, o să te ajut. Și băieții ar putea să facă treabă, în loc să hoinărească pe străzi.

– Credeam că o să mă certi, mamă.

Maeve ridică din umerii ei firavi.

– Nu ar avea nici un rost, zise ea. Îmi dau seama că te-ai hotărât. Dar nu sunt deloc bucuroasă. Îți asumi un mare risc, Katie. De ce crezi că fostul patron a renunțat la restaurant? Pentru că nu scoatea nici un profit. *Riști* prea mult.

– Trebuie să risc. N-o să-mi lase nimeni un coș cu bani la colț. O să vând celelalte proprietăți, dar nu valorează prea mult. O să iau maximum câteva sute de dolari. Am nevoie de un venit. Nu risc banii. Mă bazez pe propria mea pricepere. Știu să gătesc și să țin contabilitatea. Am învățat de la Ada. A venit vremea să mă folosesc de ce știu.

– Nu mai sunt nici trei luni până la Crăciun.

– Știu. O să fiu gata.

– Unde este restaurantul?

– În East Side, mamă, zâmbi Katie. Gallagherii și McVey-ii o pornesc în sfârșit spre East End.

– Bine, dar unde exact?

– În *Thirty-eight Steet,* lângă *Madison Avenue*. Este un cartier superb, cu case de piatră. E singurul restaurant din zonă. Ar trebui să avem un vad bun, mamă. Magazinele sunt aproape. Cei care ies la cumpărături pot intra să ia prânzul. Este perfect.

– Atunci de ce n-a mers?

– Acum o să meargă.

– Este o paragină, zise Maeve când îl văzu prima oară.

Și nu-și schimbă părerea nici după zile și nopți de muncă. Dar vorbea în glumă.

– Eu sunt maistrul aici, declară ea.

Katie angajă doi adolescenți solizi să facă munca grea. Le dădea instrucțiuni clare în fiecare dimineață, citindu-le după lista scrisă de Maeve. În timp ce băieții frecau podelele în sala de mese, ea se ocupa de bucătărie. Începuse cu tavanul și pereții. Îi intra funingine în ochii, în nas, în gât. După prima zi, mâinile ei erau o rană. După prima săptămână, se umflaseră ca niște pâini.

– O să mori muncind, o prevenea Maeve, spre amuzamentul lui Katie.

Deși îi plângea de milă, mama ei îi dădea mereu instrucțiuni.

Războiul se termină în noiembrie 1918 și Katie hotărî să serbeze evenimentul cu familia ei, la fel ca întreaga națiune. La New York mii de oameni se adunară pe străzi. Se îmbrățișau între ei, fără să se cunoască și strigau plângând de bucurie.

— Cred că l-am învățat minte pe Kaiser, zise Rory mândru. Nu-i așa, mamă?

Katie îl aprobă deși, în sinea ei, se gândea la toți tinerii care se întorseseră schilodiți, orbi, cu plămânii arși de gaze sau șocați de explozii. Sau la cei ca Matt, care nu se mai întorseseră deloc.

Se apropia Crăciunul și acum Katie muncea de dimineața și până seara. Comandă mobilă la o mică fabrică din Canal Street. Cumpără veselă și șervețele de masă. Puse tapet nou și tipări foi volante pe care Patrick și Rory le împărțeau trecătorilor. Voia să afle toată lumea când se va deschide restaurantul. Cu ajutorul părintelui Malone angajă șase irlandeze proaspăt sosite în America și le făcu singură costumul de chelnerițe: fuste negre lungi, bluze albe cu volane și bonete albe.

— Ce zici, mamă? o întrebă Katie cu o săptămână înainte de Crăciun. Uită-te în jurul tău și spune-mi cum ți se pare.

— Ai făcut o adevărată minune, îi răspunse Maeve.

Privea plină de admirație pereții gălbui, curați și lămpile sclipitoare. Mesele din stejar erau acoperite cu fețe albastre, scrobite, farfurii albe din porțelan și coșuri cu flori. Podeaua atât de murdară la început, strălucea de curățenie.

— Nu-mi vine să cred. Ai muncit din greu, dar a meritat.

— *Toți* am muncit din greu, mamă.

— Da, sigur, însă a fost ideea ta. Sper să iasă ceva.

— Dacă nu iese, îmi bag capul în cuptor.

— Katie!

— Glumeam, mamă. Cuptorul o să aibă alte întrebuințări, mai bune.

Maeve își roti din nou privirile prin sufragerie.

— Este curată și drăguță, cum ai spus și are ceva în plus: bun gust.

— Mulțumesc, mamă.

– Îți urez succes, Katie. Sper ca mâine, când o să deschizi ușile să ai mulți clienți. Meriți, după cât ai trudit.

Cele două femei ieșiră din restaurant. Katie se opri în fața vitrinei și pipăi literele aurii care formau cuvintele „Bucătăria Populară"

– Crezi că este un nume bun? întrebă ea.

– Da, se potrivește cu interiorul.

„Bucătăria Populară" nu avu succes imediat. Tinerele și îmbujoratele chelnerițe se uitau spre ușă, pline de speranțe. Dar se uitau degeaba, pentru că puțini clienți treceau pragul restaurantului. Katie era convinsă că va fi bine până la urmă dar, pe măsură ce treceau lunile, o cuprinseră și pe ea îndoielile. Prietenii o susțineau. William Streeter îi aducea un grup mare în fiecare săptămână. Ben își aduse rudele, dr. Morton soția și cei doi fii gemeni. Cornelius O'Day, venit în vizită de la Hollywood, îl adusese pe Charlie Chaplin, o stea în devenire.

Katie se străduia să reziste. Reduse cheltuielile pe cât posibil, opunându-se însă sugestiilor lui Maeve, care-i propusese să schimbe menu-ul.

– Nu încerc să-i imit pe Delmonicos, repetă ea la nesfârșit. Servesc mâncare bună, americană.

Într-adevăr, menu-ul ei reflecta gusturile americane: friptură de vacă la cuptor, în sos tartar, pui cu garnitură de alune, șuncă asortată cu cartofi dulci. În fiecare zi era ceva deosebit ca desert: tort de ciocolată mocca, plăcintă cu unt sau înghețată cu fructe și frișcă.

În aprilie, profitul a fost destul de bun, luna următoare a scăzut, dar din vară, restaurantul a început să aibă un succes nebun. Mesele erau pline și la prânz și seara. Era nevoie de rezervări.

– Oamenii sunt shimbători, nu poți avea încredere în ei, o preveni Maeve, prudentă ca întotdeauna. Azi se înghesuie la tine, mâine la altul.

Katie se gândise la același lucru. Urmărea cu atenție cum mergeau afacerile, comparând profiturile de la săptămână la săptămână și de la lună la lună. La sfârșitul lui 1919 cumpără clădirea alăturată și extinse restaurantul.

Parcă ar fi găsit banii în pom, îi plăcea ei să spună în glumă. De fapt, exagera. Câștiga sute de dolari în fiecare săptămână, ceea ce era o mică avere, chiar și în perioada inflaționistă postbelică. Contul ei la bancă începu să crească simțitor. Își cumpără haine noi. Se duse pentru prima oară la cosmetică și chicoti încântată când domnișoara Rose îi aranjă părul lung, auriu și-i unse cu straturi groase de cremă mâinile crăpate de muncă.

– Iată-mă din nou aici, zise Katie într-o zi senină din toamna anului 1920. Iarăși am nevoie de ajutorul tău.

William Streeter zâmbi și își aranjă ochelarii.

– Mă flatezi. Majoritatea clienților noștri preferă avocații mai tineri. Acum mă rezum doar să dau consultații. Ești sigură că vrei să-ți încredințezi afacerile pe mâna unui bătrân zaharisit?

– Nu ești nici bătrân, nici zaharisit. Ai rămas cel mai înțelept om din lume, William, indiferent de vârstă.

– Îmi permiți să te citez?

– Chiar te rog.

– Ai făcut fericit un om bătrân. Și acum, spune-mi, cum pot să te ajut?

– Aș vrea mai întâi să discutăm despre pensiune. Am închis-o pentru renovare acum câteva luni. Acum reparațiile s-au terminat și m-am gândit s-o dau părintelui Malone. Vrea s-o transforme într-un fel de cămin pentru copiii din cartier care o duc greu în familie.

– Este o idee excelentă. Ai putea s-o donezi bisericii. Din câte știu, preoții catolici nu au dreptul să dețină proprietăți.

– Atunci o s-o donez bisericii. Cu condiția să nu fie vândută pentru a fi transformată în apartamente de închiriat. N-aș suporta să trăiesc cu gândul ăsta.

– Te înțeleg. Vom pune o clauză în donație. Când vrei să închei tranzacția, Katie?

– Cât mai repede. Mâine ne mutăm în noul nostru apartament. Nu vreau să stea goală prea mult timp. Îmi place s-o știu plină cu oameni... poate că sunt sentimentală, oftă Katie, ștergându-și ochii, dar îmi vine foarte greu să mă despart de ea. Probabil că aș fi păstrat-o dacă n-ar fi fost copiii. Îmi trezește atâtea amintiri!

– Faci exact ce trebuie. Va încăpea pe mâini bune.

– Da, într-adevăr.
– Asta-i tot, Katie?
William se încruntă.
– Doar n-ai venit până aici pentru o problemă atât de simplă. Ne vedem în fiecare luni seara la restaurant. Am fi putut discuta oricând.
– Ar mai fi ceva. Este atât de fantasmagoric, încât nici nu îndrăznesc să-ți spun. Sunt sigură că o să râzi sau o să mă trimiți la balamuc. Mama este convinsă că acolo îmi este locul. Și s-ar putea să aibă dreptate, de data aceasta. Știi hotelul St. Clair?
– Nu personal, dar numele mi-e cunoscut. Trec pe lângă el în fiecare luni. Este lângă restaurantul tău.
– E proprietatea familiei Jordan. I-am cunoscut anul trecut. Tom Jordan vine mereu la prânz.
Katie se opri să-și tragă sufletul.
– Este un hotel frumos, William. Mic și comfortabil. Însă, după război a început să decadă. Tom vrea să-l vândă. El și soția lui s-au săturat de probleme. Vor să se retragă din afaceri.
– Serios?
– Mă gândeam să-l cumpăr.
– Un hotel?
– Nu se deosebește prea mult de o pensiune. Cred că aș putea să-l repun în circuit.
– Nu m-ar mira, ținând cont de realizările tale. Totuși un hotel presupune o mare răspundere. Și ce o să faci cu restaurantul? Doar n-o să renunți la o investiție atât de profitabilă. Cum o să te descurci cu două afaceri?
– O să mă descurc dacă mut restaurantul la hotel. Are un hol central și încă unul mai mic, care nu servește la nimic. Aș putea să-l transform în restaurant.
– Te-ai gândit cât o să te coste?
– Nu mai dorm de câteva nopți. Tom Jordan vrea cincizeci de mii de dolari, plus cât o să mă coste renovarea. Ar mai fi și o ipotecă de zece mii de dolari.
William zâmbi și își mângâie bărbia.
– Ai ajuns departe, Katie. Îmi amintesc când discutai în sute de dolari. Acum vorbești de mii, de zeci de *mii.*

– Știu. Mă îngrozește să mă gândesc că sunt atât de lacomă. Știu ce se întâmplă cu cei lacomi. Sunt pedepsiți.

– Dimpotrivă. Duc vieți lungi și îndestulate. Te rog să mă crezi că știu ce spun, râse William. Fac parte dintr-o familie de lacomi – oameni pioși, care merg la biserică, dar lacomi... Spune-mi, te-ai împrietenit cu acest Tom Jordan?

– Da, zise Katie, ridicând din umeri. Dar mai întâi este om de afaceri. Probabil că încearcă să profite de mine. Doar sunt femeie.

– O femeie isteață. Tu ești cea care faci o afacere bună, nu el. Cincizeci de mii de dolari este un preț ridicol, pe inflația asta. St. Claire nu este un hotel de primă mână. Pe urmă mai este și ipoteca. Va trebui scăzută din preț. Și, în ultimă instanță, aș vrea să văd registrele contabile.

– Le-am văzut, William. Profitul este foarte mic.

– Nu mă îndoiesc, dar s-ar putea să existe și *alte* registre. Unele pentru cumpărător și altele pentru el. Se mai întâmplă. Afacerile sunt afaceri. Până aici ne-am înțeles?

– Da, sigur. Sunt dornică să învăț.

– Mi se pare că te-ai hotărât deja să-l cumperi. Nu încerc să-ți schimb părerea, dar o să te întreb de unde o să iei banii. Nici o bancă nu ar oferi un împrumut atât de mare unei femei.

– Se poate aranja în condiții acceptabile. O să iau o sumă mică, pentru ca banca să poată avea încredere.

Katie zâmbi și își răsuci verigheta.

– Cu ani în urmă, Matt mi-a spus că proprietățile cumpărate de el o să ne îmbogățească. Nu l-am crezut, bineînțeles. Dar acum îmi dau seama ce mult m-am înșelat. Poate că familia McVey nu s-a îmbogățit, dar, în orice caz a scăpat de sărăcie. Și numai datorită proprietăților. Restaurantul meu este cel mai bun exemplu. Nu valora nimic când l-a cumpărat Matt. Iar azi i-a crescut prețul enorm!

– Are succes pentru că ai fost inspirată și ai muncit din greu.

– Nu mă refeream la restaurantul în sine, William. Ci la locul unde se află. Cunoști firma Lawrence & Company? Nici eu nu auzisem de ei, până când unul din reprezentanții lor a luat legătura cu mine. Vor să construiască un bloc pe locul

restaurantului. Mi-au oferit cinci mii de dolari. Presimt că o să ridice prețul.

– Intuiție feminină din nou.

– Lawrence & Company a cumpărat deja proprietățile din jurul meu. Va fi un bloc *foarte* mare. Cu douăzeci și două de etaje.

– Atunci este clar ce avem de făcut, zise William, amuzat. Trebuie să convingem compania să ridice prețul și familia Jordan să-l coboare. Probabil că la asta te-ai gândit și tu, nu?

– Da. Crezi că avem vreo șansă?

– Încep să cred că nimic nu este imposibil când îți pui ceva în cap. Felicitările mele, Katie McVey.

18

Katie intră cu optimism în epoca anilor 1920. Revenise prosperitatea și buna dispoziție a națiunii. Femeile își scurtau fustele și își expuneau picioarele ascunse de atâtea secole, în ciorapi rulați uneori sub genunchi. Își pensau sprâncenele și își dădeau cu roșu în obraji. Se rujau și își ondulau părul. Cele mai îndrăznețe dansau tango, Charleston și Black Bottom.

Ziarele descriau schimbările din modă, dar nu sesizau că se schimbase întreaga atitudine. Războiul îi făcuse pe tineri să guste libertatea și, drept rezultat, începuseră să se revolte împotriva constrângerilor și convenționalismului trecutului. Americanii erau gata să se distreze și acum își impuneau propriile reguli. Această atmosferă amețitoare era propice excrocilor și traficanților de băuturi alcoolice.

În iulie 1920 se dădu legea prohibiției. Oamenii pioși se bucurau. În Virginia, reverendul Billy Sunday spunea la înmormântarea lui John Barleycorn: „La revedere, John, ai fost cel mai mare dușman al lui Dumnezeu și cel mai bun prieten al iadului. S-a terminat cu lacrimile și suferința." La New York, liga antialcool îi îndemna pe toți să „respecte prohibiția și să bea apă"

Susținătorii acestei legi noi credeau că va purifica America. Se va termina cu mahalalele mizere și cu familiile nefericite. Șomerii vor găsi de lucru, vor dispare bolile și cruzimea va fi izgonită din sufletul oamenilor. Dar legea care ar fi trebuit să aducă aceste minuni aduse în schimb un val de fărădelegi. Hoții, pungașii, trafianții, excrocii și ucigașii se înmulțeau cu o rapiditate uimitoare. Aceștia erau protejați la rândul lor de polițiști, judecători și politicieni corupți.

Traficul cu băuturi alcoolice devinse o adevărată industrie, care aducea profituri de milioane. Gangsterii care fuseseră odată aliați se scindară în facțiuni rivale, luptându-se între ei pentru teritorii și influență. Raidurile nocturne la magaziile rivalului sau ambuscadele deveniseră ceva obișnuit. Răzbună-

rile se țineau lanț. Fusese război și oamenii învățaseră să mânuiască armele.

Hugh Gallagher scăpase ca prin urechile acului dintr-o ambuscadă în 1922.

– Noroc de irlandez, spusese el, după ce văzuse moartea cu ochii.

Dar săptămâna următoare le-o plătise celor care încercaseră să-l lichideze. În ziare apăruseră titluri de șchioapă: „Masacru în lumea gangsterilor"

Acum intră în biroul lui Katie, aruncând o monedă în aer. Era îmbrăcat într-un costum negru, cămașă albă și cravată închisă la culoare. Purta pălăria pe frunte, după moda gangsterilor. Avea treizeci și doi de ani, dar îi dădeai mai mult când îi vedeai privirea dură, ca de oțel.

– Ce durează atât de mult, fetițo? o întrebă el pe secretara lui Katie. Aștept de zece minute.

– Îmi pare rău, doamna McVey are multă treabă. Gata, a sunat... Acum puteți intra. Pe acolo!

– Știu pe unde. Mulțumesc.

Hugh intră în biroul lui Katie, își scoase pălăria și o aruncă pe un scaun.

– Uită-te la tine! Marea proprietară de hotel.

Katie se ridică să-l îmbrățișeze.

– Dumnezeule, ai venit *înarmat*?

– Nu mă despart niciodată de arma mea, zise Hugh, ducând mâna la haină. Trebuie să mă apăr.

– De mine?

– Haide, Katie, doar știi la ce mă refer! Nu-i un secret că am o groază de dușmani. Sunt un tip dur.

Hugh se așeză.

– Văd că ți-ai terminat biroul. E foarte frumos.

– Mulțumesc.

Katie își decorase singură biroul, în nuanțe de albastru, verde și crem. Canapeaua și scaunele erau tapisate cu mătase, iar biroul și dulapurile erau din lemn de trandafir. Vaze din cristal pline cu flori înveseleau încăperea. Un singur tablou împodobea pereții. Era o acuarelă marină.

– Am cheltuit prea mulți bani.

– Ce dacă? Doar te scalzi în bani.

– Serios? râse Katie. Nu știam.

– Îți merge grozav. Cred că o să pui mâna pe toate hotelurile și restaurantele din East Side. În afacerile mele trebuie să fiu un om informat.

– Nu vreau să discut despre *afacerile* tale. Doar așa ne-am înțeles.

– De data aceasta o să încălcăm înțelegerea. O să vină niște tipi aici, Katie. Vor să cumperi băutură de la ei. Dar a mea este mai bună. McCoy din Canada.

– Poate să fie și de pe lună. Am închis barul din ziua când s-a instituit prohibiția. Și va rămâne închis, până se va anula această lege. Nu pentru că aș fi o persoană cu principii morale exagerate, ci fiindcă nu vreau să am necazuri. N-am chef să mă trezesc cu agenți guvernamentali pe capul meu și nici cu traficanți.

Katie se opri oftând și se uită în ochii albaștri, ca de gheață ai lui Hugh.

– Știu că doi liftieri din hotelul meu aduc băutură pe furiș clienților. Atâta timp cât sunt discreți, nu am nimic împotrivă. Se practică în orice hotel. Dar nu vreau să am de-a face cu traficanții.

– Înseamnă că ar trebui să-ți fiu recunoscător că m-ai lăsat să intru pe ușă.

– Ești fratele meu și te iubesc, Hugh. Îți cunosc și calitățile și defectele. Mi se frânge inima când aud de *Gangsterul* Gallagher și banda lui. Încerc să-mi amintesc doar de băiețelul care mi-a cumpărat cremă de mâini cu miros de violete și voia mereu să mă protejeze.

Katie oftă din nou și își duse batista la ochi.

– Îmi vine să înnebunesc când mă gândesc ce s-a întâmplat cu tine.

– Nu s-a întâmplat nimic. Sunt același. N-am fost niciodată un înger. Am făcut ce am vrut și toți care mi-au stat în cale s-au căit. Nu m-am schimbat, Katie. Câștig bani frumoși și nu mă interesează cum.

– Știu eu cum. Cu arma în mână... Hai să nu mai discutăm despre asta.

– Prohibiția este o lege tâmpită. Oamenii au nevoie de băutură. E o prostie să dai o lege împotriva dorințelor oamenilor.

Caraghioșii de la Washington nu au făcut decât să îmbogățească tipi ca mine.

– Nu despre asta este vorba.

– Ba *tocmai* despre asta este vorba. Bani! Crezi că oamenii s-ar omorî pentru câțiva dolari? E vorba de milioane, Katie. *Plouă* cu bani. Numai la New York sunt douăzeci de mii de traficanți și apar mereu alții. Asta-i prohibiția. Ce contează că îmi iau și eu partea?

– De aici n-o să ți-o iei. Nici tu, nici prietenii tăi.

– Bine, este hotelul tău și faci ce vrei. Voi avea grijă să fii protejată.

– Protejată?

– Haide, Katie! Spui că citești ziarele. Nu ai auzit până acum că sunt tipi cărora nu le place să fie refuzați? Vrei să respecți legea? Foarte bine, dar ai nevoie de protecție. Trăim în 1923. Nu-i de glumă, se joacă dur.

– Nu vreau să-i văd pe banditii tăi în hotelul meu.

– N-o să-i vezi, zâmbi Hugh. Nu vei observa nimic schimbat. Știu cum să rezolv lucrurile.

Katie se zgâia la pistolul care se vedea pe sub haina fratelui ei.

– Săptămâna trecută te-am așteptat la cină, împreună cu Meg, zise ea ridicându-se. Sean a venit. A fost dezamăgit că nu v-a văzut.

– Vrei să spui *părintele* Sean. Încă nu-mi vine să cred că fratele meu mai mic este preot. Ultima oară când l-am văzut pe Sean, mi-a ținut o predică și nu am chef să mai aud încă una. Și nici nu vreau să văd privirile încruntate ale mamei. N-am venit din cauza lor. I-am spus lui Meg că poate să meargă, dar nu se simte în largul ei. Mama o ia peste picior... apropo, ce mai face bătrâna?

– Bine. Acum are o nouă pasiune, râse Katie. Bursa. Citește ziarele în fiecare dimineață și își notează cursul acțiunilor. Are chiar propriul ei agent.

– Da? Și cu ce îl plătește? A descoperit vreo comoară?

– Mama are cont în bancă și o sumă lunară. Nu te mai încrunta, Hugh. Măcar atât să fac pentru ea. Mi-a fost de mare ajutor. Nu aș putea să-mi văd de afaceri, dacă nu aș avea-o

pe ea să se ocupe de casă. Patrick și Rory sunt mari, dar Matthew are numai șase ani.

– Nici nu-l cunosc. Îl trimiți de acasă când știi că vin eu. Crezi că i-aș face vreun rău?

– Nu-i vorba de asta. Dar nu vreau să-și facă cine știe ce idei. Băieții sunt ușor de impresionat. Afacerile tale îl atrag. Pentru el este un fel de joacă.

– Aici trebuie să te aprob. Nu-i nici joacă.

Hugh o privi fix.

– Stai jos, Katie. De ce te fâțâi prin cameră? Ar trebui să te relaxezi acum. Afacerile îți merg bine, ai o groază de bani.

– Și o mulțime de obligații. Nu uita că am o groază de angajați, care trebuie plătiți săptămânal. Recepționeri, cameriste, portari, ca să nu mai vorbim de bucătari și chelneri. Trebuie să achit notele de plată și să țin copiii în școli particulare. Patrick intră la Yale de la toamnă. Te asigur că taxele sunt foarte scumpe.

– De asta te spetești muncind? Ca să-ți ții copiii la școli înalte?

– Vorbești ca mama.

– Poate că bătrâna are dreptate singura dată în viața ei. Ești agitată și obosită, Katie. Trudești de douăzeci de ani, douăsprezece ore pe zi, fără să-ți iei vacanță. Copiii au parte de școli particulare, mama s-a ales cu un cont în bancă și ție îți rămân doar grijile.

Katie rămase tăcută. În ultima vreme începuse să-și pună și ea aceeași întrebare. Stătea noaptea în pat și se întreba ce făcea cu viața ei. Afacerile mergeau bine, realizase multe lucruri – un apartament în Murray Hill, o mașină nou nouță, dulapuri pline cu haine – dar toate acestea nu reușeau să-i umple golul din suflet.

– Nu poți avea totul, zise ea ridicând din umeri. Viața mea nu este perfectă, dar e în orice caz de o mie de ori mai bună ca înainte. Mă gândesc adesea ce săraci eram nu de mult. N-o să mă auzi văicărindu-mă, Hugh. Multe din fostele mele colege de clasă n-au reușit să scape din Bucătăria Iadului. Spală sau cos, ca să-și câștige existența. Copiii lor umblă în zdrențe, la fel cum umblam noi. N-am dreptul să mă plâng.

– Ești fericită?

– Sean spune că ești fericit atunci când te simți împăcat cu tine însuți.

– M-da, preoții spun tot felul de lucruri. Te-am întrebat ce părere ai tu.

– Nu știu, zise Katie.

Se așeză pe sofa, întinzându-și mâinile desupra capului.

– Mă simt împăcată cu mine, dacă asta este într-adevăr măsura fericirii. Dar, nu am o viață personală. Mă bucur de copii, de hotel, de noua mea rochie, zise ea netezindu-și faldurile de mătase. De panselele pe care le pun vara în ghivece.

– Haide, Katie, nu mă refeream la rochii și la flori. Ci la *tine*. Meg crede că ar trebui să te recăsătorești. Nu ar fi prea greu să-ți găsești un tip cumsecade, când ești atât de frumoasă și bogată.

– Mulțumesc.

– Patrick o să plece în curând la colegiu. Pe urmă o să-l pierzi și pe Rory. Matthew o să te părăsească și el într-o bună zi. Vrei să-ți petreci restul vieții cu mama? O să fiți două bătrâne acre și ramolite.

– Nu sunt încă bătrână.

– Dar nici puicuță. Timpul zboară ca gândul. Ai treizeci și trei de ani.

– Îți mulțumesc pentru încurajare. Să știi că nu mă amuzi deloc.

– Poate, dar îți spun adevărul.

Hugh se uită la ceasul lui masiv din aur.

– Gata, trebuie să plec, zise el ridicându-se. Poate te răzgândești în privința băuturii.

– Îmi pare rău.

– Cum vrei. Nu pot câștiga întotdeauna. O să am grijă să fii protejată.

Katie îl luă de braț.

– Simți mereu nevoia să mă aperi, nu? Chiar și după atâția ani! Sunt impresionată.

– Sper că n-o să te apuce plânsul, zâmbi Hugh. Așa-s femeile. Bâzâie tot timpul.

– O să încerc să mă controlez. I-ați pălăria.

– Ce mă grăbești așa? Vrei să mă dai pe ușă afară?

– Ai spus că ai treabă.

– M-da.

Katie îl conduse în holul hotelului. Recepționerii, liftierii și portarii se zgâiau curioși la el. Cine nu auzise de celebrul gangster Gallagher. Katie simțea privirile ațintite asupra lor, dar merse mai departe.

– Promite-mi că o să vii la cină, zise ea când ajunseră la ușă. O să-i telefonez lui Meg și o să fixăm o dată. Va fi o masă liniștită de familie.

– Numai dacă o trimiți pe mama la film. Pe curând, Katie. Gândește-te la ce ți-am spus. Găsește-ți un tip cumsecade înainte să fie prea târziu.

Sora lui nu-i răspunse. Îl așteptă să iasă și se întoarse. Hotelul avea un hol superb, cu lambriuri de stejar, fotolii de piele și măsuțe lucioase, cu vaze cu flori proaspete. La stânga era recepția și vizavi lifturile care duceau la cele trei sute de camere.

Katie refuzase să extindă hotelul. Era mulțumită de atmosfera tihnită, de modă veche.

– Îți place întotdeauna să-ți clădești un cămin, îi reproșa Maeve și avea dreptate.

Se simțea părăsită în imensitatea holului. Toți spun că am ajuns departe, dar sunt totuși o femeie singură. Am copii, succes... dar nu este de ajuns. Doamne Sfinte, *de ce* oare?

– Doamnă McVey, am câteva mesaje pentru dumneavoastră.

– Poftim? Ah, scuză-mă, îi spuse Katie secretarei. Păstrează-le deocamdată. Nu vreau să fiu deranjată.

– Vă simțiți bine? Păreți... obosită.

– Obosită? Este mai mult decât atât.

În iunie, Katie participă la serbarea de absolvire de la liceul lui Patrick. Plânse în timp ce băiatul își ținea discursul și la sfârșit îi dădu cheile unui automobil alb.

– Fiul tău a devenit bărbat, îi spuse Maeve.

Dar Katie știa foarte bine asta. Când Patrick se urcă la volan și plecă împreună cu prietenii, simți că i se rupe inima.

În septembrie, începu cursurile la Yale și tot în aceeași lună se căsători Ben Rossi. Mireasa lui era nepoata lui William Streeter, Amy, o tânără încântătoare de douăzeci și doi de

ani. Splendida ceremonie avu loc la biserica episcopală Sf. James, urmată de o petrecere de vis la proprietatea familiei Streeter din Hyde Park. Katie se amestecă printre doamnele elegante, pline de bijuterii și își dădu seama că se încheiase încă un capitol din viața ei.

– Azi plâng și de bucurie și de tristețe, îi spuse ea lui Ben. De fericire pentru tine, fiindcă te-ai căsătorit, în sfârșit.

– Voiam să fiu sigur că fac o alegere potrivită.

– Ai făcut-o, într-adevăr. Amy este minunată!

– Da, este, o aprobă Ben zâmbind. Nu-i pasă de diferența de vârstă dintre noi. Mărturisesc că m-a pus pe gânduri. Cincisprezce ani sunt cam mulți. Dar Amy mi-a spus să nu mai număr anii, ci clipele fericite.

– Are perfectă dreptate. Trebuie să recunoști că te-ai însurat cu o femeie înțeleaptă, Ben. Seamănă mult cu William. Apropo, nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

– William a încurajat de la început relația dintre noi. De fapt, a fost singurul. Ceilalți din familie s-au arătat șocați, ca să mă exprim blând. Au amenințat-o pe Amy cu cele mai cumplite consecințe. Bineînțeles, a trebuit să fac și eu unele concesii. Oficial, acum sunt protestant și republican. Îmi închipui ce ar spune tata dacă ar trăi.

– Trebuie să-ți vezi de viața ta.

– Amy nu a fost prima mea dragoste, zâmbi Ben luând-o de mână. Dar poate o să fie ultima. Probabil că asta contează.

– Așa este.

– Și acum, după ce am aflat de ce plângi de bucurie, explică-mi ce-i cu *tristețea*?

– Mă simt bătrână, obosită și epuizată. Stau aici, înconjurată de crema societății și nu-mi pasă de nimic. Nu înțeleg. Uneori cred că ar trebui să-mi tragă cineva un șut, să mă trezească la realitate.

– Ai nevoie de odihnă.

– Poate, îl aprobă Katie.

Sorbi din șampanie și se uită la pajiștea care se întindea dincolo se verandă.

– Oricum, m-am hotărât să-mi iau o vacanță. William mi-a închiriat o casă în Long Island. Mai bine-zis o căsuță. Este lângă ocean.

Katie se lumină la față.

– Ador oceanul. Poate o să rămân definitiv acolo.

– Ești prea frumoasă să devii o pustnică. Ar fi o mare pierdere.

– Atunci poate o să-mi găsesc un pescar care să-mi țină companie... să-mi spună povești despre mare. Glumeam, Ben! râse Katie când văzu ce mirat o privea. Nu mă lua în seamă. Probabil că mi s-a suit șampania la cap.

– Serios? Chiar visezi să te îndrăgostești de un pescar? Aș vrea să te intereseze mai mult agenții de bursă. De exemplu, Mark Ridgeway. A pus ochii pe tine. În camera aceasta sunt zeci de bărbați potriviți.

– Iar îți faci griji pentru viitorul meu? Nu sunt atât de neajutorată pe cât par. Nu uita că Maeve Gallagher este mama mea. Femeile din familia noastră sunt tari, indiferent ce ar fi.

– Vorbești cu amărăciune.

– Serios? Te rog să mă ierți. Sunt obosită și am băut patru pahare cu șampanie. Cred că ar trebui să ies la aer, să-mi limpezesc mințile.

– Te însoțesc.

– În nici un caz! Azi este ziua nunții tale, Ben Rossi. Stai aici și distrează-te. Doar nu ai uitat de frumoasa ta mireasă!

– Frumoasa mea mireasă trebuie să se ocupe de șase sute de oaspeți. Amy se pricepe foarte bine s-o facă, pe când eu sunt foarte stângaci. Mă mulțumesc doar să zâmbesc și să mă feresc din calea tuturor.

– O să pierzi petrecerea.

– În ultima lună am fost la trei logodne, două dineuri și două bauri. Am zâmbit și am încercat să ies cât mai puțin în evidență. Culmea este că așa trebuie să te comporți. Bărbații sunt de umplutură la petreceri.

– Ce ți-e și cu înalta societate!

– Credeam că o să mă însor cu o fată săracă din Mulberry Street. Viața îți joacă feste.

– La fel spunea și Ada.

– Poftim?

– Nu, nimic.

Katie îl sărută pe obraz.

– Mă bucur pentru tine și Amy. Vă doresc toată fericirea din lume. Ai avut dreptate, Ben, iubirea contează mai mult decât orice.

Dar iubirea era ultimul lucru la care se gândea Katie când plecă în vacanță. Voia doar să se odihnească, să uite de afaceri și griji câteva săptămâni.

– Poate sunt egoistă, îi mărturisi ea lui Maeve, dar simt nevoia să mă relaxez.

– O să-ți fie dor de băieți.

– Bineînțeles că o să-mi fie. Sper că și ei o să-mi ducă dorul. Dar îi las cu toată încrederea în seama ta.

– O să-ți lipsească serviciul.

– Nu cred, mamă. Hotelul merge bine. Dacă apare vreo problemă, o s-o rezolve directorul meu adjunct. Este foarte competent.

– Cred și eu. Doar îl plătești destul! Dar ce o să faci de una singură?

– O să mă odihnesc, o să citesc, o să mă plimb pe plajă, o să dorm. Vreau să mă bag în căsuța mea și să dorm toată ziua.

Katie constată cu uimire că așa-zisa căsuță era de fapt o casă spațioasă, cu două etaje, podele din lemn și cămin. Avea o pivniță cu vinuri și o cămară plină cu alimente. În fața casei era o verandă însorită, iar în spate, glasvandul dădea spre ocean. Katie visase de când se știa la o locuință ca aceasta, caldă și primitoare. Adormea în fiecare seară ascultând vuietul oceanului. Și dimineața o trezeau razele soarelui.

Dar cea mai mare bucurie era plaja. Se plimba pe nisip, inspirând aerul curat de toamnă. Când obosea, se așeza pe o piatră să privească oceanul și pescărușii care plonjau în apă. Mânca pe malul mării, aduna scoici, lemn de plută și își petrecea diminețile construind castele de nisip, cu creneluri și turnuri. „Parcă aș fi un copil – se gândi ea. Bine că nu mă vede nimeni. Sunt singură pe o rază de câteva mile."

Dar se înșela. După o săptămână, fu surprinsă să zărească pe plajă un câine mare, cu urechi clăpăuge. Alergă prin nisip, dând din coadă și își puse labele pe umerii lui Katie.

– Bună, zise ea râzând. De unde ai răsărit? Ești tare drăguț. Sper că nu te-ai rătăcit.

– Câinelui meu îi place s-o ia de unul singur, spuse o voce masculină. Îmi pare rău că te-a speriat.

Katie văzu un bărbat suplu, musculos, cu păr negru și ochi verzi de culoarea mării, iarna. Era îmbrăcat într-un pulover pescăresc și șort cu franjuri, până la genunchi. În mâinile lui puternice ținea o trusă de scule.

– Nu m-am speriat, zise ea. Este un câine foarte frumos. Dar credeam... că sunt singură.

– Ești. Noi locuim în casa din capătul celălalt al insulei, la patru mile depărtare. Mă numesc Josh Thurston.

– Katie McVey.

– Probabil că ai închiriat căsuța Winslow.

– Nu prea este o căsuță.

– Așa se spune pe aici, indiferent dacă are două camere sau douăzeci.

– Ce-i cu tine?

Katie se înroși, pentru că își dădu seama că se zgâia la el. Josh Thurston era un bărbat foarte chipeș.

– Cred că... m-a amețit aerul proaspăt. Nu sunt obișnuită.

– Ești orășeancă.

– Da, din păcate. Aș da orice să locuiesc aici.

Katie lăsă ochii în jos.

– Este un loc minunat.

– Dar singuratic.

– Și orașul este la fel.

Josh Thruston o privea fix. Se uita la părul ei blond, la bujorii din obraji.

– Ești foarte frumoasă, zise el. Nu ar trebui să fii singură.

Katie rămase cu gura căscată. I se accelerase pulsul și se dădu un pas înapoi. O cuprinsese o senzație greu de explicat. „Mă comport prostește – se gândi ea. Sunt femeie în toată firea și am amuțit ca o adolescentă."

– Scuză-mă, zise el, studiind-o atent. Am vorbit fără să mă gândesc. Mi se întâmplă adesea, sau cel puțin așa mi se spune. Pe câinele meu nu-l deranjează, dar cu oamenii este altceva.

Katie se aplecă și mângâie animalul.

– Cum îl cheamă? îl întrebă ea.

– Hobo. De fapt Hobo al Treilea. Pe primul meu câine l-am găsit pe stradă, cu ani în urmă. Iar pe acesta lângă heleșteu. Era cel mai prăpădit dintre frații lui și uită-te la el acum.

– Dă din coadă. Știe că vorbești despre el.

– Știe mai mult de atât. Este ora lui de masă. Ți-e foame, băiete?

Hobo lătră și dădu din cap, ca și când ar fi răspuns la întrebare.

– Poftim, se amuză Josh Thurston. Am spus cuvântul magic. Trebuie să plecăm, doamnă McVey. Vă urez vacanță plăcută. Sper să aveți parte de vreme bună.

– Te rog să-mi spui Katie.

– Bine, Katie. Vom încerca să nu-ți dărâmăm castelele de nisip.

– Le-ai văzut! Îmi închipui ce crezi despre tine. Mă simt stânjenită.

– De ce?

– Doar copiii fac castele de nisip.

– Cine a stabilit regula asta?

Katie surâse timidă.

– Probabil că nimeni.

Josh Thurston își luă la revedere și porni înapoi, pe plajă. Era un bărbat înalt și mergea repede. Câinele îi ținea pasul, alergând peste dune. Katie regreta că plecaseră. Ar fi vrut atât de mult să-i cheme înapoi.

– Nu fi proastă, își spuse ea, dar în zadar.

După câteva clipe se trezi alergând pe plajă.

– Domnule Thruston! strigă ea în gura mare. Domnule Thruston, așteaptă-mă.

Îi intra nisip în ochi și-n gură, dar alerga mai departe.

– Domnule Thurston, Hobo.

Câinele își auzi numele și o porni spre Katie. Când o ajunse, sări cu labele pe umerii ei și o trânti în nisip.

– Ești puternic, Hobo, zise ea.

– Hobo! îl strigă Josh. Hobo!

Se repezi la Katie, dând câinele la o parte.

– Te simți bine? Te-a lovit? Îmi pare rău, Katie. A vrut să se joace. Dă-mi voie să te ajut.

– E vina mea. Nici o grijă, sunt bine.

Katie se strâmbă de durere când încercă să se idice.

– Mă tem că o să am totuși nevoie de ajutorul tău. Cred că mi-am rănit glezna.

– Te-ai tăiat în scoici când ai căzut. Și eu am pățit la fel, de mai multe ori. O să te doară diseară, dar până dimineață trece. Poți să mergi.

– O să țopăi până acasă, dacă mă ajuți.

Josh o luă în brațe.

– Te duc acasă, zise el. Nu are rost să te chinui. O să-i explic soțului tău ce s-a întâmplat. Apropo, este gelos?

– Soțul meu? Nu sunt căsătorită? Adică, sunt văduvă... de război.

– Dar porți verighetă.

– Da, nu știu de ce.

„Și nici nu știu de ce am dat atâtea explicații – se gândi ea." Simțea căldura brațelor lui Josh și i se accelera pulsul.

– Cred că pot să merg pe jos. Nu este departe.

– Ai destul de mers. Văd că iar te-ai înroșit.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine.

– Cine ești?

– Bună întrebare, domnule Thurston.

– Josh.

– Da, Josh, murmură Katie.

Era seară și în căminul de piatră ardea un foc vesel. Katie sătea pe canapea, cu glezna bandajată proptită pe niște perne. Nu scotea o vorbă. Flăcările focului se reflectau pe obrajii ei.

– Aș da orice să știu la ce te gândești, îi spuse Josh zâmbind, când intră în cameră.

Katie făcu semn cu mâna spre ușile de sticlă. Dincolo se ele, valurile argintii ale oceanului scăldau plaja și un pescăruș singuratic plutea sub razele lunii.

– La ocean, îi răspunse ea. Nu mă mai satur să-l privesc.

– O să izbucnească furtuna. Ascultă vântul.

– E timpul să pleci. Familia ta va fi îngrijorată.

Josh se duse la cămin. Luă vătraiul și învârti tăciunii, până când îi auzi sfârâind. Steluțe roșii și galbene se ridicară pe coș.

– Nu am familie, zise el.

Vorbise simplu, dar se simțea regretul în glasul lui.

– Hobo este familia mea... Apropo, acum doarme în bucătărie, în fața căminului, după ce a mâncat.

– Mă întreb, de unde o fi venit expresia viață de câine? Se joacă pe plajă toată ziua, doarme la căldură. Ce ar putea să-și mai dorească?

– Depinde. Orășenilor le place la început viața la țară, dar se plictisesc repede.

– Tu nu te-ai plictisit, deși ești de la oraș, Josh.

– De unde știi?

– Ai venit aici ca să scapi de o viață care nu-i pe gustul tău. Uneori îți amintești de ea și te întristezi. Ești norocos că ai putut s-o iei de la început.

Josh nu-i răspunse imediat. Se întoarse să-și încălzească mâinile la foc.

– De ce ești atât de sigură că am luat-o de la început?

– Am observat, de exemplu, trusa de tâmplărie. Nu știu cu ce te ocupi la oraș, dar acum faci pe tâmplarul, nu-i așa?

– Mi-a plăcut de mic să construiesc lucruri. Dar tata avea alte idei și a vrut să și le impună.

– Îmi pare rău. Nu am nici un drept să te iscodesc. Mi-e rușine de mine. A fost o zi atât de ciudată.

– Ciudată?

Katie își feri privirile. I se accelerase pulsul, pentru că își amintise de brațele puternice ale lui Josh în jurul ei, de atingerea mâinii lui când îi bandajase glezna. Nu avea de unde să știe că și el se gândea la același lucru.

– A fost foarte drăguț din partea ta că ai stat cu mine, murmură ea. Acum mă simt mult mai bine.

– Serios?

– Da, mult mai bine.

Josh se apropie de canapea. Se așeză lângă ea și o mângâie pe păr.

– Vrei să plec?

– S-a făcut... târziu.

Bărbatul îi puse mâna pe obraz.
– Vrei să plec? repetă el.
– Nu ne cunoaștem. Nu...
Dar amuți când îi acoperi buzele cu ale lui.
– Josh, murmură ea. Ah, Josh.
– O să facem dragoste, îi spuse el, dezbrăcând-o încet.
Îi luă sânii în mână și-i sărută până când o făcu să strige de plăcere.
– Ești atât de frumoasă, Katie.
Îi dezmierdă coapsele și picioarele ei lungi.
– Ah, frumoasa mea Katie, murmură el luând-o în brațe.
Apoi o duse în dormitor și în timp ce afară bubuia furtuna, o posedă înnebunit de pasiune. Ceasul bătu de miezul nopții și undeva, în depărtare răsună glasul unei pescăruș, dar îndrăgostiții nu auzeau decât gemetele iubirii lor.

Ploua mărunt când Katie se trezi a doua zi de dimineață. Zâmbi și se întinse leneș. Apoi se întoarse pe-o parte, dar Josh nu era în pat. Însă pe perna lui găsi un buchețel de flori de câmp și un bilețel pe care scria: *Te iubesc.*
– Mă iubește, oftă ea.
Katie sări din pat, deschise fereastra larg și lăsă ploaia să-i biciuiască obrajii.
– Mă iubește! strigă ea plăjii pustii. Josh Thurston mă iubește.
Tocmai se pregătea să iasă din cameră, când își dădu seama că era dezbrăcată.
„Ce ar spune mama să mă vadă", se gândi ea și râse din nou.
Ploaia nu o ținu în casă. Își puse un pulover gros, o fustă veche și porni pe plajă, ca de obicei. Se oprea din când în când să scruteze orizontul, uitându-se după câinele cu urechi mari, care-i scosese fericirea în cale. Josh apăru în capătul plajei abia târziu, după-amiaza.
– Josh! strigă ea, Josh.
O luă la fugă și se aruncă în brațele lui.
– Mi-a fost dor de tine, îi spuse Katie, răvășindu-i părul.
– Și mie, draga mea. Ce mai faci?
– Mă simt minunat!

– Se vede, zise el strângând-o în brațe. Te iubesc și este un sentiment grozav!

Fără să bage în seamă ploaia sau valurile, se trântiră în nisip. Apoi își aruncară hainele și se lipiră unul de altul.

– Draga mea, ah iubita mea, murmură Josh.

– Vreau să știu totul despre tine, îi spuse el. Din ziua când te-ai născut și până azi.

– Chiar așa?

– Da, absolut totul. Care este culoarea ta preferată?

– Verdele.

– Ca ochii tăi.

– Și ai *tăi.*

Josh zâmbi. Ațâță focul și apoi se așeză lângă Katie, luând-o de mână.

– Ce faci la oraș? Muncești?

– Soțul meu mi-a lăsat niște proprietăți. Mă ocup de administrarea lor.

Katie sorbi din brandy. Se gândea bine ce să-i răspundă. Nu era o minciună, dar nici adevărul și se întreba de ce era atât de reținută. „Mi-e frică să nu-l sperii – se gândi ea. Duce o viață simplă și dacă ar știi că sunt proprietara hotelului St. Clair... Nu pot să-i spun acum. Nu încă."

– Câștig destul de bine, zise ea ridicând din umeri. Și am trei fii.

– Frumoși băieți. Le-am văzut pozele în dormitor.

– Sunt vechi. Acum Patrick este în primul an de colegiu.

– Colegiu? Înseamnă că aveai zece ani când te-ai căsătorit.

– Nu, cincisprezece. Mă angajasem la pensiunea Adei McVey pentru actori de vodevil. Matt era nepotul proprietăresei. Am locuit acolo după ce ne-am căsătorit.

Josh se încruntă.

– Biata de tine. Erai un copil la cincisprezece ani.

– Nu chiar. Munceam deja de doi ani.

Katie își sprijini capul de umărul lui.

– Aveam nevoie de bani, la fel ca toți ceilalți din Bucătăria Iadului. Am avut mare noroc că am reușit să scap de acolo.

Multe din fetele cu care am copilărit trudesc și acum, împovărate de greutăți. Uneori mă simt vinovată.

– N-ai de ce.

– Am început la fel, dar acum trăim în lumi complet diferite. Ah, Josh... viața este foarte complicată.

– Nu pare atât de complicată când suntem împreună. Trebuie să nu ne despărțim niciodată, draga mea. O să vedem noi cum.

Katie își ridică privirile și văzu îngrijorarea din ochii lui.

– Ce s-a întâmplat? Ți-ai amintit de ceva trist?

– Cred că da.

– Nu-mi spune dacă nu ești pregătit. O să te aștept până o să fii.

„Aș vrea atât de mult să cred asta – se gândi Josh. Mi-aș da și sufletul să fie adevărat."

– Nu vreau să te pierd, Katie, zise el pe un ton blând. Am așteptat toată viața să te găsesc. Atâția ani pustii.

– N-o să mă pierzi. N-o să te las. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre tine. Dar nici eu nu ți-am spus tot. Ai auzit vreodată de Hugh Gallagher?

– Nu, am auzit de Gallagher cel Trufaș.

– Este fratele meu. Celălalt frate este preot în Buffalo.

– Gallagher cel Trufaș este fratele tău?

– Da. Iar Sean este preot.

– Un gangster și un preot.

– Da. Crezi că acum vom mai putea fi împreună?

– Draga mea, puțin îmi pasă cine este fratele tău. Din partea mea ar putea fi și Jack Spintecătorul. Nu mi-ar păsa nici dacă *tu* ai fi Jack Spintecătorul. Te iubesc.

Katie oftă ușurată.

– Îmi doream atât să aud vorbele astea! Nici nu știi ce îngrijorată am fost... Meriți o răsplată, râse ea. O să-ți pregătesc o cină deosebită. Sufle cu brânză, salată și budincă.

– Mai târziu, zise Josh, dezmierdându-i sânii. Mult mai târziu.

În următoarea săptămână, Katie și Josh se lăsară în voia pasiunii lor romantice. Făceau dragostea în fiecare noapte și în fiecare zi. Se plimbau pe plajă la lumina lunii. Colindau prin

satul Southampton, cu Hobo după ei. Stăteau în fața focului și beau șampanie. Se luau în brațe și citeau sonete de Shakespeare și Browning. La sfârșitul săptămânii, Josh îi dărui un medalion de argint care aparținuse bunicii lui.

– Pentru iubita mea, spuse el prinzându-l la gâtul lui Katie.

Iar acum, într-o dimineață cenușie și cețoasă de marți, Katie stătea în bucătărie și bea ceai. Se uită la medalion și zâmbi. Surâdea încă fericită când auzi o bătaie în ușă. Sări în picioare și se grăbi să deschidă.

– Ai venit devreme, Josh, ce surpriză minunată! exclamă ea.

– Bună dimineața, draga mea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Katie speriată.

Josh era tras la față și o privea disperat.

– Ești bolnav? Așează-te. Să-ți dau o cană cu ceai!

Josh închise ușa și rămase în picioare, lângă scaun.

– Am primit un telefon, zise el distrus. Trebuie să plec pentru câteva zile. În Connecticut.

– Ți-ai găsit de lucru ca tâmplar?

– Este... o problemă personală.

– Josh, mă sperii. Ce-i cu tine?

– O să plec acum, de dimineață.

– Te rog să-mi spui ce-i cu tine.

Își trecu mâna peste față și o privi distrus pe femeia visurilor lui.

– Nu vreau să te pierd, murmură el.

– N-o să mă pierzi, îți promit. Indiferent ce...

– Nu înțelegi, Katie. Nu știi totul despre mine. Despre viața mea... înainte să te cunosc. Mai bine-zis despre *existența* mea. Nu prea am avut viață până acum.

– Știu că ai fost nefericit.

– Nefericit este puțin spus, zise el râzând amar.

Își frângea mâinile disperat. Atitudinea lui o înspăimânta.

– Trecutul nu contează. Nu poate să ne facă nici un rău. Nu înțelegi, Josh? Acum ne avem unul pe altul. Putem începe...

– Sunt căsătorit, Katie.

– Căsătorit?

– Da.

Katie se trânti pe sacun, uluită.

– Căsătorit, repetă ea. Mi-ai spus că nu ai familie. Că... ah, Doamne!

– Ți-am spus adevărul.

Josh lăsă capul în jos.

– Soția mea și cu mine nu mai locuim împreună de mai mulți ani. Este o căsătorie de formă. Dar există anumite circumstanțe care... fac divorțul imposibil.

– Așa că, între timp, ai mici escapade.

– Să nu spui așa ceva. Te iubesc din toată inima.

I se înecase glasul.

– Mă temeam că o să te pierd. Viața mea nu înseamnă nimic fără tine. *Nimic.*

Katie era albă la față. Cuvintele lui o amuțiseră. Ridică mâna o dată sau de două ori, dar nu reuși să scoată nici o vorbă.

Josh știa că suferea la fel de mult ca el. Vru s-o mângâie, dar îl respinse. Gestul ei îi înfipse un cuțit în inimă.

– Dă-mi voie să-ți explic, zise el distrus. Căsătoria mea...

– Nu vreau să aud nimic.

– Nu pot să plec fără să-ți explic. Te iubesc, draga mea Katie. N-o să renunț la tine pentru nimic în lume.

– O să mai vorbim despre asta când... o să te întorci. Acum simt nevoia să fiu singură.

Dar nu rezistă când întinse brațele spre ea și se aruncă la pieptul lui.

– Ah, Josh! strigă ea. Josh!

– O să găsim o soluție, draga mea. Îți promit.

Rămaseră așa înlănțuiți mult timp. Doi oameni chinuiți, îndrăgostiți nebunește.

– N-o să lipsesc mai mult de trei zile, îi spuse Josh. Și, până mă întorc o să te sun tot timpul, din oră-n oră.

Katie îl privi drept în ochi și clătină din cap.

– O să vorbim când te întorci. Sunt multe de spus, Josh. Nu putem discuta la telefon.

– Vrei să ți-l las pe Hobo?

– Prefer să fiu singură.

Josh îi sărută părul, ochii, buzele.

– Nu suport să mă despart de tine. Te iubesc, draga mea.

– Și eu te iubesc.

– N-aș pleca dacă n-ar trebui. Te rog să mă crezi.

– Te cred.

Katie avea lacrimi în ochi când îl conduse la ușă. Se sărutară din nou, amestecându-și lacrimile.

– Drum bun, zise ea în cele din urmă, încercând să zâmbească.

– Ne vedem vineri, iubita mea.

– Bine... vineri.

Katie îl urmări din priviri până se pierdu în ceață. Apoi închise ușa și se sprijini de ea. Când atinse medalionul izbucni din nou în lacrimi. Plânse toată dimineața, umblând prin casă ca o somnambulă.

– *Josh,* strigă ea. Ah, Josh.

– Mergeți la New York? o întrebă conductorul, luându-i bagajele.

– Da, îi răspunse Katie.

– Avem locuri pe alese.

– Mulțumesc.

Katie se așeză epuizată pe cea mai apropiată banchetă. Întoarse capul spre fereastra trenului și închise ochii. „Am avut o săptămână fericită – își spuse ea. Va trebui să-mi ajungă pentru tot restul vieții."

19

În oraș era o seară rece de toamnă. Cerul era senin și plin de stele, dar pe Katie nu o interesa nimic. Era prea absorbită de ce se întâmplase la Southampton. Chiar și acum, în timp ce taxiul se apropia de Murray Hill vedea dinaintea ochilor oceanul, plaja și un bărbat chipeș, brunet, alergând spre ea.

– Josh, murmură ea.

– Ați spus ceva, doamnă?

– Nu, te rog să mă scuzi. Vorbeam de una singură.

Katie își scoase pudriera de argint din geantă. Își pudră puțin nasul, deși știa că fardurile nu puteau ascunde ochii umflați și încercănați. „Mama o să mă piseze cu întrebările, se gândi ea. Și Rory la fel. Mâine la hotel o să mă descoasă și ceilalți. Nu sunt în stare să rezist. Pur și simplu nu sunt."

– M-am răzgândit, îi spuse ea șoferului. Lasă-mă la gara Grand Central.

– Ați spus Grand Central?

– Exact.

– Cum doriți, zise omul ridicând din umeri. Dumneavoastră plătiți. Vă duc oriunde doriți.

Katie se rezemă de banchetă. Se uită la ceas și apoi căută agenda cu adrese în geantă. O răsfoi și până la urmă dădu de numele lui Jack Snow. Se află la trei mii de mile depărtare, își spuse ea. Cred că este destul de departe pentru mine... Ah, Doamne, dacă aș putea să uit!

– Ați ajuns la Grand Central, doamnă. Vă iau bagajele.

Katie îi dădu cinci dolari.

– Păstrează restul, îi spuse ea.

– *Mulțumesc,* doamnă, vă urez călătorie plăcută. Sper că nu v-ați răzgândit din nou? Oricum, taxiul meu vă stă la dispoziție.

Katie zâmbi și făcu semn unui hamal.

– Vreau să ajung în California, zise ea. La Los Angeles.

– Da, doamnă. Trenul de șapte și jumătate trage chiar acum la peronul zece. Vă duc bagajele.

– Dar nu am bilet.

– Nu-i nimic. Puteți cumpăra biletul direct de la conductor. Mulți oameni fac așa când se grăbesc. Se pare că toată lumea se grăbește în ziua de azi. Nici o grijă, doamnă, o să vă conduc până acolo. O s-o luăm pe o scurtătură.

Scurtătura o duse pe Katie pe niște scări. Apoi străbătu un peron întunecat și trecu de câteva uși. Când ajunse, îi aruncă în grabă câteva bancnote hamalului și se urcă în tren exact când se punea în mișcare.

– Sper că merge în California, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

– Da, în California. Prima oprire este la Chicago.

Katie nu ieși din compartiment până la Chicago. Conductorul îi servi mâncarea, deși de-abia se atinse de ea. Se uita pe fereastră, pierdută în gânduri. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji fără să schițeze nici un gest.

– Josh, murmura ea la nesfârșit, disperată.

La Chicago trenul staționă mult timp. Katie profită de ocazie să dea câteva telefoane. Mai întâi, o sună pe Maeve și închise înainte să audă reproșurile mamei sale. Pe urmă, discută cu directorul adjunct al hotelului și cu Ben Rossi. Pe Jack Snow îl sună ultimul.

– Știu că a trecut mult timp, dar m-am gândit să-ți accept în sfârșit invitația, îi spuse ea.

Katie era posomorâtă când coborî la Los Angeles. Călătoria o obosise și căldura neașteptată o amețea. Transpirase și rochia de lână i se lipise de corp. Oare cu ce am greșit, pentru numele lui Dumnezeu, se întrebă ea distrusă, sub soarele torid.

– Katie! Sunt aici!

Jack Snow alergă spre ea cu brațele deschise.

– Bun venit în California! strigă el, îmbrățișând-o. Mă bucur să te văd.

– Nu prea ai ce vedea. Arăt groaznic. Am transpirat din cap până-n picioare.

– Lasă mănușile și căciula, râse Jack. Acum ești în California. O să-ți cumpărăm niște haine potrivite. Nu ți-ar strica să te brozezi puțin, adăugă el, uitându-se la fața ei albă. Te simți bine?

– A fost o călătorie lungă. Dar nu contează. Tu arăți minunat, Jack. Nu te-ai schimbat nici un pic. Ba nu, mint. Te-ai schimbat în bine. Pari mult mai tânăr. Cum reușești?

– Știi că am ieșit la pensie, nu? *Marele bancher saltimbanc* a fost ultimul nostru film. Al lui Lou și al meu. O duc minunat. Joc golf în fiecare zi. Înot în piscina mea, joc câte un pocher. Am fost foarte inspirat să vin aici. Te-ai gândit bine să mă vizitezi. Soarele o să te învioreze imediat.

– Am observat că aveți soare din belșug.

– Nu ca în est, unde înghеți iarna și înoți prin zăpadă. Îmi pun pardesiul doar de cinci sau șase ori pe an. Doamnele au blănuri dar le poartă numai de paradă. Se face plajă aproape tot timpul anului. Este o viață grozavă, Katie... vei vedea. De-abia aștept să-ți arăt casa mea. Mary este atât de mândră de ea. Vino, te conduc cu mașina. Mary o să-ți găsească ceva de îmbrăcat. Nu ți-ai adus decât două valize mici?

– Nu plănuisem să te vizitez, Jack. M-am hotărât în ultima clipă. Simțeam nevoia să văd un prieten vechi.

– Mă bucur, zise Jack vesel, luându-i bagajele. Când eram actor de vodevil câștigam destul de bine. Dar după numai câțiva ani de film, am ajuns să trăiesc ca un rege. Te-ar tenta să ajungi stea de cinema? Am ceva relații, zise el, făcându-i cu ochiul. Nu uita că ești frumoasă.

– Îi cedez locul lui Rory. Spune că are talent.

– E la fel de pasionat ca în copilărie?

– Este vedeta cercului de teatru al liceului. Aș vrea să se ducă la colegiu, dar nu cred că o să-l conving. Este foarte încăpățânat, oftă Katie.

– La fel ca mama lui.

– Nu știu. Nu am fost prea înțeleaptă în privința vieții mele.

Jack deschise protiera mașinii și o ajută pe Katie să se urce.

– Relaxează-te, îi spuse el. Inspiră aerul proaspăt. Soare, aer și mâncare bună – asta este rețeta mea.

Katie îi zâmbi drăgăstos. Își rezemă capul de banchetă și oftă din nou. Sunt aici, oftă ea, dar mă simt la fel. Josh, ah, Josh.

– N-ai vrea să-mi spui cine ți-a frânt inima, Katie?

– Sunt doar obosită.

– Uneori viața pare sumbră. Pe urmă însă se înseninează din nou. Totul este să treci de perioada întunecată. Ai prieteni care să te ajute. Mă ai pe mine, pe Mary, pe Cornelius. O să-l vezi săptămâna viitoare. O să dăm o mare petrecere în cinstea ta. Văd că ești posomorâtă, dar o să-ți treacă. Într-o săptămână se pot întâmpla multe.

Lui Katie i se umeziră ochii.

– Ai dreptate, o săptămână poate schimba totul, suspină ea, întorcând capul.

– Bine ai venit, zâmbi Mary Snow, strângând-o la pieptul ei. Mă bucur să te revăd.

– Și eu mă bucur, Mary. Voi încerca să nu vă deranjez prea mult.

– Cum să ne deranjezi! Ești oricând binevenită în casa noastră. Sper să fie o vizită lungă.

– Mulțumesc, ești forte amabilă.

– Ce-i cu tine, draga mea? Nu te simți bine? Probabil că soțul meu a condus ca un nebun. Cum se suie la volan, se crede în aeroplan. Vezi ce i-ai făcut bietei fete, Jack! Să-ți fie rușine.

– Am condus foarte prudent, ca o bătrânică. Adică la fel ca tine, se amuză Jack. Spune-i, Katie. Altfel n-o să mă creadă.

– A fost un drum superb, îl aprobă Katie. Am admirat palmierii și... te rog să mă scuzi, se întrerupse Katie, ridicând din umeri. Nu mai știu ce vorbesc. Ca să fiu cinstită, mă simt copleșită.

– De ce?

– Nu știam că trăiți în asemenea splendoare.

– Este căsuța noastră.

Katie zâmbi, pentru că această *căsuță* era o reședință în stil maur, înconjurată de hectare întregi de pajiști și grădini. Sala de recepție în care se afla acum era înaltă cât două etaje, cu pereți din vitralii și gresie spaniolă. Dincolo de ea se zărea un living-room enorm, cu arcade și candelabre din fier forjat.

– Toți cei din California trăiesc așa? întrebă ea.

– Doar cei din Beverly Hills, îi răspunse Jack. Este un cartier de actori. Sunt case și mai mari decât a noastră, nu-i așa, Mary?

– Da. Noi avem numai douăzeci și patru de camere.

Ochii albaștri ai lui Mary sclipiră ironic.

– Pentru unii este puțin. Sigur avem și un teren de croquet în spate. Este o reședință destul de frumoasă.

Jack o luă de braț pe soția lui.

– Lui Mary îi place să-i tachineze pe noii veniți, zise el. Adevărul este că adoră California și poate fi snoabă ca oricare din vedetele hollywoodiene.

– Numai dacă cineva mă ia de sus, Jack. Dar am trăncănit destul. Hai mai bine să-ți arătăm camera, Katie. Cred că de-abia aștepți să te odihnești după o călătorie atât de obositoare. Maxwell o să-ți aducă bagajele.

– Care Maxwell?

– Majordomnul.

Katie rîse fără să vrea.

– Trebuia să-mi închipui.

– Când ne-am mutat în casa aceasta am încercat să fac totul de una singură, îi explică Mary, în timp ce urcau scara în spirală, cu balustradă din fier forjat. Să gătesc, să spăl, să mă ocup de grădină, absolut tot. Dar m-am săturat. Până la urmă am telefonat la o agenție și mi-am angajat servitori. N-avea nici un rost să mă spetesc când banii curgeau gârlă. Acum Jack s-a pensionat, dar a făcut niște investiții profitabile, așa că n-avem de ce să ne plângem.

– Te simți vreodată... vinovată?

– Doar sunt irlandeză și știi foarte bine ce superstițios este neamul nostru. Mă aștept din clipă-n clipă să ne trăznească Dumnezeu, dar, între timp, îmi văd treabă.

– Ești o femeie minunată, Mary. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că m-ai primit în casa ta.

– Acum este și a ta. Vreau să te odihnești și să-ți revii.

– Nu am nimic.

Mary se opri, cu mâna pe clanță și o privi fix.

– Ai o mare supărare. Nu știu despre ce este vorba. Un bărbat, probabil. Dar indiferent ce ar fi, noi suntem alături de tine. Avem mai multă experiență de viață decât tine. Știm ce

înseamnă necazurile. Așa că, dacă vrei să-ți descarci sufletul, nu te sfii s-o faci.

Katie o îmbrățișă.

– Dacă mă apuc să-ți povestesc, o să izbucnesc imediat în plâns.

– Nu, se vede că ai plâns destul.

Mary deschise ușa.

– Dă-mi voie să-ți arăt apartamentul. Acesta este living-room-ul. Pe ușa aceea se ajunge în dormitorul cu garderobă și baie separată, bineînțeles.

– Este superb, zise Katie, uitându-se la tapetul cu trandafirași, la scaunele și oglinzile aurite, la covoarele pufoase.

– Este apartamentul nepoatei mele, când vine în vizită. Mi se pare cam încărcat, dar are ceva deosebit. Vino să-ți arăt.

Mary deschise ușa dormitorului și-i arătă un balcon mare, însorit.

– Du-te să admiri priveliștea.

Katie ieși pe balcon și rămase cu gura căscată când văzu grădina superbă, cu sute de trandafiri roșii și roz. O alee pietruită ducea la o fântână și trandafirii se întindeau cât vedeai cu ochii.

– Doamne ce frumusețe! exclamă Katie, inspirând aerul parfumat.

– E o priveliște dumnezeiască, râse Mary. Tot meritul le revine celor doi grădinari ai mei. Știam că o să-ți placă. Camerele de oaspeți din aripa sudică dau spre piscină. Dar aceasta este deosebită.

– Nu știu ce să spun.

– Vreau să te simți cât mai bine. Servitoarea o să-ți aducă ceaiul. Pe urmă poți să te odihnești. În dulap o să găsești haine subțiri. Nepoata mea este de statura ta. Mâine o să mergem la cumpărături.

– Mary...

– Nu vreau să aud nici un cuvânt. Trebuie să te odihnești și să te relaxezi.

Și zicând acestea ieși din cameră. Katie se uită la grădină și își șterse o lacrimă. După câteva clipe intră înăuntru, își scoase rochia udă de transpirație, luă un halat din dulap și se uită la șirurile de rochii, bluze și taioare de vară.

– Doamnă McVey?

– Da. Cine este?

– Sunt Maxwell, majordomnul. V-am adus ceaiul. Pot să intru?

– Da, sigur, zise Katie, încheindu-și halatul.

Maxwell împinse înăuntru o măsuță cu rotile, pe care trona un serviciu de ceai din argint sclipitor. Pe raftul de jos erau bagajele ei.

– Camerista vine imediat să vă despacheteze lucrurile.

– Nu este nevoie. Mă descurc și singură.

– Cum doriți, doamnă. Vreți să bei ceaiul pe balcon?

– Da, mulțumesc.

Majordomnul luă tava și aranjă ceștile și farfurioarele pe o măsuță rotundă de sticlă.

– Dacă aveți nevoie de ceva, sunați. Telefonul este lângă pat.

– Mulțumesc.

Katie așteptă să plece și apoi se așeză. Sorbi din ceai și mușcă dintr-un biscuit de ciocolată. Se uita mereu spre grădină. La un moment dat se ridică și se apropie de balustrada dantelată.O adiere blândă, parfumată îi atinse brațul.

– *Josh!,* strigă ea, cu lacrimi în ochi.

– Katie doarme, spuse Mary de la trei după-amiaza. Somnul este cel mai bun medicament.

– Poate.

Jack ridică din umeri.

– Sunt totuși îngrijorat. Nu mai are pic de vlagă. Noaptea trecută n-a coborât la cină și nici la micul dejun de dimineață. Ești sigură că se simte bine?

– Am deschis ușa să văd ce face. Doarme dusă, biata de ea. Pun pariu că nu s-a mai odihnit de mult cum trebuie. Las-o în pace. Du-te la meciul tău de golf. Am eu grijă de Katie. Bărbații nu sunt de nici un folos în asemenea situații.

– Cine spune asta?

– Eu. Hai, pleacă odată, Jack Snow. Du-te la golf. Bărbații nu-s buni decât de meciuri.

– Azi ești în toane proaste, râse Jack și o sărută pe obraz. Dar să știi că nu toți bărbații sunt niște ticăloși.

– Da, nu toți. Eu am avut noroc. Dar biata fată de sus... oricum, nu are nici un rost să vorbim despre ce a fost. Trebuie s-o ajutăm pe Katie. Este tânără. Sper să-și revină. Să nu mergi repede cu mașina, Jack.

– O să conduc ca o bătrânică.

Mary zâmbea când ieși pe ușă. Pe urmă își luă o carte sub braț și se duse la piscină.

– Katie! exclamă ea surprinsă. Credeam că dormi. Le-am spus servitorilor să nu te deranjeze. Sper că nu te-au trezit.

– Nu. Am dormit *douăsprezece* ore. Ajunge.

– Cum te simți?

– Mult mai bine. Mi-am revenit. Am dormit mult și am făcut o baie în spumă. Maxwell mi-a adus prânzul. Mă tem că o să fiu prea răsfățată când o să plec de aici.

– Nu te gândi la plecare. Este vacanța ta. Bucură-te de ea. Ia să te văd, zise Mary, apropiindu-se de scaunul ei. Nu mai ai cearcăne, dar ochii sunt roșii. Ai plâns până ai adormit?

– Când eram mică nu aveam voie să plâng, îi spuse Katie zâmbind trist. Acum încerc probabil să-mi iau revanșa.

– Da, îmi închipui.

– Mănânci cu mine? N-o să reușesc niciodată să termin ce este pe tavă. Avem pui, salată de cartofi și tarte cu căpșuni.

– Da, sigur. Pe urmă vrei să mergem la cumpărături?

– Nu am prea mulți bani lichizi la mine. Doar cecuri.

– Nu-ți fă griji. Am cont deschis dintr-un capăt în celălalt al orașului. Jack spune că vrea să mă răsplătească după ce mi-am cusut singură hainele o viață întreagă.

– Tu și Jack sunteți foarte fericiți. Mă bucur.

Mary o luă de mână.

– O să fii și tu, draga mea. Vorba proverbului acela irlandez: cu cât supărarea este mai mare, cu atât o să te bucuri mai mult.

– Îmi plac zicătorile irlandeze, oftă Katie.

Întoarse capul și văzu soarele reflectându-se în piscină. O briză caldă înfiora apa.

– Aș putea să mă obișnuiesc cu viața asta, Mary.

– Ce bine ar fi! Dar, până atunci, termină de mâncat.

Peste o oră, cele două femei se urcară în limuzina galbenă, decapotabilă a lui Mary și plecară. Își petrecură după-amiaza

la cumpărături și se întoarseră acasă cu un munte de pachete. Katie cumpără rochii de vară din dantelă, bluze fără umeri și o rochie de seară provocatoare, din satin negru, tivită cu mărgele.

– Nu pot să mă îmbrac așa în public, protestă Katie.

Dar Mary o amuți.

– Nu ai văzut nici un film până acum? Așa se poartă. Vei fi vedeta petrecerii mele.

Katie încerca să nu se gândească la petrecere. În timpul zilei se plimba prin imensa grădină, înota și învăță să joace croquet. Seara cina cu Mary și Jack pe verandă și se amuza ascultându-l pe Jack, care-i povestea de cancanurile hollywoodiene. Și gazdele ei și servitorii nu știau cum să-i mai facă pe plac.

– Duc o viață de vedetă, le spuse celor de acasă la telefon. Totul este atât de elegant.

Dar nimic nu reușise să-i aline durerea. Bărbatul chipeș, brunet era prezent în toate gândurile și visele ei.

– Mâine mă duc acasă, Mary.

– Acasă? Dar nu a trecut decât o săptămână.

– O săptămână minunată. Acum este timpul să mă întorc acasă. Am încercat să fug... să uit de necazuri. Dar mi-am dat seama că nu pot. Trebuie să înfrunt realitatea. Vacanța s-a sfârșit. Am atâtea lucruri de făcut.

– Ai spus că hotelul merge bine, Katie.

– Nu mă refer la hotel. Nu-mi pasă de hotel. Acasă mă așteaptă doi fii. Am lipsit destul. Trebuie să fiu prezentă la ziua de naștere a fiului meu. În curând o să împlinească șapte ani. Nici nu i-am cumpărat încă un cadou.

– Spune-i lui Maeve să-l urce în tren și să-l trimită aici. O să-i placă în California. Ar fi cel mai frumos cadou.

Katie zâmbi. Se așeză în fața oglinzii și își perie părul albit de soare.

– Are școală. Și, în afară de asta, dacă l-aș aduce pe Matthew, ar trebui să-l chem și pe Rory. Așa nu m-aș mai întoarce niciodată la New York. Îți sunt foarte recunoscătoare ție și lui Jack, dar trebuie să plec. Rămân la petrecere pentru că știu ce mult ai muncit s-o pregătești. Dar mâine voi fi în trenul de ora cinci.

– Te-ai gândit să te muți aici? Vreau să spun definitiv?

– Da, sigur. Cine nu și-ar dori să trăiască în însorita California. Dar sunt o new-yorkeză, zise Katie ridicând din umeri. Îmi place clima variată.

– Cum aș putea să te fac să te răzgândești?

– Nu ai putea.

Katie se ridică. Se duse la Mary și îi sărută fruntea ridată.

– Ești cea mai drăguță femeie din lume. Mă simt atât de bine la tine! Îmi dai un sentiment de siguranță. Aș vrea să pot rămâne, dar este imposibil.

– Te înțeleg.

– Serios?

– Da. Știu că trebuie să găsești singură răspunsurile la întrebări. O să-ți spun doar un singur lucru. Arăți de o sută de ori mai bine decât atunci când ai venit. Nu mai ești trasă la față și te-ai bronzat puțin. Cred că șederea aici ți-a fost totuși de folos.

– De folos? Mi-ai salvat viața! Vorbesc serios, Mary. Simțeam nevoia să mă ascund undeva, să-mi plâng rănile. Și, mai mult decât orice, îmi doream să fiu înconjurată de prieteni.

– Aici vei găsi întotdeauna prieteni. Să nu uiți asta niciodată. Și acum îmbracă-te.

Mary se uită la rochia neagră de satin de pe pat.

– O să-i lași pe toți cu gura căscată, zise ea râzând.

Katie își scoase halatul și își trase rochia pe cap. Se înroși când văzu decolteul adânc. Se rujă, își rimelă genele lungi, dese și își strânse părul cu niște piepteni de aur împrumutați de la Mary.

– Arăți destul de decent să pot intra? o întrebă Jack de la ușă.

– Depinde.

– De ce depinde?

– Poți să intri, Jack. M-am îmbrăcat, deși nu s-ar zice după cum arăt.

– Sosesc oaspeții. Mă gândeam să te însoțesc... Sfinte Sisoe! Ești superbă, Katie! Mă faci să mă întreb dacă ești în siguranță. Poate ar fi trebuit să anagajez un bodyguard înarmat să te păzească.

Katie se înroși la față.

– N-am vrut să cumpăr rochia asta, zise ea. Mary a insistat.

– Bravo ei!

– Mă tachinezi și nu te învinuiesc.

– Cine te tachinează? Vorbesc serios. Arăți *superb*. Dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânăr și nu aș avea-o pe Mary, ți-aș face curte. Așa însă trebuie să mă mulțumesc să te conduc la parter.

Jack îi oferi brațul zâmbind.

– Ești gata?

Holywood-ul de mai târziu va considera frumusețea ca pe un fapt de la sine înțeles. Femei superbe din toate colțurile Americii se vor năpusti în orașul filmului. Dar acum în 1924, frumusețea era încă o calitate care se făcea remarcată. Toți întoarseră capul când Katie își făcu apariția. Se făcuse o liniște perfectă, întreruptă doar de câteva exclamații de uimire. Dar cei care o admirau nu observaseră ce rău tremura. Vedeau doar sclipirea părului ei de aur, tenul proaspăt, curbura perfectă a sânilor, talia și șoldurile scoase în evidență de croiala rochiei.

– Ai făcut senzație, Katie, strigă Jack, zguduindu-se de râs. Iată descoperirea mea, se adresă el mulțimii. Katie McVey.

Invitații se năpustiră spre ea și se trezi înconjurată din toate părțile. Jack începu să facă prezentările, dar erau prea multe nume. Îl ținea strâns de braț și încerca să reziste avalanșei de admiratori.

– Lăsați biata fată să respire, zise Mary, croindu-și drum prin mulțime. Doamne Sfinte! Este mai rău decât la premiere. Vino cu mine, Katie.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea când se îndepărtară. M-am speriat îngrozitor.

– Ar trebui să te simți flatată. Păcat că nu te-ai văzut cum ai apărut. I-ai lăsat pe toți cu gura căscată.

– Din cauza rochiei ăsteia afurisite.

– Contează mai mult ce este în rochie, spuse Mary, făcându-i cu ochiul. Ești superbă. L-ai auzit pe Jack când a spus că el te-a descoperit? Să știi că l-au crezut. Sunt convinși că ești noua vedetă a Hollywood-ului.

– Dacă asta o așteaptă pe o vedetă...

– Nu-i chiar atât de rău. Există și compensații.

Mary râse și se uită de jur împrejur la living-room-ul enorm.

– Mi-am spus întotdeauna că cine este capabil să țină piept mulțimii, poate orice.

– Ai dreptate.

– Vino, restul invitaților sunt în curte. Ce credeai?

– Nu mai știu ce să cred.

Katie încremeni când văzu pajiștea plină. I se părea că totul seamănă cu o scenă de film. Bărbații erau îmbrăcați în costume elegante, iar femeile în rochii de seară, cu blănuri și bijuterii sclipitoare. Lampioanele colorate din copaci se reflectau în piscină și în fântânile din care țâșnea șampanie. Un ring de dans se întindea dincolo de pajiștea sudică, iar pe una din laturi era o orchestră formată din douăzeci și șase de instrumentiști. Corturi în dungi se înălțaseră în toată grădina, înconjurate de o întreagă armată de chelneri în uniformă. Peste tot se vedeau aranjamente florale deosebite, iar lângă piscină se înălțau statuile din gheață ale lui Rayne și Snow.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred, Mary! Parcă aș visa.

– Pentru cei de aici este doar o petrecere obișnuită. Acum înțelegi de ce mă aștept din clipă în clipă să mă trăznească Dumnezeu? Trăim ca în basme. La cea mai mare petrecere pe care am dat-o vreodată la Boston am chemat optsprezece persoane. A fost de Crăciun și a participat numai familia.

Mary ridică din umeri, pipăindu-și șiragurile de perle.

– Dă-mi voie să te prezint oaspeților noștri. Pe cine vrei să cunoști? Uite acolo este Clara Bow.

– Clara Bow!

Katie se întoarse s-o vadă pe artista cu păr roșu ca focul.

– Ce frumoasă este! Dar cine este bărbatul de lângă ea? Ah, l-am recunoscut – Dumnezeule, este Ramon Navarro! L-am văzut în *Scaramouche*!

– Acum ai ocazia să-l vezi în carne și oase. Vrei să ți-l prezint?

– Nu.

Katie clătină din cap.

– Lasă-mă un timp să mă obișnuiesc. Am cunoscut actori de când mă știu, dar aici sunt numai vedete...

– Sunt oameni la fel ca noi, nici o grijă, numai că sunt celebri și bogați.

– Cornelius O'Day a venit?

– Trebuie să fie pe undeva prin mulțime. Hai să-l căutăm!

– Mary, aș vrea să mă plimb de una singură, nu te supăra.

– De ce să mă supăr? Doar este petrecerea ta!

Katie o urmă din priviri până se îndepărtă. Mary era o femeie mică de statură. Rochia neagră de mătase, împodobită cu perle și floarea prinsă în părul cărunt îi dădeau distincție. După câteva clipe, porni spre orchestră.

– Hei, frumoaso, îi spuse un tânăr fermecător, dansezi cu mine?

– Poate mai târziu.

Katie repetă de mai multe ori aceste cuvinte până la sfârșitul serii, pentru că nu avea chef de dans. Se plimba printre invitați, uitându-se la figurile cunoscute din filme. Bău șampanie și gustă prima oară caviar, suportând ciupiturile și mâinile care o pipăiau în treacăt pe sâni. „Așa-i la Hollywood – își spuse ea. Este o altă lume."

– Te rog, îi șopti o voce caldă, îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

Katie se pregătea să dea același răspuns, dar amuți când îl văzu pe Rudolph Valentino.

– Doamne, exclamă ea, domnul Valentino...

– Te rog să-mi spui Rudy. Să înțeleg că accepți invitația mea?

Dirijorul orchestrei făcu semn și Katie se trezi pe ringul de dans fără să-și dea seama, în acordurile romantice ale tangoului. Mama n-o să mă creadă niciodată că am dansat cu marele Valentino, se gândi ea. Dar fotografii, nelipsiți de la petrecerile hollywoodiene îi fotografiaseră și poza lor apăru a doua zi în ziarele din toată țara, deasupra titlului: „Seducătorul Fatal și noua descoperire din lumea filmului, Katie McVey"

– Când te-am văzut cu Rudy, îi spuse Cornelius O'Day mi-am amintit de fetița speriată care a venit să muncească la pensiunea Adei. Parcă ar fi trecut o viață de atunci.

– Ai dreptate, îi aprobă Katie.

Se ghemuise pe o canapea în living-room și își pusese o haină subțire pe spate. Invitații plecaseră și începuse să se lumineze de ziuă.

– Viitorul era destul de întunecat pe vremea aceea.

– Nu și pentru Ada. Avea întotdeauna un zâmbet și o glumă pentru toți.

– Probabil că zâmbește și acum. Tu și Jack ați fost preferații ei și v-ați bucurat amândoi de succes.

– Nici tu nu poți să te plângi. Ești proprietară de hotel. Apropo, de Crăciun să-mi rezervi cinci apartamente. Vin la New York cu copiii și nepoții. O să fii și tu?

– Da, sigur. Mâine mă întorc acasă. Adică azi, râse ea. O să vă întâmpin pe toți.

– Mă bucur.

Cornelius își luă haina și-i făcu o mică plecăciune.

– A fost o petrecere minunată, zise el. Ne-am adunat după atâția ani. Au venit până și Herbert cu Yvonne. Le pârâie oasele, dar dansează ca un vis.

– M-am distrat foarte bine. Vrei să te conduc, Cornelius?

– Nu este nevoie. Vin aici în fiecare vineri noapte să jucăm pocher. Jack trișează. Poți să-i spui asta din partea mea.

– N-o să-i spun!

– La revedere, Katie. Ne vedem de Crăciun!

– La revedere, Cornelius.

Katie întinse brațele deasupra capului. Prin glasvand se vedea soarele ridicându-se din ce în ce mai strălucitor și deodată i se făcu dor de nori și soare. Eternul soare californian i se părea totuși monoton. Sunt gata să plec acasă, se gândi ea, ridicându-se. Își puse pantofii și se îndreptă spre camera ei. În timp ce urca scările își aminti de apariția ei triumfală.

– Mă bucur că te văd zâmbind, îi spuse Mary.

– M-ai speriat. De ce nu dormi? Este foarte devreme.

– I-am dus biberonul lui Elizabeth. Este singura mea strănepoată și îmi place s-o dădăcesc când este aici.

– Pot s-o văd și eu, Mary? I-am cunoscut pe fiii și nepoții tăi, dar pe ea nu mi-ai arătat-o. Îți promit că n-o s-o trezesc.

– Sigur, vino. Îmi place să mă mândresc cu micuța Elizabeth.

Mary o conduse într-o cameră din capătul holului. Deschise ușa, pășind în vârful picioarelor și se apropie de pătuț.

Katie mângâie puful auriu al copilului.

– Este un îngeraș. Ce trăsături perfecte! Nu trebuie s-o trezim.

Ieșiră tiptil din cameră.

– Ce planuri ai pentru azi, Katie? Sper că o să te-odihnești.

– Mai întâi o să-mi fac bagajele. Pe urmă o să mai dau o raită prin grădinile tale. Ori de câte ori o să văd trandafiri, o să-mi aminesc de voi.

– Atunci mai rămâi să te bucuri de ei.

– Aș vrea, dar nu se poate. Ți-am explicat. Viața, familia și afacerile mele sunt la New York.

– Și amintirile tale?

– Am venit aici să scap de ele, dar n-am reușit.

– N-a trecut destul timp.

– Nu pot.

– Bine, nu te contrazic. Știu că te străduiești. Vrei să te ajut să-ți strângi lucrurile?

– Nu-i nevoie. Du-te la culcare. După o petrecere atât de grandioasă trebuie să te odihnești. Eu o să dorm în tren. Ne vedem înainte să plec.

– O să luăm prânzul împreună, toți trei și o să bem șampanie lângă piscină. Dacă ești hotărâtă să pleci, cel puțin să ne luăm rămas bun așa cum trebuie.

Katie se întoarse în camera ei. Oftă, pentru că petrecerea se terminase și o copleșeau din nou amintirile. Ieși pe balcon și inspiră aerul parfumat. Apoi închise ochii și îl văzu pe Josh, ca de obicei.

Ben Rossi o aștepta pe peronul gării Grand Central. Își croi drum printre pasageri și o prinse de cot.

– Bine ai venit, zise el.

– Ce cauți aici, Ben?

– Avem de discutat.

– S-a întâmplat ceva cu băieții?

– Nu, sunt bine. Și Maeve la fel, numai că n-o s-o mai recunoști. S-a coafat.

– Nu se poate.

– Căpitanul Garrity a invitat-o la petrecerea lui de pensionare. S-a dus la coafor și și-a aranajat părul. Îi stă foarte bine.

Ben se întrerupse să-i spună hamalului unde să ducă bagajele și apoi o luă de braț.

– Știai că Garrity este văduv acum?

– Și ce dacă? Când ai văzut-o pe mama? Ce se întâmplă, Ben?

– O să discutăm în mașină.

Ben o conduse în sala uriașă. Privea drept înainte, amuzat.

– Poftim, zise el deschizând ușa.

– Plouă. Începusem să mă întreb dacă o să mai văd vreodată ploaia.

– În California nu plouă?

– Cred că ar fi ilegal.

– Mașina a tras la trotuar. Apleacă-te să nu te lovești.

– Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, Katie. Ai fugit în California, ai refuzat să răspunzi la apelurile mele.

– Eram în vacanță. Nu voiam să discutăm despre afaceri.

– Nu te-am căutat pentru afaceri.

– Atunci *pentru ce*?

– Pentru Josh Thurston.

Katie tresări.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– O să înțelegi imediat.

Ben apăsă pe un buton și închise paravanul care-i separa de șofer.

– Din spusele tale înainte să pleci, am înțeles că ai avut o... relație nefericită... cu un localnic din Southampton. Un muncitor, sau cam așa ceva.

– Tâmplar.

– Auzi, tâmplar! hohoti Ben amuzat. Și pe tâmplarul tău îl chema cumva Josh Thruston?

– De unde știi cum îl cheamă?

– Ești teribilă, Katie. Inocența întruchipată la vârsta ta!

Ben râse din nou, clătinând din cap.

– Află că *tâmplarul* tău este Joshua Reade Thurston, proprietarul Liniilor Maritime Thurston. Este unul dintre cei mai

bogați oameni din America. Numai averea lui personală se ridică la vreo zece milioane dolari.

– Ești beat sau ți-ai pierdut mințile? Omul pe care l-am cunoscut este tâmplar. Are mâini bătătorite de muncă, se îmbracă în haine vechi, ponosite și umblă cu un câine mare pe care-l cheamă...

– Hobo. Hobo al III-lea, ca să fiu mai exact.

Katie se albi la față și-l apucă de braț.

– De unde știi asta? N-aveai *de unde*... decât dacă...

– Îl cunosc pe Josh Thruston. Până acum câteva săptămâni îl cunoșteam doar în calitate de client al firmei. Acum însă, am ajuns să-l cunosc destul de bine. Mă vizitează tot timpul la birou.

– Înseamnă că nu minți. Josh este... cine ai spus?

– Da. Știu că citești ziarele, Katie. Nu te uiți niciodată la rubrica de cancanuri?

– La ce mi-ar folosi?

– La diverse lucruri.

– Bine, dar mâinile și hainele... Nu mai înțeleg nimic. Trebuie să fie o greșeală.

– Nu este nici o greșeală. Familia Thruston este clienta firmei dinaintea Războiului Civil. Întâmplător Joshua Thurston este pasionat de tâmplărie. Este singurul lui mod de a evada dintr-o existență pe care o urăște. Se duce la Southampton ori de câte ori are ocazia. Construiește fel de fel de lucruri și se îmbracă în haine vechi.

– Ar fi trebuit să-mi spună.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș grăbi să-l judec. Este vânat de mii de femei, nu numai pentru el, ca persoană, dar mai ales pentru banii și poziția lui socială. Cu timpul devii prudent. Mi-a mărturisit că la început nu știa ce să creadă despre tine. Se așteaptă să-l recunoască toată lumea. Pe urmă însă, când ai presupus cu atâta inocență că este un biet *tâmplar,* a fost încântat. Până la urmă ți-ar fi spus, Katie.

– Josh m-a mințit.

– Apropo de minciuni. Din câte știu i-ai spus doar că ai câteva proprietăți, care-ți asigură un venit *decent,* nu-i așa? Nu ți se pare că un venit săptămânal cu patru cifre este mai mult decât decent?

– Mă temeam să nu-l sperii cu banii mei. N-am știut că era... dar nu m-a mințit numai în privința banilor, Ben. Nu mi-a spus că este căsătorit decât după ce...

– Știu. Tocami despre asta vreau să discutăm.

– Nu, nici nu mă gâdesc. Am aflat lucruri uluitoare, dar nu schimbă cu nimic situația. Este însurat, nu?

– Într-un fel.

– Atunci nu avem ce discuta.

– Trebuie să mă asculți, Katie. Tu și Matt aveați același obicei. Evitați subiectele neplăcute. Dar de data aceasta va trebui să mă asculți.

– *Nu.* Nu suport.

Katie izbucni în lacrimi.

– Trebuie să-l uit pe Josh. Am stat o săptămână împreună, suspină ea și acum trebuie să uit totul.

Ben îi dădu batista. Așteptă să se liniștească și apoi o luă de mână.

– Nu vreau să te chinuiesc, zise el. Dar sunt unele lucruri pe care trebuie neapărat să le știi. În primul rând, Josh te iubește.

– *Nu.*

– Lasă-mă să termin ce am de spus. Pe urmă îți promit că n-o să-ți mai pomenesc niciodată de Josh. Când s-a întors și nu te-a găsit, a telefonat imediat familiei Winslow, proprietarii casei undei ai stat.

– Da, știu.

– Ei i-au spus să se intereseze la avocatul lor, William Streeter. Dar William se simțea obosit și soția lui l-a luat într-o croazieră, așa că a căzut totul pe capul meu. Josh s-a năpustit în birou și mi-a cerut să-i spun unde ești.

– Dar nu i-ai spus, Ben?

– I-am explicat că trebuie să păstrez confidențialitatea clienților mei, iar el m-a amenințat că o să angajeze detectivi particulari. A fost o dimineață cumplită. Până la urmă s-a calmat și m-a ascultat. I-am promis că o să fac tot ce pot.

– N-ai ce să *faci,* Ben. Josh este însurat.

– Josh și Caroline nu mai trăiesc împreună de mulți ani. Nu este nici un secret. Oricine citește ziarele de scandal a aflat de tragedia lor.

– Tragedie?

– A fost o căsătorie nefericită de la bun început. Pe urmă, acum zece ani, Caroline conducea pe un drum de munte. În mașină erau și copiii. A pierdut controlul volanului și a avut un accident. Fetița a murit pe loc, iar băiatul a doua zi. Caroline n-a pățit nimic, dar la puțin timp după aceea a suferit un șoc nervos. De atunci stă numai prin sanatorii. A încercat să se sinucidă de nenumărate ori.

Lui Katie i se umplură din nou ochii de lacrimi.

– Dumnezeule ce cumplit! exclamă ea. Bietul Josh! Biata femeie!

– A trebuit să plece de la Southampton pentru că primise un telefon de la doctorii lui Caroline. A încercat din nou să se sinucidă.

– Dumnezeule!

– Un bărbat mai puțin onorabil ar fi divorțat de ea. Dar Josh se simte răspunzător.

– Bineînțeles. Este un om *bun.* Dar aș fi vrut să-mi spună...

– Este un subiect dureros. Și se temea să nu te piardă. Ai fi acceptat să fi alături de el, dacă ai fi știut?

Katie nu-i răspunse. Întoarse capul și se uită pe fereastră.

– Nu, zise ea, în cele din urmă. Ah, Josh, murmură ea, atingând medalionul.

– Este asediat de femei. Știu toate foarte bine că soția lui va reuși până la urmă să se sinucidă.

– Ce oribil!

– Adevărul este adesea oribil.

– Dacă-mi dai adresa, o să-i scriu, o să-i explic... ce simt. Dar n-o să-l mai văd niciodată. Nu pot.

– Katie...

– Nu, Ben... Aș vrea să alerg în brațele lui mai mult decât orice pe lume, dar nu se poate. Nu-ți dai seama? Îl iubesc prea mult. Până la urmă aș ajunge să semăn cu femeile pe care le-ai descris. Aș aștepta să moară soția lui. Până la urmă remușcările ne-ar distruge iubirea și nu am mai rămâne cu nimic.

– Și acum, cu ce o să rămâi?

– Cu amintirile. Am încercat să scap de ele, dar am greșit. O să trăiesc cu ele tot restul vieții.

20

Trecu încă o toamnă și încă un Crăciun. Patrick se întoarse acasă în vacanță și Katie dădu o petrecere mare în apartamentul ei din Murray Hill. Printre invitați s-au numărat toți cei douăzeci și șapte de membri ai familiei O'Day, dr. Morton cu ai lui și Muldoonii. Căpitanul Garrity, la pensie acum, a fost încurajat să danseze charleston, iar părintele Malone un dans irlandez. Katie a urmărit distracția absentă. După ce au plecat toți oaspeții, l-a chemat pe Patrick în biroul ei.

– Nu prea am reușit să vorbim, zise ea așezându-se. Cred că acum ar fi timpul, dacă nu intenționezi să-ți prelungești vacanța.

– Iartă-mă, mamă, m-am distrat minunat, dar trebuie să mă întorc la colegiu.

Patrick umplu două pahare cu brandy și îi dădu unul mamei sale.

– Cred că mă înțelegi.

– Da, ești un student silitor. Semeni cu tatăl tău.

Katie sorbi din băutură privindu-l drăgăstos. Era înalt, blond, cu ochi albaștri și gropițe în bărbie.

– Ce ai de gând să faci după ce o să termini studiile? Te-ai hotărât?

– Oricum, nu o să mai joc basket decât în week-end poate. De fapt, mă gândeam să mă ocup de hotel. Îmi place să lucrez cu oamenii și m-am înscris la cursuri în domeniu. Ai ceva împotriva?

– Nu, sunt încântată. Este o afacere de viitor. New York-ul va deveni o adevărată mecca a turismului. Când am cumpărat hotelul, m-am gândit că o să-l las fiilor mei.

– Mă îndoiesc că o să-l convingi pe Rory să ni se alăture. Este hotărât să se facă actor. Dar îl ai și pe Matthew.

– Matthew este în clasa a doua, râse Katie.

– Nici nu știi când trece timpul.

– O să ai proprii tăi copii până o să crească Matthew. Apropo, te mai întâlnești cu Marjorie Oakes, sau ți se pare că sunt indiscretă?

– Știi foarte bine că nu mă mai întâlnesc cu ea și te bucuri.

– O găsesc cam snoabă pentru gusturile mele.

– Și pentru ale mele. Am invitat-o pe Lucy Morton la balul de primăvară și a acceptat.

Patrick își desfăcu cravata.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, zâmbi el. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi fac eu pentru tine? Bunica spune că ai fost deprimată în ultima vreme.

– Bunica exagerează.

– Ar trebui să te distrezi. Muncești prea mult.

– Sunt mulțumită de viața mea, Patrick. Am o familie și amintiri frumoase.

– Amintiri? ești o femeie tânără, mamă și foarte frumoasă. Colegii mei de la școală spun că ești trăznet. Mamele lor sunt grase și bătrâne... Nu uita că tu ai dansat cu Valentino!

– S-a terminat cu dansul pentru mine.

– De ce? Ar trebui să ieși în oraș în fiecare seară, să te distrezi. Să te duci la petreceri și baruri...

– Și atunci când aș mai avea timp să-mi văd de afaceri?

– Munca este chiar atât de importantă pentru tine?

– Din ea trăim.

– Eu ți-am răspuns la întrebări, mamă, tu de ce nu răspunzi?

– Pentru că nu vreau.

Katie se ridică de la birou.

– Îți apreciez grija, dar exagerezi. Munca este pasiunea mea. Sunt altele și mai rele decât asta.

– Mă întreb dacă te mulțumești doar cu atât?

– Ce tânăr insistent ești! exclamă ea, mângâindu-l pe părul lui blond. Să spunem că îmi ajunge deocamdată.

Într-adevăr, munca reprezenta un refugiu pentru Katie. Se ducea devreme la hotel și stătea până târziu. Era atentă la cele mai mici probleme: un robinet stricat, o cameristă hoață, o reservare rătăcită, orice putea să alunge monotonia existenței ei. Verifica rapoartele contabililor, discuta cu personalul și inspecta des bucătăria și spălătoria. Era omniprezentă și se ocupa de tot, încercând să-și umple zilele.

Deși Katie ducea o viață liniștită, lumea din jurul ei se agita. Anii 1920 umpleau presa de scandalurile de la Hollywood și din înalta societate. Bande rivale de gansteri însângerau străzile din New York și Chicago, ginul curgea gârlă și jazzul se impunea tot mai mult. Caracteristica generală a epocii era prosperitatea.

Anul 1925 marcă o adevărată explozie la Bursă. Dacă *Wall* Street-ul fusese până atunci imperiul celor bogați, acum deschisese porțile funcționarilor, vânzătoarelor și șoferilor. Oricine putea să se îmbogățească peste noapte, cu sume modeste. Era, ca să-l cităm pe directorul companiei General Motors „o perioadă în care toată lumea trebuia să fie bogată"

Maeve Gallagher triumfa. Își dublase, iar apoi își triplase investițiile făcute cu multă prudență la început și studia cu mare atenție paginile financiare ale ziarelor. Apoi își petrecea ore-n șir la telefon cu agentul ei de bursă, să cumpere sau să vândă acțiuni. Rory o botezase „Vrăjitoarea din Wall Street" și în sinea ei se mândrea cu această poreclă.

– Nu, mamă, îi spuse Katie într-o dimineață, în primăvara anului 1925, respingând ziarul pe care i-l întindea Maeve. Nu am timp. Iar ai dat lovitura? Mă bucur, dar am întârziat. Trebuie să plec.

Zâmbi în timp ce sorbea din ceai.

– Mă amuză să mă gândesc ce revoltată erai împotriva pariurilor.

– Astea nu sunt pariuri, Katie McVey, ci investiții!

– Nu-i prea mare diferență. Și ai grijă ce faci, mamă. Acțiunile sunt supraevaluate. Gogoașa s-a umflat prea mult și până la urmă o să plesnească.

– Luna trecută am câștigat două mii de dolari. Și am transformat cei zece dolari ai doamnei Muldoon în cinci sute, hai spune că nu-i așa?

– N-o să țină la nesfârșit.

– Nu știam că ești atât de expertă. Stai jos să-ți arăt ceva.

Katie se uită la ceas.

– Nu acum, zise ea. Este aproape ora opt. O să-mi arăți când o să mă întorc acasă.

– Tot timpul te grăbești. Crezi că o să se prăbușească hotelul dacă o să întârzii câteva minute? Crezi că o să-l fure cineva?

– Bine, mamă, oftă Katie, așezându-se. Iartă-mă. Sunt curioasă să văd ce este atât de important.

– Asta!

Katie luă ziarul și se albi la față când citi titlul: „Soție de milionar se sinucide" Sub titlu era poza unei brunete drăguțe și apoi numele ei: Caroline Selby Thurston.

– Ah, Doamne!

– Sinuciderea este cel mai cumplit păcat. Nu există iertare pentru...

– Încetează, mamă. Biata femeie a murit.

– De mâna ei. Citește ce scrie.

– Nu pot.

Katie dădu ziarul la o parte. Tremura agitată. *Josh!* strigă ea în gândul ei. Ah, Josh!

– S-a sinucis la sanatoriu, zise Maeve, așezându-se lângă fiica ei. I-au luat toate lucrurile periculoase, dar nu știau că ascunsese o oglindă în cutia cu batiste. A spart-o și și-a tăiat încheieturile cu cioburile.

– Dumnezeule!

– În ziare spune că familia Thurston s-a retras din viața socială.

– Nu vreau să mai aud nimic, mamă.

Katie se ridică. Pipăia medalionul pe care nu-l scotea niciodată de la gât.

– Este o poveste prea tristă.

– Dar schimbă complet situația.

– Care situație?

– Să știi că nu m-ai prostit, Katie. Îl jelești de luni de zile. Ți-am citit tristețea în priviri.

– Prostii. Ți-am spus doar că l-am cunoscut pe Josh pe plajă și am petrecut câteva ore plăcute împreună.

– Mi-ai îndrugat numai minciuni. Am destulă experiență să-mi dau seama când o femeie este îndrăgostită. Sigur, nu aveai dreptul să te legi de el. De asta m-ați mințit și tu și Ben. Te acoperea. Dar mi-am dat seama.

– Ce tot vorbești, mamă?

– Ben a venit aici când ai plecat în California. Credeam că ai înnebunit. Nu înțelegeam de ce ți-ai schimbat planurile așa dintr-o dată și ai fugit în capătul opus al țării. Ben mi-a pomenit de un bărbat pe nume Josh Thurston. Spunea că te caută pentru niște afaceri. Este bun de gură, dar pe mine nu m-a păcălit. Mi-am dat seama că era ceva la mijloc. Altfel n-ai fi fugit în California cu inima zdrobită. Sigur, nu cunoșteam toate detaliile, dar am intuit adevărul.

– Ești foarte isteață, mamă.

– N-am nevoie de complimentele tale. Sunt în stare să pun lucrurile cap la cap.

Katie se așeză la loc pe scaun și o privi fix pe Maeve.

– Dacă știai, de ce ai tăcut atâta timp?

– Ce puteam să fac? Ești femeie în toată firea și nu-ți place să vorbești de necazurile tale. Așa că mi-am ținut gura.

– Până azi.

– Acum situația s-a schimbat.

Katie lăsă capul în jos.

– Nu, mamă, zise ea încet. Nu s-a schimbat. I-am scris lui Josh toamna trecută și i-am spus că s-a terminat totul între noi.

– Foarte bine. Atunci era însurat, dar acum nu mai este.

– A trecut prea mult timp. Este prea târziu pentru noi.

– Tot îl iubești.

– E prea târziu. Și, în afară de asta, când ne-am cunoscut nu știam cine era. L-am luat drept un biet tâmplar care trudea să-și câștige existența.

– Cu atât mai bine. Și-a dat seama că nu umbli după banii lui.

– Mă mir că nu înțelegi, mamă. Cu ani în urmă mi-ai spus că nu eram destul de bună pentru Matt. Că își dorea o *domnișoară*, iar eu nu eram decât o servitoare. Mi-ai atras atenția că țințeam prea sus. Nu te mai înțeleg.

– Asta era atunci, acum este altfel.

Maeve ridică din umeri.

– Voiam să te scutesc de dezamăgiri. Mi-am dat seama ce fel de om era. Plin de vise și cu buzunarele goale. Nu putea să iasă bine.

— Dacă n-ar fi fost Matt, n-am fi scăpat din Bucătăria Iadului.

— Nu te contrazic, dar ai plătit scump pentru asta, Katie.

— Și tu ai avut o căsătorie nefericită.

Maeve își răsuci verigheta.

— Indiferent ce crezi, să știi că l-am iubit pe tatăl tău. Nu-mi plăcea firea lui, dar îl iubeam. Ceea ce nu se poate spune despre tine și Matt.

— L-am iubit pe Matt.

— Erați prea tineri. A fost o greșeală.

— Și nu am de gând s-o fac pe a doua.

— Tu și Josh sunteți oameni în toată firea. Știți ce înseamnă viața. Și el a avut parte de destulă suferință, cu toți banii lui. Ce dacă este Joshua Reade Thruston? Doar îmi spui tot timpul că în America toți oameni sunt egali. Ia exemplu de la Ben, care a intrat în familia Streeter.

— A trebuit să-și schimbe religia și partidul politic. Tatăl lui Amy i-a pretins chiar să-și schimbe și numele.

— Și Josh al tău ce vrea să schimbi?

— Nu este *al meu,* mamă.

— Te-am învățat să fii tare, Katie McVey, ai auzit? Nu să cedezi la cel mai mic necaz.

— Da, mamă.

— Și atunci, ce ai de gând?

Katie se ridică.

— Este târziu, zise ea. Mă duc la treabă.

— Și pe urmă ce o să faci?

— Nimic.

— Ai putea să-i transmiți condoleanțe.

— Ba n-aș putea.

Își luă geanta și mânușile de pe masă.

— N-aș face decât să redeschid rănile.

— Îți cauți scuze.

— Nu am stat decât o săptămână împreună, mamă.

— Dumnezeu a creat lumea într-o săptămână.

— Eu mi-am creat lumea mea și sunt mulțumită de ea.

— O să ai destul timp să fii mulțumită când o să zaci la câțiva metri sub pământ. Iar încerci să fugi de realitate. De data

aceasta, nu în California, ci în propriul tău birou. Este foarte frumos și te ține ocupată în timpul zilei, dar ce faci cu nopțile?

– Mamă!

– Ada spunea că n-a mai existat alt bărbat de la Adam și nici altă femeie. Dumnezeu a lăsat scris ca femeia să nu fie singură. Este un păcat împotriva naturii.

– Tu te-ai descurcat de una singură.

– Nu aveam de ales. De-abia reușeam să plătesc chiria, când să mă mai gândesc și la bărbați? Tu însă ai de ales, Katie, fiindcă ai bani. Banii îți oferă alte posibilități. Dacă aș fi în locul tău, l-aș suna imediat pe Josh. N-aș sta nici o clipă pe gânduri. Dar tu ai fost întotdeauna încăpățânată, oftă Maeve.

– Josh știe ce simt și unde sunt. Dacă... o să vrea să mă vadă, n-o să-l împiedice nimeni.

– Vrei să alerge după tine? Ai citit prea multe basme când erai mică. Vrei un bărbat sau un cavaler pe un cal alb?

– Și ce ai vrea, mamă? Să alerg eu după el? M-ai învățat să-mi cunosc lungul nasului și ai făcut foarte bine. Nu se cade să vânez un milionar. Dacă mă vrea, o să mă caute.

– Nu ridica tonul la mine.

– Atunci vezi-ți de treabă, mamă.

De atunci nu se mai discută despre Josh Thurston. Katie își vedea de viața ei, ca de obicei, dar tresărea ori de câte ori suna telefonul sau bătea cineva la ușă. Puse mâna de o sută de ori pe creion și hârtie, dar renunță și se abținu cu greu să nu-l sune. Devenise împrăștiată și nervoasă. Dormea prost și o dată sau de două ori se trezise cu lacrimi în ochi.

– Sună-l, pentru numele lui Dumnezeu, o îndemnă Ben, dar se prefăcea că nu-l aude.

– Aceasta este toată corespondența pentru ziua de azi, o anunță secretara, închizând carnețelul. Am mutat ședința cu personalul mâine dimineață la ora opt... Doamnă McVey? Spuneam de ședința cu personalul!

– Ah, da, ședința cu personalul. Ce-i cu ea?

– Vă convine la ora opt mâine dimineață?

– Da.

– Ați hotărât ce tapet puneți în apartamente? Dacă vreți să terminați până-n Crăciun, trebuie să începeți deja. Este mult de lucru.

– Nu mă interesează, Ellen. Poți să-l alegi pe cel trandafiriu, în dungi, sau pe cel bej.

Katie se ridică de la birou, se duse la fereastră și se uită la soarele palid de toamnă. Un soare de Southampton, se gândi ea, atingând medalionul.

– Alege ce tapet vrei, oftă ea. Mostrele sunt pe biroul meu.

– Vreți să aduc ceva, doamnă McVey? O aspirină?

– Nu, mulțumesc. Visam cu ochii deschiși. Mi-a plăcut întotdeauna toamna. Este anotimpul meu preferat. Ai văzut vreodată oceanul toamna? Este atât de întunecat... și misterios.

Katie se întoarse.

– Azi nu prea sunt bună de nimic, nu-i așa? întrebă ea zâmbind. Du-te, ai treabă. Nu vreau să te rețin.

– Vă rog s-mi spuneți dacă vreți să vă aduc florile aici sau să le las afară?

– Sunt destule și aici și afară. Firma Porter's a trimis altele proaspete?

– M-ați înțeles greșit. Nu mă refeream la cele de la Porter's. Nu știu cine le-a trimis. Seamănă cu niște flori de câmp.

– Flori de câmp?

Lui Katie i se opri inima în loc.

– Flori de câmp! exclamă ea din nou, ieșind în grabă din birou. Sunt într-adevăr flori de câmp! strigă ea, strângându-le la pipet. Flori sălbatice din Southampton. Unde este cartea de vizită?

– Îmi pare rău, doamnă McVey. Nu aveau carte de vizită.

– Probabil că a căzut pe undeva. Te rog s-o găsești, Ellen. Mai repede!

– Dar nu era nici o carte de vizită.

– Secretara ta are dreptate, doamnă McVey. Nu aveau nici o carte de vizită.

Katie se întoarse zâmbind fericită.

– *Josh*.

– Bună, draga mea.

– Tu ești... sau mă înșeală privirea?

Josh râse.

– Eu sunt, în sfârșit, zise el. Vino în brațele mele.

Katie se aruncă la pieptul iubitului ei. Amuțise de bucurie și ochii îi înotau în lacrimi. Îi simți buzele atingându-i gura și se înfioră. Îl privea uimită, clătinând din cap.

Ellen se dădu înapoi, stânjenită de scena intimă. Se uita la bărbatul înalt, brunet, în costum elegant, cravată albă, imaculată și cravată maro de mătase. Părul negru era frumos pieptănat și ochii verzi ca marea sclipeau de bucurie. Rămase cu gura căscată când îl recunoscu în persoana lui pe Joshua Reade Thurston.

– Domnule Thurston! exclamă ea și apoi își duse mâna la gură. Ah, vă rog să mă scuzați!

– Bună ziua, o salută Josh amuzat. Te cheamă Ellen, nu-i așa? Nu, n-ai de ce să pleci.

Se uită la Katie și o mângâie pe obraz.

– M-am gândit să ne plimbăm pe plajă. Avem multe de discutat.

– Da.

– Vino, mașina este afară.

– Doamnă McVey... contabilii... Trebuie să sosească din clipă în clipă.

– Transmite-le salutările mele, râse Katie. Mă duc pe plajă. Să mergem, domnule Thurston!

– Cu multă plăcere, doamnă McVey.

Nici Katie, nici Josh nu observaseră privirile curioase din holul hotelului. Se uitau unul la altul, ca și când ar fi fost singuri pe lume. Își șopteau cuvinte de dragoste și, pentru prima oară după luni de zile simțeau că trăiau cu adevărat.

Un Rolls Royce argintiu era parcat lângă trotuar. Șoferul îmbrăcat în livreau argintie a familiei Thurston se grăbi să deschidă portiera.

– La Southampton, domnule? întrebă el.

– Da, Thomas.

Josh o ajută să se urce în mașină și-i puse o blană de samur pe picioare.

– Nu vreau să răcești, zise el.

– O să-mi ții tu de cald.

– Este exact ce aveam de gând.

– Josh, murmură Katie când plecară. Mi-a părut rău când... am aflat de Caroline.

– Era o femeie sensibilă. Viața era o povară prea mare pentru ea. Cel puțin acum numai suferă.

– Îmi pare rău. Am vrut să-ți scriu. Am început zeci de scrisori, dar nu am reușit să găsesc cuvintele potrivite.

– Hai să nu ne gândim la trecut. Ne așteaptă viitorul. Te iubesc, Katie.

– Și eu te iubesc.

Josh scoase o cutiuță de bijuterii Tifany din buzunar.

– Un simbol al iubirii mele.

Katie o deschise cu degete tremurânde. Înăuntru era un imens diamant.

– Josh! exclamă ea.

– Vrei să fii soția mea?

– Ah, Josh.

– Te căsătorești cu mine? Am așteptat un an să-ți pun această întrebare. Nu mai pot să aștept.

– Nu uita că sunt Katie McVey din Bucătăria Iadului. Mama a fost spălătoreasă, iar eu servitoare la o pensiune. Fratele meu...

Josh îi astupă gura cu a lui.

– Ah, ce mult te iubesc, gemu ea.

– Căsătorește-te cu mine.

– Ești sigur, Josh? Ce o să spună familia ta?

– Sunt foarte sigur, iubita mea. Mi-am anunțat deja familia. Mama este fericită. O s-o placi, este o femeie adorabilă. Unchii și verii mei sunt consternați, dar o să-și țină gura, dacă își cunosc interesul. O să fii primită așa cum se cuvine în familia Thurston.

– De ce? Altfel ai fi în stare să te răzbuni?

– De ce nu, zise Josh zâmbind. Eu sunt cel care controlez averea familiei.

– Am avut un șoc când am aflat cine ești.

– *Sunt* cel pe care l-ai cunoscut pe plajă. Am mâinile bătătorite de muncă, îmi plac plimbările lungi, hainele ponosite și câinii vagabonzi. Acesta sunt eu, draga mea. Restul este mâna destinului. Nu disprețuiesc banii, dar nici nu mă închin în fața lor. Tatăl meu nu a înțeles niciodată această atitudine.

Fratele meu, Jordan ar fi trebuit să se ocupe de averea familiei... dar a murit în război. Când m-am întors din Franța, m-am trezit președintele Liniilor Maritime Thurston. Mă străduiesc să-mi îndeplinesc cât mai bine datoria. Dar când am ocazia, mă refugiez la Southampton.

– Nu vreau să te iscodesc.

Josh râse și o sărută pe părul ei auriu.

– Viața mea este o carte deschisă, îi spuse el. Presa a avut grijă de asta. Dar tu se pare că nu citești ziarele sau paginile mondene.

– Acum le citesc. Am decupat toate fotografiile tale și le-am pus la păstrare într-o carte.

Josh îi sărută mâna.

– Te iubesc și vreau să fii soția mea. Te căsătorești cu mine?

– Da.

– Repetă.

– Mă căsătoresc cu tine, zâmbi Katie cu ochii în lacrimi.

Pescărușii pluteau în soarele arămiu de toamnă din Southampton. O briză proaspătă bătea dinspre ocean, umflându-i fusta. Katie râdea și se ținea de brațul lui Josh, inspirând aerul sărat.

– Este minunat, strigă ea, încercând să acopere vuietul valurilor. Aici mă simt ca acasă.

– Ai dreptate. Uită-te acolo.

Katie întoarse capul. Dincolo de dunele de nisip văzu o reședință albă, cu frontoane și ferestre mari, cu obloane cenușii. Era înconjurată de grădini, pajiști și alei în trepte, care coborau până pe plajă.

– Ce casă superbă! Cine locuiește acolo?

– Eu. Noi. E casa *noastră,* Westerly.

– Pe vremuri îi spunea West Point, până când și-a amintit cineva de *celălalt* West Point.

– Este o adevărată reședință.

– Cei din familia Thurston obișnuiesc să trăiască în stil mare, îi spuse Josh zâmbind. Locuința mea din oraș este destul de modestă, dar casa mamei se întinde pe hectare întregi.

– O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu o reședință.

– Gândește-te la ea ca la o casă veche de familie, pentru că asta și este. Mi-am petrecut veri întregi aici în copilărie. Mai încolo este o pajiște cu flori sălbatice și un lac cu nuferi. Din dormitorul nostru se vede oceanul.

– Dormitorul nostru. Îmi place cum sună.

– Speram să-ți placă.

Josh o luă în brațe și o duse spre dune. Când ajunseră la o cărare pietruită, se opri.

– O să-ți arăt împrejurimle mai târziu, dar de aici poți să vezi cel mai bine Westerly. Este al tău, draga mea.

– Ah, Josh, oftă Katie. Sper că nu este un vis. Nu visez, nu-i așa? Oricum n-aș mai vrea să mă trezesc dacă aș visa.

– Te iubesc și îți promit că o să ne împlinim visul, draga mea.

Katie își strânse brațele de gâtul lui.

– Du-mă acasă, murmură ea. Du-mă la Westerly.

Westerly era cea mai întinsă proprietate din Southampton. Cuprindea plaja, colinele și stâncile care se ridicau deasupra mării. Cărări pietruite duceau la căsuțe mai mici, terenuri de tenis și un frumos pavilion de vară, unde se dansa pe vremuri. Grădinile erau pline de gălbinele, narcise și urechea ursului. În depărtare, nuferi albi pluteau pe un lac limpede, albastru.

Casa se înălța pe latura vestică a proprietății, cu fața spre țărm. Avea treizeci de camere, în cea mai mare parte apartamente. Apartamentul lui Josh, decorat în nuanțe de maro și verde, cu uși de sticlă, ocupa jumătate din primul etaj. Livingroomul dădea spre grădini, iar biroul spre alei. Iar dormitorul care oferea o superbă panoramă a oceanului și cerului dădea spre o porțiune izolată de plajă.

– Aici nu am venit niciodată cu nimeni, îi spuse el. Era refugiul meu. Acum va fi și al tău. Paradisul nostru.

Katie privi valurile și discul de bronz al soarelui. Apoi se întoarse spre Josh și se îmbrățișară. Se dezbrăcară unul pe altul și căzură goi pe pat. Soarele coborî la orizont, cerul se întunecă, dar ei rămaseră înlănțuiți, pierduți în pasiunea lor.

– Te iubesc, draga mea, îi repeta Josh la nesfârșit.

Se înserase când Josh ridică receptorul și sună la garaj. Spuse câteva cuvinte și apoi se duse în baie.

– I-am spus lui Thomas că vom fi gata într-o oră. Ce zici?

Katie se întinse în cada de marmură.

– Da, o să fiu gata, zâmbi ea, deși nu prea am chef. Chiar trebuie să plecăm atât de repede?

Josh își băgă capul pe ușă și-i zări sânii și picioarele lungi în apă.

– Nu chiar acum, îi răspunse el, intrând în cadă.

– Ești foarte obraznic, Josh Thurston, foarte obraznic, oftă ea plină de pasiune când îi astupă din nou buzele.

– Ești bine crescut, îi spuse Maeve privindu-l fix cu ochii ei albaștri. Este frumos din partea ta că îmi ceri oficial mâna lui Katie. Ești un om bun?

– Încerc să fiu, îi răspunse Josh.

– Este un răspuns cinstit. Când un bărbat începe să se laude cu calitățile lui, mă întreb întotdeauna ce are de ascuns. Dar tu n-ai de ce să te lauzi. Ai crescut în lux și nu a trebuit să trudești niciodată. În schimb, Katie a mea a dus-o greu.

– Știu, doamnă Gallagher.

– Știi ce înseamnă să-ți fie foame? Să umbli în zdrențe iarna și vara? Să muncești de dimineață și până seară?

– Nu, bineînțeles că nu știu. Nu pot schimba trecutul lui Katie, dar pot să-i ofer o viață minunată. O iubesc.

– Și crezi că dragostea rezolvă toate problemele?

Josh zâmbi, pentru că Maeve îi amintea de răposata lui bunică, severa și temuta Grace Reade.

– Doar nu vă imaginați că sunt un școlar visător. Știu că iubirea nu este o soluție magică. Poate că o să avem probleme, ca în orice căsătorie, dar nici eu, nici Katie, nu ne speriem de greutăți. Avem destulă experiență de viață amândoi. Poate că necazurile ne-au întărit. Avem dreptul la fericire. Și Katie *va fi* fericită, doamnă Gallagher, vă promit. Să știți că mă țin întotdeauna de promisiuni.

– Este exact ce voiam să aud. Vorbe adevărate, nu aiureli. Dacă ai fi pomenit de trandafiri și dulcegării, nici nu te-aș fi ascultat.

– Toate la timpul lor.

– Știi că fiica mea are propriile ei afaceri?

– Știu tot în ceea ce o privește.

– Te previn că este încăpățânată.

– Și eu sunt la fel.
– Toți bogătașii sunt. Le place să obțină ceea ce vor.
Josh clătină din cap amuzat.
– O să țin minte asta, zise el, ascunzându-și zâmbetul. Să înțeleg că ne dați binecuvântarea?
– Da. Ca să-ți spun adevărul, am avut o discuție lungă cu Ben Rossi acum câteva luni. Nu mi-a spus decât lucruri bune despre tine. Bineînțeles, voiam să mă conving cu ochii mei că nu ești un smintit sau un papă-lapte, ca bărbații din lumea bună de care citesc în ziare.
– Mă bucur că am trecut testul.
– Știi de Hugh, fratele lui Katie?
– Da, și de el și de Sean.
– Și te deranjează cu ceva?
– Nu, nici un pic.
Maeve amuți.
– Trebuie să te căsătorești religios, zise ea în cele din urmă, privindu-l fix. Puteți să vă căsătoriți în ce religie vreți, dar cu preot.
– Vrem o nuntă restrânsă. Katie mi-a spus de părintele Malone. Nu am nimic împotrivă.
– Atunci ne-am lămurit.
– Ce v-ați lămurit? îi întrebă Katie intrând în cameră. Interviul s-a terminat? Bietul de tine, cred că vrei să bei ceva?
Josh se ridică.
– Aș vrea mai degrabă să-i cunosc pe fiii tăi, zise el. Tu trebuie să fii Rory.
Josh zâmbi și-i întinse mâna.
– Iar tu, Matthew. Mă bucur să vă cunosc.
Matthew se zgâia la el.
– O să fii tăticul meu? îl întrebă băiețelul cu glasul lui subțire, copilăresc. Nu am avut niciodată un tată.
– Îmi doresc tare mult să fiu tatăl tău, zise el, luându-l în brațe. Sunt norocos să am un asemenea fiu.
Își aminiti de fiul lui mort în împrejurări tragice și i se încețoșară ochii.
– O să ne distrăm bine împreună, Matthew, îți promit.
– Serios?
– Da.

– Pot să-ți spun tată?
– Chiar te rog.
– Bine.
– Bun venit în familia noastră, domnule, îi spuse Rory.
– Mulțumesc. Cred că ești prea mare să-ți dorești un tată, dar am putea fi prieteni.
– Nu mi-ar strica un prieten bogat, zise Rory râzând. Nu te încrunta la mine, bunico, glumeam. Îmi pare rău, domnule, a fost o glumă.
Apoi, luă mâna mamei sale și se uită la inelul cu diamant.
– Văd că nu este o bijuterie de trei parale, zise el, ridicând din umeri. Cred că nu-i de colo să te căsătorești cu un Thurston. Familia voastră are ceva dolari, nu?
– Da, câțiva, îl aprobă Josh.
– Încetează, Rory, îl repezi Katie. Josh nu înțelege încă *umorul* tău. Uneori nu-l înțeleg nici eu. Fiul meu visează să ajungă comic.
– Actor, mamă. O să joc pe scenă.
– Deocamdată aș vrea să-ți termini temele. Hai, du-te. Și tu la fel, Matthew, zise Katie sărutându-i buclele roșcate. Trebuia să te culci de mult.
– Nu sunt obosit.
– O să fii mâine dimineață.
Matthew le îmbrățișă pe mama și bunica lui, iar apoi, după o mică ezitare îl îmbrățișă și pe Josh.
– Noapte bună, tată, zise el zâmbind.
– Noapte bună, fiule. Somn ușor.
Josh se ridică. Veni lângă Katie și-i urmări din priviri pe cei doi băieți, până ieșiră. Pe urmă le luă de umeri pe ea și Maeve.
– Acum avem o familie, le spuse el.

Katie și Josh s-au căsătorit în ianuarie 1926. La ceremonia simplă de la biserica St. Brendan au participat doar familia lui Katie, mama și unchii lui Josh, soții Rossi și Streeter. Katie purta o rochie scurtă din mătase crem, tivită cu dantelă și o pălărie asortată. La gât avea superbul colier de perle și smaralde al familiei Thruston, primit în dar de la mama lui Josh, Sophie, iar în mână ținea un buchet de flori de câmp, din serele de la Southampton. Meg, nașa ei, iar Ben cavaler de

onoare, din nou, deși de data aceasta numai era nevoie să-l împingă de la spate pe ginere.

Când se termină ceremonia, limuzinele duseră micul grup la bordul vaporului *America*, al companiei maritime Thruston. Chelneri cu mănuși albe serviră șampanie, caviar și sandviciuri fine pe tăvi de argint. Tortul de nuntă cu trei etaje era decorat cu porumbei și flori de zahăr. Oaspeții primiră mici amintiri: pudriere de aur gravate pentru femei și tabachere de aur pentru bărbați.

Katie și Josh își luară rămas bun de la oaspeți la șase. Peste o oră, le făceau cu mâna de pe punte. *America* pornise în croazieră peste Atlantic.

– Ești fericită, draga mea? o întrebă Josh.

– Mă tot întreb ce am făcut ca să merit atâta fericire.

Katie își sprijini capul de umărul lui și se uită la oceanul luminat de lună.

– Este atât de frumos.

– Surprizele de-abia încept. Londra. Paris. Deabia aștept să-ți arăt Europa. Dar, între timp, zâmbi Josh, cred că o să-ți arăt cabina noastră.

Era cea mai mare încăpere de pe vas, cu lambriuri maro închis, candelabre de cristal și scaune de brocard. Patul era acoperit cu cearșafuri și perne din mătase. Petale de trandafiri fuseseră presărate peste așternuturi și lângă pat trona o frapieră de argint cu o sticlă uriașă de șampanie.

– Văd că familia Thruston călătorește în mare lux, observă Katie, uluită de atâta spendoare.

– Doar este vaporul nostru.

În momentul acela Katie își aminti ca prin ceață de altă călătorie pe mare, cu treizeci de ani în urmă. Aveam numai cinci ani și amintirile nu erau prea clare, dar duhoarea trupurilor îngrămădite sub puntea vasului, disperarea și spaima emigranților înfometați i se întipăriseră în minte pentru totdeauna.

– Vaporul acesta are clasa a treia, Josh? îl întrebă ea.

– Nu. Vasele britanice s-au ocupat cu transportul irlandezilor în America. Compania noastră nu s-a implicat niciodată. Ți-am anticipat întrebarea, draga mea. În dulap o să găsești istoria firmei noastre. Te asigur că este foarte exactă. Am

scris-o cu mâna mea... Mai sunt și alte lucruri în dulap, râse Josh, deschizând sertarele. Uite!

Katie văzu mormane de lenjerie fină, cămăși de noapte din mătase; sutiene.

– Ce frumos! Nici nu știu ce să spun.

– Nu e tot.

Uimirea ei se accentuă când Josh deschise altă ușă și-i arăta șirurile de taioare și rochii de seară elegante, bătute cu mărgele, capele de vizon, samur și vulpe argintie.

– Doamne Sfinte! exclamă ea.

– Nu s-a terminat.

Josh alergă în partea cealaltă a camerei și deschise un mic safe îngropat în perete. Apoi scoase câteva cutii cu bijuterii și le deșertă pe pat.

– Sunt ale tale.

Katie privea fascinată diamantele și smaraldele sclipitoare.

– Nu pot să le primesc, zise ea după un timp. Este... prea mult.

– De ce plângi, draga mea? oftă Josh, luând-o în brațe. Voiam să te recompenseze pentru toți anii aceia în care ți-a fost foame și frig. Toți anii în care nu ai avut nimic. Vreau să te răsfăț. Este chiar atât de greu să înțelegi? N-ar trebui să fie. Te iubesc, doamnă Thurston.

– Și eu te iubesc, domnule Thurston.

– Atunci, lasă-mă să te răsfăț și să-ți pun lumea la picioare. Lumea pe care i-o oferea Josh depășea orice imaginație. La Londra și Paris stăteau în cele mai luxoase apartamente, din cele mai mari hoteluri. Limuzinele îi duceau la dineuri, baluri și picnicuri romantice la țară. Beau șampanie din zori și până-n seară. Iar când se întorceau în dormitor, la primele ore ale dimineții, se trânteau în patul cu așternuturi parfumate de mătase, lăsându-se în voia pasiunii.

21

Era primăvară când Katie și Josh se întoarseră la New York. Pierduți în mrejele iubirii lor, uitaseră de reporterii și ziariștii îngrămădiți în port să-i întâmpine.

– Îmi pare rău, draga mea, îi spuse Josh, în timp ce erau fotografiați. Trebuia să mă aștept la această primire.

– Ce vor de la noi?

– Nu te îngrijora, draga mea, o să fie totul bine.

Katie răsuflă ușurată când echipajul vasului se repezi înaintea lor să le facă loc. Răsunară câteva strigăte și înjurături, dar până la urmă reușiră să ajungă la limuzina care-i aștepta. Întrebări răstite, insistente le răsunau în urechi.

– *Eu* sunt de vină. Trebuia să mă aștept. Este numai vina mea, oftă Katie, rezemându-se de spătarul banchetei.

– A ta?

– N-ai auzit ce strigau? Au aflat de Hugh. Gallagher *Cel Trufaș,* vestitul gangster. Știu că am fost servitoare la o pensiune. Reporterul acela înalt și slăbănog tot întreba...

– Nu contează, draga mea. Slăbănogul este de la *Bugle*, un ziar mârșav, de scandal. Zău, Katie, nu merită nici să-ți împachetezi peștele în *Bugle*.

– Te rog să nu glumești. Nu este deloc nostim. O să-ți târască numele în noroi.

– Nu ar fi prima oară. Nici nu-mi amintesc de câte ori au făcut-o.

– O să te simți stânjenit.

– Cine, eu? Sunt mulți ani de când nu mai țin cont de ce spun ziarele.

Josh se întristă brusc.

– Mă tem însă că o să fie neplăcut pentru tine. Aș fi vrut să te scutesc te atenția presei... dar văd că este imposibil.

– De ce nu lasă oamenii în pace?

– Ca să-și vândă ziarele. Își aleg anumite ținte dintre persoanele importante și se țin de capul lor. Cel mai bine este să nu-i bagi în seamă. Să-i lași să se distreze, să scrie ce vor.

După un timp se plictisesc și își aleg altă țintă. Vor fi vreo patru zile neplăcute, pe urmă se va termina.

Josh o privi fix.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Mama spune că ziarele sunt niște otrepe și are dreptate.

– Îți dă o senzație ciudată să știi că viața ta va fi tipărită în mii de exemplare, s-o citească toată lumea. Cum reziști?

Josh zâmbi și clătină din cap.

– Am obrazul gros, îi răspunse el. *Foarte* gros.

În zilele care urmară, presa dezlănțui un adevărat asediu împotriva lui Katie. „Milionar Se Căsătorește Cu Sora Unui Gangster“ urlau titlurile de-o șchioapă. Sau: „Milionar Se Căsătorește Cu O Servitoare. *Daily Bugle* o poreclise Jupâneasa Katie, poreclă copiată și de celelalte publicații. Se făceau fel de fel de insinuări rău-voitoare, alimentate de câțiva foști vecini din Bucătăria Iadului, care voiau să iasă în evidență.

– Cine dracu' este Lizzie Pierce Murdoch? o întrebă Josh într-o după-amiază, spre sfârșitul săptămânii. Sper că nu ți-a fost prietenă, pentru că o să-i trimit pe cap armata mea de avocați.

Katie își aminti cu greu de Lizzie Pierce.

– Mi-a spus odată că am să ajung în iad, zâmbi ea. Mi s-a părut nostim, dar Meg era cât pe ce s-o bată. Era protectoarea mea... Să nu-mi spui că reporterii au găsit-o pe Lizzie Pierce! A trecut atâta timp de atunci!

– Ba au găsit-o, sau ea i-a găsit pe ei. Oricum, o să regrete amarnic, îți promit.

– Ce a spus? Lasă-mă să citesc.

– Nu, draga mea, nu are rost să citești asemenea obscenități.

Îi pierise zâmbetul. Dacă până acum disprețuise presa, acum începuse s-o urască.

– Depășește orice limită, zise el. Este de-a dreptul indecent.

Katie luă ziarul. O fotografie o înfățișa pe Lizzie așezată pe o canapea, înconjurată de șase copii mici, îmbrăcați în hainele lor de duminică. Sub poză era următorul text: „Jupâneasa Katie este numele care i se potrivește cel mai bine. Katie Gallagher a intrat servitoare la o pensiune când avea treisprezece ani. A fost un scandal îngrozitor! S-au iscat bârfe de la început și am spus întotdeauna că fără foc nu iese fum.

Părinții nu-mi dădeau voie să mă joc cu ea. Nici o fată cumsecade nu avea de-a face cu Katie. Acum și-a găsti un milionar. N-aș putea spune cum a pus mâna pe el. Domnul Murdoch și cu mine suntem oameni cu frica lui Dumnezeu. Nu putem ști asemenea lucruri. Dar era o stricată și nu cred că s-a schimbat."

Katie aruncă ziarul în coșul de gunoi.

– Este evident că Lizzie nu și-a schimbat părerea despre destinația mea finală.Parcă văd flăcările iadului.

Josh o luă în brațe.

– Pioasa doamnă Murdoch nu o să scape așa ușor, zise el. Avocații mei o să se năpustească asupra lor și o să-i distrugă. Îți promit că n-o să mai fii jignită.

– Recunosc că răzbunarea are un gust dulce, dar nu rezolvă nimic.

– Gândește-te la ea ca la un act de dreptate.

– O să fie și mai rău, Josh. Vor apare alte titluri, reporteri și noi subiecte de reportaje. Cel mai bine este să ignori aceste povești, așa cum ai spus chiar tu.

– Sunt niște minciuni sfruntate. S-a mers prea departe. Se simte răutatea. Nu m-am căsătorit cu tine ca să-ți provoc suferință. Doar nu vrei să pretinzi că nu te deranjează.

– Încă nu mi-am îngroșat destul obrazul, zâmbi Katie. Este adevărat că mi-am făcut griji pentru băieți, dar se pare că suportă destul de bine. Te rog să nu iei nici o măsură, Josh. Lasă lucrurile așa cum sunt.

– Ești sigură că asta vrei? Dacă lăsăm ziarele să-și facă de cap, o să scornească minciuni și mai odioase.

– Doar n-o să scrie despre mine la nesfârșit.

– Sper să se potolească peste câteva zile...

Articolele continuară încă două săptămâni. Membrii familiei Thurston făcură front comun în ochii publicului, indiferent ce gândeau în sinea lor. Își vedeau de treburile lor, ca de obicei și lăsau ziariștii în seama firmei de avocați Streeter, Carlyle & Hazlet, care-i reprezenta. Josh și Katie puseseră servitorii să preia toate apelurile la reședința lor din *Sixty-Third Street*, dar în rest nu luaseră nici o măsură.

În 1928, Josh îl adoptă pe micuțul Matthew de zece ani. În același an, Patrick absolvi Colegiul Yale și începu să lucreze

la St.Claire. Se căsători cu Lucy Morton și în 1928 îi dărui lui Katie prima nepoată, o fetiță dulce, pe nume Ann. Erau niște vremuri fericite, umbrite doar de neașteptatele încăiereri dintre bandele de gangsteri.

Fusese poreclit Războiul Berii, pentru că gangsterii încercau să dețină controlul asupra vastului comerț en-gross cu bere. De-o parte a baricadei erau forțele „Baronului Berii", olandezul Schultz, iar pe de alta, cele ale lui Coll, Câinele Turbat.

La sfârșitul lui 1928, Hugh Gallagher cântări situația și se alie cu banda lui Coll.

– N-o să primesc ordine de la tine, îi spuse el irascibilului Vincent Coll, dar eu și oamenii mei o să-ți dea o mână de ajutor. Partea noastră va fi de o treime.

Încheiaseră înțelegerea și acum îl terorizau pe Schultz. Îi răpeau asociații și-i țineau până primeau banii pentru răscumpărare. Pe alții îi împușcau și-i aruncau în râu sau în pragul ușii.

Ziarele își dezlănțuiseră din nou atacurile. Publicul era uluit și fascinat în același timp de războiul dintre gangsteri. În fiecare zi apăreau noi vești înspăimântătoare. Iar aceste vești l-au adus pe părintele Sean de la parohia sa din Buffalo la Manhattan.

– Mă simt dator să-i vorbesc lui Hugh, îi explică el lui Katie, în timp ce discutau în spațiosul living-room. Trebuie neapărat să fac asta.

– Dar Hugh n-o să te asculte. Duce această viață de când avea cincisprezece ani. Este prea târziu să se schimbe.

– Trebuie să încerc totuși. Este de datoria mea.

Katie se uită la fratele ei. Avea douăzeci și opt de ani, deși părea mult mai tânăr. Avea păr blond și o față copilăroasă, nemarcată de trecerea timpului. Când se uita în ochii lui mari, albaștri, vedea numai inocență.

– Nu știu dacă Hugh o să vrea să vorbească cu tine, zise ea. Nu are o părere prea bună despre preoți.

– Ba o să vorbească, vei vedea. Sunt fratele lui, trebuie să încerc. Vreau să-i salvez sufletul.

– Ai discutat cu părintele Malone?

Sean zâmbi și își împreună mâinile în poală.

– Părintele Malone crede că-mi răcesc gura de pomană, îi răspunse el sincer. Poate că așa este, dar n-o să aflu până nu

încerc. Și acum povestește-mi despre tine, Katie, zise el uitându-se în jur, la încăperea elegantă, plină de antichități. Sper că bogăția nu te-a făcut să uiți de Dumnezeu.

– Mă duc la biserică în fiecare duminică.

– Și Josh?

– Josh nu este catolic. Doar știi foarte bine, Sean.

– Dar este creștin. Mă întreb dacă este un bun creștin.

– Josh este un om bun. Mă face fericită. Nu numai pentru că este *bogat,* râse Katie, ci pentru că mă iubește și pe mine și pe Matthew. Suntem foarte norocoși.

– Mă bucur pentru tine, Katie. M-am rugat lui Dumnezeu să-ți găsești fericirea. Ai avut multe greutăți și succese, bineînțeles, dar succesul nu poate înlocui iubirea. Acum poți să stai acasă, cu soțul și copiii tăi.

– Datorită lui Patrick. Se ocupă de hotel și se descurcă destul de bine.

Katie se lumină la față.

– Încă n-ai văzut-o pe micuța Ann. Vrei s-o sun pe Lucy să-i spun să treacă pe aici? Este o fetiță foarte drăguță.

– Dacă o să mai am timp după ce discut cu Hugh. Trebuie să prind trenul de ora șase.

Sean se ridică în picioare când intră Maeve.

– Bună ziua, mamă, te-am așteptat.

– Abia acum am ajuns acasă, îi răspunse Maeve sărutându-l pe amândoi obrajii. De ce nu ne-ai anunțat că vii, Sean Gallagher?

– Nici eu n-am știut. M-am hotărât ieri.

– Tot ai fi avut timp să pui mâna pe telefon.

– Suntem o parohie săracă, mamă. Nu ne permitem convorbiri interurbane.

– Săracă zici? Și ce faci cu toți banii pe care ți-i trimite Katie? În orice caz, nu-i cheltuiești pentru tine. Ți-am văzut haina ponosită din cuier. Ți-am trimis bani să-ți cumperi una nou, sau credeai că am uitat?

– Mă folosesc de banii lui Katie și ai tăi ca să acopăr nevoile parohiei.

– Nevoile parohiei! Și cu ale tale cum rămâne? O haină groasă nu-i un lux.

– N-am venit aici să ne certăm, mamă.

Katie îi explică scopul vizitei lui Sean. Maeve o ascultă clătinând din cap.

– Ești nebun, Sean Gallagher? Crezi că vei reuși să-l schimbi pe Hugh cu câteva vorbe? Este gangster, în caz că n-ai citit ziarele. Un ucigaș, la fel ca toți ceilalți de teapa lui. Nu-i nimic nou. Gallagher *Cel Trufaș*. Oricine îi iese în cale, primește un glonte.

– Mamă...

– Ăsta-i adevărul, Katie. Toți afurisiții de gangsteri au porecle pe măsură: Câinele Turbat, Gândacul, Franțuzul și Trufașul.

– Trebuie să plec, mamă.

– Vei vedea că am dreptate. Este o pierdere de timp.

Sean își sărută mama și o îmbrățișă pe Katie.

– O să trec mai târziu, dacă mai am timp.

– Din câte îl cunosc pe Hugh, o să ai o mulțime de timp, zâmbi Katie. Este mult de mers până la Hotel Astor. Afară te așteaptă o mașină cu șofer.

– Mașină cu șofer? Nu ți se pare un lux prea mare pentru un preot?

– Este *mult* de mers.

Sean ezită, uitându-se la pantofii lui uzați.

– Bine, zise el în cele din urmă.

Hotelul Astor din Cartierul de Vest, cu fațada sa în stilul Renașterii Franceze se întindea pe Broadway, între străzile *Forty-Fourth* și *Forty-Fifth*. Era un loc ideal pentru cei amatori de distracții, pentru turiștii care voiau să fie aproape de viața de noapte a orașului. Hugh și Meg se mutaseră la Astor cu câțiva ani în urmă și ocupau un vast apartament. Acum Meg deschise ușa.

– Intră, Sean, zâmbi ea, dându-i la o parte pe cei doi bodyguarzi care păzeau ușa. Ce surpriză! Nu prea primim musafiri aici, în orice caz nu fără să se anunțe dinainte.

– Scuză-mă dacă v-am deranjat. M-am temut să sun. Credeam, că Hugh nu o să mă primească. Așa că am venit până la hotel, fie ce-o fi.

– Mă bucur. Nu ne-am mai văzut de la nunta lui Katie. Ce repede trece timpul. Hugh, strigă Meg, a venit părintele Sean.

Hugh îl privi printr-un nor de fum.

– Bună, puștiule, zise el. Ești tot cu haina aia ponosită?

Apoi făcu semn celor doi bărbați care stăteau în fața lui:

– Hai, mișcați-vă! Luați pălăria și haina fratelui meu. Și comandați niște sandviciuri cu friptură și cartofi prăjiți la room service. Îți plac, puștiule?

– Nu trebuie să te deranjezi pentru mine.

– Poate că așa vreau. Hai, stai jos. Ce te aduce aici, puștiule? Vrei bani?

Hugh băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote.

– Spune cât vrei și îți dau. Știu că preoții fac întotdeauna fapte bune, dar nu prea au cu ce.

– Nu am venit pentru bani. Vreau să discutăm despre viața ta.

– Zău?

Hugh amuți și pufăi din trabuc. Apoi îl privi rece pe fratele său.

– Ce-i cu viața mea? Locuiesc într-un apartament elegant, mănânc numai bunătăți, mă îmbrac cu cele mai scumpe costume, Meg este plină de diamante. Nu am de ce să mă plâng.

– Faci rău oamenilor. Dacă măcar jumătate din ce scrie în ziare este adevărat...

– Nici de ziare n-am de ce să mă plâng. Ele m-au făcut celebru. Sunt cineva în orașul ăsta. Toată lumea a auzit de Hugh Gallagher.

– Adică de gangsterul Gallagher *Cel Trufaș*.

– Este același lucru.

– Serios? Atunci îmi pare rău pentru tine.

Hugh îi aruncă o privire glacială.

– Sunt ceea ce sunt, puștiule.

– Nu este niciodată prea târziu să te schimbi. Dumnezeu o să te ajute.

Sean vorbea sincer. Se aplecă și-i puse mâna pe umăr.

– Orice este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm să ne îndrume pe calea cea bună.

Hugh, care nu se rugase de douăzeci și cinci de ani zâmbi. Îi dădu mâna la o parte și zâmbi.

– Ce-i asta? Ai venit să-mi salvezi sufletul? îl întrebă el.

– Încerc s-o fac.

Răspunsul simplu, inocent al lui Sean îl impresionă pe Hugh. Se îmblânzi la față, deși îl privea suspicios.

– Te-a trimis mama?

– A fost ideea mea. Mama s-a opus.

– Înseamnă că bătrânei i-a venit mintea la cap... Deci, vrei să-mi salvezi sufletul? Crezi că merită salvat?

– Ai o inimă bună, Hugh. Îmi amintesc când nu aveam de mâncare decât pâine și plăcintă de cartofi. Ne dădeai întotdeauna porția ta și te duceai la culcare nemâncat.

– Asta a fost de mult, puștiule. Acum nu mai mă duc niciodată nemâncat la culcare. Dacă vreau o friptură, pun mâna pe telefon și o comand. Nu-mi lipsește nimic. Banii înseamnă putere.

– Și cum îi obții, Hugh? Prin forță și crime?

– Asta-i lumea în care trăim. Așa este viața.

– Este o viață prost înțeleasă. Stai într-un apartament elegant, dar este o fortăreață. Ești păzit de oameni înarmați. Nu poți avea încredere nici în aliații tăi, pentru că se pot transforma oricând în dușmani.

– Da, bine.

Hugh își aruncă trabucul în scrumieră.

– Ai curaj să-mi vorbești așa, puștiule. Știi cine sunt eu?

– Da, Hugh, fratele meu, nu gangsterul cel trufaș. Nu sunt una și aceeași persoană, indiferent ce ai spune. Pot să văd și singur diferențele, la fel ca sora noastră, Katie și Meg. Te-ai întrebat vreodată ce viață îi oferi?

– Meg a știut de la început în ce se bagă. Cunoștea riscurile. Dintre voi toți, este singura care mă cunoaște cu adevărat. M-a acceptat așa cum sunt, pentru că așa ne-am înțeles. Nu s-a plâns niciodată. Poate că și-a dorit o viață de familie, dar asta înainte să piardă sarcinile. Pe urmă am rămas doar noi doi împotriva lumii întregi. Este o lume nenorocită, puștiule. Preoții vorbesc vrute și nevrute. Ei și reformatorii. Dar promisiunile lor nu se adeveresc niciodată. S-a întâmplat vreo minune când nu avem ce mânca și Katie s-a dus să muncească la pensiunea aia nenorocită? Atunci am ales drumul ăsta, puștiule. În ziua când Katie a fost nevoită să întrerupă școala ca să muncească.

– Nu-ți dai seama că pensiunea făcea parte din planul lui Dumnezeu? îl întrebă Sean, agitat. Acolo l-a cunoscut pe

Matt. Și datorită lui a moștenit proprietățile care au făcut-o stăpâna hotelului St. Claire. Pe urmă, afacerile au făcut-o să strângă relațiile cu Streeter. Iar prin el, l-a cunoscut pe Josh. Chiar nu-ți dai seama? A fost de la început planul lui Dumnezeu.

Pe parcursul anilor, Hugh ajunsese să nu se mai mire de nimic, dar acum îl privea uluit pe fratele său.

– Ești un fraier, puștiule. Chiar crezi că a fost un... *plan?*

– Necunoscute sunt căile Domnului!

– Hei, Meg, îi strigă Hugh soției sale, care stătea în pragul ușii. Păcat că n-ai auzit ce a spus părintele Sean. După părerea lui, Dumnezeu a fost cel care a pus-o pe Katie să trudească în coate și-n genunchi douăsprezece ore pe zi. *El* a trimis-o la pensiunea Adei.

Meg intră în living-room zâmbind. Împingea o măsuță pe rotile plină cu sandviciuri, prăjituri și ceainice.

– Poate nu este chiar atât de amuzant, dragul meu, zise ea, făcându-i cu ochiul. Am discutat mult cu Katie la nunta ei. Mi-a spus că pensiunea a fost ca un fel de cărare care a dus în cele din urmă în brațele lui Josh.

– Vezi! exclamă Sean. Sunt chiar cuvintele lui Katie! Hugh zâmbi și ridică brațele.

– Bine, bine, văd că sunt înconjurat de nebuni. Părintele Sean a venit să-mi țină o predică, zise el, luând-o de mână pe Meg. Ce-ai zice să-l ascultăm?

– Eu una n-am nimic împotrivă. Dar, haideți să mâncăm mai întâi!

La treizezci și opt de ani ai ei, Meg era suplă și avea un superb păr roșcat. Ochii albaștri care vărsaseră oceane întregi de lacrimi sclipeau ca întotdeauna când Hugh era acasă. De când se căsătoriseră, avusese multe îndoieli, dar și le păstrase pentru ea. Hugh era soțul ei și-l iubea mai mult decât orice pe lume – mai mult decât familia, chiar mai mult decât pe Dumnezeu.

– Servește-te, Sean, este plăcut să luăm masa împreună. Îmi amintește de copilărie.

În timpul prânzului discutară numai despre copilărie. Aleseră doar subiectele plăcute. Chiar și Hugh se văzu nevoit să recunoască acum că aveau și amintiri plăcute. După masă, conversația se întoarse spre probleme mai serioase. Sean vorbi

în voie, citind din Sfânta Scriptură și viețile sfinților. Hugh îl ascultă răbdător, deși fără prea mare interes.

– Ai talent, puștiule, îl lăudă el la sfârșit. Ai ținut o predică bună. Părintele Flynn mă adormea întotdeauna, dar tu nu m-ai plictisit.

– O să te gândești la ce ți-am spus, Hugh?

– Bineînțeles că o să mă gândesc. Dar nu în clipa asta. Acum am de rezolvat niște afaceri care nu suportă amânare. Dar o să țin minte vorbele tale.

– Nici nu-ți cer mai mult. Dacă îți deschizi mintea măcar un pic, o să pătrundă lumina. Adevărata lumină.

– Sigur, puștiule. Și, acum, ce-ai zice să-ți umplu buzunarele cu bani? Ia-i, zise Hugh întinzându-i din nou teancul de bancnote. Preoții au întotdeauna nevoie de bani.

– Îți mulțumesc, dar nu pot să-i primesc.

– De ce?

– Sunt bani pătați de sânge.

Hugh se întunecă la față.

– Semeni cu mama. Prefera să murim de foame și să înghețăm în apartamentul ăla afurisit, decât să ia alți bani de la mine în afară de dolarul ăla nenorocit pe săptămână. N-ai decât. Doar n-o să te rog să-mi iei banii.

– Ia măcar una din hainele lui Hugh, zise Meg. Are atâtea!

– Haina mea nu este încă de aruncat!

– Vezi, este exact ce spuneam! oftă Hugh. Semeni cu mama. Dar indiferent ce ar fi, îți plătesc taxiul până la gară.

– Nu-i nevoie. Am venit cu mașina lui Katie. În stil mare, râse Sean. Mi-a pus la dispoziție o limuzină cu șofer. Este parcată la ieșire.

– Zău? Ce marcă este? Una englezească?

– Nu știu, dar este foarte elegantă și mare.

– Cred că o să-mi iau și eu una. Cobor cu tine să văd cum arată. Vii și tu, Meg?

– Dragul meu, avem deja patru mașini.

– Așa că ce ar mai conta încă una? Haide, Sean. Femeile nu înțeleg. Mașinile nostre sunt americane. Vreau o limuzină englezească.

Hugh îl conduse pe hol.

– Ce vă zgâiți la noi, băieți? Aduceți hainele.

– Imediat, șefule.

– Mulțumesc, zise Sean. Sunteți foarte amabili.

– M-da. Nu vrei să mergem cu tine, șefule?

– Nu. Mă întorc într-un minut. Haide, Sean! Am auzit ascensorul urcând. Să ne grăbim!

Soarele după-amiezii pălea și începuse să bată un vânt rece. Sean își prinse pălăria înainte să-i zboare de pe cap și ridică ochii spre cer.

– Vine zăpada, zise el. Se simte în aer.

– Doar e iarnă, puștiule. Unde este mașina?

– Ah, da. Uite, acolo.

Sean zâmbi, arătând cu degetul un Rolls Royce argintiu.

– Îți place?

– Este superb.

Hugh făcu un pas înainte, spre trotuar. În momentul acela văzu cu colțul ochiului altă mașină lungă și neagră, care se mișca foarte încet. Văzu geamul deschizându-se și apoi țeava unui pistol.

– *Sean!* strigă el, sărind spre fratele său.

Dar era prea târziu, pentru că gangsterii începuseră deja să tragă.

– *Sean!*

Oamenii zbierau și o luau la fugă, acoperindu-și capetele cu mâinile. O femeie leșină și fu cât pe ce să fie călcată în picioare în haosul care se iscase. Frânele scârțîiau, claxoanele urlau; era o adevărată nebunie.

În fața hotelului Astor, la jumătatea distanței dintre intrare și bordura trotuarului, Hugh și Sean zăceau morți, într-o baltă de sânge.

Înmormântarea de la biserica St. Brendan se desfășură cu ușile închise. Nu participă decât familia. Bodyguarzi anagajați de Josh îi conduseră pe cei prezenți la limuzine, ținând de-o parte presa și mulțimea de gură-cască. Dar la cimitir nu erau uși care să oprească hoardele de ziariști și curioși. Părintele Malone, ceru în zadar reporterilor să se poarte cu demnitate. Asasinarea fraților Gallagher, gangster și preot ocupa prima pagină a ziarelor din întreaga țară.

Katie fusese distrusă de moartea fraților ei, iar acum, plângea cu lacrimi amare în spatele vălului negru. Și Rory plângea pentru că, dintre cei trei fii ai ei fusese cel mai apropiat de

Hugh. Patrick, cu ochii roșii, umflați încerca s-o consoleze pe Meg care urla disperată, întinzând brațele spre sicriul lui Hugh. Și în tot acest timp, reporterii nu mai pridideau să facă fotografii. Doar Maeve era calmă. Stătea încremenită pe scaunul ei și se uită când la sicriul lui Hugh, când la cel al lui Sean. Mai târziu, avea să se îmbete pentru prima oară în viața ei.

Părintele Malone termină rugăciunile, sfinți coșciugele cu aghiasmă ș făcu semnul crucii. Meg se smulse urlând din brațele lui Patrick și se trânti peste sicriul soțului ei. Se agăță cu degetéle de mânerele de bronz și-i strigă numele la nesfârșit.

Presa se înghesuia să imortalizeze momentul. Dărâmară scaune și aranjamente florale și fură cât pe ce să-l dărâme și pe părintele Malone. Ziariștii erau urmați de sute de curioși, dornici s-o vadă de aproape pe văduva isterică.

Josh se așeză în fața lui Katie, încercând s-o protejeze, s-o scape de acest coșmar, dar era imposibil. Când se întoarse, văzu reporterii de la *Bugle* croindu-și drum prin mulțime. *Ticăloșii,* își spuse el, *ticăloși* nenorociți.

La cimitir fuseseră detașați șase polițiști, care se alăturară acum bodyguarzilor să escorteze rudele la limuzine. Meg fusese trasă de pe coșciug și căzuse în brațele lui Patrick. În drum spre casă nu scoase nici un cuvânt. Își petrecu noaptea cu mama ei și săptămâna următoare se îmbarcă spre Irlanda.

– Aici am prea multe amintiri, îi explică ea lui Katie. Trebuie să mă duc într-un loc liniștit, unde să nu fiu hăituită de *Bugle* zi și noapte.

Meg avea mare dreptate, pentru că *Bugle* le otrăvea viața tuturor. Își delecta în fiecare zi cititorii cu diverse povești scandaloase despre marele milionar, gangster, proet și, mai ales despre Jupâneasa Katie. Reportajele colcăiau în răutate și venin. Josh ajunsese la capătul răbdării. Peste două săptămâni îl sună pe Ben Rosii și-i dădu instrucțiuni să cumpere ziarul.

– Nu-mi pasă cât costă, zise el. Cumpără otreapa aia afurisită. Pe urmă concediază-i pe așa-zișii reporteri și șefii lor. *Fă-o,* Ben. Fă-o înainte să-i ucid cu mâinile mele.

Familia Thurston se mută la Westerly pentru sărbătorile de iarnă. Fiindcă era în doliu, Katie anulă petrecerile, dar se lăsă convinsă cu greu să facă un mic pom. Cadourile începuseră

să apară sub brad și până în Ajun se adunase un munte de cutii. Katie protestă, dar Josh nu voia să audă.

– Este Crăciunul, îi spuse el.

Iar Maeve îl aproba.

– Viața trebuie să meargă înainte, zise ea.

Viața la Westerly i se părea plictisitoare lui Rory. După Crăciun se întoarse la New York.

– Unde se trăiește din plin, zise el zâmbind ștrengărește.

Dar Matthew, spre deosebire de fratele său era înnebunit după Westerly. Se plimba cu bicicleta în fiecare dimineață, alături de prietenul său Hobo. După-amiaza lucra cu Josh la proiectul lor – o barcă veche pe care o restaurau. Discutau mult în timp ce munceau. Uneori conversațiile lor erau serioase, iar alteori se terminau în glumă, sau se fugăreau pe plajă.

Nopțile aparțineau lui Katie și Josh. Se cuibăreau în fața căminului și beau brandy vechi de o sută de ani. Își șopteau vorbe de alint, făceau dragoste la lumina lunii și în zori de ziuă. În noaptea de Anul Nou ieșiră pe plajă cu șampanie și pahare, toastând noul an 1929 în vuietul valurilor și strigătele pescărușilor.

Noul an 1929 începu plin de optimism. Fabricile lucrau din plin, iar industria susținută de Bursa înfloritoare înregistra profituri record. Era adevărat că se mai înregistraseră și câteva eșecuri, dar nu le luase nimeni în seamă. Hoover, președintele nou ales declară că economia mergea bine, deși se ridicaseră câteva glasuri timide, care să-l contrazică. Când un mic grup de economiști îndrăzni să sugereze că se aflau pe marginea prăpastiei, națiunea și guvernul căscară plictisiți.

Și iată că într-o zi de luni, din octombrie 1929, se vândură la Bursă acțiuni în valoare de treisprezece milioane dolari, iar pierderile depășiră zece miliarde de dolari. Nici bancherii, care dispuneau de o uriașă masă monetară nu reușiră să oprească dezastrul. A doua zi, care va rămâne cunoscută în istorie sub numele de Marțea Neagră, se produse marele Crash al Bursei.

Se iscă un adevărat balamuc în timp ce oamenii încercau cu disperare să-și vândă acțiunile. Străzile se umplură de lume, venită să asiste la dezastru. Impactul fu cumplit. Vânzarea de acțiuni în valoare de douăzeci și trei milioane de

dolari dezlănțui o panică uluitoare, care avea să distrugă mari corporații și trusturi de investiții. Regii Bursei căzură o dată cu vânzătoarele și șoferii de taxi care-și investiseră ultimul dolar în visul de aur al Wall Street-ului.

Maeve pierdu treizeci de mii de dolari peste noapte și pentru tot restul vieții rămase la părerea că bursa era o „excrocherie“ Jack Snow fu scos complet din circulație. Noroc că Mary pusese de-o parte patruzeci și cinci de mii de dolari, o sumă enormă în perioada Depresiunii. Vândură reședința lor și se mutară într-un bungalow din Palm Springs. Jocurile de pocher continuară ca de obicei, până în anii 1940, când Jack și Cornelius muriră la câteva zile unul de altul.

Familia Thurston pierdu în total trei milioane de dolari. Ar fi pierdut și mai mult dacă Josh nu ar fi hotărât cu câteva luni mai înainte să vândă o parte din acțiunile familiei.

– Suntem săraci? îl întrebă Katie. De restul nu-mi pasă, dar aș vrea să păstrăm Westerly. Crezi că va fi posibil?

– Bineînțeles. Nu suntem nici pe departe, săraci, draga mea. S-a dus doar fondul de investiții al familiei, ceea ce înseamnă că o parte din verii mei vor trebui să-și găsească de lucru. De fapt, era timpul să înceapă să-și câștige existența!

Dar pe măsură ce Depresiunea se adânci, nu se mai găsi deloc de lucru. În 1932 erau paisprezece milioane de șomeri, unul din patru muncitori americani. Alții, la fel de numeroși lucrau doar jumătate de normă și de-abia aveau cu ce să-și întrețină familia. Case, ferme, pământuri, fabrici și bănci alunecau pe panta falimentului sau erau vândute la un preț de nimic. Cerșetorii umpleau străzile. Erau cozi interminabile la pâine și la o farfurie de supă, pentru că oamenii mureau practic de foame.

Președintele Hoover continua să proclame că economia americană era trainică și înfloritoare, dar nu-l mai credea nimeni. Franklin Roosevelt câștigă următoarele alegeri și se deschise un nou capitol în istoria Americii.

22

– Ce ți-am spus eu? zise Maeve într-o după-amiază de toamnă a anului 1938. Când se schimbă lumea, iese război. Depresiunea a schimbat lumea și acum va fi război.

Katie citi titlurile negre din ziar: „Hitler Invadează Polonia"

– Nu trebuie să spui așa ceva, mamă. Nici măcar să nu te gândești.

– De ce, mă rog? Hitler este un nebun. Se vede după ochii lui. Crezi că o să-i ajungă numai Polonia? Vrea întreaga Europă, Katie Thurston. Poate chiar întreaga lume. Se vede după...

– Încetează! M-am săturat să aud de război. Oare oamenii nu-și pot găsi și alt subiect?

Katie se ridică. Înaintă încet în living-room, oprindu-se să atingă scaunele de mătase și dulapurile antice lustruite. Pe masă era o vază de cristal cu flori de câmp și se aplecă să le miroasă.

– Matthew s-a născut în timpul războiului, zise ea. Luna viitoare se împlinesc douăzeci și unu de ani. Nu-ți dai seama, mamă? Dacă va fi război, Matthew va fi înrolat. Doamne, uneori regret că nu am avut fete!

– Și fetele îți dau bătăi de cap, la fel ca băieții.

– Cel puțin nu pleacă să lupte. Iartă-mă, mamă. N-am vrut să te reped, dar mi-e groază. Și Josh este speriat, deși nu recunoaște.

– Josh este un om bun. A fost un tată adevărat pentru Matthew.

– Așa este.

Katie luă din nou ziarul și se înfioră.

– Marele Război ar fi trebui să fie și ultimul. Oamenii nu se învață niciodată minte.

– Acum este altă generație. Alți nebuni.

– Dumnezeu să ne ajute.

– Gata, nu te mai văicări. Azi nu este război, nu? Este ziua ta. Du-te să te îmbraci, Katie. Josh vrea să vă distrați diseară.

Doar n-o să-l faci să te aștepte. Hai, du-te nu mai sta aici ca o gâscă... de ce râzi?

– De tine, mamă. Împlinesc *patruzeci și nouă* de ani și tot îmi spui ce să fac.

– Doar ești fiica mea, nu? Poți să ai și o sută de ani, că tot copilul meu rămâi. Și, în afară de asta, am nevoie de living-room. Îl aștept pe căpitanul Garrity.

– Când o să cedezi și o să te căsătorești cu el?

– Să mă căsătoresc cu el? Ești nebună?

– Vă întâlniți de ani de zile.

– Suntem prieteni, atâta tot. Și nu-i treaba ta, Katie Thurston. Auzi ce prostie! Să mă căsătoresc cu el!

Katie o sărută pe frunte și ieși din cameră. Se pregătea să urce scările când sună soneria.

– Răspund eu! Veronica, strigă ea.

Când deschise ușa, se lumină la față.

– Rory, ce surpriză minunată! Două vizite în aceeași săptămână.

– La mulți ani, mamă!

Rory își scoase pălăria și o aruncă pe masa din hol.

– Am vrut să vin mai devreme, dar am fost reținut.

– Ți-ai julit fruntea, ce s-a întâmplat?

– Un mic accident. Am intrat cu mașina într-un felinar. Nici o grijă. N-am pățit nimic. Păcat că nu pot spune la fel și despre mașina mea. Este o epavă.

– Ești foarte vesel, ținând cont că este a treia mașină pe care o distrugi în tot atâția ani. Vino în bibliotecă, zise Katie încruntându-se.

– În bibliotecă. Asta înseamnă că va fi o discuție *serioasă.*

– Stai jos, Rory.

– După ce îți dau cadoul. Poftim mamă.

Rory zâmbi și-i puse o cutiuță în mână.

– La mulți ani, mamă.

Katie despachetă cutia, scoase capacul de catifea și văzu o broșă din perle și diamante în formă de fluture.

– Este superbă, Rory. Și mult prea extravagantă. Nu trebuia.

– Așa am vrut. De la Patrick ce ai primit?

– Pomi.

– Pomi?

– Da, niște puieți. Josh și cu mine vrem să plantăm o livadă la Westerly. Patrick a trimis șase puieți. Dar nu contează asta.

Kati clătină din cap.

– De data aceasta n-o să mă mai duci cu vorba. Cum ți-ai bușit mașina? Erai beat?

– Nu eram beat. Băusem ceva, dar nu eram beat. Nu am lovit pe nimeni. Bineînțeles, mașina mea arată ca un acordeon. Nici nu mai merită s-o repari. Au apărut noi modele și dacă mi-ai putea da un cec modest...

– Deci ai venit după bani. Din nou.

– Nu este cinstit din partea ta, mamă. Am venit să-ți dau cadoul pe care l-am cumpărat acum câteva săptămâni. Iar accidentul s-a întâmplat noaptea trecută.

Rory își aprinse o țigară. Se sprijini de spătarul scaunului și ridică din umeri.

– Dar, dacă tot sunt aici și ai carnetul de cecuri la îndemână... Nu mă descurc fără mașină, mamă. Și nici nu am de unde să adun atâția bani.

– De ce mă rog? Ai un venit lunar substanțial, Rory. Ce faci cu banii tăi? Nu, nu te deranja să-mi răspunzi. Știu ce faci cu ei. Îi risipești de parcă ai fi un prințișor. Ai zeci de costume, pantofi și cămăși. Porttigarete de aur. Un apartament în care ar putea locui zece oameni. Și să nu uităm că frecventezi barurile de noapte și dai bacșișuri regești.

– Recunosc că îmi place să mă distrez.

– Și cu munca cum rămâne? Cariera ta de actor a început destul de promițător. Erai nerăbdător să mergi mai departe. Pe urmă, când ai intrat în posesia rentei tale lunare, te-ai schimbat. Când ai dat ultima oară o probă? Îți mai amintești?

– Doar știi ce roluri mi-s-au oferit, mamă. De simplu figurant.

– Așa este la început. Vrei să ajungi vedetă peste noapte? Este o carieră grea, care cere timp și muncă. Doar ai crescut printre artiști. A-i observat cât trudeau? Sau cât trudeam eu să-mi câștig existența? Munceam de la treisprezeece ani. Nu aveam haine elegante și nici mașini. Eram mulțumită dacă aveam cu ce să mă îmbrac iarna...

– Nu începe din nou, mamă, gemu Rory. Am auzit povestea asta de sute de ori. Cum înotai prin zăpadă și ploaie să ajungi la pensiune? Oare nu era deloc vreme bună în tinerețea ta?

Katie îl privi uluită. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când apăru Josh.

– Bună, draga mea, zise el, sărutând-o pe obraz. Du-te să te îmbraci cât discut cu Rory. N-o să dureze mult.

– Rory vrea o mașină nouă.

– Serios? O să vedem, draga mea.

– Zău Josh, nu te privește. Vreau să discut cu mama.

– Mama ta are alte lucruri de făcut. Sper că înțelegi.

Josh o luă de mână și o duse la ușă.

– Nu te îngrijora, o să discutăm puțin, atâta tot.

Katie se uită peste umăr la Rory. Văzu sclipirea din ochii lui albaștri-verzui și oftă.

– Mă tem că nu ai nici o șansă. Azi este în toane rele. Dar aș vrea să discuți cu el în privința băuturii și accidentelor auto. Eu nici măcar n-am încercat. Ne-am certat prea des în ultima vreme... Știi, și-a lovit din nou mașina.

– Lasă-l în seama mea.

Josh închise ușa, se întoarse și se așeză într-un fotoliu de piele, vizavi de fiul său vitreg.

– O să trec direct la subiect, zise el. Am auzit o parte din discuția voastră și...

– Ai tras cu urechea? zâmbi Rory.

– Te rog să nu mă întrerupi. Nu mi se pare nimic nostim. Dar tu văd că iei totul în glumă. Strădaniile mamei tale ți se par probabil amuzante. În fond, de ce nu? O fată de treisprezece ani care freacă podelele să asigure existența familiei este un subiect de comedie, nu?

– Îmi pare rău. Știu prin ce a trecut mama. Mă rog, în parte. Dar s-a întâmplat de mult. Acum nu mi se mai pare atât de... important.

– Bineînțeles că nu este față de noua ta mașină. Am auzit că ai bușit-o pe cea veche, care nu era deloc veche de fapt. Nu te-ai ținut de cuvânt. Ai promis că n-o să te mai sui beat la volan, dar ai făcut-o.

– Era târziu și nu venea nici un taxi.

– Unde ți-e permisul? Pot să-l văd și eu?

– Sigur.

Rory îl scoase din buzunar și i-l dădu lui Josh.

– Este un permis obișnuit, râse el. Nu-ți pun un semn negru dacă... Ce faci?

– Îl rup în bucăți. Nu te deranaja să ceri altul în loc. O să telefonez la circulație să-ți pună numele pe lista neagră. O să ți se anuleze permisul.

– *Nu ai cum.*

– Consideră că am și făcut-o deja.

– Nu pot să mă descurc fără mașină.

– Există taxiuri, autobuze, metroul. O să te descurci. O să-ți recapeți permisul numai când o să dovedești că ești capabil să conduci.

– Mă tratezi ca pe un *copil.*

– Asta și ești. Bănuiesc că ți-ai terminat deja renta lunară. Ai dat-o pe fete sau îți aprinzi țigările cu bancnote de douăzeci de dolari?

Rory sări de pe scaun și începu să se fâțâie prin încăpere, privindu-l dușmănos pe Josh.

– Am dreptul să primesc ceva în plus, zise el în cele din urmă. Mama i-a dat hotelul lui Patrick. A semnat câteva acte și l-a făcut proprietar de hotel. Matthew o să primească Thurston Shipping într-o zi. Dar eu, cu ce o să mă aleg?

– Ai o rentă lunară și un cont în bancă destul de substanțial.

– Patrick și Matthew au și ei conturi în bancă, în afară de hotel și companie. Eu însă am fost exclus din afacerile familiei.

– Pentru că așa ai vrut. Patrick te-ar primi cu bucurie alături de el la St. Clair, dacă ai vrea. Sau poți veni la Thurston Shipping. Este loc pentru toți trei. Poți începe de mâine, dacă dorești. Spune, asta vrei?

– Spun doar că am dreptul la partea mea.

– Trebuie să muncești, dacă vrei s-o capeți, așa cum muncesc Patrick și Matthew. Și eu muncesc. Mă duc devreme la birou în fiecare dimineață. Nu-mi place, dar îmi văd de treabă. Tu ce faci? Petreci în fiecare noapte și te trezești la prânz. Pe urmă te duci să iei prânzul la unul din restaurantele voastre

boeme, și uite așa, se face din nou seară. N-am de gând să-ți tolerez această atitudine, Rory.

– În teatru se răzbește greu.

– De unde știi? Ești mult prea ocupat să petreci, să dormi și să te duci la restaurant ca să te mai apropii de un teatru. Nu fă mutra asta inocentă, că nu ține, râse Josh.

– Pot să beau ceva?

– Sigur, doar n-o să te sui la volan.

– Foarte nostim.

– Foarte trist. Îți irosești viața. Ai aproape treizeci de ani și ce ai realizat până acum? Ești un tip talentat, frumos și fermecător când vrei să fii. Ai toate calitățile necesare unui actor, dar le irosești.

– Nu este chiar atât de ușor. New York-ul este plin de actori talentați care încearcă să dea lovitura.

– Dar ei măcar *încearcă*. Se duc la audiții, joacă în piese ori de câte ori au ocazia. Tu, în schimb, preferi se pare barurile de noapte. Regret că trebuie s-o spun, dar și eu am partea mea de vină.

Josh dădu din cap, fixându-l pe Rory.

– O să-ți spun un secret. Când am intrat în posesia rentei, m-am distrat șase luni în șir. Nu era vorba de bani, pentru că nu mi-au lipsit niciodată. Dar prinsesem gustul puterii. În orice caz, indiferent de motiv, duceam o existență de play-boy, la fel ca tine.

– Tu, respectabilul Josh Thruston?

– Tata m-a lăsat să-mi fac de cap timp de șase luni și apoi a pus piciorul în prag. Nu avea dreptate întotdeauna, dar atunci a avut. Așa ar fi trebuit să fac și eu cu tine. Și o s-o fac *acum*. Nu o să mai primești nici un ban în afară de rentă. Nici un cent. Și dacă nu-ți revii, o să-ți tai și renta.

– Chiar așa?

– Tata a luat măsuri pentru că voia să fiu un membru de vază al societății, să aibă cu ce se mândri. Dar eu am alte motive, Rory. Vreau să fii fericit... Te surprinde?

– Puțin.

– Nu am fost niciodată apropiați, așa cum ar fi trebuit. Cred că nu am avut ocazia. Patrick era deja mare când am intrat în viețile voastre, iar Matthew un copil. Dar tu erai undeva la mij-

loc. Nu prea știam cum să te abordez și acum îmi dau seama că am făcut numai greșeli. Nu ți-am spus niciodată că te iubesc, fiule.

– Fiule?

Lui Rory i se pusese un nod în gât. Acum nu mai era furios. Dimpotrivă, căzuse pe gânduri și părea foarte tânăr.

– Mi-ai spus fiule?

Josh se ridică, se duse la Rory și-i puse mâinile pe umeri.

– *Ești* fiul meu, zâmbi el. Nu este prea târziu să fim o familie, dacă vrei. Ce părere ai? Facem o încercare? Ca tată și fiu?

– Tată și fiu? Asta înseamnă foarte mult pentru mine. M-am simțit întotdeauna în plus. Patrick era bărbatul familiei, iar Matthew mezinul. Își aveau locul lor. Eu însă nu mă potriveam nicăieri. Patrick învăța bine, iar eu frunzăream. Matthew era adorabil, iar eu... dificil. Cred că mama și-a dat seama, dar era prea ocupată. Pe urmă s-a căsătorit cu tine și m-am simțit... pe dinafară. Știam că nu pot să mă ridic la nivelul pretențiilor tale. Nu puteam să fiu serios și bun ca Patrick. Și nici fiul tău, ca Matthew. Nu mă potriveam nicăieri.

– Ar fi trebuit să purtăm de mult discuția asta, Rory. Bineînțeles că ești fiul meu, la fel ca Matthew. Cât despre Patrick... este într-adevăr bun și serios, dar îl *admiri* prea mult. Știu pentru că și eu îl admiram pe fratele meu mai mare. Jordan era idolul meu, până când mi-am dat seama într-o zi că nu voia să-l idolatrizez, ci doar să fiu fratele lui mai mic. Asta vrea și Patrick. Încetează cu comparațiile și încearcă să fii tu însuți.

Rory se gândi la cuvintele lui Josh.

– Să fiu așa cum m-a lăsat natura? zâmbi el.

– Da, Shakespeare era un om înțelept.

– Și tu ești. N-o să te mai dezamăgesc.

– Atunci vom face un pact să nu ne dezamăgim unul pe altul.

Josh zâmbea când îl conduse pe Rory la ușă. Îl urmări din priviri până se îndepărtă și apoi urcă scările până la al doilea etaj, unde se afla apartamentul lui și al lui Katie.

– Unde ești, draga mea?

Katie ieși din cameră într-o rochie lungă, neagră, care-i scotea sânii în evidență. Diamantele sclipeau în părul prins în coc, la urechi și la mâini.

– Îți place cum arăt?

– Îmi tai răsuflarea, Katie. Te faci tot mai frumoasă pe an ce trece... Dar de ce ești îngrijorată?

– Ce face Rory? Ce s-a întâmplat?

– N-o să mai conducă mult timp. I-am spus că o să-i anulez permisul.

– Cred că s-a înfuriat.

– Da, la început. Dar acum a înțeles. I-am spus că-l iubesc. Se simțea exclus, draga mea. Lui Patrick și Matthew le-am acordat mai mult atenție. Trebuia să discut de mult cu el.

Katie se repezi în brațele lui Josh.

– Mulțumesc, zise ea. Este cel mai frumos cadou dintre toate. Sunt atât de fericită.

– Mai ai și alte cadouri ascunse aici.

– Nu acum. Dacă le deschid mă apucă plânsul și îmi stric machiajul.

– Îndrăznești să-ți dai cu fard pe fața asta superbă?

– Te prefaci că nu vezi cum am îmbătrânit.

– Tu o să rămâi veșnic tânără draga mea, frumoasa mea.

Ziua lui Katie se sărbători la restaurantul ei preferat din Central Park. Ea și Josh se așezară într-un separeu, ca doi îndrăgostiți în luna de miere. Dansară și spre dimineață luară o trăsură să se plimbe prin parc.

Când ajunseră acasă în zori, îi aștepta un mesaj. William Streeter murise în timpul nopții.

– Era trecut de optzeci de ani, oftă Josh, ștergându-i lacrimile lui Katie și s-a bucurat din plin de viață.

– Da, știu. A fost un om deosebit.

Josh îi mângâie părul de aur.

– Nu trebuie să fii tristă, draga mea, îi spuse el blând. William n-ar vrea să te vadă supărată... Uite o sticlă de șampanie. Nu ai vrea să toastăm pentru el?

Josh o luă și zâmbi.

– Este de la Rory. Pe cartea de vizită scrie „pentru mama și tata" A durat ceva, dar sunt în sfârșit, tatăl lui Rory. Ce zici, toastăm?

– Mai întâi pentru William... și pe urmă pentru familia noastră.

Katie își aminti, cutremurându-se de titlurile amenințătoare din ziare și discuțiile despre război.

– Da, murmură ea, înăbușindu-și lacrimile. Să toastăm pentru familie.

Un singur lucru umbri fericirea familiei lui Katie în anii care urmară: amenințarea războiului. În 1938 nu păruse atât de cumplită, dar în 1941 devenise aproape o certitudine. Polonia căzuse deja pradă armatelor hitleriste, la fel ca Olanda și Belgia. Marea Britanie era asediată, iar Franța fusese deja ocupată. Rămăsese doar o parte așa-zisă liberă, controlată de guvernul de la Vichy.

Știrile despre război o preocupau pe Katie, dar avea și momente plăcute, pe care și le petrecea cu cele patru nepoate și noua ei noră, Laura, soția lui Rory. Duminică seara o vizita Matthew și-l avea bineînțeles pe Josh.

– Josh nu a venit încă acasă, mamă? întrebă ea într-o după-amiază liniștită de decembrie.Te-ai uitat în bibliotecă?

– Bineînțeles că m-am uitat. Ce-i cu tine, Katie nu mai poate omul să plece fără să-ți faci griji. Iar când pleci și el te caută la fel. Parcă ați fi în luna de miere.

– Așa și suntem.

Katie deschise ușile șifonierului.

– Azi trebuia să sortăm hainele pe care o să le donăm pentru ajutorarea victimelor războiului. Spuneai că ai și tu câteva lucruri. Unde sunt?

– În cameră. Le-am împachetat în două lăzi.

– Bun. Tot e bine, pentru început.

– Cel puțin de hainele mele se vor putea folosi. Sunt lucruri practice, nu rochii elegante din mătase, ca ale tale. În Europa nu este timp de bal acum.

– O să trimitem paltoane și costume, mamă.

– O să avem nevoie de lăzi.

– Patrick a trimis o mulțime de la hotel; de diferite mărimi. Le aduc...

Se opri, pentru că Josh intrase în cameră.

– Ai venit exact la timp să ne dai o mână de ajutor, zâmbi ea... Ce s-a întâmplat, Josh? Ești alb ca varul! Ce este?

– Stai jos, draga mea. Și tu la fel, Maeve. Mă tem că am vești foarte proaste. Japonezii au bombardat baza noastră navală de la Pearl Harbor. A fost un dezastru.

Maeve își păstră calmul, deși își încleștase mâinile în poală. Dar Katie izbucni în plâns și Josh se repezi imediat s-o consoleze.

– Doamne Dumnezeule, suspină ea, asta înseamnă că va fi război.

Josh le luă pe amândouă și le duse în birou. Acolo dădură drumul la radio, la fel ca milioane de americani din întreaga țară. Primele rapoarte erau cumplite, iar cele mai recente nu făceau decât să confirme dezastrul. Fusese o adevărată ploaie de bombe, vasele se scufundaseră cu echipajele la bord și muriseră mai mult de patru mii de oameni.

Șocul se transformă în durere și apoi în revoltă.

– Să fie *blestemați,* zbieră Katie de câteva ori.

Maeve nu scosese nici o vorbă, dar și ea era revoltată de cele întâmplate. Josh era prea întristat să spună ceva. Luptase în Marele Război, văzuse moarte, suferință și cruzimi de nedescris. Acum știa că același lucru îl aștepta și pe Matthew și își simțea inima ca de plumb.

– Ce faci, Katie? o întrebă Maeve.

– Trebuie să-l sun pe Matthew.

– Nu, draga mea.

Josh se ridică și o trase la loc pe scaun.

– Nu trebuie să faci asta. Are destule pe cap. Nu este bine să ne amestecăm.

– Va alerga să se înroleze.

– Poate, dar va trebui să ia această hotărâre de unul singur. Sunt sigur că va veni aici mai târziu. Când va fi gata să ne spună ce are de gând.

– Îmi este atât de frică!

– Știu, draga mea. Sunt vremuri înspăimântătoare.

Matthew sosi la ora șapte, ca de obicei. Se așeză în living-room, cu Katie și Josh. Timp de zece minunte, nu se vorbi despre război. Katie stătea foarte aproape de Josh, dar îl privea fix pe fiul ei. Avea douăzeci și patru de ani, era înalt și solid.

Cu părul lui roșcat și ochii albaștri semăna perfect cu Matt. Katie își aminti ziua când plecase la război. Își aminti batalioanele care mărșăluiau cu steagurile fluturând în vând, râsetele și veselia. Pe urmă își aminti de telegrama pe care o primise: „Regretăm să vă informăm că..."

Oftă și își feri privirile.

– Nu putem evita subiectul la nesfârșit, zise ea încet. Știm cu toții ce s-a întâmplat azi. Ce ai de gând, Matthew?

– Aș putea aștepta să fiu chemat. M-am gândit bine, mamă. Prefer să mă înrolez voluntar. Nu sunt erou. Doar știi că nu-mi plăcea să mă bat când eram mic și nici nu caut gloria. Războiul nu este glorios.

– Atunci de ce?

– America a fost atacată. Acum este războiul nostru, indiferent dacă ne convine sau nu. Trebuie să-mi fac datoria. Ce rost are să aștept? Ce mai contează câteva săptămâni sau luni? N-o să se termine peste noapte. Până la urmă tot va trebui să lupt. M-am hotărât să intru la Marină. Să urmez tradiția familiei, nu-i așa, tată?

– Asta înseamnă că o să lupți în Pacific.

– Cu atât mai bine. Nu mă deranjează să mă ciomăgesc cu japonezii.

– Să te ciomăgești? strigă Katie. Nu este de joacă, Matthew!

– Știu. Hirohito nu a trimis avioane de jucărie la Pearl Harbor. Și nici Hitler nu folosește soldați de jucărie să invadeze Europa. Știu că nu este un joc.

Matthew o luă de mână.

– Tu ce ai face în locul meu, mamă? o întrebă el blând. Ai aștepta ordinul de chemare? Nu cred. Ai fi prima la biroul de recrutări.

– Nu contează ce aș face eu.

– Mamă, tu și tata mi-ați dat o anumită educație. M-ați învățat să-i respect pe cei în vârstă, să fiu bun, să muncesc și să-mi iubesc țara. Iar acum țara mea a fost atacată. Este clar ce am de făcut. Dacă aș avea soție și copii poate aș aștepta. Dar nici măcar nu sunt logodit.

– Din vina cui?

– Acum vorbești ca bunica.

– Are dreptate, draga mea, interveni Josh.

– Da, știu. Din clipa în care am auzit de Pearl Harbor am știut care va fi rezultatul. Mi-am dat seama că nimic nu va putea să-l oprească pe Matthew. Discuțiile acelea lungi pe care le-am purtat despre onoare și datorie ți s-au întipărit în minte, zise Katie, clătinând din cap.

– Ții foarte mult la onoare și datorie, mamă. De aceea mă înțelegi acum.

– Da, te înțeleg, dar nu pot să spun că mă bucur... Nici o mamă nu este fericită să-și trimită fiii să lupte.

Katie se ridică, se duse la el și-i puse mâinile pe umeri.

– Băiatul meu va fi soldat.

– Marinar.

– Pardon, marinar... Trebuie să recunosc că sunt mândră de tine. Dar îmi este teamă.

Josh își privea impresionat soția și fiul.

– Pe mine nu mă îmbrățișează nimeni?

Katie râse și își întinse brațele.

– Vino, dragul meu.

În întrega Americă familiile se îmbrățișau la fel ca ei. Patrick și Lucy, Rory și Laura veniră cu toții acasă la părinți. Se adunaseră în fața căminului, discutând despre clipele fericite petrecute împreună. Era o atmosferă plăcută, plină de veselie. Rory cântă câteva melodii din primul său spectacol pe Broadway. Patrick o scoase pe Maeve din camera ei și o învăță pe Laura, cel mai nou membru al familiei, un jig irlandez. Petrecerea improvizată ținu până noaptea târziu. În anii care vor urma, își vor aminti mereu de ea, până se vor reuni.

În 1942, Matthew intră la școala de ofițeri și peste nouăzeci de zile plecă în Pacific. Culmea coincidenței era că se îmbarcă pe un vas al Companiei Thurston, rechiziționat pentru război. Cabinele fuseseră transformate în camere pentru soldați și așternuturile din mătase fuseseră înlocuite de paturi suprapuse.

– Este ca o cazarmă, le scrise Matthew părinților săi, plin de umor. Dar îmi place. Așa este la Marină.

Rory își termină stagiunea pe Broadway și, spre surprinderea tuturor, se angajă într-o trupă pentru susținerea moralului trupelor. La începutul lui 1943 ceru să fie trimis peste ocean și i se aprobă cererea.

– Soldații trebuie să aibă moralul ridicat, mamă, îi spuse el, luându-și rămas bun de la Katie. Băieții voștri sunt departe de casă.

Katie știa foarte bine. Nu era nevoie să i se reamintească. Ea și Josh citeau ziarele și urmăreau înaintarea trupelor pe harta din birou. În fiecare seară deschideau radioul și ascultau cu atenție știrile. Învățaseră să se mulțumească doar cu aceste informații, pentru că scrisorile pe care le primeau de la Matthew și Rory erau drastic cenzurate și nu aveau cum să-și dea seama unde se aflau fiii lor.

La fel ca milioane de americani, Katie și Josh oscilau între optimism și disperare. Aclamau victoriile americane de la Midway și Marea de Coral și deplângeau înfrângerile de la Corregidor și Bataan. Listele cu victime erau lungi și unele nume erau familiare soților Thurston. Fratele Laurei muri la Guadalcanal în 1943. Fiul lui Rossi, de numai nouăsprezece ani pieri la Anzio, în 1944.

Josh a fost chemat la Washington în primăvara lui 1944. Când se întoarse era foarte tăcut și se încuie în birou. Katie nu știu ce să creadă la început și apoi se îngrijoră.

– Ce este? în întrebă ea.

– Afurisitul ăsta de război! exclamă ea.

– Ce s-a întâmplat la Washington, Josh?

– Președintele mi-a găsit un loc în Forțele Navale și președintele este o persoană greu de refuzat.

– Dumnezeule, ai discutat cu președintele?

– Ne-am cunoscut mai de mult. Doar ți-am povestit de petrecerile din Hyde Park și de cele de la Westerly unde a fost invitat și Franklin. Dar asta a fost de mult de tot. Franklin și Eleanor de-abia se căsătoriseră, din câte îmi amintesc. Iar eu nu terminasem liceul.

Josh își scoase ochelarii și-i aruncă pe birou.

– Iar acum este *președinte* și m-a rugat să-mi aduc și eu contribuția în acest război. Crede, se pare că aș putea da o mână de ajutor. Nu sunt familiarizat cu tacticile militare, dar mă pricep la vapoare. Și are nevoie de experți. Vrea să mă apuc de treabă imediat.

– Nu poți să-l refuzi, Josh.

– Într-adevăr. Dar asta înseamnă că va trebui să stau la Washington cinci zile pe săptămână. Chiar șase cât timp se pregătește noul program de producție. Chiar dacă ai veni cu mine, nu am putea sta împreună.

Josh se ridică de la birou și o luă în brațe.

– De optsprezece ani de când suntem împreună, nu ne-am despărțit nici măcar o zi, oftă el. Acum o să fim norocoși dacă o să ne vedem măcar în week-end-uri. Te părăsesc într-un moment groaznic. Băieții sunt peste ocean și...

– Nu mai spune nimic, zâmbi Katie, atingându-i buzele cu degetele. Aș fi o egoistă să nu te înțeleg. Chiar dacă n-o să ne vedem, vei fi în *siguranță*. Este tot ce mă interesează. Sunt milioane de soții care nu știu nimic despre soții lor – de exemplu Lucy și Laura... Noi suntem norocoși, Josh. Atâta timp cât ne avem unul pe celălalt, suntem cei mai norocoși oameni din lume.

– Te iubesc, daga mea Katie.

– Și eu la fel, scumpul meu.

Josh începu să lucreze la Washington din aprilie. Katie își ocupa timpul strângând haine pentru cei din Europa și activând în Crucea Roșie, dar tot se simțea singură. Noaptea era cel mai rău. Nu reușea să adoarmă și rătăcea din cameră în cameră, așezându-se până la urmă în bibliotecă, unde bea ceai și se hârjonea cu Hobo IV.

– Cât ai de gând să mai duci viața asta? o întrebă Maeve după două săptămâni. Parcă ai fi un copil, Katie Thurston!

– Îmi este dor de soțul meu.

– Și lui îi este dor de tine. Dar își face datoria, la fel ca toți ceilalți. Eu mă duc în fiecare dimineață la spitalul veteranilor. Nu fac mare lucru. Le dau cărți și reviste, îi ajut să scrie scrisori, dar mă bucur că pot să contribui și eu cu ceva.

– Și eu la fel.

– Ai putea face *mai mult,* Katie. Dacă ai fi ocupată tot timpul, nu ai mai avea timp să te învârtești de colo-colo. Și nici să-ți plângi de milă.

– Ce să fac?

– Dacă te gândești, o să găsești ceva. Ești o femeie isteață. Nu uita că ai clădit o afacere din nimic. Lui Rory și Matthew nu le-ar plăcea să te vadă așa.

Lui Katie îi veni o idee chiar noaptea următoare. Peste o lună, cu ajutorul spitalelor de veterani și cu consimțământul lui Josh, transformă reședința de la Westerly în sanatoriu de recuperare pentru răniți. Erau aduși de mașinile armatei câte cincizeci. Erau soldați și marinari care se vindecaseră fizic, dar nu și psihic. Fiecare grup beneficia de zece zile de soare și plajă, mâncare bună, mese de biliard, jocuri de pocher și alte distracții aranjate în living-room. Aveau de asemenea la dispoziție un tonomat și un frigider plin cu bere.

Era o mare satisfacție pentru Katie să vadă cum fețele palide ale „băieților ei" prindeau din nou viață și le revenea sclipirea în priviri. Acum avea o mulțime de treabă de făcut. Trebuia să supravegheze pregătirea meselor, organiza excursii și partide de pescuit, îi alina pe cei singuratici. Târziu, într-o duminică de septembrie, Katie și Josh stăteau pe plajă și numărau numele tinerilor care semnaseră în cartea sanatoriului lor improvizat. Se adunaseră șapte sute cincizeci de semnături.

– Mama m-a sfătuit să mă gândesc la Rory și Matthew, zise Katie. Cred că ar fi încântați. Poate că și ei au găsit oameni care să-i primească în casele lor.

În noiembrie, din cauza vremii și a lipsei de combustibil, Katie închise Westerly. În decembrie, Matthew fu dat dispărut în luptă. După câteva zile pline de disperare, fură anunțați că fusese de fapt „rănit în luptă" Rănile lui Matthew îl ținură în spitale armatei câteva luni. Fu operat de trei ori, ultima oară în California și în cele din urmă se duse la Palm Springs, acasă la Mary Snow să se refacă.

Katie și Josh plănuiseră să dea o petrecere în cinstea întorcerii lui Matthew, dar în ziua aceea muri președintele Roosevelt și familia Thurston îl plânse, la fel ca întreaga națiune. Josh plecă imediat la Washington, iar Katie anulă petrecerea și-l întâmpină singură pe Matthew.

– Matthew! exclamă ea cu lacrimi în ochi. Te-ai refăcut? Lasă-mă să te privesc!

Se dădu înapoi și de-abia atunci o văzu pe fata drăguță, cu păr blond, din ușă.

– Bună zuia, zâmbi ea. Intră, draga mea. Haide, Matthew, prezintă-mă prietenei tale, nu fi timid.

– Am o surpriză pentru tine, mamă. Doamnă Thruston, ți-o prezint pe doamna Thurston... Da! exclamă Matthew izbucnind în râs. M-am căsătorit. Ea este Elizabeth Snow Thruston. Liz și cu mine nu am vrut să dăm bătaie de cap nimănui, așa că am răpit-o.

– Ai răpit-o! Nici nu știu ce să spun. Este o surpriză *minunată*!

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Thurston. Matthew și bunica mi-au povestit atât de multe lucruri despre dumneavoastră.

– Bine ai venit în familie, Elizabeth. Sunt încântată... Elizabeth *Snow*? Vrei să spui că ești strănepoata lui Mary? Nu-mi vine să cred.

– Da, eu sunt.

– Te-am văzut în coșuleț când erai bebeluș. Dumnezeule, ce mult a trecut de atunci! Nu-mi vine să cred.

– Am sunat-o pe bunica de la gară. Se întreba dacă o să vă amintiți de mine. Spunea că m-ați văzut a doua zi, după una din petrecerile lor grandioase de la Hollywood. Erați îmbrăcată într-o rochie neagră care a făcut senzație.

– Și ai dansat cu Valentino, adăugă Matthew.

– Da, oftă Katie, îmi amintesc foarte bine. A trecut mult timp de atunci. Simt că îmbătrânesc din clipă-n clipă. Haideți să ne așezăm, înainte să mă stafidesc de tot.

– Văd că arăți destul de bine, îi spuse Matthew, urmând-o în living-room. Josh este la Washington?

– A plecat imediat ce a aflat de moartea președintelui. Este o tragedie. Nu-mi imaginez cum o să se descurce această țară fără Roosevelt. Bietul Truman. N-o să-i vină ușor... Stai jos, Elizabeth. Simte-te ca acasă. Plănuisem să dăm o petrecere, dar... acum o să ne distrăm în familie. Patrick o să vină mai târziu cu ai lui. Bunica o să coboare și ea după ce se odihnește. Oricum, putem începe deja. Uite șampania. Matthew, fă onorurile casei.

Katie se uita atentă la fiul ei. Pe partea stângă a feței avea un păienjeniș de cicatrice, provocate de schije, care fuseseră cât pe ce să-l coste vederea. Se gândi la miile de tineri care rămăseseră orbi sau schilozi sau pieriseră în lupte și i se umplură ochii de lacrimi.

– Nu mă băgați în seamă, zise ea. Sunt fericită că te-ai întors acasă. Mă bucur pentru amândoi, Elizabeth.

– O să se întoarcă și Rory cât de curând, mamă.

– Este hotărât să stea până la sfârșit. Uneori... am impresia că războiul nu o să se termine niciodată.

– Pentru toți soldații care au rămas încă pe câmpul de luptă, zise Matthew, ridicând paharul. Pentru victorie.

Victoria mult-așteptată veni în mai 1945, când președintele Truman anunță predarea necondiționată a Germaniei. Trei luni mai târziu, după bombardarea orașelor Hiroșima și Nagasaki, capitulă și Japonia. Războiul se terminase, în sfârșit.

– Cum ți-ar plăcea să ai un bărbat care stă tot timpul acasă? o întrebă Josh în iarna lui 1951. Ai suporta să-l vezi zi și noapte, sau l-ai împușca?

– Tu ești bărbatul acela?

– Da, eu sunt.

– Atunci nu l-aș împușca, în mod sigur, râse Kati și-l privi drăgăstos.

Josh albise și avea riduri, dar rămăsese cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată.

– L-aș primi cu brațele deschise, dar de ce mă întrebi?

– M-am gândit să mă retrag din afaceri, draga mea. Voiam s-o fac imediat cum s-a terminat războiul, dar compania trebuia refăcută și am rămas. Acum ultima etapă de reconstrucție a Liniilor Maritime Thruston se va încheia anul viitor și cred că Matthew este capabil să se descurce de unul singur.

– Este o responsabilitate foarte mare, Josh. Matthew nu mai este un copil, dar nici nu are destulă experiență.

– Eram mai tânăr ca el când am preluat compania. Iar tinerețea o să-i fie de folos. S-au schimbat atâtea lucruri. Înainte de război, doar cei bogați călătoreau în Europa, în mare lux și fast. Dar vremurile acelea au luat sfârșit, Katie. Trăim într-o lume diferită. Trebuie să ieșim pe o piață nouă, cu alte gusturi. Mai presupus decât orice vom fi nevoiți să oferim croaziere atractive. Înțelegi ce vreau să spun, draga mea?

– Chiar ai de gând să te retragi?

– Să spunem de azi într-un an?

– Serios?

– Da. Este timpul să ne vedem de viețile noastre. Copiii și-au făcut o carieră. Patrick și Matthew în lumea afacerilor, Rory în cea a filmelor. Toți cei opt nepoți sunt oameni serioși. Chiar și strănepoții sunt cuminți... A venit vremea să ne ocupăm de noi.

– Văd o sclipire poznașă în ochii tăi, Josh Thruston.

– Serios? Mă întreb de ce? Poate fiindcă ești atât de frumoasă!

Josh se aplecă și-i trase rochia de pe umeri.

– Draga mea, murmură el. Frumoasa mea.

În noaptea de Anul Nou se organiză un mare bal la Westerly. Pregătirile începuseră cu luni înainte. Decoratorii, tâmplarii, zugravii și grădinarii restaurară proprietatea și casa, redându-i vechea splendoare. Katie voia să dea balul în cinstea pensionării lui Josh, dar soțul ei avea ale gânduri.

– Vreau să fie seara lui Katie, explică el familiei. O să-i pregătim o mare surprinză. Fiecare din noi își va aduce contribuția...și nu uitați, parola este *mama*.

Rory, Laura și fiii lor veniră din California, cu Mary Snow care, la rândul ei îl aduse pe John Costello. Fiica lui Patrick, Ann, veni de la Chicago cu soțul ei, copiii și cele două nepoate gemene. Maeve adună familia Muldoon din toată țara și le trimise bilete de tren sau avion până la New York. Meg, durdulie, rozalie și plină de nerăbdare sosi din Irlanda.

Josh își petrecu luni în șir să-i caute pe soldații care-și petrecuseră convalescența la Westerly în timpul războiului. Sosiseră aproape o sută, cu soții și copii și fură cazați la St.Clair. Rory îi întâmpinase la hotel.

– O să dăm un spectacol, îi anunță el vesel. Gen Mickey Rooney și Judy Garland.

Compuse versuri speciale pe melodii cunoscute și-i învăță pași simpli de dans. Repetițiile durară trei zile și trei nopți.

– O să-i dăm gata, zise el în ziua de ajun, urcându-i în autobuze.

– Ei, draga mea, spuse Josh, sper că ești gata pentru noaptea cea mare.

– Eram deja de o oră. Dar am constatat că nu-ți găsești butonii, pe urmă m-ai rugat să-ți cos un nasture, să-ți dau ceva

de băut... Am senzația că pui ceva la cale. Ia spune, ce ascunzi în mânecă?

– Doar brațele mele.

– Ah, Josh, râse Katie. Acum putem să ne întâmpinăm oaspeții? Se întreabă probabil ce s-a întâmplat cu noi.

– Bineînțeles că putem, draga mea.

Sala de bal de la Westerly nu arătase niciodată mai superb. Sute de lumânări albe sclipeau în cele două candelabre splendide de cristal. Mesele erau acoperite cu fețe bleu de pânză și încărcate cu veselă de porțelan, tacâmuri din argint și flori de câmp. Oaspeți, prea numeroși să poată fi numărați, țineau în mână pahare de șampanie și mâncau caviar.

– Vin, strigă Matthew, încercând să liniștească mulțimea.

Oamenii amuțiră cu ochii spre uși. Când Katie apăru la brațul lui Josh, izbucniră în aplauze.

– Pentru tine, Josh, zise Katie.

– Ba pentru *tine,* Katie. Uită-te mai bine.

Katie întoarse capul și izbucni în lacrimi când văzu atâtea figuri coborâte din trecutul ei – din Bucătăria Iadului, de la pensiunea Adei, din război.

– Ah, Josh... nu știu ce să spun.

– Distrează-te, scumpa mea. Este noaptea ta.

– Este, într-adevăr, spuse Ben Rossi, făcând un pas înainte. Iar mie îmi revine onoarea să vă escortez la masă pe tine și Josh.

– Și tu faci parte din complot?

– Sunt principalul conspirator.

Katie radia de fericire în timp ce își saluta oaspeții. Arăta superb în rochia neagră din catifea, cu perlele familiei Thurston prinse la gâtul ei. Alte perle sclipeau în urechi și-n părul prins în vârful capului. Se învârtea prin sala de bal, lăsându-se sărutată și îmbrățișată. I se împăienjeniseră ochii de lacrimi, pentru că în marea de oameni vedea întreaga poveste a vieții ei. „O viață fericită“ – se gândi ea – așezându-se în capul mesei.

Părintele Malone se urcă pe scena nou instalată.

– Am fost investit maestru de ceremonii pentru această seară, anunță el, ridicând din umeri.

Apoi, adăugă când se potoli râsul:

– Dar vedeta acestei seri este Katie. Și, ca s-o sărbătorim, avem altă vedetă, steaua casei de film Metro Goldwin Mayer, domnul Roy McVey.

Rory se urcă pe scenă, în aplauzele publicului și făcu semn orchestrei să înceapă.

– Pentru tine, mamă, spuse el, făcând o plecăciune.

Apoi, timp de oră, interpretă melodiile la modă pe vremea tinereții lui Katie. Dansă step, așa cum îl învățase Jack Snow, cu ani în urmă, își aruncă jobenul și bastonul, imitându-l pe John Costello și își încheie numărul cu cântecul „Danny Boy", îngenunchind sub lumina reflectoarelor. Sala de bal se cutremură de aplauze, urale și fluierături. După un timp, părintele Malone se urcă pe scenă, ștergându-și o lacrimă și prezentă „corul lui Katie" Foștii soldați și marinari cântară o melodie nostimă, drept omagiu pentru clipele fericite petrecute la Westerly. Refrenul, repetat la nesfârșit spunea: „Ne-a dăruit soare, nisip și valuri/ Ne-a spus că teama piere/ Dar mai mult decât orice/ Ne-a dat găleți cu bere."

Maeve încheie spectacolul. De-abia se mai ținea pe picioare, la brațul căpitanului Garrity, dar vorbi clar și hotărât:

– Josh m-a rugat să spun câteva cuvinte despre fiica mea, zise ea și mă bucur s-o fac... Katie era un copil când am trimis-o să muncească la pensiunea Adei McVey. Erau vremuri grele. Voi, cei de aici sunteți prea tineri să vă amintiți. Bieții oameni trudeau douăsprezece ore pe zi, dar tot muream de foame și de frig. Ne duceam zilele cu plăcintă și ciorbă de cartofi. Dacă ne rămâneau câte zece cenți pentru o bucățică de carne, îi mulțumeam lui Dumnezeu. Da, da, erau vremuri grele... așa că fata mea a trebuit să întrerupă școala și să se ducă la muncă. Nu s-a plâns niciodată. Era puternică, încă de atunci. Așa am crescut-o și o spun cu satisfacție. Dar în rest, a fost numai meritul ei. Eu vedeam întotdeauna răul, iar Katie binele. A ascultat întotdeauna de glasul inimii. Uneori am sfătuit-o greșit și a trebuit să plătească. Numai Dumnezeu știe câte necazuri a avut. Dar, până la urmă, a triumfat. Voi sunteți cea mai bună dovadă, zise Maeve, ștergându-și ochii cu batista. Copii, nepoți și strănepoți buni. Un soț bun. Prieteni buni. Voi sunteți măsura vieții lui Katie. Ori de câte ori făcea un lucru bun, îi spunem: „Ține-o tot așa și o să fiu mândră de tine"

Maeve se întoarse spre fiica ei.

– Katie, vreau să-ți spun că sunt mândră de tine. Da, sunt mândră... și te iubesc, Katie Thurston.

Katie alergă pe scenă și o îmbrățișă pe Maeve.

– Ah, mamă, zise ea printre lacrimi, am așteptat șaizeci de ani să aud cuvintele acestea.

– Ei bine, acum le-ai auzit. Sper să nu ți se suie la cap!

Katie și Josh se plimbau de mână pe plajă. Cerul se întunecase și începuse să ningă. Fulgi albi, dantelați pluteau pe valuri.

– Ești fericită, draga mea? o întrebă Josh, aranjându-i blana de sobol pe umeri.

– Sunt cea mai fericită femeie din lume.

– Serios?

– Foarte serios. Am familia mea și pe Hobo.

Râse veselă și se aplecă să-l mângâie pe Hobo V.

– Și am un soț minunat. Te iubesc, Josh.

– Ah, draga mea, și eu te iubesc.

Katie își înălță capul spre cerul întunecat. Îi amintea de alt cer întunecat, cu cincizeci de ani în urmă și, la fel ca atunci, încercă râzând să prindă un fulg de zăpadă pe limbă.

SFÂRȘIT